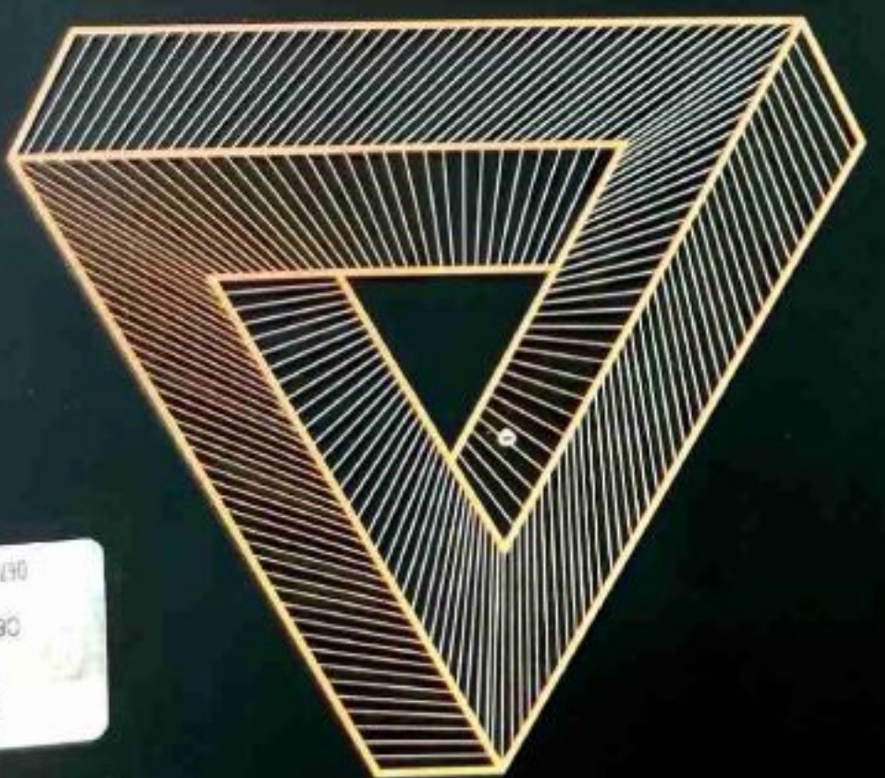
Zamanda Yolculuk

"Her Şeyin Başlangıcı"

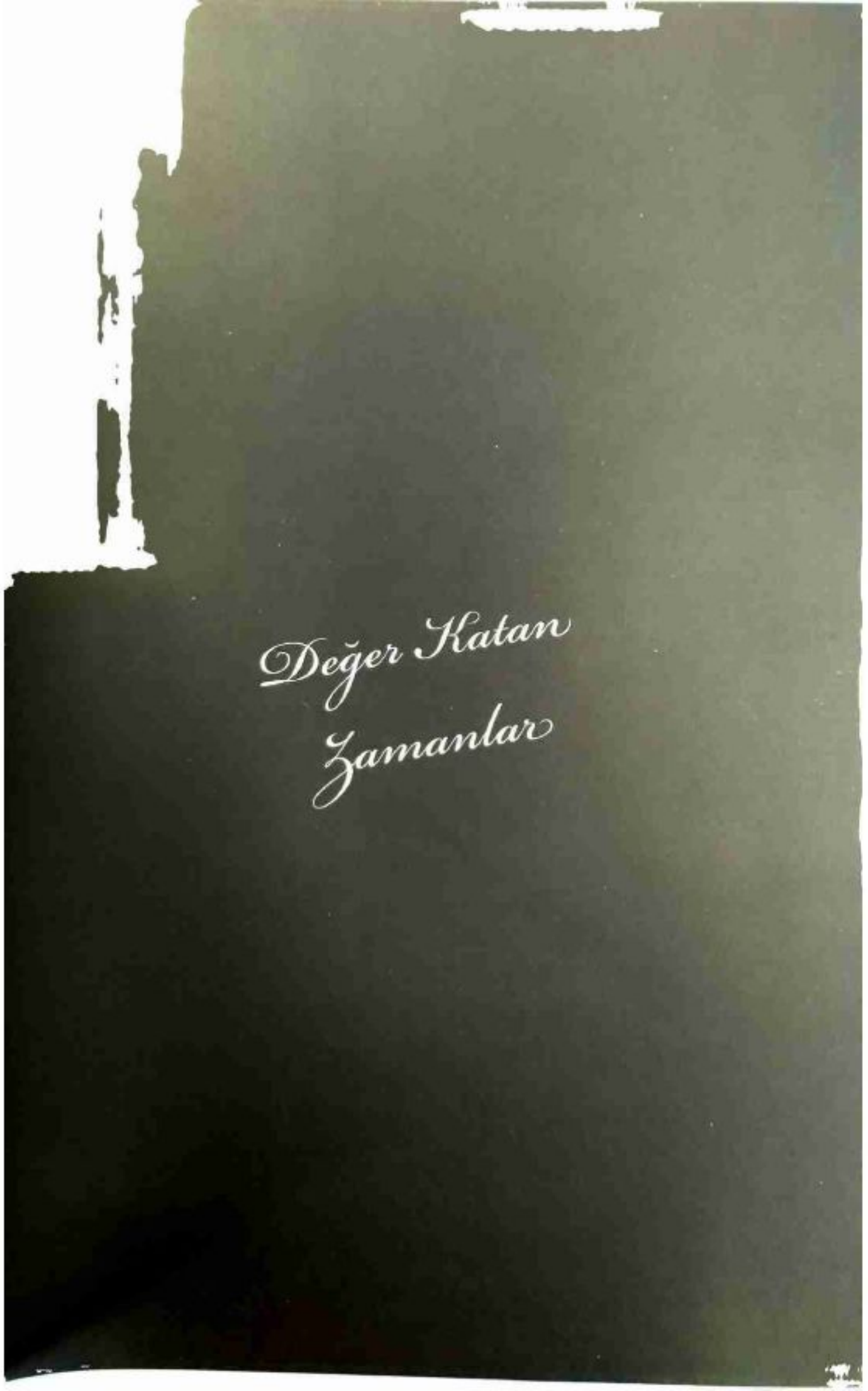
H. G. Tannhaus

THS
0677027
SIN

THESEUS
yayınevi

6. Baskı

Değer Katan
Zamanlar

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

H. G. Tannhaus

THESEUS
yayınevi

telegram : @cinciva

ZAMANDA YOLCULUK
"Her Şeyin Başlangıcı"

H. G. TANNHAUS

ISBN: 978-605-06800-0-3
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
Baskı: Ankara - 6. Baskı - Aralık 2020

Almanca Orijinal Adı: Eine Reise durch die Zeit:
A Journey through time

Genel Yayın Yönetmeni Özlem KAYA

Editör Nur Kılıçarslan

Çevirmen Eda Lehmann

Kapak Tasarım & Mizanpaj Murat Demir

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

theseusyayinevi
www.**theseusyayinevi**.com

telegram : @cinciva

telegram : @cinciva

YENİ BASKI İÇİN BİR NOT

Kitap çok kısa sürede büyük bir ilgi gördü ve birçok okurla buluştu. Bu süreçte okurlardan olumlu ve olumsuz birçok dönüş aldık ve yeni baskıda bunları göz önünde bulundurarak bazı değişikliklere gittik. Elinizde tuttuğunuz bu kitap, önceki dört baskıdan biraz daha farklı. Bu nedenle de bu farklılığa kısaca değinmek gerekiyor. İlk dört baskıda çeviri yapılırken 'yerelleştirme' adını verdiğimiz bir teknik kullanmıştık. Böylece hikâyenin daha 'bizden' hissedilmesini amaçlıyorduk. Hitaplarda, ünlemlerde ve bazı kültürel ögelerde, çeviriler Türk kültüründe sıklıkla karşılaştığımız şekle çevrilmişti; ancak bu yöntem kimi okurlar tarafından kabul görmedi. Bu nedenle de bu baskıdan itibaren orijinal metne sadık kalınarak yeni bir çeviri yapıldı. Ek olarak bölüm sonlarındaki küçük sözlükler yerine de bu kelimelerin bulunduğu sayfalara dip notlar eklendi. Okurlardan gelen her dönütü değerlendirdiğimizi ve sizlere daha iyi bir okuma deneyimi sunmayı amaçladığımızı bilmenizi istiyor, keyifli okumalar diliyoruz.

"Zamanın doğrusal olduğuna güveniriz. Muntazam şekilde ebediyen ilerlediğini düşünürüz. Sonsuza dek. Ancak geçmiş, şu an ve gelecek arasındaki fark illüzyondan başka bir şey değildir. Dün, bugün ve yarın peş peşe gelmez. Sonsuz bir döngü halinde birbirlerine bağlıdırlar. Her şey birbirine bağlıdır... Hayat bir labirenttir. Bazı insanlar hayatlarını bir çıkış yolu arayarak geçirirler. Ama tek yol vardır, o da daha derine götürür. Merkezine varana kadar bunu anlayamazsın."

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Birinci Kısım|

Gece Yarısı

H. G. Tannhaus

"Geçmiş sadece geleceği etkilemez, gelecek de geçmişi etkiler; tıpkı tavuk ve yumurta meselesi gibi. Artık ikisinden hangisinin önce geldiğini söyleyemeyiz. Her şey birbirine bağlı."

|00:00|

Giriş

Tik tak, tik tak... Küçük çalışma odasında oturan Tannhaus avucunda köstekli bir saat tutuyordu. Saatin yorgun ve gönülsüz atan saniye kolu; her hamlesinde tekdüze, canhıraş bir melodiyi mırıldanıyor gibiydi. Artık, ilerlemiş yaşının armağanı olan kurumuş deriyle kaplı elleri, kavradığı saat kadar eski bir hâle bürünmüştü. Elinin üzerinde benek benek parlayan yaşlılık lekeleri, saatin metal kaplamasındaki aşınma izleriyle yıllardır kadim ve sırdaş arkadaşlığını sürdürüyordu.

Altın rengi işlemeli çerçevesinin içine oturtulmuş, kabartmalı Roma rakamlarıyla bezenmiş, beyaz kadranıyla, el işçiliğinin güzide olduğu kadar nadide örneklerinden biriydi bu saat. Ustasının saati birleştirirken harcadığı dakikalar, şimdi saatin içinde atmaktaydı. Tannhaus, yıllarını harcayarak bir araya getirdiği bu saatin mekanizmasının her çarkını, her yayını itina ile seçip, olması gereken yerlere özenle yerleştirmişti. Saati topladığında henüz çok genç olmasına rağmen, dürbünlü bir gözlük kullanmayı kendine alışkanlık hâline getirmişti. Yaşı ilerleyince bu dürbünlü gözlüğün yerini, zaruri olarak yuvarlak çerçeveli kalın mercekli bir gözlük almıştı; ama dürbünlü olanından farklı olarak, bu gözlüğü günlük hayatında da kullanmak durumunda kalıyordu.

Köstekli saat 5.08'i gösteriyordu. 3 dakika, diye geçirdi içinden Tannhaus. Derin bir nefes verdi. Gözlerini sımsıkı yumup tekrar açtı, akabinde gözlüklerini çıkarıp, burun kökünde baskı yaptığı yerleri ovdu ve saatin pimini kaldırıp sola çevirdi. Şimdi Saat 4.10'u gösteriyordu. Tekrar derin bir soluk alıp verdi. "Gel!" diye seslenmesiyle eş zamanlı olarak çalışma odasının kapısı çalındı. Kapı açılınca, eşikte yirmili yaşlarının

ortasında uzun boylu bir genç belirdi.

"Tannhaus Usta, nasıl bildin kapıda olduğumu!" Gencin şaşkınlığını yüzünden okumak mümkündü. Büyümüş gözleri, gülmek üzere aralanmış ağzı, genişleyen burun delikleri...

"Daha kapıyı çalmadan gel dedin."

"Ee... Gilbert. Yılların birikimi... Tek bildiğim ama en iyi bildiğim iş, saat." Tannhaus, ahşap çalışma masasından kalkıp Gilbert'in yanına geldi, nazikçe elini omzuna koydu. "Her gün aynı saatte, ben çıkıyorum Tannhaus Usta, demek için gelmiyor musun?"

"Doğru dedin be Tannhaus Usta. Bir an zamanda yolculuk falan yaptın diye düşünmedim değil. Arada böyle tuhaf hâllerin var, bazen korkutuyorsun beni."

"Eşek sıpası," diyerek güldü Tannhaus. "Hadi çık bakalım, ben dükkânla ilgilenirim."

Gilbert dükkândan ayrıldıktan sonra Tannhaus, çalışma odasından ayrılıp baştan sona ağır adımlarla yürüdüğü dükkânın çıkışına kadar geldi ve bu saatten sonra müşteri gelmeyeceğini çok iyi bildiğinden kapıda asılı duran açık tabelasını ters çevirdi. Tabelanın cama vurdukça çıkardığı tik tak seslerinin, cebindeki saatin saniye çubuğu ile senkronik olması Tannhaus'un tebessüm etmesine vesile olmuştu.

Tannhaus, dükkânın ilk günkü gibi kalması için büyük bir çaba harcamıştı. Dükkân, bir saat dükkânı olmak için oldukça genişti aslında. Ancak içine saatleri koyduğu oymalı ahşaptan yapılmış camekânlar, dükkânı bir hayli daraltıyordu. Dükkânın gotik tasarımı ve loş havası, girince önce müşterilerin içini karartsa da vakit geçtikçe insanlar ortamı yadırgamaz duruma gelerek burayı sevmeye başlıyordu. Bir kere saat almış ya da saatinin kordonunu yenilemiş kişiler, sırf

Tannhaus'un muhabbetinden bir tutam almak için dahi sık sık gelir olmuşlardı.

Tannhaus, yorgun bacaklarını sürüyerek dükkânın arka tarafında yer alan çalışma odasına döndü. Çalışma odasının koyu renk ahşap kapısı, dükkânın camekân dolaplarıyla aynı ağaçtan imal edilmişti. İçeride yer alan her eşya gibi, kapı ve doğramaları da Tannhaus özel olarak tasarlatmıştı. Marangoz Andreas'a, öyle bir şey yap ki dükkândan içeri giren, ben bunu başka bir yerde görmüştüm, demesin, diye tembihlemişti. Andreas ise başta bunu yapmanın çok zor olacağını ima etse de Tannhaus ile olan kadim dostluğunun ağır basması neticesinde, Estonya'da yetişen özel bir meşe ağacından getirilmiş kerestelerden, Tannhaus'un çizimlerine uygun mobilyalar ortaya çıkarmıştı.

Tannhaus, sağ elinin başparmağını, köstekli saatin kapalı kapağının üzerindeki T.S. kabartmasının üzerinde gezdirerek ahşap çalışma masasına kadar yürüdü. Masaya varınca sol eliyle destek alarak aheste yolculuğuna devam etti. Aynı aheste tavırla sandalyesini çekip oturdu. Artık hayatın onu yorduğunun farkındaydı. Yaşadığı onca hayatlar, kendi bedeninden birer parçayı da beraberinde götürmüştü her seferinde. Yorgun bedenini gevşetmek için kollarını iki yana saldı, derin bir nefes çekip tekrar köstekli saatini eline aldı. Üst düğmesine bastığında kapak aşağı savrulunca saatin 5.10'u gösterdiğini gördü.

"Son bir kez," dedi yüksek sesle. Onu duyabilecek kimse olmamasına karşın bunu rica ediyormuş gibi söylemişti. Ayar pimini kaldırdı ve saati bir saat geri alarak 4.10'a ayarladı. Tam kapağını kapattığı esnada çalışma odasının kapısı çalındı. "Gel Gilbert!" diye seslendi yaşlı saat ustası.

Gilbert, yüzünde bir gülümsemeyle çalışma odasına girdi.

"Nereden anladın ben olduğumu?"

"Başka kim olacak Gilbert, müşteriler buraya girmez," dedi Tannhaus, gözlüklerinin üzerinden Gilbert'e baktıktan sonra gözlerini tekrar saatin üzerindeki kabartmada dolaşan başparmağına çevirdi.

"Doğru dedin. Müsaadenle ben çıkıyorum Tannhaus Usta."

"Tamam oğlum."

"Var mı bir isteğin?"

Tannhaus Efendi, isteyeceği bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi durdu. Sonra "Canının sağlığı evlat..." dedi.

"Sen de sağ ol Tannhaus Usta."

"Ha bir şey var."

Gilbert, tam çalışma odasından çıkacağı sırada arkasından gelen ustasının sesiyle geri döndü. "Buyur Tannhaus Usta."

"Gel, gitmeden sana bir sarılayım." Tannhaus ağır adımlarla yürüyüp, Gilbert'in önünde durdu, ellerini gencin omuzlarının yanlarına koyup kısa bir süre yüzünü inceledi, sonra içtenlikle sarıldı.

Ustasının bu hareketi üzerine Gilbert küçük bir kahkaha attı ve Tannhaus'un sarılmasına karşılık verdi. "Eve gidiyorum ihtiyar, başka yere değil. Yarın yine görüşeceğiz."

"Görüşeceğiz ya... Doğru." Son bir kez Gilbert'in sırtını tokatladıktan sonra ondan ayrıldı.

"Haydi görüşürüz."

"Görüşürüz evlat, görüşürüz."

Gilbert çıktıktan sonra Tannhaus tekrar masasına geri döndü. Gilbert dışında dünyada geriye kalan tek varlığı olan kızı geldi aklına. Onunla konuşmaya, son bir kez sesini duymaya

ihtiyacı vardı. Çalışma masasının sağ köşesinde kalan, eski usul çevirmelilerden esinlenerek yapılmış telefonun ahizesine uzanıp, numarayı ezberinden tuşladı. Telefon çevir sesini takiben birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Efendim?" dedi bir kadın sesi.

"Kızım- nasılsın?" Tannhaus, boğazına düğümlenen tükürüğü temizlemek için iki kelime arasında yutkunmak zorunda hissetmişti.

"Baba sen misin? Sesin boğuk geliyor."

Tannhaus, öksürerek sesini düzeltmeye çalıştı. Gözünden akan bir damla yaşı işaret parmağıyla savuşturduktan sonra "Evet – evet benim," dedi.

"Ya baba kusura bakma çok meşgulüm, daha sonra konuşsak olmaz mı? Şimdi şirkete yetişmem gerek." Kadının ses tonu, sözlerini destekler nitelikte bir aceleciliğe sahipti.

"Tamam, Charlotte. Tekrar konuşuruz o zaman."

"Sağ ol baba. Görüşürüz."

Tannhaus ahizeyi yerine bırakıp masasından kalktı. Gözlerinde, akmamak için direnen gözyaşlarıyla dükkânını dolaşmaya başladı. Saatlerine, tornavida takımlarına, saat olmayı bekleyen mekanizma gruplarına tek tek veda eder gibi baktı, hepsini nazikçe okşadı. Normal şartlarda dokunulmasına dahi müsaade etmediği camekân dolapların üzerinde, bıraktığı parmak izlerini mühimsemeden, ellerini sürterek dükkânın kapısına kadar yürüdü. "Açık" yazısını ters çevirdikten sonra çalışma odasına geri döndü. Çalışma masasının arkasındaki duvara asılmış, Salvador Dali'nin Belleğin Azmi tablosundaki eriyen saatlerin üzerinde elini gezdirirken yüzüne bir tebessüm yayıldı. Tablonun ortasında elini bir süre daha tuttu, sonra oradan ayırıp yer çekiminin etkisine bıraktı. Oturmak üzere

sandalyesini çekmişti ki vazgeçip çalışma masasının sağında kalan pikaba yöneldi. İğneyi tahmin ettiği noktaya yerleştirip pikabı çalıştırdığında, çalışma odasının içi ağlayan bir kemanın sesiyle dolmuştu. Farid Farjad'ın Daryache Noor'unu en başından olmasa da ilk kısmından yakalamayı başarmıştı Tannhaus. Bu şarkı ona hep kızı Charlotte hatırlatıyordu; çünkü şu anda pikapta dönmekte olan Anroozha 1'i kızı dokuz yaşındayken ona hediye etmişti. Tannhaus; plak dönmeye, keman sanki cennetin varlığını kanıtlamak için gönderilmiş olan ağıtını yakmaya devam ederken, tekrar sandalyesine oturup köstekli saatine baktı. Bir ömrünü adadığı ve ömründen birçok şeyi alan o olağanüstü saatine...

İnsanların ölmeden önce hayatlarını bir film şeridi gibi izledikleri iddiasının gerçek olduğunu Tannhaus defalarca tecrübe etmişti. Ölümüne her yaklaştığında, yüzlerce anıyı tekrar tekrar izlemiş ve her birini gerçekten yeniden yaşıyormuş gibi hissetmişti. Üstelik sadece kendi sahip olduğu anıları değil, beraberinde yüzlerce insanın da geçmişine bir yolculuk yapmış, tüm bunların etkisiyle de artık yorulduğuna kanaat getirmişti. Tek üzüntüsü, kızı Charlotte'e düzgün bir veda etme şansı olmadan göçüp gidecek olmasıydı.

"Buraya kadarmış," dedi kendi kendine. Kalbine saplanan derin bir ağrıyla nefessiz kaldı. Bir eliyle kravatını gevşetirken diğer elini göğsüne bastırıyor, bir işe yaramayacağını bildiği hâlde nefesini düzene koymaya çalışıyordu. Ağrı bütün vücudunu kontrol altına aldığında artık hiçbir uzvunu oynatmaya takati yoktu. Dünyada bir eşi bulunmayan çalışma masasının sandalyesine yığıldı. O anda yeleğinin cebinden yere düşen saat 5.11'de durmuştu.

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

İkinci Kısım

Tan

H. G. Tannhaus

"Benim görevim zamanı, onun görevi beni öldürmektir."
M. Cio

|01:00|

En Berbat Gün

Tik tak, tik tak... Charlotte'in gözleri açıldığında kulaklarını dolduran ilk sesler buydu: Duvar saatinin saniye çubuğundan gelen tekdüze ses dizisi, tik ve tak. Dirsekleri üzerinde kendini çekerek yatakta doğrulmasıyla üzerinden sıyrılan çarşaf, göüslerini açığa çıkarınca tamamen çıplak olduğunu fark etti. Sırtını yatak başlığına dayayıp kendi başının ağrısını dindirmek için küçük daireler çizerek şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Dün gece çok içmiş olmalıyım," dedi kendi kendine. Odanın içini gözleriyle hızlıca tarayınca zemine gelişi güzel fırlatılmış kıyafetlerini, ayakkabılarını ve çantasını gördü. Bu durum daha önceden de defalarca karşılaştığı bir manzaraya ait olsa da çift kişilik yatağın sağ tarafında sırtı dönük uyumakta olan esmer erkek, bu tabloya sonradan eklenmiş gibi eğreti duruyordu.

Yataktan ayaklarını sarkıtıp, dizlerine dayadığı dirseklerinden destek aldığı elleriyle tekrar şakaklarını ovuşturdu. Kafasını hafif kaldırınca, sol köprücük kemiğinin altının morarmış olduğunu fark etti. Sağ elinin işaret ve orta parmağıyla oraya bastırınca hissettiği ağrı ile dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. Morluk, tam dövmesinin yanında kalıyordu; ancak dövmeyi yaptırırken hissettiği duygusal acıyla ne bu morluğun ne de dövme makinesinin darbelerinin acısı yarışabilirdi. Tam köprücük kemiğinin altına 'Omnes vulnerant, ultima necat' diye yazdırmıştı. Bu dövmeyi lise yıllarında babasına sitem olarak yaptırmıştı. On dokuzuncu yüzyıl ve öncesinde köstekli saatlerin arka kapağına ve saat kulelerinin kadranına yazılan bu yazı 'her saat yaralar, sonuncusu öldürür' ya da daha bilinen şekliyle 'hepsi yaralar, sonuncusu öldürür' anlamına geliyordu. Charlotte de bunu yazdırırken aklından, eğer bir

saat olsaydı, babasının gözünde daha değerli olabileceğini geçirmişti.

Yataktan kalkmak için yaptığı ilk hamle, kasıklarında hissettiği yanma ile yarıda kalmış, ardından ikinci denemesinde adını bile hatırlamadığı adamı uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalkmayı başarmıştı. Kendine gelmek ve üzerindeki yersiz şehvetin kirini atmak için bir duş almaya ihtiyacı vardı; ama burada daha fazla oyalanıp geceyi beraber geçirdiği adam ile tekrar karşılaşma riskini göze almak istemediğinden kıyafetlerini yerden toplayıp üzerine geçirdi. Şişliği inmemiş ayaklarını, topuklu ayakkabılara sokmakta biraz zorlansa da tecrübeli olduğu bu acıya katlanarak, birkaç denemenin ardından giymeyi becermişti.

Uyandığında ona duyduğu ilk kelimeleri fısıldayan duvar saatine bakmaktansa - alışkanlığı olduğu üzere - çantasından çıkardığı cep telefonundan saate baktı: Ekrandaki dijital rakamların söylediğine göre yedi buçuğa yaklaşmaktaydı. Normal şartlarda bu saatte işe gitmek üzere yola çıkması gerekiyordu; ama dün yaşadığı ve geceyi bu otel odasında bitirmesine vesile olan olaylar silsilesi aklına gelince, bunun artık bir anlamı olmadığını da anımsadı.

Her şey ofisinde otururken aldığı haber ile başlamıştı...

Charlotte, büyük bir çevrimiçi alışveriş sitesi olan WindenMark'ın giyim departmanı müdürüydü. WindenMark'ın en çok işlem hacmine sahip sekmesi olan giyim departmanının son iki ayda getirdiği kâr marjının, daha önceki aylara oranla büyük bir düşüşte olması ve sitenin hit sayısının rakip firmalara oranla azalması, Charlotte'in kafasını masasına dayayıp derin düşüncelere dalmasına neden oluyordu. O esnada ofisinin kapısı çalınmasa, mesai bitimine kadar bu şekilde kalabileceğinden emindi. Ancak çalınan kapı, artık bu tahminin

doğruluğunu asla öğrenemeyecek olmasına vesile olmuş, bunun üzerine kafasını masadan kaldırıp yüzüne düşen saçlarını eliyle geri taradıktan sonra "Gel!" diye seslenmişti.

Dışarıdan içerisinin görünmesini engelleyen, ancak içeriden dışarısının görülebildiği bir camla kaplı ofis kapısı açılınca içeri; yirmili yaşlarının ortasında, kulak hizasında asimetrik kestirdiği saçlarını kızıla boyatmış, iki kürdanı andıran bacaklarıyla topuklu ayakkabılarının üzerinde dengede durmaya çalışan bir kadın girdi. Şehla bakan okyanus mavisi gözleri, konuştukça kırışan küçük burnu ve sürekli ısırmaktan kan oturmuş alt dudağından, endişeli ve tedirgin olduğu anlaşılıyordu. "Charlotte Hanım," diye konuşmaya başladı. Tedirgin tonu, zaten ince olan sesinin daha da incelmesine neden oluyor, sesini geri kazanmak için yer yer duraklamak zorunda kalıyordu. "Depodan bir e-posta gönderdiler." Charlotte başıyla onaylayınca kadın, elinde tuttuğu A4 boyutundaki kâğıdı göstererek müdürünün yanına yürüdü.

"Ne hakkında?"

"Returned-goods ve refund-dispute listelerini yollamışlar, üstelik CEO'ya da cc etmişler." Charlotte, bu yarı İngilizce yarı Almancadan oluşan mesleki dile bir türlü alışamamıştı; ama bazı durumlarda çalışma ortamına ayak uydurmak, haliyle de bu dili kullanmak mecburiyetinde kalıyordu.

"Ver bakayım."

Sekreterinin uzattığı listeyi alan Charlotte, hızlıca bir göz atınca yaklaşık otuz beş adet ürünün ya iade edildiğini ya da para iadesi için ihtilaf açıldığını gördü. "Otuz yedi adet ürün," dedi bu kez gerçekten maddeleri saymıştı. "Bu, bu haftanın listesi mi, Jasmin?"

Jasmin gözlerini Charlotte'inkilere dikip, uygun cümle-

yi aklından kurmaya çalışıyormuş gibi kısa bir süre bekledi. Araladığı dudaklarını nemlendirme ihtiyacı duyunca, konuşmaya başlamadan dilini dudaklarının üzerinde hızlıca gezdirdi. "Hayır," dedi, cümlesinin devamının daha acı olacağının bilinciyle kısa bir es verdikten sonra "Bu liste bugünün listesi efendim. Ayrıca sizden depoya gelmenizi rica etmişler," diye ekledi.

Charlotte, listeyi Jasmin'e uzatıp, şişirdiği yanaklarındaki havayı yüksek bir puflama sesi çıkararak dışarı saldıktan sonra kafasını tekrar masaya gömdü. "Tamam, sen çıkabilirsin. Şoföre söyle arabayı hazırlasın, ben de birazdan çıkıyorum." Charlotte bu sözleri kafasını masadan kaldırmadan söylediği için boğuk çıkan sesine karşın Jasmin anlamış, anladığını onayladıktan sonra da ofisten çıkmıştı.

Ofisinde, kafası gömük, hiçbir şey yapmadan bir müddet daha geçirdikten sonra plazadan dışarı çıktığında Charlotte, motoru çalışmakta olan bir BMW X5'i, şoförüyle beraber kapının önünde hazırda beklerken buldu. Arabanın önünde sol eliyle sağ bileğini kavramış hâlde bekleyen şoför, Charlotte'ı fark edince çevik bir hareketle arka kapıyı açtı. Kadının arabaya bindiğinden emin olduktan sonra şoför de kendi mahalline geçip aracı, daha önceden öğrendiği adrese doğru sürmeye başladı.

Charlotte, arka koltukta oturup yolu boş geçirmek yerine çantasından çıkardığı notebooku açıp WindenMark'ın server'ına girerek son yapılan siparişlerin durum kontrolünü yapmaya karar vermişti. Elektronik departmanının siparişlerinin geçen aya oranla iki katına çıkması ve sipariş sayısında giyimi geçmesi Charlotte'in sinirlerinin bir harp başlatmasına neden olmuş, hatta bu harp alnında ve boynunda bulunan damarların birkaçını şişirerek fiziksel olarak da etkisini göster-

mişti. İçinde daha fazla hapsedemeyeceğini anladığı sinirini sert bir yumrukla ön koltuktan çıkardığı sırada araç durdu ve şoför araçtan inip Charlotte'in kapısını açtı.

"Buyurun Charlotte Hanım, benden bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

Charlotte, WindenMark deposunun giriş kapısına kartını okutup içeri girdiğinde onu, geldiği haberini önceden öğrenmiş olduğu belli olan depo amiri Peter Bey kapıda karşıladı. Ayağına, giydiği lacivert takım elbisesiyle kontrast yaratan açık kahverengi süet ayakkabılar geçirmiş, kravat takmadığı gömleğinin son iki düğmesini açık bırakmıştı. Genç yaşta dökülen saçlarına bugünlerde eklenen beyaz tellerin sayısı gözle görülür oranda artmıştı. Üstelik alnında ve iki kaşının arasında oluşan çizgiler artık yerlerini benimsemiş, sakalsız suratındaki yeni yetme kırışıklıklara öncülük etmeye başlamışlardı. Bu da yetmezmiş gibi, küçük birer misketi andıran siyah gözlerinin kenarlarında oluşan kaz ayakları, gerçek yaşıyla dış görünüşününki arasında bir hayli fark oluşmasına neden oluyordu.

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım," Charlotte'in uzattığı eli sıktı. "Bildiğiniz gibi bir gün içinde, daha önce olmadığı kadar geri iade aldık."

"Sadece iade aldık."

"Anlamadım Charlotte Hanım."

"Geri iade değil, sadece iade aldık," diye düzeltti Charlotte. "Neyse devam edin lütfen."

"Tamam, beni takip ederseniz yaşadığımız ilginç olayı size göstermek istiyorum." Adamın sesi endişeli olmasına karşın, keşfettiği şeyi annesine göstermek isteyen bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Önden buyurun," dedi Charlotte, bir eliyle de sözlerini desteklercesine yolu gösterdi.

Peter Bey hızlı adımlarla yola rehberlik ederken, Charlotte daha yavaş adımlarla onu izliyordu. Geniş depoda Charlotte'in topuklu ayakkabılarının yankısı birçok çalışanın dikkatini çekmiş ve kısa bir süreliğine işlerini bırakıp sesin geldiği yöne dönmelerine neden olmuştu. Sesin kaynağının Charlotte olduğunu görünceyse hiç vakit kaybetmeden işlerine geri dönmüşlerdi.

"İşte," dedi Peter Bey, bir yığının arasından aldığı koliyi metal masanın üzerine koyup açtı. Kolinin içinde ambalajı bozulmamış kırmızı bir elbise vardı; ama Peter Bey'in asıl dikkat çekmek istediği şey kolinin içindeki diğer parça olan A4 boyutlarındaki kâğıttı. Kâğıdı, hassas ve kırılgan bir şey tutuyormuşçasına iki parmağını kullanarak eline aldı ve Charlotte'e uzattı. Charlotte, kâğıdı eline almaya ihtiyaç duymadan üzerinde yazılan yazıyı okuyabiliyordu; çünkü kalın ve büyük puntolarla yazılmış tek bir kelime bütün kâğıdı kaplamaktaydı: HAZIROL!

"Hazır – ol!" diye ayırarak düzeltti Charlotte.

"Evet, bütün kolilerde aynısı var." Peter Bey, birkaç koliyi daha açıp içinden çıkan kâğıtları gösterdi. "Fakat hepsi farklı yerlerden iade edilmiş. Kimi Münih, kimi Berlin, kimiyse Flensburg... Birbirlerine çok uzak şehirler."

"Biri bizimle bir oyun oynuyor; ama bakalım..." Charlotte'in sözü, cep telefonunun çalmasıyla yarım kaldı. Telefonun ekranında Jasmin'in numarasını görünce bekletmeden açtı. "Efendim?"

"Charlotte Hanım, Nils Bey en kısa zamanda sizinle yüz yüze görüşmek istiyor, ne zaman gelebileceğinizi ileteyim?"

"Hemen yola çıkıyorum." WindenMark'ın CEO'su yüz yüze görüşmek istediyse bu ya çok iyi bir haberdi ya da çok kötü bir haber ve şu anki durum göz önüne alındığında ikinci ihtimal çok daha yüksek görünüyordu. "Peter Bey, siz bu ürünleri tekrar sipariş için stoka yollayın. IT ile görüşün bu siparişler arasındaki bağlantıyı çözsünler ve kısa süreliğine iade işlemi taleplerine hata mesajı göndersinler. Benim şirkete geri dönmem gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Charlotte, arabaya geri dönüp arka koltuğa oturduğu sırada cep telefonu tekrar çaldı. Ekranda gözüken sabit hatta ait telefon numarası, Charlotte'in rehberinde kayıtlı değildi. Normal şartlarda telefonunda kayıtlı olmayan numaralara cevap vermezdi, zaten rehberinde kayıtlı olmayan kişilerden gelen çağrılar genellikle iş ile ilgili olurdu ve onlar da iş hattını ararlardı; ama bu gelen çağrı özel hattına yapılıyordu. Arayanın kim olduğunu merak edişi, prensiplerinin önüne geçti ve telefona cevap verdi.

"Efendim?"

"Kızım nasılsın?"

"Baba sen misin? Sesin boğuk geliyor." "Evet – evet benim," dedi ses.

"Ya baba kusura bakma çok meşgulüm, daha sonra konuşsak olmaz mı? Şimdi şirkete yetişmem gerek."

"Tamam, Charlotte. Tekrar konuşuruz o zaman."

"Sağ ol baba. Görüşürüz." Charlotte, uzun zamandır babasıyla görüşmemişti. Babasından gelen bu telefon aralarındaki sertleşmiş buzları eritecek bir başlangıç olabilirdi; ama şu anda CEO ile yapacağı görüşmeye odaklandığı için babasıyla olandan hiçbir şey anlamayacaktı. O nedenle de bu telefon ko-

nuşmasını daha ileri bir zamana ertelemenin en doğrusu olduğuna karar vermiş, bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmeden telefonu kapatmıştı.

Araç şirkete varınca şoför bir kez daha Charlotte'in kapısını açtı ve yine bir emri olup olmadığını sorduktan sonra araca dönüp otoparka doğru uzaklaştı.

Charlotte, şirket plazasından içeri girdiğinde daha önce duymadığı oranda bir heyecanın içini kapladığını hissetmişti. Aslında zihnini biraz zorlasaydı; babasının, sekizinci yaş gününde ona püsküllü gidonu olan kırmızı bir bisiklet aldığında ve orta ikinci sınıfa giderken tattığı ilk öpüşmesinden on saniye önce de aynı heyecanı yaşadığını hatırlayabilirdi. Ancak bu seferkinin endişe ile karışık olması fiziksel olarak da bunu algılayabilmesine, damarlarında akan kanın akışını dahi hissetmesine neden oluyordu.

Asansöre binip 12 numaraya bastığında heyecanı, asansörün katları atlamasıyla doğru orantılı olarak artıyordu. Asansör altıncı katta durduğunda inmek için hamle yaptı fakat yanlış katta olduğunu fark edip kabine geri döndü. O sırada asansöre tanımadığı iki kadın binmiş ve içlerinden biri 9 numaraya basmıştı. Sanki kader Charlotte'in on ikinci kata çıkmasını olabildiğince geciktirmeye çalışıyormuş gibi asansör, dokuzuncu kattan sonra bir de on birinci katta durdu. On ikinci kata geldiklerinde ise Charlotte, içini kaplayan her sıkıntıda yaptığı gibi, hava ile doldurduğu yanaklarını büyük bir puflamayla söndürdü.

CEO'nun ofisine geçmeden önce adamın sekreterinin masasına gelip kendini gösterdi. Sekreter kadın Charlotte'in, bir şey söylemesini beklemeden telefon ahizesini kulağına götürdü ve duyamayacağı yükseklikte bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapattı.

"Nils Bey sizi bekliyor Charlotte Hanım."

"Teşekkürler."

Charlotte, ofise girdiğinde WindenMark'ın CEO'su Nils Brunkhorst, bilgisayarında bir şeylerle uğraşmaktaydı. Charlotte'in içeri girdiğini fark ettiyse de bunu tavrıyla dışa vurmuyordu.

"Charlotte Hanım, oturun lütfen." Nils Bey, konuşurken yüzünü bilgisayar ekranından bir saniye bile ayırmamış, bu kadar önemli işin arasında bir de bununla uğraşıyorum, ifadesini sürdürmüştü. Charlotte de CEO'nun bu tavrının iyiye işaret olmadığının farkında, ağır adımlarla çalışma masasının önüne konuşlandırılmış tek kişilik siyah deri koltuklardan sağdakine oturdu.

"Charlotte Hanım, konuyu fazla uzatmadan açıklamamı yapacağım." Sonunda yüzünü bilgisayar ekranından kaldırıp Charlotte'e çevirmişti; ama ince kaşlarının altındaki mavi gözlerinde hâlâ aynı umursamaz tavır kendini gösteriyordu. Ağzından çıkan her kelimede üst dudağının inceliği yüzünden beyaz dişleri ısıracakmış gibi ortaya çıkıyor, ağzını her kapattığındaysa dudaklarını nemlendirmek zorunda kalıyordu. "Son iki ayda departmanınızdaki kâr oranında büyük bir düşüş var, bunu bir yere kadar kabul edebiliriz ancak bugün içinde yapılan ürün iadeleri nedeniyle bu departmanda işlerin çok iyi yürümediğini düşündük ve rekonstrüksiyon yapmaya karar verdik. Bu doğrultuda şirketimizin bünyesinde vermiş olduğunuz uzun süreli emeklerinize teşekkür eder, bundan sonraki hayatınızda başarılar dileriz."

"Yani kovuldum!" dedi Charlotte, CEO'nun sözlerini net bir şekilde özetleyerek.

CEO, tam anlamıyla Charlotte'in dediğini yapıyordu; ama

bunu bu şekilde söylemenin hoş olmayacağına kanaat getirmişti. Kısa bir süre bekledikten sonra, soldan ayırıp sağa taradığı kumral saçlarını eliyle düzeltip cevap verdi: "Bu hoş bir tabir değil, ancak şirketimiz bugün itibariyle sizle çalışmaya devam etmeyi düşünmüyor. Muhasebe departmanına uğrayıp ilişiğinizi keserseniz sevinirim. Tekrar teşekkürler Charlotte Hanım." Nils Brunkhorst son sözlerini söylerken yine bilgisayar ekranına dönmüştü.

Charlotte, CEO tarafından görüşme için çağrıldığında durumun kötü olduğunu anlamıştı; ama kovulmak, hesapları arasında yoktu. Bunun getirisi olan şoku henüz üzerinden atamadan muhasebeye uğrayıp gerekli işlemleri halletmesinin ardından ofisine dönüp eşyalarını topladı. Jasmin'e veda ettikten sonra kucağında karton bir koli ile plazadan dışarı çıktı.

Kovulmuş insanın bu klişe görüntüsünü yaşayacağını hiç düşünmemişti; ama içinde bulunduğu düzenin çakallar ve kurtlarla çevrili olduğuna defalarca tanıklık etmiş, yükselirken adım adım çıkılan kariyer basamaklarının en ufak hatada bir kaydırağa dönüşüp sizi dibe yolladığını tecrübeleriyle öğrenmişti. Sahip olduğu konuma ulaşana kadar feda ettiklerini ve şirkete kazandırdıklarını göz önünde bulundurunca kovulmak sözcüğünü lügatinden çıkarmıştı; ancak plaza dünyası kimseye acımıyordu. Üstelik eve dönmek için şirket arabasını da kullanamayacak olması Charlotte'in sinirlerinin iyiden iyiye bozulmasına ve histerik bir kahkaha patlatmasına neden oldu. Kahkahasını dindirmeyi başardıktan sonra cep telefonunu çıkarıp, kendisini alması için, erkek arkadaşını aramaya karar verdi.

Telefon birkaç çalışın ardından açılınca Charlotte, karşısındakinin alo dahi demesine müsaade etmeden direkt konuya girdi: "Noah, moralim çok bozuk, beni şirketten alabilir mi-

sin? Beraber bir şeyler içelim."

Charlotte'e dakikalar sürmüş gibi gelen kısa bir sessizliğin ardından Noah, "Şu anda çok meşgulüm Charlotte, birazdan toplantıya gireceğim kusura bakma. Yarın görüşsek olur mu?"

Charlotte bunun üzerine olumlu ya da olumsuz cevap vermeden ve hatta herhangi bir şey dahi söylemeden telefonu kapattı. Boş bir taksi bulmak umuduyla ana caddeye çıktı. Yolda yürürken çarptığı, başında krem rengi kasket, boynunda beyaz atkı olan siyah takım elbiseli adamdan dilediği özür karşılık bulamayınca yoluna devam etti ve bulduğu ilk taksiye atlayıp evinin yolunu tuttu.

Eve vardığında eşyalarını topladığı koliyi bırakıp üzerini değiştirdikten sonra kendi Mini'sine binip, şu anda en çok yapma ihtiyacı duyduğu şey olan, biraz kafa dağıtmak eylemini gerçekleştirmek üzere Falshöft'e yola çıktı.

Arabasını park edecek uygun bir yer bulması biraz zamanını almıştı; ama ücretli otoparklardan birindeki tek araçlık boşluk imdadına yetişmiş, kendince kısıtladığı vaktin daha da azalmasını engellemişti.

Langfeld Caddesi'ne geçtiğinde onu büyük bir kalabalık karşıladı. Hafta içi olmasına rağmen, uyumayan cadde kalabalık günlerinden birini yaşıyordu. Charlotte, caddede kısa bir tur attıktan sonra hoşuna giden barlardan birinden içeri girdi. Kapıdaki güvenlik görevlisinin yalnız gelen erkekleri geri çevirip tek başına gelen kadınları içeri alması Charlotte'in tebessüm etmesine neden oldu.

Mekânda çalan Rock müziğinin yarattığı etki de eklenince Charlotte, kendinden emin adımlarla yürüyerek vardığı bar taburesine oturdu. Barmenden bir duble-shot Jose Cuervo sipariş etti. Barmen içkiyi doldurup servis ettikten sonra Char-

lotte, bardağının üzerine sürülmüş tuzu yalarken barın uzak ucunda Noah'ı gördü. Yanında, iki kız ile beraber bira içiyor, kızlara Charlotte'in duyamadığı bir şeyler anlatıp kahkaha atıyordu. Charlotte gördüğü manzaraya sinirlenip tekilasını hızla kafasına dikti. Tekrar gözleri Noah'ı taradığında erkek arkadaşını iki kızla bardan dışarı çıkarken yakaladı.

"Merhaba." Sağ taraftan gelen bu yabancı sesi duyunca, Noah'ın çoktan çıktığı kapıya boş gözlerle bakan Charlotte, o yöne döndü. Esmer, adaleli vücudunu daha çok ortaya çıkarmak için bir beden küçük siyah tişört giymiş adam, elindeki bira şişesini bar tezgâhına yerleştirip Charlotte'e gülümsedi.

Normalde bu tarz adamları hiç umursamadan taburedeн kalkıp giden Charlotte, bu kez "Merhaba," diye karşılık verdi.

"Sıradaki tekilanı ben ısmarlamak isterim."

Charlotte bu teklifi başıyla onaylayıp barmenin hazırladığı tekilasını yine aynı hızla bitirdi. Gecenin saatleri ilerledikçe Charlotte'in içtiği tekila sayısı da aynı oranda arttı. Tekilaların sayısı arttıkça, Noah'a olan öfkesi yerini umursamazlığa bırakıyor, bunun getirisiyle yanındaki esmer adam ile olan konuşması ilerliyordu. Fakat ertesi sabah olduğunda bu konuşmaların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Charlotte balkona çıkıp yeni güne nurunu saçan güneşin eşliğinde bir sigara içti. İçeri döndüğünde esmer adam hâlâ yatağın sağ tarafında uyumaktaydı. Dün gece yaşadıklarından pişman değildi. Sonuçta Noah'ın yaptığına karşılık vermiş, bir nevi kısasa kısas demişti; ama buna karşın hâlinden de memnun değildi. Aldığı zevki dahi hatırlamadığı bir ilişki yaşamış olmayı kendine yakıştıramamıştı.

Odadan çıkıp resepsiyona uğramadan oteli terk etti. Aracını otoparkta bıraktığını, buraya da taksiyle geldiklerini silik

kareler hâlinde hatırlıyordu. Otelin yakınlarındaki bir taksi durağından taksiye binip aracının bulunduğu otoparka döndü. Taksici, bu kadar kısa bir mesafeye yolcu almış olmaktan memnuniyetsiz, Charlotte'in uzattığı yirmi Avro'nun para üstünü, bozuk parası olmadığını iddia ederek ödemedi. Charlotte ise kendini, taksicinin bu sahtekârlığını umursayacak durumda hissetmediğinden, mevzuu uzatma gereği duymadı. Mini'sini kapalı garajdan alıp otopark ücretini ödedikten sonra Stralsund'daki evine doğru yola çıktığı sırada telefonu çaldı. Cep telefonunu çantadan çıkarmak yerine, direksiyondaki tuşa basıp aracın bluetooth sistemini kullanarak telefonunu açtı.

"Efendim?"

"Charlotte Hanım merhabalar! Ben Avukat Adolph Zeit, babanızın ve saat şirketinin avukatıyım."

Charlotte, babasının avukatından gelen bu telefonu yadırgadıysa da nezaketini korudu. "A, merhaba Adolph Bey."

"Charlotte Hanım nasılsınız?"

"İyiyim sağ olun. Siz?" Charlotte, oldum olası bu formalite hâl hatır sormaları banal ve samimiyetsiz bulmuş, özellikle resmi elden yapılan konuşmalarda doğrudan sadede gelinmesinin değerli zamanı boşa harcamamak adına, doğru olan olduğunu savunmuştu.

"Teşekkür ederim. Bugün sizi aramamın sebebini daha kolay veya alıştırarak söylemenin bir yolu yok. Üzgünüm ki babanızı kaybettik."

"Ne?" Charlotte, önünde hiçbir engel olmamasına rağmen aniden fren yapınca arkadan gelen bir araç, kendi frenlerine çığlık attırarak Charlotte'in arabasına çarptı.

|02:00| Artakalan Yadigârlar

Tik tak, tik tak... Charlotte'in kafası, bir saatin saniye çubuğunun her ilerleyişindeki ritim ile armonik olarak zonkluyordu. Bir saniye önce, üzgünüm babanızı kaybettik sözünü duymuş bir saniye sonra ise kafası, darbeyi arkadan almasına karşın açılan hava yastığı ile buluşmuştu. Kalbinin pompaladığı kan miktarının artışıyla, vücudundaki çeşitli bölgelerdeki kan miktarlarının değişimi, Charlotte'in düşünce yapısında anlık bir bozunum yaratmış ve sanki o anda frene basmak babasının ölmesini engelleyecekmiş gibi bunu eyleme dökmüştü. Bu ani frenin kaçınılmaz sonucu olarak da arkadaki araç Charlotte'in Mini'sine çarpmıştı.

Charlotte, anlık şoku üzerinden atıp hava yastığını bastırarak araçtan dışarı çıktığında farklı bir duygunun karantinasında mahsur kalmıştı: pişmanlık. Dün, babası telefon edip onunla konuşmak istediğinde Charlotte bunu kibarca reddetmişti. Belki o anki iş yoğunluğu gerçekten de babası ile konuşmasına müsaade etmiyordu; ancak şimdi babasıyla birkaç kelime daha fazla konuşmuş olmak için birçok şeyden vazgeçebileceğini hissediyordu. Babasının sesini daha fazla duyamamış olmaya üzülüyor; bunun, kovulduğu iş sebebiyle olmasınaysa kızıyordu. Charlotte, bir elini arabasına yaslayıp bir eliyle de iki şakağını birden ovuştururken aklından geçen bu düşüncelere sessizce bir küfür savurdu.

"İyi misiniz, hanımefendi? Aniden durdunuz! Kendinizde misiniz acaba?" Arkadan çarpan siyah Mercedes'ten aracın rengi kadar koyu bir takım elbise giymiş kumral bir adam inmişti. Sesinde sinir ve endişeden aynı ölçekte hazırlanmış bir kokteylin kokusu vardı.

"Ben – ben iyiyim," diye kekeledi Charlotte. "Üzgünüm kendimi kontrol edemedim."

"Tamam, trafiği engelliyoruz. Araçları uygun bir yere çekelim de ondan sonra polis için tutanak hazırlayalım."

"Polise gerek yok lütfen." Charlotte çantasını karıştırıp bir kartvizit çıkardı. "Buyurun bu kartım. Beni arayın masrafınızı ben karşılarım."

Adam, Charlotte'in uzattığı kartı alıp ceketinin cebine koydu. "Masrafı karşılamanıza gerek yok. Siz... Siz iyi misiniz cidden?" Charlotte'in, başı dönüyormuş gibi sürekli arabasından destek alarak durması adamın endişesinin artmasına neden olmuştu. "Bakın, siz şuradaki kafeye geçin, ben araçları uygun bir yere çekeyim, sonra duruma bakarız."

Charlotte adamı onayladıktan sonra kafeye geçip kendisine bir masa seçti. Garsondan bir bardak su ve kendine gelmek adına kanındaki kafein seviyesini artırmak için sade kahve istedikten on dakika sonra kaza ortağı adam da içeri girdi. Ceketinin düğmesini açıp Charlotte'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve kendisine de bir tane kahve istedikten sonra Charlotte'in arabasının anahtarını uzattı.

"Daha iyi misiniz?"

"Evet, teşekkürler."

"Biliyor musunuz, arkadan çarptığım için aslında ben suçlu sayılırım." Adamın gülümsemesi Charlotte'in da kendisini tebessüm etmeye zorlamıştı. "Moralinizin biraz olsun düzelmesi güzel. Önünüze bir şey çıkmadığı halde aniden fren yaptığınıza göre gerçekten kötü bir şey olmuş olmalı."

Charlotte kahvesinden bir yudum alıp başını hafifçe salladı. "Az önce – babamın vefat haberini aldım." Charlotte'in, bunu bir yabancıyla neden paylaştığı konusunda en ufak fikri yoktu; ama bu paylaşım her nedense daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Annesinden defalarca duyduğu 'Mutluluk

paylaştıkça artar, hüzün paylaştıkça azalır' sözü belki de gerçekten doğruydu.

"Çok üzüldüm, başınız sağ olsun. Huzur içinde yatsın."

"Teşekkürler."

"Bu arada ben Adam Kahnewald." Adam, ceketinden çıkardığı kendi kartvizitini Charlotte'e uzattı. "Sizin bana yaptığınız teklifi aynen size iletiyorum."

Charlotte kendisine uzatılan siyah kartviziti aldı. Kartın üzeri gümüş harflerle bezenmişti: Adam Kahnewald, Sierra Almanya Genel Müdürü. Charlotte, Sierra'nın ne olduğunu kısa bir süre düşündükten sonra Adam Kahnewald'ın sol kolundaki saatte de aynı yazıyı görünce, Sierra'nın o meşhur saat markası olduğunu hatırladı. WindenMark, bir iki sene evvel bu firma ile görüşmüş; ancak Sierra, indirim sitesi olarak nam salmış bir internet sitesinde ürünlerinin satılmasının itibarlarına zarar vereceği gerekçesiyle teklifi reddedince anlaşma da sağlanamamıştı.

"Ben de Charlotte."

Charlotte, tanışma sembolü olarak elini uzattığında adamın "Biliyorum," diye cevap vermesi üzerine, Charlotte tek kaşını kaldırarak nasıl, der gibi bakınca Adam Kahnewald açıklama gereği duydu: "Kartınızı vermiştiniz ya!"

"Doğru." Charlotte tekrar tebessüm etti; ama adamın karta bakmadan ceketine koyduğunu çok net hatırlıyordu. Belki de daha sonra baktı, neden bir anda paranoyaya bağladım, diye geçirdi içinden.

"Şey... Benim bir toplantıya yetişmem gerekiyor da zaten haddinden fazla geç kaldım. Bir ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin. Tekrar memnun oldum ve tekrar geçmiş olsun ve tekrar başınız sağ olsun." Adam ceketini ilikleyip masadan

kalktı ve Charlotte'ye veda etti. Charlotte, içinde tuhaf hisler uyandıran bu adamı kapıdan çıkana kadar göz hapsine almış, kahvesini bitirdikten sonra hesabı istemek için garsonu çağırmıştı. Garsondan "Bay Kahnewald bizim daimî müşterimizdir, bir hesabınız yok." Cevabını alınca Charlotte'nin paranoya düğmesi bir anda tekrar aktif oldu. İnsanlara hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmemek gibi bir politikası olan Charlotte, kendisine bu kadar iyi davranan bir adam ile karşılaşınca istemsizce bunun altını kurcalamak zorunda hissetmişti. Ama belki de hâlâ gerçekten iyi insanların soyu tükenmemişti.

Avukat Adolph Zeit ile buluşmak üzere masadan kalktığında yan masalardan birinde oturan lacivert kasketli, siyah takım elbiseli adamın gözünü kendinden ayırmadığını hissetti. Kes şu paranoyayı, diye aklından geçirerek kendini telkin etti ve hasarlı aracına atlayıp Winden'deki avukatlık bürosuna doğru yola çıktı.

İlk başta aracı servise bırakıp daha sonra yoluna taksiyle devam etmeyi düşündüyse de daha sonra bunun trafikte çok fazla sıkıntı yaratacak bir hasar olmadığına kanaat getirip birincil düşüncesine geri dönmüştü. Boğaz köprüsü girişindeki yoğun trafiği sabır ve metanet ile aştıktan sonra Winden çıkışından Nieby Sahili'ne inmiş, sahil şeridini takip edip Protestan Cemaat Kilisesi'ni geçtikten sonra sağa dönüp Avukat Adolph Zeit'in bürosunun bulunduğu İş Merkezi'nin önüne park etmişti. İş Merkezi, ekseriyetle avukat bürolarından oluşuyor; mali müşavirlik ve gayrimenkul yatırım ortaklıkları gibi diğer farklı ofis ve dükkânlar, katlara gelişigüzel serpiştirilmiş gibi duruyordu.

İş merkezinin granit döşeli zemininde topuklu ayakkabılarının sesi yankılanarak yürüyen Charlotte'in gözleri bir asansör arıyordu. Başıyla çizdiği bir yarım daire, hemen sağ tarafta

kalan asansörü bulmasını sağladı. Altıncı katta bekleyen kabini çağırmak için, üzerinde kalın italik harfle 'A' yazan butona bastı. Butonun hemen üzerindeki kırmızı LED gösterge altıdan geriye sayıp 'A' yazınca durdu. Otomatik olmadığı için Charlotte kapıyı eliyle açıp kabine girdi. Asansörün içindeki kat numaralarının yanına o katta bulunan ofisler ve büroların bulunduğu küçük bir cetvel yerleştirilmişti. Adaletin, güçlünün elinde tuttuğu bir maşaya dönüştüğü bu sistemde, kendilerine biçilmiş rolü oynamaktan öteye geçemeyen ne kadar da çok avukat var, diye geçirdi Charlotte, cetvelde yazan isimlerin üzerinde parmaklarını gezdirirken. Avukatların birçoğunun boşanma avukatı olduğunu fark edip, günümüzde her iki çiftten birinin boşandığı haberini hatırlayınca, hiç evlenmemiş olduğu için kendisini şanslı hissetti. Tarama işini, dört numaranın karşısında Av. Adolph Zeit'in da olduğunu görünce sonlandırıp o düğmeye bastı. Hareket etmesiyle Charlotte, dünyanın en yavaş asansörüne binmiş olduğu düşüncesine kapılmıştı. Üstelik hareket motorunun diş gıcıklayan sesi ve kabinin içindeki kesif rutubet kokusu, bu süreyi gerçekte olduğundan daha uzun hissetmesine neden oluyordu. Kabinin açık ön tarafından alçalan duvarlar, bu eylemi sürdürmeyi bıraktığında, asansör dördüncü kata gelmişti.

Sessiz koridorlar da asansörün rutubet kokusuyla özdeş bir kokuya sahipti; ama derzleri kararmış zeminden yükselen taze deterjan kokusu biraz olsun bu iç bulandıran havayı tazelemişti. Charlotte, kabarmış boyaları dökülmemek için direnen koridor duvarlarını hızlı adımlarla aşarak ahşap yüzeyli bir çelik kapının önünde durdu. Kapının sağ yanındaki Av. Adolph Zeit tabelasının altında kalan zile basınca bir müddet sonra gelen bızt sesiyle beraber kapı açıldı. Charlotte, açık kapıyı iterek içeri girdiğinde, dışarıdaki grotesk yapının bir

benzeriyle karşılaşacağını tahmin etmiş; ancak bu tahmininde yanılmış olmaktan memnuniyet duymuştu. Rutubet kokusunun yerini lavanta ve portakal çiçeğinin dengeli bir karışımından oluşan oda parfümü almış, derzleri kararmış granit zemin ise, ahşap görünümlü parkelere yerini bırakmıştı. Girişi hole bağlayan kısa koridorun sağ tarafında; köknar ağacından yapılmış, üzerine buzlu cam yerleştirilmiş bir banko mevcuttu. Bankonun arkasında kulak hizasında kesilmiş kızıl saçlarıyla uyumlu kırmızı çerçeveli bir gözlük takan, otuzlu yaşlarında bir kadın oturuyordu. Kadın, masasında yer alan otomat sayesinde giriş kapısını yerinden kalkmadan açmış ve bir müşterinin gelmiş olmasının bilinciyle ilgilendiği işi çoktan yarım bırakıp, yüzünde bir tebessümle, gelen kişiyi beklemeye başlamıştı.

"Merhaba," dedi Charlotte "Ben Charlotte. Bay Zeit beni aramıştı."

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım, geldiğinizi haber vereyim." Kadın, telefon edip onay aldıktan sonra tekrar Charlotte'e dönü. "Kendisi müsait, ofisine geçebilirsiniz." Charlotte tebessüm edip, kadının eliyle gösterdiği kapıya yöneldi.

İçeri girince, sade döşenmiş bir ofis ile karşılaştı. Kapının tam karşısına ahşap bir çalışma masası konulmuş, masanın önünde birbirine bakan iki adet çift kişilik deri koltuk da gardiyan gibi dikilmişti. Sağ tarafta kalan pencereler bej rengi zebra jalûziler ile kapatılırken, sol taraftaki duvar boydan boya, yüzlerce hukuk kitabını ihtiva eden bir kitaplıkla döşenmişti. Avukat, Charlotte'ı görünce kravatına eliyle baskı yaparak ayağa kalktı ve Charlotte'e elini uzattı. "Hoş geldiniz Charlotte Hanım, başınız sağ olsun."

"Sağ olun." Charlotte uzatılan eli sıktıktan sonra masanın önünde yer alan karşılıklı koltuklardan soldakine oturmayı

tercih etti. Avukat Adolph Zeit, Charlotte'nin tahmin ettiğinden çok daha gençti. Telefonda duyduğu derin ses nedeniyle gözünde; kıvırcık saçları kırlaşmış, yuvarlak çerçeveli gözlükler takan, elmacık kemikleri göçük, top sakallı, ellili yaşlarında bir adam canlanmıştı; ama Adolph Bey neredeyse bu tarifin tam zıttı idi. Gür siyah saçlarında tek bir beyaz tel bile yoktu. Gözlük tercihini çerçevesizden yana kullanmış ve sinekkaydı bir tıraş olmuştu.

"Bu kadar çabuk gelmenizi beklemiyordum açıkçası." Avukat, yılların verdiği bir alışkanlıkla sağ elindeki dolma kalemi sürekli başparmağının etrafında çeviriyordu. Charlotte'nin gözleri kaleme sabitlenince adam bu işlemi daha fazla devam ettirmemeye karar verip kalemi özenle isimlikteki yuvasına yerleştirdi.

"Haberi aldığım anda şok oldum ve ne yapacağımı düşünecek durumda değildim. En iyisinin bir an önce buraya gelmek olduğuna karar verdim."

"İyi yapmışsınız. Bir şey alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki. O zaman size olayı anlatayım isterseniz."

"Tabii."

"Babanızın yanında çalışan Gilbert, sabah saat dükkânını açmış. Ortalığa çeki düzen vermeye başlamış. Sıra babanızın ofisine geldiğinde babanızı çalışma masasının sandalyesinde yığılmış hâlde bulmuş. Hemen ambulans çağırmış; ama babanız çoktan vefat etmiş. İlk teşhisler kalp krizi olduğu yönünde."

"Babam şu anda nerede?"

"Helios Hastanesinde... Cenazesi yarın kaldırılacak. Cenaze işlemleriyle bizim görevlendirdiğimiz kişiler ilgileniyor merak etmeyin."

"Teşekkürler."

"Sizi buraya çağırmamın asıl sebebiyse babanızın mirası. Sizden başka varisi yok. Zaten resmi bir vasiyetnamesi de yoktu; ancak öldükten sonra özellikle size teslim etmemi istediği iki parça eşyası vardı." Charlotte bunu duyunca şaşırmış ve o iki eşyanın ne olduğunu çok merak etmişti; ama bunu dışarı vurup hevesli görünmek istemediğinden sessizliğini korumayı yeğledi.

"Bildiğiniz gibi babanız sıradan bir saat dükkânı sahibi değildi. Kendisi el işi saat tasarımları konusunda çok tanınmış biridir."

Charlotte bunu bilmiyor olmasına anlam verememişti. Küçükken babasının el emeğiyle kendi tasarladığı saatleri görmüştü. Hatta Charlotte, babasının saatlerini kıskanırdı; çünkü babası, saatlere ayırdığı vaktin onda birini Charlotte'ye ayırmamıştı. Rudolph Tannhaus Serbien'in varı yoğu saat mekanizmalarıydı. Hatta o kadar ki Charlotte'nin annesi Nilsen Hanım'la uzun kavgalara girerlerdi. Bu kavgalar, Nilsen Hanım'ın açtığı boşanma davasıyla son bulmuş, ancak talihsiz kadın boşanma davasının görüleceği gün Charlotte'nin da yer aldığı bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. O nedenle de Charlotte annesinin ölümünden hep babasını sorumlu tutmuş, babasıyla yaşamak zorunda kalmak ona ıstırap gibi gelmişti. Ancak Tannhaus'un saatleriyle vaktini harcamaya devam etmesi, Charlotte'nin babasıyla aynı evde yaşadığını hissetmesine engel oluyordu. Tek dayanağı, ev işlerinde hizmet etmesi için işe alınan Emma Hanım olmuştu.

Avukat, "Karl Carstens'ten itibaren bütün devlet başkanları onun saatlerinden birine sahiptir," deyince Charlotte, içine düştüğü düşüncelerden sıyrıldı. "Bono, Roberto Carlos ve hatta Bill Clinton da Almanya'ya ziyaretlerinde babanızdan saat-

ler almıştır. Monica Belluci, Liv Taylor, Oprah ve birçok diğer tanınmış kişi özel siparişlerde bulunmuş ve hatta U-Boat, Tag Heuer ve Sierra gibi birçok ünlü saat firması da babanızla çalışmak istemiştir."

"Sierra mı?"

"Evet ve birçok diğeri. Ancak burada vurgulamak istediğim size bıraktığı eşyalardan ilkinin ne kadar değerli olduğu." Avukat, masasının çekmecesinden ahşap, küçük bir sandık çıkardı. "Bu, babanızın kendi kullandığı köstekli saati... Dediğim gibi, doğrudan size vermemi istemişti."

Charlotte, avukatın uzattığı sandığı alıp altın rengi çentiğini kaldırınca lacivert kadife döşemenin ortasında duran köstekli saati gördü. Kapağı kapalı saatin zinciri yumak yapılmış hâlde kendisine ayrılmış bir gözde toplanmıştı. Charlotte, saati eline alıp kapağın üzerindeki T.S. kabartmasında başparmağını kısaca gezdirdikten sonra saatin kapağını açtı. Beyaz kadranın üzeri, kabartmalı Roma rakamlarıyla bezenmişti. Dört rakamının IV yerine IIII şeklinde yazılmış olması Charlotte'nin dikkatinden kaçmadı. Bir de daha önce hiçbir köstekli saatte görmediği küçük bir gösterge vardı. Bu göstergе o saatin gündüz saati mi yoksa akşam saati mi olduğunu gösteren küçük bir yarım daireydi. Şu anda da o dairede yer alan ay simgesi, saatin akşam beşi on bir geçiyor olduğunu gösteriyordu ki bu saat yanlıştı. Ancak bu yanlışlık çok kısa sürmüştü. Saatin yelkovanı yavaş yavaş dönmeye başladı ve şu anki gerçek saat olan 2.15'te durdu. Ayrıca saati eline ilk aldığında kıpırdamayan saniye çubuğu da harekete geçmişti. Bu olay karşısında Charlotte bir ünlemle şaşkınlığını dışa vurmuş, avukatın sorgulayıcı bakışlarına maruz kalınca da saatin kapağını kapatıp kutusuna geri koymuştu. O şaşkınlığın etkisiyle Charlotte, saatin kapağının üzerindeki T.S. kabartma-

sındaki harflerin kaybolarak C.S. şeklini aldığını görememişti.
"İyi misiniz Charlotte Hanım?"

"E- evet, lütfen devam edin."

"Tannhaus Bey'in size özel olarak vermemi istediği bir diğer eşya ise bu anahtardı." Adam çekmecesinden çıkardığı anahtarı masasının üzerine koyup Charlotte'ye doğru kaydırdı. Charlotte da masanın ortasındaki bu anahtarı aynı şekilde kaydırarak kendi önüne çekti ve masanın kenarından avucuna düşürdü. "Bu anahtar, Tannhaus Bey'in ofisindeki kasayı açmakta... Kasanın içinde ne olduğunu bana söylemedi; ama size, içindekinin değerini bilmeniz gerektiğini söylememi istedi."

"Teşekkürler, başka bir şey var mıydı?"

"İmzanızın gerektiği birkaç evrak işimiz var, dükkânı devraldığınıza dair vesaire..."

Avukatın bahsettiği işlemleri de tamamladıktan sonra Charlotte, anahtar ve saat kutusunu alarak, önce Avukat Adolph Zeit'in bürosundan, ardından da İş merkezinden ayrıldı. Arabasına bindiğinde, alnını ve gözlerini ovuşturarak hızla gelişen olayların etkisini üzerinden atmaya çalıştı. Arabasının ciddi bir tamire ihtiyacı olduğunu biliyordu; ama bu işi yarına bırakmaya karar vermişti. Helios Hastanesi'ne gidip babasını görmeyi düşündü; ama morga girip ölü bir bedene bakabilecek cesarete sahip olmadığını hissedince bundan da vazgeçti.

Şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna bıraktığı ahşap saat kutusu ve altın rengi anahtara son bir kez baktıktan sonra kontağı çevirip aracını çalıştırdı. Şu anda tek isteği, bir an önce evine ulaşıp, hayatının en berbat geçen iki gününün etkisini, sıcak bir duş alarak üzerinden atmaktı.

|03:00|

Rastlantısal Olgular Silsilesi

Tik tak, tik tak... Açık mezarın üzerine toprak savurmak için çalışan kürekler, saniye ritminde hareket ediyordu. Kasvetli gökyüzünden dökülen yağmur damlaları, matemli gözlerden süzülen gözyaşlarına eşlik ediyor, toprakta toplanarak küçük su birikintileri oluşturuyordu. Çorabından bluzuna kadar siyahlara bürünmüş Charlotte, bu matem kıyafetini, ön tarafından bir perçem saçı dışarıda bırakan tülden bir başörtüsü ile tamamlamıştı. Dualar eşliğinde defin işlemi devam ederken Charlotte'in gözleri etrafı taramaya başladı. Büyük bir kalabalık olmasına rağmen Charlotte, kimseyi tanımıyor olduğunu, ancak matemli gözlerdeki samimiyetten, herkesin babasını iyi tanıdığını fark etti. Kişileri taramaya devam ederken, siyah takım elbiseli, başında kahverengi kasket, boynunda sarı atkı olan bir adamla kısa süreliğine göz göze geldi. Adamın ifadesindeki enteresanlık, bakışlarını kaçırmasıyla son bulurken, Charlotte'in gözü bu kez başka birine takıldı. Diğerlerinden daha fazla gözyaşı döken, daha içten iç çeken bu kişi, muhakkak ki avukatın bahsettiği Gilbert adlı gençti.

Defin işlemi tamamlandıktan sonra, mezarlıktan ayrılan kişiler tekrar Charlotte'ye ve Gilbert'e taziyelerini sunarken, omzunda bir el hisseden Charlotte irkilerek yerinden sıçradı. Hızlı bir refleks ile arkasına döndüğünde şu anda görmek isteyeceği son kişiyi karşısında bulmuştu.

"Geç mi kaldım?" Charlotte'in erkek arkadaşı Noah, yüzüne taktığı üzgün maskeye bir de mahcubiyet duyguları serpiştiriyordu.

"Evet," diye cevap verdi Charlotte. O esnada insanın sesi dokunma duyusu ile hissedilebilseydi Noah'ın teni buz keserdi.

Noah, Charlotte'ı yatıştırmak için sarıldığında Charlotte'tan hiçbir karşılık göremedi. "Başın sağ olsun."

"Sağ ol."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Arabamla geldim, sağ ol."

O esnada konuşmalarını bölmemek için sessizce bekleyen Gilbert, Charlotte'nin dikkatini çekmişti. Noah'tan kurtulmaya bahane arayan Charlotte için Gilbert'e dönmek, bir can halatına tutunmak gibi geldi. "Merhaba," dedi Charlotte, "Sen Gilbert olmalısın."

"Evet, Tannhaus usta sizden çok bahsederdi. O kadar ki, yolda bile görsem siz olduğunuzu anlayabilirdim." Dağınık siyah saçları tarafından örtülen ince kaşlarının altındaki simsiyah gözler, ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Bu gencin Tannhaus ustasının ardından Charlotte'yi, tutunacağı yeni bir dal olarak gördüğü aşikârdı.

"Demek öyle, neymiş beni yolda bile tanımanı sağlayacak kadar belirgin olan özelliğim." Charlotte, biraz olsun çocuğun moralini düzeltmek amacıyla onu konuşturmaya çalıştı.

"Tannhaus usta genç ve güzel bir kadın olsaydı sizin ikiziniz olurdu." Gilbert yaptığı bu benzetme karşısında utanarak kızarmış, kafasının arkasını kaşıyarak bunu kamufle etmeye çalışmıştı. Charlotte de onu daha fazla utandırmamak adına bunun üzerinde daha fazla durmamaya karar verdi.

"Bu kim?" Noah, Charlotte'nin kulağına eğilip sert bir sesle fısıldadı, "Sana güzel falan diyor!"

"Ne diyorsun Noah, çocuk o!" Charlotte da Gilbert'in duymayacağını ümit ederek dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Ne çocuğu ya, nereden baksan yirmi beş yaşındadır o!"

Noah artık sesinin yüksekliğini umursamıyordu. "Sosyal Sigorta kaydın var mı senin?"

Gilbert, sorunun kendisine yöneltildiğini fark edip, neler olduğunu anlayamamanın saflığı ile "Evet," diye cevap verdi.

Noah, haklı olduğunun anlaşılmasını bekleyen bir ifadeyle Charlotte'ye döndüğünde, Charlotte'den beklemediği bir yanıt geldi:

"Cenazedeyiz Noah. Bu yersiz kıskançlığın ne yeri ne de zamanı. Lütfen buradan gider misin?!"

Noah kendi kendine söylenerek oradan ayrıldıktan sonra Charlotte, Gilbert'e yarın dükkânda olacağını söyleyip, tekrar görüşmek üzere hasarlı aracına atlamıştı. Planı gereği önce evine gidip üstünü değiştirecek, ardından da Danholm'deki Mini Cooper servisine aracını bırakacaktı.

İş çıkış saatine denk gelmiş olması aynı zamanda boğaz trafiğine yakalanmak anlamına geliyordu. Köprü gişeleri için uzun araç kuyruğunda beklerken zaman geçirmek için radyoyu açtı. Babasının cenazesinden ayrılmışken radyoda müzik dinlemeye karar vererek, müziğin kendisini sakinleştireceğini düşünmüştü.

'Baba' yaşadığı bu otuz beş yıllık hayatında Charlotte için bir kelimeden öteye geçmeyi başaramamıştı. Rudolph Tannhaus Serbien ile biyolojik olan dışında hiçbir bağ kuramamışlardı. Üstelik bu adam annesinin ölmesinden birinci dereceden sorumluydu. Charlotte, kafasının içinde konuşan düşünceleri susturmak için yüksek sesle radyoda çalan şarkıya eşlik etmeye, direksiyonu bateri gibi kullanıp tempo tutmaya başladı. "Zeit, Zeit, was kommt in dieser Zeit!" diyerek şarkı sözlerini bağırarak bitirdiğinde kendisini hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Sertçe radyonun düğmesine basarak kapattı. "Ailemden

kalan tek kişi de öldü," dedi kendi kendine. "Neden baba, neden?" diye sümüklerini çekerek söylenirken, arkadan gelen korna sesleriyle kendine geldi. Önündeki yaklaşık on metrelik boşluk, arkadaki araçların çoktan sinirlerinin taşmasına neden olmuş, kimileri kornanın yetersiz olduğuna karar verip kafalarını camdan çıkarıp bağırmaya başlamıştı. Charlotte da bu azgın ve ilkel içgüdülerini gün yüzüne vurmuş kalabalığın karşısında daha fazla oyalanmamaya karar vererek gaza bastı.

Köprünün yoğun trafiğini geride bıraktıktan sonra yolun açılacağı ümitleri Charlotte için boşa çıkmıştı. Üstüne üstlük bir de yağmurun inadının tutarak hızlanmaya karar vermesi, Charlotte'nin işini hiç de kolaylaştırmıyor; aksine, sileceklerinin ön camını temizlemekte yağmurun hızını yakalayamaması nedeniyle, aracı sürmekte zorlanıyordu.

Yağmur, tek başına yağmanın yetersiz olduğuna karar vermiş olacak ki beraberinde doluyu getirdiğinde, Charlotte de Stralsund'a varmış olmanın verdiği rahatlamayı bünyesinde hissetmişti. Daha yaklaşık yirmi dakikalık bir yol alacak olmasına rağmen, evinin ikametgâhında yazan 'Stralsund' ilçesi sınırlarına girmiş olmak bile, bu koşullar göz önüne alındığında, stresi üzerinden atmak için yeterliydi onun için. Evinin bulunduğu binayı sileceklerin birkaç saniyeliğine temizlediği camında gördüğünde ise, bu kurtuluşun verdiği rahatlık en üst noktaya ulaşmıştı.

Aracını apartmanın otoparkında kendisine ayrılmış bölüme park ettikten sonra, otoparktan yukarı çıkıp evin giriş kapısının önüne geldi. Asansörün otoparka inişinin güvenlik gerekçesiyle iptal edilmiş olması nedeniyle, apartman sakinleri araçlarından indikten sonra otoparktan çıkıp, evin yaya girişine geri dönmek zorunda kalıyordu. Charlotte'nin bir türlü kaynaştırılmaya fırsat bulamadığı apartman toplantılarında bu durum

defalarca dile getirilmiş olmasına karşın, apartman yöneticisi olan emekli Albay Adelbert Peter bunun güvenlik gerekçesi ile devam edeceğini ve değişmesinin söz konusu dahi olamayacağını her toplantıda belirterek, bu öneriyi reddediyordu.

Charlotte, apartmanın giriş kapısındaki diyafonun üzerine yerleştirilmiş tuş takımından K4979'a tuşlayınca kapı otomatik olarak açıldı. Dört basamaktan oluşan giriş merdivenini geçtikten sonra sol tarafta kalan asansörlerin çağrı düğmesine bastı. Bekleyişinin kısa sürmesi ve bu apartmanın asansörlerinin, İş Hanı'ndaki asansörlerle kıyaslandığında G6 jeti sayılmasına dua eden Charlotte, kısa süre sonra otuz altıncı yani en üst kattaki, emlakçısının 'penthouse' diye nitelediği evine ulaşmıştı. Yüksek bir kira ücreti karşılığı kaldığı bu çatı dubleksi, WindenMark'dan kovulmasının ardından aidatı bile karşılayamayacağı bir ev hâline gelmişti. Charlotte'in tek tesellisi ise evin kira ödeme tarihine daha yirmi günden fazla süre olmasıydı.

Charlotte otuz altıncı kat koridorunu boydan boya aşıp 106 numaralı dairesinin önüne varınca, kapısının önüne yerleştirilmiş, şeffaf bir saksı içinde duran beyaz lilyum çiçekleriyle karşılaştı. Çiçeğin nereden geldiğini anlamak için çömelip çiçeğin etrafını kurcaladığında, saksıya iliştirilmiş bir not buldu.

Sevgili Charlotte Hanım,

Çok muhterem Rudolph Tannhaus'un babanız olduğunu yeni öğrenmiş bulunmaktayım. Kendisi saatler ve saatçilik konusunda bir duayendi. Lütfen baş sağlığı dileklerimi ve dolayısıyla bu çiçekleri kabul edin.

Sevgilerimle,

Adam Kahnewald

"Adam Kahnewald," diye tekrar etti Charlotte," Sierra Al-

manya Genel Müdürü." Kendisi ile kaza yapması, akabinde Avukat Adolph Zeit'ın Sierra'dan bahsetmesi ve şimdi de bu... Charlotte bu kadar tesadüfün gerçek olamayacağını düşünüyordu. Winden'deki milyonlarca insandan, Sierra genel müdürü ile kazaya karış, sonra babanızın avukatı, Sierra babanızla çok ilgiliydi desin, ardından da bu şirketin genel müdürü size çiçek yollasın. Olacak iş değildi.

Charlotte, eve girip çiçekleri salon masasının üzerine bıraktıktan sonra üzerine eşofmanlarını geçirip salona geri döndü. Televizyonda birkaç kanal gezdikten sonra sinema kanallarından birinde Geleceğe Dönüş 2'yi ortalarından yakalayınca bir süre filmi izledi. Daha sonra filmden sıkılıp aylardır bitiremediği Zaman Yolcusunun Karısı kitabını ayracından açıp okumaya başladı. Yaklaşık otuz sayfa kadar okuduktan sonra kitaptan da sıkılmış, tekrar televizyonda kanalları gezmeye başlamıştı. Medya dünyası ne kadar da boş, diye geçirdi içinden. Televizyona boşuna aptal kutusu demiyorlardı. Sanki tüm televizyon kanalları anlaşmış ve halkın gerçeklerini görmesini engellemek amacıyla beyin yıkamaya karar vermişti. Ekranlar; çarpıtılan haberler, bundan birkaç yıl sonra çıkar çatışması nedeniyle ya iflası görecek ya hapse düşecek fakat şu an için saygın olarak görülen iş insanlarının başarıları, kadınların asli görevlerinin ne olduğunun subliminal propagandasını yapan kadın programları ve bilumum içi boş izlence ile doluydu. İyi ki çalışırken televizyon izlemiyordum, diye içinden geçiren Charlotte, bu etkinliğin içindeki sıkıntıyı gideremeyeceğini fark edip duş almaya karar verdi.

Banyoya geçtiğinde sıcak ve soğuk suları göz kararı oranlarda açıp ılıştırmaya bırakırken üzerindekileri çıkarıp kirli sepetine attı. İşaret ve orta parmağını kullanarak ölçtüğü suyun sıcaklığından tatmin olunca küvetin içine girip su akışını ba-

taryadan başlığa yönlendirdi. Sıcak su kaslarını gevşetirken, sinirlerinin de bundan paylarına düşeni almasıyla Charlotte iyice rahatladığını hissetti.

Duşu sona erdiğinde üzerinde kalan su damlalarının, vücudunu boydan boya keşfederek bir süre süzülmelerine izin verdikten sonra küvetten çıkıp bornozunu üzerine geçirdi. Baş havlusunu sardığı saçlarını kurutmak üzere karşısına geçtiği aynanın buhar ile kaplı yüzeyini bornozunun kolu ile temizlediğinde karşısında babasının yüzünü görünce korkuyla geri sıçradı. Aynaya tekrar baktığında kendi yüzünü görünce aklının ona oyun oynadığını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştıysa da diken diken olan tüyleri, içini kaplayan korkuyu dışarı atmasını zorlaştırıyordu.

Derin nefes egzersizleriyle rahatlamaya çalışan Charlotte, aklına başka bir düşünce getirerek banyoda yaşadıklarını unutmaya çalışmanın en doğrusu olduğuna karar verdi. Planları arasında bugün arabasını servise götürmek vardı; ama yağmurun ardından başlayan dolu fırtınası, Charlotte'nin planlarını ertelemesine neden olmuştu. Yarın ne olursa olsun servise gideceği konusunda kendi kendine söz verip odasına geçtiğinde, başucundaki komodinde duran, babasından yadigâr, kutusunda bekleyen köstekli saat ve altın rengi anahtar gözüne çarpınca banyo aynasındaki anlık görüntü tekrar gözünün önüne geldi. Yine derin nefesler çekerek kendini rahatlatmaya çalıştı; ama komodinin üzerindeki yadigârların davetkârlığı Charlotte'nin ilgisini çekmişti. Yatağına oturup saati kutusundan çıkardıktan sonra kafasını yastığına gömüp sırtüstü uzandı. Kapalı kapağın üzerine işlenmiş kabartmada başparmağını gezdirdiğinde C.S. harfleri dikkatini çekti. Daha önce burada T.S yazdığına yemin edebilirim, diye geçirdi içinden. Daha sonra saatin kapağını açıp baktığında saatin

dokuz buçuk olduğunu fark etti. Kendini bildi bileli bu saatte uyumamış olmasına rağmen, yapacak bir iş bulamaması ve bu havada dışarı çıkmaya cesaret edememesi nedeniyle uyumaya karar verdi. Uyku, banyoda yaşadıkları nedeniyle o anda ona uzak görünse de Charlotte, gözlerini kapadığı anda uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah, uyandığı gibi aklındaki planı uygulamaya karar vermişti. Yıllardır evinde kahvaltı yapmadığından buzdolabında kahvaltılık olarak addedilebilecek hiçbir şey yoktu. Gerçi akşam yemeklerini de ya dışarıda yer ya da dışarıdan sipariş verirdi ya o nedenle de buzdolabında kahvaltı değil, genel olarak yemek namına pek bir şey bulmak mümkün değildi. Kahvaltılarını genelde Winden'deki bir kafede yapardı; ancak bu kez gideceği yol ters istikamette kaldığından kahvaltısını evine daha yakın bir kafede yapmaya karar vermişti.

Hasarlı Mini'si ile yola çıkıp gözüne kestirdiği ilk kafede sipariş ettiği kahvaltı ve çaya hatırı sayılır bir ücret ödedikten sonra, Danholm'e olan yoluna koyulduğunda, bundan sonra harcamalarına dikkat etmesi gerektiğini aklının bir kenarına not aldı.

Karşı şeridin aksine, Charlotte'nin bulunduğu şerit gayet akıcı ilerliyordu. Bu da onun kısa sürede Danholm'e ulaşmasına, bir süre sonra da Mini Cooper servisine varmasına büyük katkı sağlamıştı.

Charlotte, aracının bütün bakım ve onarımı için bu servisi tercih etmesinden, servis müdürü ve çalışanları tarafından tanınmaktaydı. Zaten, Charlotte arabadan inince, on sekiz yaşlarındaki servis çıraklarından biri hemen koşturup Charlotte'nin yanına gelmiş, kendince bir karşılama merasimi düzenlemişti. Bu çocuğun hâl ve hareketleri Charlotte'nin her zaman yüzünü güldürüyordu. Charlotte, çocuğun gözlerine nur saçtıranın

sevgiden ziyade şehvet olduğunu gördükçe hafiften rahatsız oluyor, ancak o yaştaki bir çocuğun tavan yapan libidosu yüzünden aklını tam kapasiteyle kullanamadığını bildiğinden, bu rahatsızlığı çok umursamadan çocuğa gülümseyerek karşılık veriyordu.

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım."

"Hoş bulduk Jürgen. Bay Schütze içeride mi?"

"Evet, evet." Çocuk, sözleri yetersiz gelmiş gibi bir de başını emme-basma tulumba gibi salladı.

"Sağ ol."

Servisten içeri girip üst kattaki Meinrad Schütze'nin ofisine girdiğinde, adamdan da benzer bir karşılama Charlotte'ı bekliyordu. Meinrad Schütze, şakaklarından itibaren üç numaraya vurduğu saçlarının uzun kalan üst kısımlarını geriye doğru taramış, kahverengi bir takım elbise ile beraber siyah-lacivert çizgili bir kravat takmıştı. Bay Shütze de çırak Jürgen gibi Charlotte'nin gelmesinden memnundu, ancak onun memnuniyetinin asıl sebebi Charlotte'nin cebinden kendi kasasına geçecek olan para miktarının bilincinde olmasıydı.

"Merhaba Charlotte Hanım."

"Merhabalar."

"Durum nedir?" diye doğrudan konuya girdi Meinrad Schütze.

"Küçük bir kaza. Arabaya arkadan çarptılar."

"Anladım. Kuhlbert şimdi arabayla ilgilenir, on bilemedin on beş dakikaya bir rapor sunar. Bu arada bir şey içer misiniz?"

Charlotte, normal şartlarda bu tarz ortamlarda sunulan ikramları kabul etmezdi; ama on beş dakikayı boş boş geçirmektense bir şeyler içerek geçirmenin daha mantıklı olduğuna

karar verip kahve istedi. Adam da telefon edip biri kendisine biri misafirine olmak üzere iki kahve sipariş verdikten sonra sessizliği bozmak için hamle yaptı.

"E? İşler nasıl Charlotte Hanım?"

"Şu anda boştayım. WindenMark'dan ayrıldım."

"Hım... WindenMark büyük bir firmaydı. Umarım gönlünüzce olur. Ha! Kahvelerimiz de geldi."

Charlotte, kahvesinden ilk yudumu aldığında Bay Shütze'nin telefonu çaldı. Adam; hı hı, anlıyorum, evet gibi kısa cümleler kurduktan sonra telefonu kapattı, kahvesinden bir yudum daha alıp yutkunduktan sonra Charlotte'ye döndü. "Charlotte Hanım, aracınızdaki hasar çok büyük olmamakla beraber arka kasa ve tampondaki göçük nedeniyle bu kısımları komple yenilememiz gerek. Kuhlbert Usta'nın belirttiğine göre elimizde şu anda aracınızın rengi ve modeline uygun parça yok. Bu nedenle de sipariş geçmemiz gerekiyor. Orijinal parçalar Münih'ten geldiği için, onarım süresi dâhil, yaklaşık iki hafta beklemeniz gerekiyor."

"Anladım."

"Ancak istiyorsanız yan sanayi de kullanabiliriz."

"Yok, hayır orijinal olsun." Charlotte, parasız kaldığı vakit aracını elden çıkarmayı düşündüğünden değişen parçanın orijinal olmaması hâlinde aracın fiyatının çok aşağılara çekileceğini, bu nedenle de aracı ederinin çok daha altına satacağını tahmin ediyordu.

Aracın onarımının orijinal parçalar ile yapılması konusunda anlaştıktan sonra Charlotte, otobüs ile Winden'deki dükkâna gitmeye karar vermişti. Birkaç aktarma ile gerçekleştireceği otobüs yolculuğu için ihtiyacı olan Winden karta sahip olmadığından ilk bulduğu WDMN gişesinden bir tane

edinip, Winden'e ulaşmak için sırayla binmesi gereken otobüslerin neler olduğuna internetten baktı. Listesinde yer alan ilk otobüs durağa geldiğinde, Charlotte yıllardır toplu taşıma kullanmamanın vermiş olduğu acemiliği net bir şekilde dışa vurmuştu. Üstelik bu kadar kalabalık bir insan topluluğunun konserve sardalye gibi tıklım tıkış yolculuk etmesine de akıl erdirememişti. Evden işe giderken saatlerini harcadığı trafikte insanlar toplu taşıma kullansa bu trafik olmaz, diye düşüncelerle önündeki araçlara kibar küfürler savuran Charlotte, şimdi içinde bulunduğu toplu taşıma aracının vaziyetini fark edince ettiği küfürlerin hepsini geri aldı.

İki otobüs daha değiştirip Winden'e vardıktan sonra, taksi kullanmamaktaki kararını askıya alıp bundan sonraki kalan kısa yolu sarı ticari araçlarla almaya karar vermişti. Saat dükkânının önüne geldiğinde cüzdanında kalan son nakit paranın yarısını taksiye ödedikten sonra, etrafa göz gezdirip bir ATM aradı. Aradığını karşı caddede bulunca ATM'den bir miktar nakit para çekip tekrar dükkânın önüne geldi. Charlotte, para çekme işini daha sonraya da erteleyebileceğini biliyordu; ama atışı hızlanan kalbi ve düşüncelerle kafatasını içten içten kemiren beyni bir nedenle dükkâna girişini erteleyebildiği kadar ertelemesini istiyordu. En sonunda bu iki kendi başına buyruk organı duymazdan gelip bir diğer organı olan akciğerlerine derin bir nefes çekip büyük bir puflamayla dışarı saldıktan sonra dükkânın camlı ahşap kapısını iterek açtı. Kapının çarpmasıyla bir zil çıngırdadı. Charlotte, sesin geldiği yere dönüp baktığında kapının üzerine asılmış o nostaljik zili görünce gülümsemeden edemedi. Zil sesini duyan Gilbert, dükkânın atölyesinden çıkıp gelmişti. Ellerini kuruladığı elbezini özenle katlayıp arka cebine koydu.

"Hoş geldin Charlotte."

Daha dün Charlotte Hanım olarak hitap eden Gilbert'in bu kadar kısa süre içinde Charlotte'ye geçmiş olması Charlotte'yi şaşırtmış, ancak bu hoşuna da gitmişti. Çünkü daha önce hiç tanımamış olmasına karşın Gilbert, Charlotte için akrabaya en yakın şeydi.

"Hoş bulduk Gilbert. Nasıl gidiyor?" Charlotte, çantasını yatay vitrinlerden birinin üzerine bırakınca Gilbert'in gözleri çantaya kaydı. Tannhaus, vitrinlerin üzerine bir şey konulmasına asla müsamaha göstermez, bunun vitrinde görücü bekleyen saatlere bir hakaret olduğunu dillendirirdi. Fakat bunu Tannhaus Usta'nın kızına söylemenin şu an için doğru olmadığına karar kılıp sessiz kaldı.

"Tannhaus Usta öldükten sonra ben yine dükkânı açmaya devam ettim. İki gündür baş sağlığı için gelenler oldu; ama pek alışveriş yapan olmadı. Sadece bir müşteri saat kordonunu daraltmak, bir müşteri de pil değiştirmek için geldi. Şu matem havası dağıldığında müşteriler tekrar gelmeye başlar. Burada kimlerden sipariş aldığımızı bir bilsen şaşırırsın. Ancak Tannhaus Usta'nın ölmesi işleri biraz aksatabilir; ama ben kendimi bayağı geliştirdiğime inanıyorum. Kendimi bir gösterebilirsem, Tannhaus Usta'nın yokluğunda da burası iş yapacak merak etme sen. E ne de olsa bundan sonra burayı sen işleteceksin, ben de sana elimden geldiği en iyi şekilde yardımcı olacağım."

"Gilbert..." diye başladı Charlotte, karşısındakinin hevesli konuşmasından fark ettiği üzere onu hayal kırıklığına uğratacak olmanın getirisiyle içini bir burukluk kapladı; ama yine de iki gündür düşündüğü fikri beyan etti: "Ben bu dükkânı satmayı düşünüyorum."

Charlotte'in ağzından çıkan sözler, o anda Gilbert'in üzerine dökülmüş buzlu su etkisi yarattı.

|04:00|

Dejavu Tadında Bir Akşam Yemeği

Tik tak, tik tak... Gilbert'in boynundaki bir damar, duyduğu kelimelerin ardından ayarı bozulmuş saat gibi atmaya başlamıştı. "Gilbert... Ben bu dükkânı satmayı düşünüyorum... Dükkânı satmayı düşünüyorum... Satmayı düşünüyorum... Düşünüyorum... Düşünüyorum..." Kelimeler, kafasının içinde o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki Gilbert, bunu durdurmak için başını bir mengeneye sıkıştırır gibi avuçlarının arasına kıstırmak zorunda hissetmişti kendini. Bu tepki biraz olsun rahatlamasına olanak verdiyse de tam anlamıyla kendine gelebilmek için gözlerini birkaç saniye boyunca sımsıkı yumması ve yavaşça tekrar açması gerekti. Bir süre Charlotte'nin gözlerinin içine bakmasının ardından "Olmaz!" diyebildi.

Gilbert'in verdiği bu tepki ve olmaz deyişindeki kesinlik onu biraz korkutsa da Charlotte, verdiği kararın doğrusu olduğuna Gilbert'i ikna edebileceğine inanıyordu.

"Gilbert, burasını işletmemin ne bana ne de dükkâna faydası var. En iyisi burayı devretmek... Sen yine işinin başına olursun, bunu ayarlarım."

"Hayır, burayı sizden başkası işletemez. Burası sıradan bir saat dükkânı değil. Burası özel bir yer."

"Ama ben saatten anlamam Gilbert."

"Ben bildiğim her şeyi sana gösteririm. Şu anda keşfetmemiş olsan da bu senin kanında var. Bir dakika bekle..." Gilbert, atölyeye gidip birkaç dakika sonra elinde, Charlotte'nin göremediği bir şey tutarak döndü. Avucunda taşıdığı şeyi kırılgan bir maddeyi tutar gibi dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydu. "Bu gördüğüm, Tannhaus Usta'nın bana gösterdiği ilk mekanizmaydı ve benim saatlere âşık olmamı sağlamıştı. İzle şimdi!"

Gilbert, mekanizma üzerinde yer alan küçük bir sarkaca işaret parmağıyla hafifçe vurunca sistem harekete geçti. Gilbert'in yüzünde çocuksu bir tebessüm oluşurken, Charlotte da düzeneği detaylı görebilmek için masaya yaklaştı. Her sallanışında sarkaç bir çarkı çeviriyor, çark bir iteneği yukarı kaydırırken, iteneğe bağlı yay onu geri çekiyordu.

Charlotte, mekanizmaya odaklandığında daha önce hissetmediği bir duygunun içine çekilmişti. Sanki kendisini, sistemde yer alan her parçasının hareketi sırasında o parçanın üzerinde bulmuştu. Üstelik mekanik bilimi, daha önce hiç ilgi alanında olmamasına karşın, kendisini böyle bir mekanik düzenin içine dalıp giderken bulması Charlotte için inanılır gibi değildi. Parçaların birbiriyle olan muhteşem uyumunu dünyadaki hiçbir etmen bozamaz gibi hissediyordu. O anda sarkacın üzerine düşen bir parmak, Charlotte'nin bu görüşünün buhara dönüşüp yok olmasına vesile oldu. O muhteşem düzen, bir parmak ile kesintiye uğrayabiliyordu. Tıpkı insanların en derin arzuları gibi.

"Tannhaus Usta'nın sahip olduğu bu mekanizma, mekaniğin tüm kurallarına aykırı... Sarkaç bir kere hareket ettirildi mi, dışarıdan bir müdahale olmadığı sürece sistemin yüz yıl boyunca durmayacağını söylüyordu. Yüz yıl biraz abartı gelmişti; ama bir ay boyunca durmadığına şahit oldum. O gün durmasının sebebi de Tannhaus Usta'nın işaret parmağıydı (Gilbert kendi işaret parmağını gösterdi). 'Saatlerce bunu izleyip kendini kaybediyorsun. Daha fazla devam edersen yitip gideceksin,' demişti. O günden sonra mekanizmayı tekrar çalıştırmadım. Ta ki bugüne kadar..."

Charlotte'nin kinetik saat düzeneklerinden haberi vardı. Hatta Noah'ın otuz dördüncü doğum gününde ona Skeleton marka bir saat hediye etmişti. Şeffaf kadranı sayesinde için-

deki bütün mekanizma görülebiliyordu. Saatin, hareket ettiği sürece pile ihtiyaç duymadan çalışabilmesi Charlotte'in biraz olsun dikkatini çekmişti zamanında. Ancak Gilbert'in getirdiği bu saat mekanizması diğer gördüğü her şeyden farklıydı.

"İlgini çekeceğini biliyordum," dedi Gilbert, bir zafer kazanmış edasıyla parlayan gözleri nur saçıyordu.

"Henüz kararımı vermedim." satma kararına geri dönmesi hâlinde Gilbert'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Olsun. Dilin söylemese de gözlerin çoktan kararını verdi bence."

Bu sözler Charlotte'nin dudaklarında bir tebessümün tomurcuk vermesini sağlamıştı. Nitekim babasının bu emanetini bir yabancıya devretme düşüncesi bir anda doğru gelmemeye başlamıştı. Fakat son kararını vermeden önce biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu düşünme süreci için de öncelikle kafasını dolduran her düşünceden arınma ihtiyacı hissediyordu.

"Benim şimdi çıkmam gerekiyor, Gilbert. Dükkân sana emanet. Tekrar görüşürüz."

"Tamamdır." Gilbert'in yüzündeki zafer edası etkisini hiç kaybetmemişti. "Kalacak," diye fısıldadı kendi kendine.

Charlotte, Gilbert'in fısıldayışını işitmiş olsa da bunu duymamış gibi yaparak dükkânın çıkışına yöneldi. Açmak için hamle yaptığı sırada kapı dışarıdan açıldı ve içeri siyah takım elbiseli, bordo kasketli, kırmızı atkılı bir adam girdi. Charlotte, ya kasketlerin tekrar moda olduğunu fark etmediğini ya da aynı adamı çok sık görmeye başladığını düşündüğü sırada, adamdan geldiğini sandığı bir ses irkilmesine neden oldu: "Hazır ol!"

Arkasından baktığı zaman, adam hiçbir şey olmamış gibi iç vitrindeki saatleri izlemeye başladığında Charlotte da gaipten

bir ses duymuş olabileceğine kanaat getirip dükkândan çıktı.

Charlotte, kafasını meşgul eden düşünceleri bir süre uzaklaştırma planını hayata geçirmek üzere Winden'den WDMN otobüsü ile Winfer'e geçmeden önce, tek başına olmamaya karar verdiğinden, eski sekreteri Jasmin'i aramıştı. Ulaşabileceği birçok arkadaşı varken, Jasmin'i neden seçtiği konusunda dile getirebileceği kesin bir fikri yoktu; ancak içten içe o ayrıldıktan sonra şirkette neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Cumartesi günü WindenMark'da yarım gün mesai yapıldığından Charlotte, Jasmin'in işten çıkmış olduğunu biliyordu. Genç kadın, buluşmayı kabul etmişti; fakat bulunduğu yerden Winfer'e geçmesi zaman alacaktı. Bu nedenle de Charlotte, organizasyonu neden daha erken planlamadığı için kendisine kızarken, 12 numaralı otobüs durağa geldi.

Charlotte, Winfer Gymnasium'da okuduğu için bu ilçeyi çok iyi biliyordu; ancak üniversite için Berlin'e gidince doğduğu şehirden tamamen uzaklaşmış; akabinde meslek hayatına atılınca da tüm hayatı Kuzey Yakası'nda geçmiş, Güney Yakası'na sadece zorunlu olduğu hâllerde gelir olmuştu. Bundan mütevellit, Jasmin ile buluşana kadar Winfer'de eskiden gezdiği yerleri görmek ve oradaki anılarını yâd etmek için rota planı yapmamış bir gemi gibi dolaşmaya başladı. Okuldan kaçıp sürekli geldikleri Möwe Kafe'nin yerine bir kuru temizlemeci açılmıştı. Her sabah okul yolunu uzatmak pahasına kreppel almaya gittikleri Beyaz Fırın ise hâlâ yerli yerindeydi. Adımları rıhtımdan yukarı doğru kaydığında zilini çalarak yanından geçen Nostaljik Tramvay, Charlotte'nin anılara dalmasıyla yüzünde bir tebessüm doğurdu. Ücret ödemeden tramvaya asılarak giden genç hâli ve sınıf arkadaşları, bir anda sanki önündeki tramvaydalarmış gibi gözünde canlanmıştı.

Cep telefonunun çalmasıyla Charlotte, daldığı anıların için-

den sıyrılıp kendine geldi. Kısa bir kurcalamanın ardından çantasının içinde çalmaya devam eden telefonu bulup açtı.

"Efendim Jasmin?"

"Ben iskeledeyim. Nerede buluşalım."

"Le Lion'u düşünmüştüm."

"Hım... Ben orayı bilmiyorum yalnız! Nasıl gelebilirim?"

"Tamam, rıhtımdan yukarı çık. Heykelde buluşuruz."

"Tamam."

"Hadi, bekliyorum." Charlotte, telefonu kapattıktan sonra yokuşu adımlamaya başladı.

İmperia heykeline Jasmin'den önce varınca kısa bir süre beklemek zorunda kaldı. İmperia, Winfer'in mutlak buluşma noktalarından biri olduğundan, heykelin etrafı, bir şey yapmaksızın bekleyen insanlarla doluydu. Bekledikleri kişiler ile buluşanlar ise İmperia'ya veda etmeden kendi yollarına gidiyordu. Charlotte, Jasmin'i görünce el salladı, o da bunu fark edince adımlarını hızlandırıp yoldan karşıya geçti. Soğuk havaya rağmen giydiği siyah kısa eteğin üşütücü etkisini, siyah opak çorap ve siyah-beyaz ekose kaşe kaban giyerek nötrlemeye çalışmıştı. Charlotte, Jasmin'in çekingen durduğunu fark edince, ortamı yumuşatmak adına ona sarıldı. Jasmin, beklemediği bu sıcak karşılama karşısında başta afallasa da sonradan karşılık vermeyi başarıp eski müdürünün sırtını sıvazladı.

"Nasılsınız Charlotte Hanım?"

"Sağ ol Jasmin. Artık müdürün olmadığıma göre hanım demene gerek yok."

"Alışmam biraz zaman alabilir, ama tamam."

Charlotte, genç kadına gülümseyerek karşılık verdi. "Gidelim mi?"

"Olur."

İmperia heykelinden ayrılıp, Rügen Sokak'tan geçtikten sonra Maxim Sineması'na varıp Danholm'e yöneldiler. Birçok kafe ve restoranın bulunduğu bir sokaktan sola doğru dönüp Le Lion Şarap Evi'ne vardıklarında, kalabalık olmasına rağmen sükûnetin hâkim olduğu bir ortam onları karşıladı. Hostesin çağırdığı garson, Charlotte ve Jasmin'e boş bir masaya kadar eşlik ettikten sonra elinde iki mönü ile geri döndü. İkisi de hızlıca mönüye göz gezdirdikten sonra Charlotte, cheese steak sipariş verirken Jasmin Beef Stroganoff'ta karar kılmıştı, fakat içecek olarak ikisi de Şiraz üzümünden damıtılmış kırmızı şarapta hemfikir olmuştu.

Garson siparişleri alıp, mönüleri toplayarak masadan ayrıldığı esnada hafif bir çınlama duyuldu. Charlotte, sesin geldiği yöne döndüğünde yan masalardan birinde yere bir çatalın düşmüş olduğunu gördü. O anda, garson ve müşteri aynı anda çatalı almak için eğildiklerinde kafaları birbirine çarptı. Garson defalarca özür diliyor, adam ise önemli olmadığını, kendisinin hatalı olduğunu dillendiriyordu. Bir başka garsonun, adamın başının şişmesini önlemek için kova içinde getirdiği buz küplerinden biri yere düşünce, sağdakinin içinde tektaş bir yüzük bulunan rose şarabı dolu kadehler taşıyan diğer garson, bu buz küpüne basarak sendeledi. Düşmemeyi başarmıştı, ancak şarap kadehleri devrilmiş, içindeki tektaş da havada süzülüp sakince yemeklerini yemekte olan bir çiftin masasına düşmüştü. Bunun üzerine kadın "Evet!" diye haykırarak ayağa kalkmış, kadının sevgilisi ise neler olduğunu anlayamadan kadını boynuna sarılırken bulmuştu. Olayı izleyen yüzüğün asıl sahibi durumu fark edip kadının elindeki yüzüğü zorla almaya çalışınca kargaşa içinden çıkılamaz bir hâl aldı.

Bu hengâmeyi kare kare izleyen Charlotte, kadının dünden razı oluşuna gülmemek için kendisini zor tutuyor, Jasmin ise hissettiklerini dışarı vurmaktan çekinmeyerek, bir karış açtığı ağzından şaşkınlık ünlemleri döküyordu. Kadınların, toplumun kendilerine biçtiği rolü çoktan benimsemiş olmasına kızdı. Gülmesinin yersiz olduğunu fark eden Charlotte, hayatta gerçek bir amaca sahip olmamalarına, zengin bir adam bulup evlenmeyi en büyük gaye görmelerine sinirlendi. Fikirler henüz küçücük yaşta akıllarına kazınan, katıldıkları düğünlerde minyatür gelinlikler giyerek meçhul kaderlerine özendirilen kızlara acıdı. Ardından hepsini boş verip kendi gerçekliğine döndü.

"İyi misin?" diye sordu Charlotte, Jasmin'in bir süre daha olayı takip etmeye çalıştığını görünce.

"Evet, iyiyim. Bir anda ortalık karıştı," dedi Jasmin, tekrar Charlotte'e dönerek. "E? Siz neler yapıyorsunuz Charlotte... Ha-?"

Hâlâ bir gözünün yan masada olmasından Jasmin'in alacağı cevabı net olarak kavrayamayacağını düşünse de Charlotte: "Şu anda bir yerde çalışmıyorum. İşten ayrıldığım gün babamın vefat ettiğini öğrendim..." diye yanıtladı.

"Başınız sağ olsun." Jasmin, duyduğu yanıt karşısında tüm odağını Charlotte'ye çevirdi.

"Sağ ol. İşte babam bana miras olarak saat dükkânını bırakmış. Tahmin ettiğimden daha büyük bir saatçiymiş meğer."

"İlginç." Jasmin'in yüz ifadesinden okunan samimiyet, sahiden de Charlotte'nin anlattıklarını ilgi çekici bulduğunu ortaya koyuyordu.

"Evet. Bugün dükkâna gittim. İlk başta dükkânı elden çıkarmayı düşünüyordum; ama sanırım bundan vazgeçebilirim."

"Yani yanlış anlamayın; ama şu anda dükkân ile ilgilenmek belki sizin için iyi olabilir. En azından kendinize yeni bir iş bulana kadar."

"Evet, haklısın belki de. E? Benim yerime kimi yerleştirdiler?"

"Satın Alma'dan Amelie Hanım."

"Amelie mi? O erkek avcısı kaşarın yükselmek için yapmayacağı şey yoktu. Modadan da zerre anlamaz!" Charlotte, hiç hazzetmediği Amelie Eritrea'nın ismini duymaya bile tahammül edemiyorken, bir de kendi mevkiine atandığını öğrenince sinirleri iyice gerilmişti. "Nerede kaldı bu yemek? Saat kaç oldu?" Saati gerçekten merak ettiği için çantasını açıp cep telefonunu aramaya başladı. O karmaşanın içinde telefona ulaşamayınca eline gelen sandığı açıp babasından kalan köstekliden saate bakmaya karar verdi.

"O da ne?" Jasmin, böyle bir saati sadece artık bileklerini ağrıttığı için kol saati takamayan dedesinin kullanmakta olduğunu hatırlayınca, Charlotte'nin kullanmasına gülmeden edemedi.

Charlotte, "Babamdan kalan bir saat," diye cevap verince Jasmin mahcubiyetle defalarca özür dilemek zorunda kalmış, Charlotte ise buna gerek olmadığını söyleyip kısa kesmeye çalışmıştı. "Üstelik hoşuma da gidiyor, açıkçası," diye tekrar başladı Charlotte. "Çok değişik bir yapısı var. Daha önce böyle bir saat görmemiştim açıkçası. Gün ve ay kısmının yanı sıra gece gündüz göstergesi de var. (Serçe parmağının tırnağıyla göstergeye dokundu.) Şu pimi çekince sanırım bunları ayarlayabiliyorsun." Charlotte, saatin pimini çekip yaklaşık yirmi dakika geri alınca, pimin gerçekten de o işe yaradığını anlamıştı. Pimi tekrar kapattığı sırada bir garson başlarında bittiğinde Charlotte kafasını kaldırıp "Hah, sanırım sonunda

yemeklerimiz geldi?" dedi.

Jasmin, Charlotte'in anlayamadığı küçük bir kahkaha attı. "Daha sipariş vermedik ki Charlotte."

"Vermedik mi?" Charlotte, sipariş vermesinin üzerinden yaklaşık yirmi dakika geçtiğinden emindi.

"Evet, daha yeni oturduk ya." Jasmin, garsonun uzattığı mönüyü alırken Charlotte hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu sırada Jasmin, göz gezdirmesini bitirip karar verdikten sonra mönüyü kapattı. Charlotte ise mönüyü açma gereği dahi duymadı. Çünkü ne sipariş vereceklerini gayet iyi biliyordu.

Mönülerin kapandığını gören garson, masanın başında bitince Jasmin siparişini verdi. "Ben Beef Stroganoff alayım." Jasmin'in Beef Stroganoff demesiyle aynı anda Charlotte da Beef Stroganoff diyerek dudaklarını oynatmıştı.

"Ben de Cheese Steak istiyorum. İki kadeh de Şiraz alalım."

"A! Ben de tam Şiraz içelim mi diyecektim."

Charlotte bu anı çok net hatırlıyordu. Daha önce defalarca dejavu diye tabir edebileceği olaylar yaşamıştı; ama bunun ondan farklı olduğunu hissediyordu. "Bunları daha önce de yaşadık," dedi Charlotte, açıkça.

"Evet, bazen bana da oluyor. Dejavu diyorlar."

"Hayır, bu farklı..." Charlotte, Jasmin'in hiçbir şeyden habersiz bir yorum beyan etmesine sinirlendiyse de belli etmedi. O esnada bir çınlama sesi duyuldu. Charlotte, sesi duyunca o yöne döndü. "Bak şimdi, adam ve garson aynı anda çatalı almak için eğilince kafaları birbirine çarpacak." KÜT. Charlotte'in sözünü bitirmesiyle eşzamanlı olarak bahsini ettiği olay eyleme dönüştü.

"Nereden bildin?" dedi Jasmin, hayretle.

"Dediğim gibi bu olayı daha az önce yaşadım." Charlotte karakteri gereği, kendisine inanılmadığı takdirde bunu kanıtlama ihtiyacı duyar, başarana kadar da vazgeçmezdi. Şimdi de buna benzer bir olayı yaşıyor, haklılığını ispatlamak dışında bir şey elde etmeyeceği hâlde ısrarını sürdürüyordu.

"Böyle bir şeye imkân yok!"

Garson ve müşteri arasındaki özür dileme seremonisi devam ederken Charlotte, bir başka garsonun elinde buz kovasıyla geldiğini görünce Jasmin'in dikkatini o yöne çevirdi. "Şimdi iyi izle, buz kovasını taşıyan garson bir buzu yere düşürecek, buza basan bir başka garson ise taşıdığı rose şarabı kadehlerini devirecek ve kadehin içindeki tektaş yüzük şurada oturan kadının önüne düşünce kadın, evlenme teklifi aldığını sanıp adama sarılacak."

"Yok daha neler!" dedi Jasmin, Charlotte'in anlattıklarının imkansızlığına hayret ederek.

Jasmin şaşkınlığını dile getirirken kovayı taşıyan garsonun maşasının ucundan bir buz küpü yere düştü, şarap kadehlerini taşıyan garson dengesini kaybedince kadehin içindeki yüzük Charlotte'nin bahsettiği kadının önüne düştü ve yine Charlotte'nin söylediği gibi "Evet!" diye bağırarak karşısında oturan adama sarıldı.

"Yok artık!" dedi Jasmin sesinin ne kadar yüksek çıktığına aldırmayınca diğer masadaki müşterilerin dikkatini çekmiş, bu ünlemi evlilik teklifine karşı verdiğini sanan müşteriler de Jasmin'in tepkisine eşlik edip alkışlamaya başlamıştı. Yüzüğün asıl sahibi olan adam masasından fırlayıp kadının elindeki yüzüğü kapınca adam ve kadın arasında sözlü bir atışma yaşanmış, işe çiftlerin eşleri de dâhil olunca, olay çığırından çıkmıştı.

"Geleceği görebiliyorsunuz!" dedi Jasmin, son yaşananlarla beraber şaşkınlığı eşik değerini aşmıştı.

"Hayır, bu olayı aynen yaşadım diyorum sana..." Charlotte, elinde atmakta olan, babasının saatine baktığında aradan yaklaşık on beş dakika geçmiş olduğunu gördü. Saatin akrep ve yelkovanı, olaylar yaşanmadan önce geri aldığı yerdeydiler. Charlotte, ne gibi bir durum yaşadığını kelimeler ile ifade edemiyordu; ama bu kesinlikle bir dejavu değildi. Duru görü müydü, yoksa geleceği mi görmüştü ya da zamanda yolculuk mu yapmıştı? Bunlara verebilecek henüz bir cevabı yoktu; ancak içinden bir ses avucunda tik tak atmakta olan bu saatin, tüm bunlarla bir ilgisi olduğunu ve babasının da sıradan bir saat tüccarı olmadığını söylüyordu. O nedenle de bu durumdan kimseye bahsetmemeye karar verdi, özellikle de bugün çok fazla şey öğrenen Jasmin'e...

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Üçüncü Kısım|

Sabah

H. G. Tannhaus

"Hayat bozuk para gibidir; dilediğinizce harcayabilirsiniz, ama sadece bir kez..."

Lillian Dickson

|05:00|

Geçmişe Dair Birkaç Tozlu Sayfa

Tik tak, tik tak... Charlotte'in topuklu ayakkabıları, ahşap merdivendeki her basamağa bastığında düzgün aralıklarla bu sesi çıkarıyordu. İçinde bulunduğu iş dünyasında kadınlar için topuklu ayakkabı giymek, yazılı olmayan bir kılık-kıyafet kuralıydı. Charlotte da uzun süre bu ayakkabı çeşidini kullandığından, düz ayakkabı giymek onu rahatsız ediyor, topuklarını istemsiz bir refleks gibi yere basmadan yürüyordu. Bu yürüyüşün abesliğini fark ettiğindeyse topuklu ayakkabılar günlük hayatının da vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Tek istisnası pazar günleri spor yaparken giydiği spor ayakkabılardı ki o abeslik de bu durumda, dışarıdan pek fazla dikkat çekmiyordu.

Ahşap merdivenlerden üst kata çıktıklarında önünde yürüyen adam durdu ve Charlotte'nin bu kata göz gezdirmeyi bitirmesini bekledikten sonra "Bu katta bir oda, bir banyo ve oda büyüklüğünde bir hol mevcut," dedi.

Bu ev, Charlotte'nin şu anda yanında bulunan emlakçı ile gezdiği üçüncü evdi. Jasmin ile yaşadığı olaydan sonra babasına ait saatte bir tuhaflık olduğundan şüphelenmeye başlamış, ancak saatin ayarı ile oynamaktan çekindiğinden bunu tekrar denemeye henüz cesaret edememişti. Ancak bu olayı yaşamış olmak, saat dükkânını elden çıkarma fikrini askıya almasına neden olmuş, Winden'de dükkâna yakın mahallelerde ev aramaya başlamıştı. Emlak piyasasının acımasız bir dönemin içinde olmasından Charlotte, kiralık ev bulmanın işkenceden farksız olduğunu tecrübe ediyordu. Emlakçının daha önce gösterdiği ilk ev Charlotte'nin içine sinmemiş, ikinci evin sahibinden ise hoşlanmamıştı. Son geldikleri bu ev ise bir apartmanın çatı dubleksiydi. Ev sahibi, belki de kırk ya-

şından daha büyük olan bu evi ucuz malzemeler kullanarak restore etmiş, üst kata çıkan merdiveni de atıl durumdaki kerestelerden; derme çatma, eğri büğrü inşa ettirmişti. Tırabzanı bile olmayan bu merdivenin her basamağına basıldığında gıcırdıyor, basamakları ana iskelete sabitleyen takozlar yerinden çıkacakmış gibi esniyordu. Alt kattaki küçük bir oda ve Amerikan mutfaklı salonu gezdikten sonra, merdivenlerden üst kata çıkarken Charlotte, düşmemek için duvardan destek almak durumunda kalmıştı.

"Dediğim gibi normalde bu ev satılık," diye hatırlattı emlakçı. "Ancak ev sahibi, ev satılana kadar kiracı da bulunabilir diyor. Yani bu evi kiralarsanız bir anda sizi dışarı çıkarmak zorunda kalabilirler."

"Ne kadar istiyor bu ev için?" diye sordu Charlotte, şu ana kadar emlakçının gösterdiği en yaşama elverişli ev olan bu çatı dubleksi, onun da ilgisini çekmişti.

"Satılık olarak üç yüz elli bin Avro, kira olarak da bin iki yüz Avro istiyor."

"Anladım, teşekkürler. Şu ana kadar aklıma en çok yatan ev bu oldu. Hem dükkâna da bayağı yakın."

"Evet. Ayrıca üç kirayı peşin ve bir kirayı da depozito olarak istiyor," diyen emlakçıdan gelen bu ilave, Charlotte'in aklındaki düşüncelerin yönünü değiştirmesine neden olmuştu.

"Sch..." Charlotte'in kendisine hâkim olmasıyla ağzından çıkan kelimeler sönümlenerek duyulamayacak şekilde son buldu. "Çok fazla değil mi?"

"Yani böyle, yapacak bir şey yok."

"Tamam, ben size dönüş yaparım. Tekrar teşekkürler."

Bu müşteriden istediğini alamayacağını fark eden emlakçı adam, Charlotte'nin uzattığı eli sıkıp "İyi günler," dedi.

Charlotte, apartmandan çıktıktan sonra binaya bir de dışarıdan baktı. Sıvaları dökülmemek için direnen dış boyasıyla, kırık dökük köşegen süslemeleri, ahşap pencere doğramalarıyla inatçı yaşlı bir ihtiyarı andıran bina, Charlotte'nin aklına yatmamış, ancak bu çevrede daha iyi bir yer bulabilmek umudunun zamanda yolculuk yapmış olma ihtimalinden daha düşük olmasından, burayı kiralamak mantıklı görünmüştü. Fakat fikrini emlakçıya bildirmeden önce bir süre daha araştırmanın, zaman kaybından başka bir zararı olmayacağını düşündüğünden, bu planını uygulamaya koymaya karar vermişti.

Emlakçıyla yaptığı gezi boyunca Charlotte'nin aklını bir düşünce kemirip durmuştu: Babasından kalan mirasın taşınmazlar listesinde bir ev görünmüyordu. Charlotte'nin hatırladığı kadarıyla Winden Nieby'de bir evleri vardı. Liseden mezun olup Berlin'e üniversiteye gittikten sonra bu eve bir daha hiç uğramamıştı. Daha sonra da Moda Yönetimi ve İşletme yüksek lisansı yapmak üzere Birleşik Devletler'de Cornell Üniversitesi'ne gitmeyi başarınca da bu evden bağını tamamen koparmıştı. Fakat babası bu evi satmış olsa dahi en kötü ihtimalle kiralık bir evde yaşamaktaydı ve bu ev şu anda boşta olmalıydı. Charlotte, bunu dükkâna döndüğünde Gilbert'e sormayı aklının bir kenarına not alıp apartmanın önünden ayrıldı.

Altıgen taşlarla döşeli kaldırımda yoluna devam ederken Charlotte, Jasmin ile yaşadığı olayı tekrar hatırlayınca ağzının istemsiz tebessümle açıldığını hissettiği sırada, sağ tarafta kol kola girmiş gibi sıralanmış küçük esnafın dükkânlarından birinden çıkan siyah takım elbiseli, bordo kasketli bir adam, Charlotte'yi görüp, eliyle kasketinin siperliğine hafifçe dokunarak selam verdi. Charlotte, neden bu selamı aldığını anlamlandıramayarak yanından geçen adamı görmek için arkasına

döndüğünde adamı olması gerektiği yerde görememiş, dilini dişlerine vurarak çıkardığı cık cık cık, sesiyle kendi kendine bir tepki koymuştu. Trafik kazası geçirdiği gün kafede, babasının cenazesinde, saat dükkânında ve şimdi bu kaldırımda gördüğü kasketli adamların aynı kişi olup olmadığını Charlotte henüz çözebilmiş değildi; ama bu adam ya da adamlar, Charlotte'nin kendince meşhur paranoya düğmesini tetiklemeye çok yakındı.

Charlotte'nin yürüyüşü, dükkânın kapısını itince çalan zil sesiyle son buldu. Zil sesini duyan Gilbert, hızlıca atölyeden çıkıp dükkânın satış bölümünde bitiverdi. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk Gilbert." Charlotte çantasını ahşap oymalı, siyah deri koltuklardan birine bırakarak tek düğmeli siyah ceketini çıkarıp ikiye katladıktan sonra koltuğun koluna astı. "E? Bugün işler nasıldı?"

"İyi. Elit Konsorsiyum adlı şirketler birliğinin yöneticilerinden biri özel tasarım bir kol saati için gün talep etti. Bu çok önemli bir şey..." Çocuğun nur saçan gözlerinden heyecanını ve hevesi açıkça okunuyordu. "Tannhaus Usta'nın ardından ilk defa özel tasarım yapabiliriz. Zaten adam da Serbien'in Tannhaus'un ardından aynı kaliteyi devam ettirip ettiremediğini görmek için bu siparişi vereceğini söyledi."

Charlotte hem Gilbert'in heyecanına destek olmak hem de merakını gidermek amacıyla "Kim bu adam, adı ne?" diye sordu.

"Adının Adam Kahnewald olduğunu söyledi."

"Adam Kahnewald mı?"

"Evet, tanıyor musun?"

Charlotte alt dudağını büktü. "Sierra Almanya'nın Genel Müdürü olduğunu biliyorum."

"Saat firması mı?"

"Evet."

"Bir saat firmasının müdürü neden başka bir saatçiden saat ister ki?" Gilbert'in gözleri, sanki bu sorunun cevabı oradaymış gibi Charlotte'in az önce bükülen dudaklarına kilitlenmişti.

"Bilmiyorum; ama Sierra yerine Elit Konsorsiyum ismini vermesi ilginç." Charlotte, üzerinde Ralph Lauren'in gümüş logosunun ben buradayım der gibi parladığı çantasını açıp, çantadan telefonunu çıkardı. Elit Konsorsiyum'un ne olduğunu öğrenmek için arama motoruna bu iki kelimeyi yazınca ilk satırda şirketler birliğine ait bir web sitesi bağlantısı çıktı. Charlotte bu bağlantıya basıp HAKKIMIZDA sekmesine dokunduğunda, bu şirketler birliğinin, aralarında Sierra'nın da bulunduğu yurtdışı menşeili firmaların, Almanya şubelerini bir araya getiren özel bir topluluk olduğunu okudu. Okumasını bitirdiğinde, cep telefonu titreyip mesaj geldiğini bildiren melodisini mırıldandı. Charlotte, mesajın erkek arkadaşı Noah'tan geldiğini görünce, başta okumadan kapatmak istediyse de daha sonra merakının ağır basmasıyla mesajı okudu. "Neredesin?" yazısı, Charlotte'nin merakını giderecek türden bir ileti değildi; ama Charlotte nedense buna cevap verme ihtiyacı duymuştu: "İşteyim." Kısa bir süre sonra gelen "Sen kovulmamış mıydın?" sorusuna ise cevap vermeye gerek görmedi. Çantasına geri koyacağı sırada telefon tekrar çaldı. Charlotte, arayanın Noah olduğunu düşünerek parmağını reddetme ikonuna götürdüğünde çağrı ekranında 'Serilda' yazısını görüp son anda parmağını kırmızından yeşile geçirmeyi başarmıştı. Serilda, Charlotte'in yıllar önce bir sivil topluluk kuruluşunun etkinliğinde tanıştığı genç bir kadındı ve uzun bir aradan sonra gelen bu çağrı Charlotte'in merakını cezbetmişti.

"Efendim?"

Charlotte telefon ile konuşurken, Gilbert orada öylece görüşmenin bitmesini beklemenin görgüsüzlük olacağına kanaat getirip vitrindeki saatleri düzenliyormuş gibi yapmaya başlamıştı. Tannhaus Usta'nın boşluğunu kızıyla doldurabileceğini ümit eden Gilbert, telefondaki görüşmeye de istemsizce kulak misafiri oluyordu. Her ne kadar karşı tarafın dediklerini duyamasa da Charlotte'in "A, çok sevindim... Baby shower mı?.. Ne zaman... Hadi ya!.. Gelmem çok zor ya!.." gibi ünlemlerini yakalamayı başarmıştı. Charlotte telefonu kapatınca "Gilbert," dedi cep telefonunu çantasına attıktan sonra.

"Evet?"

"Babamın evi nerede? Şu sıralar buraya yakın kiralık bir ev bakıyorum da. Eğer babamın evi uygunsa oraya taşınmam daha uygun olur."

"Açıkçası bilmiyorum desem inanır mısın? Tannhaus Usta, dükkânı ben açtığım hâlde hep içeride olurdu. Ben burada işe başladığımdan beri bildiğim kadarıyla arka taraftaki ofisinde geceliyor."

"Hadi ya?"

"Evet! Bir dakika..." Gilbert bir şey fark etmiş gibi durakladı. "Buraya yakın bir ev mi bakıyorum dedin?"

"Evet, ne oldu?"

"Yani buraya taşınmayı planlıyorsun?"

"Doğal olarak." Charlotte, Gilbert'in nereye varmak istediğini algılayamamıştı.

"Yani bu, dükkânı satmaktan vazgeçtiğin anlamına mı geliyor?"

"Şimdilik," dedi Charlotte bıyık altından tebessüm ederek.

"Ev işini ilk baştan bana sormalıydın. Hemen yukarıda bir

çatı dubleksi evimiz var. Aslında satmayı düşünüyoruz; ama satılana kadar kiralayabiliriz de."

"Altbach Caddesi üzerinde mi?"

"Evet, nereden bildin?"

"Ben bilirim Gilbert, ben bilirim," dedi Charlotte, her kelimesinde yüzündeki tebessümün sırıtmaya dönüşmesini engellemeye çalışarak.

"Tannhaus Usta'nın da böyle tuhaf hâlleri vardı. Tannhaus Efendi'nin kızı olduğun belli!"

"Öyle görünüyor." Charlotte, babasına benzetilmiş olmaktan anlık bir mutluluk yaşamış, bu mutluluğun tesiri ile yıllarca babasından uzak kalmış olmanın pişmanlığı, kalbinde bir boşluk yaratmıştı. "Haydi, sen işine devam et Gilbert. Bir şey olursa ben ofisteyim."

"Tamam," diyen Gilbert, Charlotte'in ofise yürümesini izledikten sonra atölyeye geçti. Estonya'dan gelen meşe kerestelerinden yapılmış imalat tezgâhının üzerinde toplanmayı bekleyen, yarım kalmış saat mekanizması, Gilbert'in tezgâhın önündeki kırmızı deri ile kaplı tabureye oturmasıyla, heyecanlandığını gösterir gibi birkaç milim aşağı kaydı.

"Sakin ol bakalım," dedi Gilbert saat düzeneğini tekrar eski yerine ittirirken. İmalat tezgâhının otuz derecelik bir açıya sahip olması ve Gilbert'in oturmak için tabureyi çektiğinde taburenin metal ayağının tezgâha çarpması nedeniyle saat parçaları aşağı kaymıştı; ama Gilbert, kendi içinden, bu durumu saat parçalarının bir an önce gerçek bir saate dönüşmek için öne atılması olarak yorumlamayı daha eğlenceli bulmuştu. Saatlerin ve saat olmayı bekleyen mekanizmaların birer ruhu olduğu inancını Tannhaus'dan edinmişti. Tannhaus bir gün bir çarkı sisteme oturtmak için tornavidanın ucuyla çarka vuran Gilbert'i gördüğünde, "Saate sert davranırsan o da sana dire-

nir," demişti, "Her saatin bir ruhu vardır, bazısı sert davranılmayı hak eder, ancak bunu en son denemen gerek."

Gilbert henüz başladığı meslekte, ustasından duyduğu bu sözleri başta deli saçması olarak addetse de düzenekler üzerinde çalıştıkça Tannhaus'un ne demek istediğini daha iyi anlamıştı. Şimdi üzerinde çalıştığı saat mekanizması da nazik davranılmaktan hoşlanan bir yapıya sahipti. O nedenle de sarı malzemeden (Tannhaus pirinç için bu ifadeyi kullanırdı) yapılmış rotasyon çarkını, saniye miline geçirirken olabildiğince nazik davranmayı aklından çıkarmamıştı.

Gilbert'in atölyede saat mekanizması üzerinde yaptığı çalışma devam ederken Charlotte ise babasının ofisinde keşfe çıkmıştı. İmalat tezgâhı ve vitrinler ile aynı ağaç kerestesinden yapılmış olan çalışma masasının ihtişamlı görüntüsü, Charlotte'nin gerçek anlamda ağzının bir miktar açık kalmasına neden oldu. Masanın, önden bakıldığında dekoratif desenlerle bezenmiş cephesi, zarif bir kıvrımla yere uzanan ayaklarına kadar erişiyordu. Arka yüzeyde kalan pirinç tutamaçlı iki çekmeceden soldaki, evraklar ile doluyken sağdakinde düzenli bir şekilde dizilmiş bir takım saat parçaları mevcuttu. Safir camlar, saat kordonları, rotasyon dişlileri, zemberek yayları, saniye sarkaçları, kronograf itenekleri, tarih silindirleri ve akrep, yelkovan ve saniye çubukları ayrı ayrı gruplar halinde çekmecede beklemekteydi. Charlotte, bu düzeni bozmamaya özen göstererek çekmeceyi kapattı. O anda ofisin sağ köşesinde duvar nişinin içine gömülmüş bir kasa dikkatini çekti. Avukat Adolph Zeit'in verdiği anahtarın, dükkândaki bir kasayı açtığını söylediğini hatırlayınca çantasında duran altın rengi anahtarı aramaya başladı. Çantanın içindeki curcuna, anahtarı bulmasını geciktirse de sonunda Charlotte anahtara ulaşmayı başarmış, siyah metalden yapılma kasanın anahtar deliğine

anahtarı sokmuştu. Şifresiz bir kasa tercihi Charlotte'nin çok mantığına yatmamıştı. Gerçi kasanın kilit dili o kadar kalındı ki, Charlotte anahtarı çevirirken bayağı bir zorlanmıştı. Kasanın içi balyalamış hâlde üst üste dizilmiş para tomarlarından bir yığına yuvalık yapıyordu. Charlotte, tomarlardan birini eline aldığında tedavülden kalkmış paralardan oluştuğunu gördü. Bir başka tomar ise 1970'li yıllara ait çeşitli paralar bir arada bulunuyordu. Koleksiyoncular dışında kimsenin değer vermeyeceği bu paraların yanında hâlâ geçerliliğini koruyan Amerikan dolarları da mevcuttu. Bir de su dolu bir cam şişe ve altın çerçeveli saplı bir ayna vardı. Fakat bu tuhaf harmanın arasında siyah deri ile kaplı bir defter, ben içerideki diğer her şeyden farklıyım, der gibiydi.

Charlotte, para tomarlarını iteleyerek defteri kasadan çekip çıkardı. Tabaklanmış siyah deri ile kaplanmış kapak, yer yer çatlayarak açık kahverengi birkaç yol oluşturmuş, çatırdayarak açılan kapağın altındaki sayfalar ise sararmaya yüz tutmuştu. İlk sayfada Tannhaus'un hat sanatını aratmayacak güzellikteki el yazısı ile yazılmış adı ve soyadı yer alıyordu. Charlotte, sayfayı çevirince sayfanın sağ üst köşesinde yer alan 9 Mart 1981 tarihi dikkatini çekti. Babası, yine aynı güzellikteki el yazısıyla bir günlük kaleme almıştı. 2 Aralık 1981 Charlotte'nin doğum tarihiydi; 9 Mart 2016 ise babasının ölüm tarihi... Günlüğün başlangıç tarihinin bu ikisinin birleşiminden oluşması, Charlotte'nin dikkatini çekmiş; ancak bu durumu yalnızca acı bir tesadüf olarak nitelendirmişti. Babası hayattayken onunla yeterince vakit geçirememesi, bu günlüğü bulmasıyla, en azından babasının geçmişine bir yolculuk yapma fırsatına erişmiş olmasına vesile olacağı için buruk bir mutluluğa nail olmuştu.

Günlüğün kapanmak için direnen kapağını avucunun içiy-

le bastırarak düzeltti ve ofisin loş ışığı altında günlüğü okumaya başladı.

9 Mart 1981, Pazartesi

Bugün bu günlüğü yazmaya başladım. Daha önce böyle bir tecrübeye sahip olmadığımdan, bunu nasıl yapmam gerektiği konusunda da bir fikrim yok. Sanırım günlüklere bir insanla muhabbet ederlermiş gibi 'sevgili günlük' diye başlıyorlar, ancak ben henüz bunu yapmaya kendimi hazır hissetmiyorum... Ancak, sahip olduğum mutluluğu da bir kâğıda dökmenin ihtiyacını hissetmiyor değilim. Bugün Nilsen'in hamile olduğunu öğrendik. Tamam, o meşhur günlükle konuşanlar gibi sevgili günlük demeyeceğim, bunu sana yazacağım evlat, seninle konuşur gibi yazacağım. Henüz kız mısın oğlan mı bilmiyorum. Nilsen şimdiden kız olursa Hanna, erkek olursa Noah gibi bir şeyler geveliyor adın için; ama ben bir çocuğun adıyla yaşadığına inandığım için sana özel daha nadir isimler araştırmaya başladım bile. Her neyse, ismin Hanna, Noah ya da benim bulduğum- annenin deyişiyle- gereksiz yenilikçi isimlerden birine de sahip olsan benim için bu dünyadaki en değerli varlık olacağının garantisini şimdiden sana veriyorum. Bilmiyorum, bu günlüğü ne zaman sana okuman için veririm; ama okuduğunda her şeyin çok farklı olacağına dair bir his var içimde. Edebiyat benim alanım değil, ben saatlerden anlarım, o nedenle de şimdilik duygularımı dışa vurma konusunda kendimi çok aciz hissettiğimden, daha fazla bir şeyler yazamayacağım. Lakin aklıma gelen ve senin ileride okumanı isteyeceğim her şeyi buraya yazacağım. En azından böyle umuyorum.

Charlotte, 9 Mart tarihli bölümün ardından günlüğü okumaya, okudukça günlüğün içine dalmaya başlamıştı. Her kelimede gözleri biraz daha doluyor, okudukları bulanıklaşıyordu. Ta ki omzunda kemikli bir parmağın baskısını hissedip, parmağın sahibini görmek için arkasına dönene kadar.

"Baba!"

|06:00|

Zamanın Kastî Tekerrürü

"Dün, bugün ve yarın peş peşe gelmez. Sonsuz bir döngü halinde birbirlerine bağlıdırlar. Her şey birbirine bağlıdır... Hayat bir labirenttir."

Tik tak, tik tak... Charlotte'nin kalbi; sakallı suratı, yuvarlak çerçeveli gözlükleriyle karşısında duran babasını gördüğü anda bir saatin yetişemeyeceği hızda atmaya başlamıştı. Tebessüm ile aralanan dudaklarına eşlik eden gözleri nur saçarak parlıyordu Tannhaus'un. Eklem yerleri kıpkırmızı yemişleri andıran kemikli parmakları, üzerindeki kılcal damarları mavi mavi kendilerini gösteren yuvarlak burnu, birkaç gündür yakılmadığı için siyah birer çalı gibi bitmiş kulak üstü kılları ve sakallarının arkasına saklanmış çene gamzesi ile Tannhaus, Charlotte'nin zihninin derinliklerindeki bir imgeden gelemeyecek kadar gerçekçi görünüyordu.

"Baba," dedi heyecan içinde. "Bu nasıl olur?" Charlotte babasına sarılmak ve son kez onunla konuşamamış olmanın verdiği pişmanlığı biraz olsun dindirmek istiyor, ancak nereden peydahlandığı belli olmayan görünmez duvarlar tarafından babasına yaklaşmasına engel olunuyordu.

Tannhaus, bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı; ama ağzından çıkacak kelimeler seda veremeden geri kapadı. Kapanan dudaklar, kendi kendini ısırır gibi küçülerek Tannhaus'un beyaz dişlerinin ortaya çıkmasına neden olan korkutucu bir sırıtmayı doğurdu. Işıltıyla parlayan gözlerin yıldızları sönerek iki sonsuz kara deliğe dönüştü. Kemikli parmaklarını sarmalayan kurumuş deri, çürüyerek geriye sadece kemikleri bıraktı ve en sonunda yüzündeki tüm et ve deri, kafatasının

arkasına saklanarak bir kurukafayı Charlotte'nin karşısına dikti. Babasının kıyafetlerini giyen iskelet, bir kez daha kendisine dokununca Charlotte, yerinden sıçrayarak uyandığında Gilbert'in elini omzuna dokunurken buldu.

"Kusura bakma, korkutmak istememiştim. Fakat Bay Kahnewald geldi."

"Bay Kahnewald mı?" Charlotte, günlüğü okumaya dalıp uyuyakaldığının bilincine henüz varmıştı. Gördüğü korkunç rüyanın tesirini üzerinden atmak için göz yuvalarını parmaklarıyla ovup, elini ağzına götürerek esnedi.

"Evet, Adam Kahnewald. Elit Konsorsiyum'dan, Sierra'nın genel müdürü," diye hatırlatma ihtiyacı duydu Gilbert, Charlotte'nin bilinçsiz sorusunu ciddiye alarak.

"Ha! Tamam, birazdan geliyorum." Adam Kahnewald'ın buraya gelmiş olmasına akıl sır erdirmekte zorlanan Charlotte, çalışma masasından kalkıp ofisten dışarı çıktığında, ilk rastlaşmalarının aksine, daha rahat görünen bir Adam Kahnewald ile karşılaşmıştı. Gri takım elbisesinin ceketine yerleştirdiği beyaz mendil ile aynı renkteki kravatsız gömleğinin ilk iki düğmesi fora edilmiş, ayağındaki açık kahverengi Oxfordlarıyla[1] kolundaki Sierra marka saatin kordonunu birbiriyle eşleştirmişti. Sol elinde tuttuğu kahverengi evrak çantası, bir iş için burada mevcut olduğunu belirtirken, dağınık duran kumral saçları bu işi asıl işi kadar önemsemediğini gösterir gibiydi.

"Charlotte Hanım, merhaba!" dedi Adam Kahnewald,

Charlotte içeri girince; "Merhaba Adam Bey, nasılsınız?"

"Sağ olun, asıl sizi sormalı. Arabanızı halledebildiniz mi? Aramayınca merak ettim."

---

1 Bir erkek ayakkabısı modeli

"Teşekkürler, şu anda serviste. Siz burayı nasıl buldunuz?"

"Burayı ben her zaman biliyordum. Tannhaus Serbien ile bağlantımız hep vardı. Beraber yaşadığımız o talihsiz olaydan sonra Serbien soyadı bana tanıdık gelmişti; ancak Tannhaus Serbien ile olan ilişkinizi çözmem biraz zaman aldı. Tannhaus'un vefat haberi bize ulaştığında taşlar yerine oturdu. Maalesef ki cenazeye katılamayacak kadar yoğundum; ama bir çiçek yollamıştım belki fark etmişsinizdir."

"Evet, teşekkürler." Charlotte aslında bu çiçeği almaktan hoşnut olmamış; ama bunu itiraf etmenin adamı kırabileceğini düşünerek bu şekilde cevap vermeyi uygun görmüştü. "E? Peki, size nasıl yardımcı olabiliriz?" Adam Kahnewald'ın gözü masanın önündeki deri kaplı koltuklara kayınca, Charlotte onu buyur etti. Adam Bey'in gözlerindeki ifade, otursak mı, sorusunun dile gelmemiş hâliydi ve Charlotte bu daveti daha erken yapmamış olmanın verdiği mahcubiyeti gidermek için adama bir şey içip içmeyeceğini sormuş, cevap olumsuz olunca da masanın kendisine ait olan kısmına oturmuştu.

"Dediğim gibi, Sierra Almanya olarak, daha önce de Tannhaus Serbien ile bağlantımız olmuştu. Kendisi bizim için bir saat tasarlamış ancak Sierra tarafından kendi Amerikan standartlarından farklı olduğu gerekçesiyle seri üretime geçmesi kabul görmemişti. Şimdi o saatin prototipi bende." Adam Bey, sol bileğindeki saatin kordonunu çözüp masaya koydu. Charlotte, başta bu saatin Sierra marka olduğunu düşünmüştü; ancak kordonun üzerinde yer alan 'S' logosunun Sierra'nınkinden farklı olduğunu ancak fark edebilmişti. "Çok severek taktığım bir saat. Mekanizmasını incelemek için açtığımda, tekrar toplayamayacağımdan korktuğumdan, dağıtamadım. Ancak şunu söylemeliyim ki, gördüğüm en iyi kinetik mekanizmaya sahip."

Altın çerçeveli, beyaz kadranlı, kahverengi yılan derisi kayışlı saat, Charlotte'nin hemen gözlerinin önünde, masanın üzerinde uzanmış yatarken Charlotte, ona dokunmamak için kendisini zor tutuyordu. Kilitlenmiş gözlerinin buzları eriyip bakışlarını saatten Adam Kahnewald'a çevirebildiğinde ağzından tek bir kelime çıktı: "Ve?"

"Anlamadım," dedi Adam Kahnewald, Charlotte'nin ne demek istediğini daha ayrıntılı açıklaması gerektiğini belirterek.

"Buraya sırf bana bu saati göstermeye gelmediniz. Bir saat siparişi daha vermek istiyorsunuz. Peki, ne istiyorsunuz, neden istiyorsunuz?"

"Dediğim gibi, babanızın saatlerine özel bir ilgim vardı. Özellikle sadece kendisine sakladığı o meşhur köstekli saati... Ancak onu kimseye vermeyeceğini çok iyi biliyorum, fakat o saatin mekanizmasıyla aynı bir saat yapabilirseniz size açık bir çek sunarım."

Charlotte, babasının cep saatine başka birinin daha ilgi duyuyor olmasını şaşkınlıkla karşılasa da bu şaşkınlığını saklamak için ifadesiz surat maskesini takmasını bilmişti. Zamanı kontrol edebildiğinden şüphelenmeye başladığı bu saate duyulan en ufak bir ilgi bile Charlotte'nin paranoya düğmesini tetiklemek için yeterli bir sebepti. Acaba bu saat hakkında ne biliyor, diye aklından geçirdiği sırada adam oturduğu yerden ayaklanmış ceketinin düğmelerini ilikliyordu. "Benim teklifim şimdilik bu Charlotte Hanım. İstediğiniz zaman bana cevabınızı iletebilirsiniz. Benim şimdi çıkmam gerekiyor. Tekrar her şey için teşekkürler ve arabanız için olan teklifim de hâlâ geçerli. Saat de iyi niyet göstergesi olarak sizde kalabilir."

"Teşekkürler," dedi Charlotte adamı uğurlamak için ayağa kalkarken. "Araba teklifi için, gereği yok. Saat konusunda da

size geri dönüşü uygun bir zamanda yaparız. Kartınız bende var."

Adam Kahnewald başıyla onayladıktan sonra, "Görüşmek üzere," diyerek tebessüm etti.

"Görüşürüz."

Adam Kahnewald'ın dükkândan ayrılmasıyla Charlotte, yanaklarında biriktirdiği büyük bir nefes kütlesini patlatarak dışarı verdi. "Bu adamda bir şey var," dedi kendi kendine, Gilbert'in duyup duymadığını umursamadan.

"Baksana, Tannhaus Usta bu adama zamanında bir saat yapmış." Gilbert Charlotte'yi duyunca masanın dibinde bitmişti. "Ben ise bu adamı ilk kez görüyorum. Benim de hiç gözüm tutmadı."

"Belki de abartıyoruz."

"Belki, neyse ben atölyedeyim."

"Tamam, ben de ofise geçiyorum." Charlotte, Gilbert'in atölyeye girmesini bekledikten sonra masadan kalkıp ofise giderken, Adam Kahnewald'ın bıraktığı saati de masanın üzerinde kaydırarak yanına aldı. Ofisin kapısını açıp içeri girdiğinde, babasının iskelete döndüğünü gördüğü kâbus aklına gelince, kafasını iki yana sallayarak kâbusun akınını savuşturdu. Babasının günlüğü, bıraktığı gibi masanın üzerinde açık bir şekilde beklemekteydi. Günlüğün bu davetkâr hâli, kendisine yapacak başka bir iş bulamayan Charlotte'nin, günlüğü okumaya devam etmesi için yeterli bir teşvikti. Masanın etrafından dolanıp koltuğa oturunca günlüğün açık sayfasına önce uzaktan bakıp sonra önüne çekerek okumaya başladı.

7 Ağustos 1983, Pazar

Bugün Nilsen ile kavga ettik. Saatlerime gecemi gündüzümü ayırdığımı ve bu vaktimin onda birini bile hasta kızıma yani sana ayırmadığımı söyleyerek ortamı gerdi. Ancak üzerinde çalıştığım bu saatin önemini bilseydi bu şekilde bir tepki vermez, benim bir an önce bu saati bitirmem için bütün desteğini verirdi. Lakin nasıl bir saat üzerinde çalıştığımı ona açıklarsam bana deli damgasını vurup tekmeyi de basar. Sen de beni deli yerine erkenden koyma diye tüm detayları şimdiden vermeyeceğim; ama üzerinde çalıştığım saat hiçbir saate benzemeyen bir saat ve senin hayatını değiştirecek.

***

Günlüğün buradan sonraki birkaç sayfası yırtılmış, yırtılan dikiş bağlantılarının bazı yerlerinde irili ufaklı kâğıt parçaları kalmıştı. Bir sonraki yazı ise uzun bir tarih atlamasının ardından kaleme alınmıştı. Charlotte, bu yırtık sayfalarda yazılanları merak etse de günlüğün kendisine verebildiklerini okumakla yetinmek zorunda olduğunu kabullenerek okuma işine geri döndü.

2 Haziran 1990, Cumartesi

Annen ile yine kavga ettik, bu seferki bayağı ciddi gibi; ama umurumda değil, çünkü saatin ilk hâlini bitirmeyi başardım ve test ettim. Evet, saat işe yarıyor. Bunu kahkaha atarak söylüyorum. Öncelikle şunu bilmen gerekiyor ki ürettiğim bütün saatlerin bir ruhu vardır ve her saat, sahibi ile bir bağ kurar. Bazen bu bağ çok kuvvetli, bazense kuvvetsizdir. Bunu daha sonra sana anlatacağım; ancak şimdi bahsetmek istediğim şey benim bu saatim. Saatin zamanı göstermek için ortaya çıkmış bir ölçü aleti olduğunu biliyorsun. Ancak, zaman kavramı saat ile ölçülemeyecek bir şeydir. Saatin akrebi bir tur at-

tığında geçen zaman benim için gerçekten bir saat iken başka biri için iki saat bir diğeri için on beş dakika gibi gelebilir. İşte, benim tasarladığım bu saat, bu aradaki zaman farklarını sönümleyebiliyor. Biliyorum çok karışık anlattım; ama basitçe söylemek gerekirse bu saat sayesinde zamanda yolculuk yapmak mümkün. Ve ben bunu başardım, inanabiliyor musun? Birkaç saat geri gidip aynı şeyleri tekrar yaşadım. Yaşadığım şey annen ile tekrar kavga etmekti; ama olsun. Bu kez ne cevap vereceğini bildiğimden alttan almam çok daha kolay oldu. Şimdilik birkaç saatlik bir geri dönüştü; ama amacım daha fazla saati geri hatta ileri almak ve hatta gün atlamak. Bunun için mekanizmaya yeni bir düzenek daha ekleyeceğim. Ancak şimdilik bir saat geri gitmeyi prova ettiğimden bunun mümkün olduğunu haykırabilirim.

Charlotte'nin bir tarafı günlüğü okumaya devam etmesi gerektiğini söylerken, diğer yanı haklı çıkmanın verdiği sevinç ile beraber bu zamanda yolculuk işini bu kez bilerek yapmaktan yanaydı. Fiziksel benliğinin günlüğün kapağını kapatıp saate uzanmasıyla, kararını ikinci seçenekten yana kullandığını kendi kendine ispatlamıştı.

Köstekli saatin pimini kaldırdığında, Charlotte'nin kalbinin atışı saniye çubuğunun yerini almıştı. Etraftaki tüm sesler sükûnete kavuşurken, kalbinin her kan pompalayışında çıkardığı gümleme, kulaklarında aks-ı seda ediyordu. Pimi döndürürken kalp atışlarının da diğer seslerle beraber sönümlenerek yok olduğunu duydu. Saati tam üç saat geri alıp, pimi yuvasına oturttuğu anda, bedeni sabit kalırken, etrafındaki her şey yerinden kıpırdamaya, hızlandırılmış bir video gibi mekân değişmeye başladı. Saatin saniye çubuğu hareketine başladığındaysa Charlotte kendini, bir evin eşyasız bir odasında buldu. Boş odanın şampanya rengine boyanmış duvarları,

bakımsızlıkları nedeniyle yer yer boyayı kusmuş, altındaki bej rengi sıvayı dışarı vurmuştu. Beyaz alçıyla sıvanmış tavanı yeşile döndürmüş rutubet, yeni bağımsızlığını ilan eden bir ülkenin, henüz sınırları netleşmemiş siyasi haritası gibi bir köşede kendine yer edinmişti. Doğal rengine dönmek için isyan çıkaran pencere doğramalarının altına yerleştirilmiş mermer denizlikler boydan boya çatlamış, çatlaktan süzülen yağmur damlaları zamanla duvarda şeritler oluşturmuştu. Ahşap görünümlü lamine parkeler orijinal rengi olan tik ağcı kahvesinden karakavak gövdesine dönmüş, bir de tam ortasına düşürülmüş sigara külü simsiyah bir leke bırakmıştı.

"Size göstereceğim ilk ev burası Charlotte Hanım." Tanıdık gelen bu ses kulaklarına ulaşınca Charlotte, sesin sahibini bulmak için arkasına döndüğünde konuşanın emlakçı Voliny Bey olduğunu gördü. Üç saat kadar önce gezmek üzere anlaştıkları üç eve karar vermişler ve emlak ofisine en yakın olan bu evden başlamışlardı. Charlotte bu evi ilk gezdiğinde de hiç beğenmemiş, zamanı geri aldığında tekrar bu evde yer almış olmaktan büyük rahatsızlık duymuştu.

"Ya Voliny Bey, sanırım ben ev tutmaktan vazgeçtim."

"Nasıl, daha beş dakika önce kiralık ev bakmak için geldiğinizi söylemediniz mi?"

"Evet, beş dakikada çok şey değişebilir değil mi?"

Emlakçı Voliny Bey, nereden çattık bu deli kadına, ifadesine sahip yüzüne ekşimiş bir ifade çektikten sonra boşa kaybettiği zamanın sinirini kaldırım taşlarından çıkararak kendi dükkânına dönerken Charlotte da yüzüne yerleştirdiği bir tebessümle saat dükkânına doğru yola koyuldu. Gilbert ile ev üzerine yaptığı konuşmayı hatırlayınca, emlakçı ile ev gezmenin gereksiz olduğu sonucuna varmış, Gilbertlerin evini

kiralamaya karar vermişti. Emlakçı ile beraber bu evi henüz gezmemiş olduğundan, peşin kira yalanıyla dolandırmaya çalışan emlakçıyı da aradan çıkarmıştı.

Charlotte, saatin gücünü keşfetmenin verdiği hazzı, yüzündeki tebessüm ile dışa vurarak dükkâna kadar yürümüş, daha önce vardığından daha erken bir saatte içeri girmişti.

Önündeki gazetenin üzerine çizikler atıp belli yerleri yuvarlak içine alan Gilbert, Charlotte'yi görünce apar topar gazeteyi yumak yapıp arka cebine koydu. Charlotte, Gilbert'in bu şekilde aniden gazeteyi saklama ihtiyacı hissetmesinin nedenini düşündüyse de mantıklı bir çıkarım yapamamış, o nedenle de gazeteyi görmek için duyduğu merak olması gerektiğinden fazla artmıştı.

"Hoş geldin!" dedi Gilbert, ses tonundaki mahcubiyet Charlotte'nin kulaklarından kaçmamıştı.

"Hoş bulduk. Ne sakladın öyle?" dedi Charlotte doğrudan.

"Önemli bir şey değil."

Gilbert'in bahsetmeme isteği Charlotte'nin merakını daha da cezbetmişti. "Tamam, o zaman senle bir oyun oynayalım. Ben kazanırsam gazeteyi göstereceksin. Sana üç soru soracağım ve vereceğini düşündüğüm cevapları bir kâğıda yazacağım. Eğer senin verdiğin cevaplar ile benim yazdığım cevaplar aynı ise ben kazanacağım. Biri bile yanlışsa sen kazanacaksın. Tamam mı?"

"Olur. Eğer ben kazanırsam?"

"O zaman gazeteyi göstermezsin."

"E oynamazsam da göstermeyeceğim."

Charlotte, çocuğun hazır cevaplığına güldü. "Tamam, o zaman sana bir hafta izin vereceğim."

Bir hafta izni duyunca Gilbert bu oyunu oynamaya karar vermişti. Üç sorunun üçünü birden bilmesine imkân olmadığını düşünüyor, hiç yoktan kazandığı izni nasıl değerlendireceği konusunda şimdiden plan yapıyordu. Charlotte ise masanın üzerinde duran kâğıt ve kalemi almış Gilbert'in görmesine müsaade etmeden bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Ben hazırım. Şimdi sana basit sorular soracağım, sen de cevap vereceksin. Benim cevaplarım burada." Charlotte, katladığı kâğıdı Gilbert'e gösterdi. "Hazır mısın?" Gilbert başıyla onaylayınca Charlotte ilk sorusunu sordu. "En sevdiğin renk?"

Gilbert, yarışmayı kazanmak için gerçek cevapları değil Charlotte'nin tahmin edemeyeceği cevapları vermesi gerektiğinden temel renkleri es geçerek tahmini zor bir renk söylemeye karar vermişti. "Turkuaz," dedi, ilk seferde akla gelmeyeceğini düşündüğü bu rengi savurarak. "Tamam. İkinci soru. En sevdiğin hayvan?" "Baykuş," dedi Gilbert, aynı taktiği kullanarak.

"Şimdi birden ona kadar bir sayı söyle."

"On bir."

"Ama on bir ondan büyük bir sayı."

"Cevabımın doğru olması gerektiğini söylemedin."

"Tamam, o zaman," dedi Charlotte gülümsemesine engel olamayarak. "Aç bakalım."

Charlotte'nin uzattığı kâğıdı açtığında, gördükleri karşısında Gilbert'in göz bebekleri ışığa maruz kalmış gibi büyümüştü:

1- Turkuaz

2- Baykuş

3- 11 (Matematiğin biraz zayıf sanırım.)

Gilbert, "Ama nasıl?" diye gevelerken, Charlotte "Elit Kon-

sorsiyum'dan biri gelirse haber verirsin, ben ofisteyim. Ha bu arada o gazete üzerinden bahis kuponu doldurduğunu da biliyorum. Akşam çıkmadan beraber bir bakalım şu maçlara. Ama kupon yapmak yerine biraz kitap okumanı öneririm."

Gilbert mahcubiyetle kafasının arkasını kaşıdı. "Kitaplarla pek aram yok; ama okumayı severim."

"O nasıl oluyor? Kitap ile aran yok; ama okumayı seviyorsun."

"Ansiklopedi," diye açıkladı Gilbert. "Annem yıllar önce almış, evin vitrininde duruyor hâlâ. Aklıma estikçe okurum ben de."

"Bu devirde ansiklopedi mi kaldı be Gilbert, İnternet'te her şey var artık."

"Asıl sorun da o ya zaten: Her şey var. Hangi bilgi doğru hangisi yalan bilemiyorsun. Hem de tonlarca dikkatini dağıtacak şey var. Öğrenmek istediğini araştırırken oradan ilgisiz bir video ya da oyun dikkatini çekiyor, tembel beynini kandırıyor. Oysa ansiklopedi okurken çıkan ilgisiz diğer maddeler de sana bir şeyler katabilecek bilgiler içeriyor."

Charlotte, Gilbert'in her kelimesinden kültür birikimine sahip olduğu anlaşılan konuşmasına şaşırmış, bu çocuktan daha çok şey öğrenebileceği fikrine kapılmıştı. "Sen okumamıştın değil mi, yani okul olarak?"

"Reelschule mezunuyum," dedi Gilbert. "Şartlar Üniversiteye gitmeme el vermedi. Üvey babam, ailevi sorunlar, ekonomi... Bir an önce mesleği elime almam icap etti. Zaten ortaokuldan beri her yaz, lisedeyse part-time olarak Tannhaus Usta'nın yanında çalışmıştım, devam etmeyi de istiyordum açıkçası. Bir yandan düşünüyorum da en iyisini yapmışım. Eğitim sisteminin durumu ortada. Öğrencileri bir şeyler üret-

sin diye teşvik etmeleri gerekirken kitaplar ezberletip sınav yapıyorlar. Hem yüz binlerce üniversite mezunu işsiz var, milyonlarca da işinden memnun olmayan insan... Ben ise sevdiğim işi yapıyorum. Herkes mühendis, doktor, avukat olmak zorunda değil. Ülkenin zanaatçıya ve sanatçıya da ihtiyacı var."

Charlotte, Gilbert'in konuşması bitince içine düştüğü duygu karmaşasının tarifsiz olduğunu hissetti. Bir anda Gilbert, bahis kuponu dolduran aylak bir çıraktan sosyal bir filozofa dönüşmüştü.

|07:00|

Aşkta Kaybeden Kumarda Kazanır

Tik tak, tik tak... Charlotte, artık kendisine ait olan saat dükkânının ofisindeki meşe ağacından yapılmış çalışma masasının üzerinde, durmadan birbirine çarpan dört top şeklindeki Newton'un beşiğini izliyordu. Topların birbirine çarptığında çıkardığı ses dizisi, masanın üzerinde duran Tannhaus'un yadigârı köstekli saat ve Adam Kahnewald'ın bıraktığı kahverengi kordonlu kol saatinin tik taklarına bir metronom misali tempo tutuyordu. Az önce yaptığı zamanda yolculuk ile Gilbert'in verdiği tüm cevapları bilmesine rağmen, Gilbert'in sakladığı gazete kâğıdı görmek istememişti, çünkü bu kâğıdın bir bahis kuponu bülteni olduğunu, zaman yolculuğu yaptıktan sonra görmeyi başarmıştı. Üstüne üstlük, pişkin pişkin Gilbert'e mesai bitiminde beraber kupon yapmayı bile teklif etmiş, çocuk ise bu teklif karşısında şaşakalıp henüz mesainin sona ermesine yarım saat kala Charlotte'nin ofisinde bitmişti. Charlotte, sabah koşusu dışında spora gram ilgi duymaz, bahsin b'sinden dâhi anlamazdı; ama Gilbert'in bahis kuponu doldurması ve zamanda yolculuk yapabildiğini keşfetmesinin üst üste binmesi, aklında bir ampulün cızırdayarak yanmasına vesile olmuştu. Gilbert, ofise gelip oynadığı maçları Charlotte ile tartışmaya çalışırken Charlotte, Gilbert'in dediklerinden hiçbir şey anlamasa da bahis yapmanın temelini kavramıştı. Planına göre bu maçların sonuçlarını öğrendikten sonra zamanı geri alacak ve en yüksek oran veren maçlara bahis yapacaktı. Fakat şu anda, birbirine çarpmakta olan metal küreleri sıkıntıyla izliyor olmasının nedeni erkek arkadaşı Noah'ın bu akşam onu yemeğe davet etmiş olmasıydı. Charlotte, Noah ile çıkacağı bu akşam yemeğinin, son akşam yemeği olması gerektiğine kendini inandırmış ve aklından Noah'a yapacağı

veda konuşmasının metnini prova etmişti. Charlotte, Noah'ın kendisini defalarca aldattığı hissine kapılıyor, ancak bunun bir şekilde üstesinden gelmeyi başarıyordu. Fakat, işten kovulması, babasının ölüm haberini alması, trafik kazası yapması ve Noah'ı iki kızla bir bardan çıkarken görmesinin art arda gelmesi sevgilisini bir anda silmesine neden olmuş, bu ayrılığa kendini hazırlayana kadar da Noah ile görüşmeyi minimum seviyeye indirmişti.

Charlotte akşam yemeğini Noah ile yiyeceğinden Kuzey Yakası'ndaki evine geçip Noah'ın kendisini o evden almasını bekleyecekti. Şimdi yola çıksa ancak Noah ile sözleştiği saatte evinde olacağını bildiğinden Noah'a Güney Yakası'nda buluşmayı teklif ettiyse de Noah, Güney Yakası'nda hiç *kıyak* mekân bilmediğinden bunu reddetmişti. Bunun üzerine Charlotte, kendisini Winden'den almasını teklif ettiğindeyse Noah buna sadece gülmekle yetinmişti.

Charlotte, yaklaşık iki saat içinde gerçekleşmiş olan bu olayların özetini aklından geçirdikten sonra masasından kalkıp dükkânı kapatarak Stralsund'daki evine gitmek üzere otobüs durağına yürüdü. Durakta beklerken yarın ilk işim Gilbert'in ailesi ile görüşüp kiralık evi tutmak ve ardından bir nakliye firmasıyla anlaşmak, diye ajandasını oluşturduğu sırada otobüs tıslaya pıslaya durağa vardı.

Uzun ve bunaltıcı otobüs yolculuğunun akabinde evine vardığında, Charlotte'nin tahmin ettiği gibi, Noah ile buluşacağı saat neredeyse gelmişti. Yalnızca sırtında V şeklinde hafif bir dekoltesi olan mavi elbisesini giymesinin ardından çıplak ayaklarına işleyen soğuğa aldırmadan banyoda makyajını tazelerken kapının zilinin çalması, bu aralıktaki zamanın, tahmin ettiğinden daha hızlı geçtiğini kanıtlar nitelikteydi. Kapı zilinin melodisinden, zilin apartman kapısından çalındığı

anlaşılıyordu. Bu da Noah'ın şifreyi bildiği hâlde yukarı çıkmaya üşendiğinin bir göstergesiydi. İlk zamanlar, bu şekilde akşam yemeklerine çıkmadan önce Noah beş dakika da olsa eve uğrar, yanında getirdiği küçük bir hediyeyi Charlotte'ye takdim ederdi. Fakat aradan geçen zaman ile beraber önce bu hediyeler yok olmuş ardından da üst kata çıkmalar yerlerini otomat zilinin çalınmasına bırakmıştı.

Charlotte diyafonun tuşuna basıp "Geliyorum," diye seslendikten sonra çantasını koluna takıp penthouse'un kapısını kilitledi. Asansörün gelmesini beklerken aklına gelen bu kelime, Charlotte'nin sinirle gülmesine neden oldu. Bu evi tutarken emlakçının kullandığı tabir olan penthouse, birçok çağrışımı beraberinde getirince Charlotte, psikolojik olarak böyle istemsiz bir tepki göstermişti.

Charlotte, apartmandan çıktığında Noah onu üstü kapalı duran cabrio aracına yaslanmış hâlde buldu. Noah, sevgilisinin çıktığını görünce dikilip ceketinin yakalarını düzeltti. Charlotte arabanın yanına varınca da ona sarılıp sol yanağına tek bir öpücük kondurdu.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Charlotte, yol boyunca Noah'ın sorduğu sorulara kısa cevaplar vermek dışında tek kelime dahi etmemiş, onun yerine gün boyunca yaptığı ayrılık konuşmasının son provasını aklından geçirmişti. Bu durumdan rahatsız olan Noah, Eberhard'a varana kadar ne olduğunu defalarca sorguladıysa da Charlotte'nin ağzından yok bir şey'den başka bir yanıt alamadı.

Noah'ın akşam yemeği için seçtiği, Eberhard'daki Magazan adlı lüks et restoranı, her zamanki kalabalık günlerinden birini yaşıyordu. İki kişilik akşam yemeği için asgari ücretin dörtte

birini gözden çıkarmış zenginlerin ve sırf mekânın adını duyduklarından hayatlarında bir kez olsun burada yemek yemiş olmak için gelen orta gelirlilerin dört bir yanı çevrelediği restoran, Noah'ın bir gün önceden rezerve ettirdiği masa olmasa oturacak yer bulunamayacak bir durumdaydı. Ortamın sükûnetini bozan çatal bıçakların tabaklara sürtme sesleriyle insanların nazik sohbetleri mekânın atmosferinden çıkarılsa yere düşen bir çatalın sesi restoranın en uzak ucundan işitilebilirdi. Lakin tüm bu ambiyansı oluşturan mekân, terk edilmek için en iyi seçim değildi. Buna karşın Charlotte, çoktan son kararını vermiş, kendilerine ayrılan masaya oturup uzatılan mönüyü aldığında, bir ara beliren ufak geri dönüş düşüncesini dahi aklından silmişti.

Charlotte, kısaca mönüye göz gezdirdikten sonra herhangi bir karara varamayarak mönüyü kapattı. "Benim yerime de fantastik bir şeyler sipariş et, ben lavaboya kadar gidiyorum."

Charlotte masadan kalkarken Noah yüzünde bir tebessümle "Tamam," dedi.

Charlotte'nin tuvalete gitmesinin tek sebebi, Noah ile yapacağı ayrılık konuşması için kendisine zaman kazanmaktı. İki elini lavabonun kenarlarına dayayıp, aynaya bakarak, Noah'a söyleyeceklerini aklından bir defa daha prova etti. Ne aldatma olayından ne de Noah'ı barda kızlarla beraberken gördüğünden bahsedecekti, sadece üst üste gelen olaylar nedeniyle zamana ihtiyacı olduğunu, bir süre görüşmek istemediğini belirtip, bu zamanı sonsuza kadar tutmak düşüncesindeydi.

Yüzünü yıkayıp masaya döndüğünde Charlotte, yemeklerin çoktan masaya getirilmiş olduğunu gördü. Noah, Alman üzümlerinden karma bir şişe şarap ile beraber New York usulü üç yüz gramlık birer biftek sipariş etmiş, şarap kadehindeki lekeye bakılırsa Charlotte'nin dönmesini beklerken de

şarabından bir yudum almıştı. Charlotte, Noah'ın yüzündeki nerede kaldın ifadesine aldırış etmeden masaya oturup kendi kadehinden büyükçe bir yudum şarabı ağzına doldurdu. Şarabı, dişleri arasından geçirip üst damağında topladıktan sonra midesine indirdiğinde Noah'ın şarap tercihinin alelade olduğuna kanaat getirdi.

Yemek boyunca Charlotte, aklını kemiren ayrılık konuşması kelimeleri yüzünden, Noah'ın açmaya çalıştığı muhabbet konularına kendini odaklayamamış, her cümleye hı hı, evet gibi cevaplar vererek konuşmanın fazla uzamasına mâni olmuştu. Yemeğin sonuna gelindiğindeyse ancak cesaretini toplayabilmiş ve tuvaletteyken provasını yaptığı konuşmayı repliğe dökmüştü. Noah bu konuşmanın üzerine bir hayal kırıklığı yaşadıysa da bunu dışa vurmamıştı. Üstüne üstlük Charlotte'nin nezaketen evine bırakmayı teklif ettiyse de Charlotte, kabul etmenin çok doğru olmayacağını düşündüğünden bu teklifi kibarca geri çevirmiş ve evine taksiyle dönmüştü.

Charlotte, taksimetredeki fiyatı görünce taksi kullanmaya ara vermesi gerektiğini hatırladı. Öte yandan cebinden çıkan para, aklındaki bir fikrin tekrar parlamasına neden oldu: Spor müsabakalarına bahis oynamak. Saatin gece on ikiye yaklaşıyor olması birçok maçın sonuçlandığı anlamına geliyordu. Tek yapması gereken maç sonuçlarını aklına not etmek ve bahislerin kapanmadığı bir saate dönüp bu maçlara bahis yapmaktı. Ancak, daha önce birkaç saatten fazla geri yolculuk yapmadığı için bu riski almaya çekiniyordu. Babasının günlüğünde şu ana kadar okuduğu kısımlarda hep birkaç saatlik geriye dönüşlerden bahsedildiğinden daha fazlasını denemeyi günlükte bununla ilgili bir kısım gördüğünde yapmaya karar vermişti. Bunun için de dükkânın kasasında bıraktığı günlüğü okumak için yarını beklemekten başka bir şansı yoktu.

Bir kez daha Kuzey Yakası'ndan Güney Yakası'na geçmek zorunda kalan Charlotte, dükkâna vardığında Gilbert'i, atölyede bir saat mekanizması ile uğraşırken buldu. Gilbert, zil sesini duyunca hemen işini bırakıp kafasını kaldırınca Charlotte ona selam verdi.

"Ne yaptın Gilbert, bahis işi nasıl gidiyor?"

"Dalga geçme benimle."

"Yok ciddi soruyorum."

"Ya Manchester City yaktı bizi. Sen git Norwich ile berabere kal olacak iş değil."

Gilbert'in bahsettiği takımlar hakkında en ufak fikri olmasa da "Tamam, akşama geç çıkarsan beraber bir kupon yaparız," diyerek güldü Charlotte.

"Sen çözdün mü ki maç-bahis olayını?"

"Göreceğiz bakalım."

Charlotte, dudaklarına oturttuğu gülümseme ile sağ elini kaldırıp hoşça kal işareti yaptıktan sonra dükkânın ofisine geçti ve kasada kendine yer edinmiş babasına ait günlüğü masaya koyup umduğu bölümü aramaya, sayfalarda hızlı hızlı göz gezdirmeye başladı. Sonunda, 1 Eylül 1990 tarihli bölüme geldiğinde gözüne çarpan bir cümle nedeniyle bu bölümü baştan sona okumaya karar verdi.

1 Eylül 1990, Cumartesi

Annen, seni de alıp çekip gideli bir hafta oldu. Ve bugün posta kutusunda boşanma davasının tebliğini buldum. Bu beni üzüyor; ama şimdi bunları konuşmanın zamanı değil. Buraya yazdıklarım, saat ile ilgili olacak demiştim. Arada bir başka konulara sapsam da asıl konumuz her zaman saat olacak. Zaten, annenin boşanma davası

açmasının nedeni de saatlerle geçirdiğim zamanın sizinle geçirdiğimden daha fazla olması ya. Neyse, asıl anlatmak istediğim, dediğim gibi saat... Zembereğe bağlanan rotasyon dişlisi ile, yelkovana bağlanan tansiyon yayı arasına ek bir dişli daha ekleyerek saatin dört saatten daha fazla geri alınmasını sağlayacak bir düzenek kurdum. Tabii, normal şartlarda saati dört saatten fazla geri almak zaten mümkündü; ancak artık bu saati geri alma olayı gerçekten de saati geri almamızı sağlıyor! Tuhaf bir cümle oldu; ama sen beni anladın. Henüz yedi saatlik bir geri dönüş yaptım; ancak yakın bir zamanda daha uzun geri dönüşler deneyeceğim. Merak etme, bu günlüğü okuduğun sürece yaptıklarımı sen de öğrenmiş olacaksın. Ve sana son bir uyarım var: günlükte rastlamadığın hiçbir şeyi deneme! Ve asla unutma, saati akıllı kullan.

"Günlükte rastlamadığın hiçbir şeyi deneme!" dedi Charlotte, kendi kendine. Eğer planını gerçekleştirebilirse Gilbert'in yaptığı bahis kuponlarına müdahale edip bu işten yüksek paralar kazanabilir ve Gilbertların evine taşınmak zorunda kalmadan istediği evi satın alabilirdi. Tabii, öncelikle, bu yabancısı olduğu konuda Gilbert'den biraz daha ders alması gerekiyordu. Bu derslere başlamak için, günlüğü kapatıp kasadaki benimsediği yerine yerleştirdikten sonra ofisten çıktı. Gözleri, bahis kuponu yaparken yakalayacağı ümidiyle Gilbert'i aradıysa da Gilbert, Charlotte'nin düşüncesinin aksine, dükkânın atölye kısmında bir saat mekanizması üzerinde çalışmaktaydı.

Charlotte, "Gilbert!" diye seslenince Gilbert elindeki altı numara saatçi tornavidasını bırakıp "Efendim?" diye cevap verdi.

"İşin çok yoğun değilse şu bahis işine bir bakalım mı?"

Gilbert, bu soru gelene kadar Charlotte'nin kendisi ile dalga geçtiğini düşünüyordu; ama Charlotte'nin bunu birden fazla kez dile getirmesi durumu değiştirmişti.

"Geliyorum."

Gilbert, Charlotte'nin daha önce görmediği bir hızla, bahis bültenini ve boş kuponları kapıp dükkânın satış bölümündeki masada bitiverdi.

"Bak, ciddisin değil mi?" Gilbert, hâlâ bu işin altında bir bit yeniği olabileceğini düşünerek son bir kez daha yoklama ihtiyacı duymuştu.

"Ciddiyim haydi, anlat tekrar şunun temelini."

Karşılıklı oturdukları masada Gilbert Charlotte'ye bahis kuponu doldurmanın inceliklerini anlatmaya başladı. Ev sahibi takımın kazanması, beraberlik, deplasman galibiyeti, karşılıklı gol, toplamda atılacak gol sayısı, ilk yarı ve maç sonucu tahmini, çifte şans ve bunun gibi birçok tabiri anlatıp, Charlotte'nin anlayamadığı yerlerin üzerinden iki üç kere daha geçti. Sonunda Charlotte bahis kuponu yapmanın temel mantığını kavramış; ancak Gilbert'in sistem oynamak dediği şeye bir türlü akıl erdirememişti. Zaten kendi planı gereği maçların ilk yarısını ve sonucunu bilmek yeterliydi, diğer ihtimaller çok da önemli değildi. Akşam, maçlar sonuçlandıktan sonra en yüksek oranlı sonuçları öğrenecek, saati beş saat geri alıp Gilbert ile beraber kuponu dolduracaktı.

...

Charlotte, meşe ağacından yapılmış çalışma masasının üzerinde duran, siyah deri kaplı günlüğü kapatıp ayağa kalktı ve yüzüne yerleştirdiği kurnazlık ve tatmin dolu gülümsemeyle ofisten, dükkânın satış bölümüne geçti.

"Gilbert," diye seslendi, bu kez gözleriyle aramak zorunda kalmadan.

"Efendim?" Gilbert'in sesi, Charlotte'nin tahmin ettiği gibi atölyeden geliyordu.

"İşin çok yoğun değilse şu bahis işine bir bakalım mı?"

"Geliyorum."

Gilbert'in titreyen gözlerinin nur saçarak parlaması, şaşkınlığının yanında sevinçten yerinde duramadığını gösteriyor, iki adımda atölyeyi aşıp bülten ve kuponları kapması hevesinin dorukta olduğunu avaz avaz bağırıyordu.

"Bak, ciddisin değil mi?" diye sorması Charlotte'nin bu soruyu tekrar duymuş olması nedeniyle gülmemek için kendisini zor tutmasına neden olmuştu.

"Ciddiyim bak, hatta bir kupon bile hazırladım."

"Haydi canım!"

"Evet, gel beraber bakalım."

Satış bölümünün masasına karşılıklı oturduktan sonra Gilbert'in açtığı bültene Charlotte hızlıca bir göz gezdirdi. Beş saat önce - bu durumda üç saat sonra - öğrendiği sonuçları tek tek bulup işaretlemeye başladı. İşin en güzel yanı, maçları izlemek zorunda kalmadan, bir internet sitesinin bahis sonuçları bölümüne girip, o günün en çok kazandıran oranlarını çoktan aza doğru sıralamış olmasıydı.

"Evet yaz bakalım 136 Troyes – PSG, artı yedi gol."

"Ne?"

"Ne Ne?"

"Emin misin?"

"Sen benim dediklerimi yaz, gerisine karışma." Charlotte Gilbert'in itiraz edeceğini tahmin ettiğinden sesine otoriter bir tonlama ekledi. "143 Sevilla – Villareal, ilk yarı iki, ikinci yarı bir."

"Bu kupon tutmaz."

"Tamam, bu kupon benim, tutmaz ise tutmaz sen işaretle. 431 Utrecht – Den Haag ilk yarı bir ikinci yarı sıfır." Gilbert'in itiraz edecek gibi açılan dudaklarını gören Charlotte, işaret parmağını kendi dudaklarına götürüp sus işareti yapınca, Gilbert da kafasını iki yana sallayıp dilini dişlerine vurarak Charlotte'nin söylediği maçı kupona işaretledi. "Tamam mı, işaretledin mi? Hah şimdi bir de yüz misli oynamak istiyorum."

"İşaretledim işaretlemesine de bu kupon tutmaz. Dur bak oranı hesaplayayım." Gilbert masanın üzerindeki hesap makinesini alıp bir yandan çarptığı sayıları söylerken bir yandan da tuşlara basmaya başladı. "On altı çarpı yirmi beş çarpı on dokuz bir de yüz misli, eşittir yedi yüz altmış bin. Böyle bir oran tutmamıştır daha önce hiç."

"Tutmuştur da kimse oynamamıştır Gilbert'ciğim.

Sen bu kupondan iki tane yap birini de kendin için."

"Yok, benim çöpe atılacak param yok, kalsın."

"Tamam, sen bilirsin. Dükkânı kapatalım beraber şu bahis bayiine gidelim bakalım."

"Tamam, ben de kendime daha düzgün bir kupon yapayım da beraber çıkarız."

Gilbert'in da kendi kuponunu tamamlamasının ardından Charlotte ile beraber saat dükkânından iki sokak yukarıda kalan bahis bayiine gitmişlerdi. Charlotte'nin kuponunu gören bayi sahibi küçük bir kahkaha atıp kuponu makineye onaylatmış, ardından da "Bol şans," diye gülerek kupon çıktısını Charlotte'ye vermişti. Gilbert ile beraber bayiden çıkacakları sırada, bayiin sol köşesinde kupon doldurmakla meşgul olan krem rengi kasketli bir adam Charlotte'nin paranoya düğmesini tekrar tetiklediyse de Charlotte bu kez bunu umursamadan yoluna koyuldu.

Aradan geçen beş saatin sonrasında Charlotte'nin cep telefonu ısrarla çalarken, Charlotte ekrana bakmadan da arayanın Gilbert olduğunu tahmin edebiliyordu. Gilbert'in "Senin kupon tuttu," diye bağırışı, Charlotte'nin telefonu kulağından on beş santimetre uzaklaştırmasına neden olmuş, Gilbert'in susmasıyla beraber onun daha çok bağırmasına neden olan bir haber vermişti. "Merak etme, senin yerine de oynadım; ama bunu almak için tek şart dükkâna devam etmen."

"NE? Tabii ki devam ederim, Tannhaus Usta'ya vefa borcum var. Ama yedi yüz altmış bin vermiyormuş, beş yüz bin limit varmış."

"Olsun zaten toplamda üç kupon oynamıştım."

|08:00|

Eksik Yaşanmış Bir Gün

Tik tak, tik tak... Stralsund'daki apartmanının önüne park etmiş bir kamyona yüklenen koliler; otuz altı kat yukarıda, Charlotte'nin sağ avucunun arasındaki köstekli saatin saniye ritmine eşlik ediyordu. Bahisten kazandığı para ile Winden'de bahçeli, müstakil bir ev satın almıştı. Bu eve taşınmak üzere tuttuğu nakliye firmasının işçileri, eşyaların çokluğundan ve apartmanın yüksekliğinden şikâyet ederek sırtlandıkları eşyaların bazılarını, apartmanın yük asansörü ile bazılarını ise evin dış cephesine yerleştirdikleri seyyar asansör ile taşıyorlardı. Bu seyyar asansörlerin kullanımının belediye meclisi tarafından yasaklanmasına karşın, sahip oldukları bazı bağlantılara güveniyor olacaklar ki ilk iş bu asansörü kurmuşlardı. Buna karşın bazı eşyaları apartmanın yük asansörünü kullanarak taşıyorlar, böylece seyyar asansör ile ilgili resmi bir şikâyet gelmesi hâlinde, ellerinde görsel bir kanıt bulundurmayı amaçlıyorlardı. Ancak bir süre sonra yük asansörünün bozulması nedeniyle, son kalan birkaç küçük koliyi, yasak olmasına rağmen, yolcu asansörü ile indirmişlerdi.

Charlotte, içerideki eşyaların azalmasıyla çıplaklaşmaya başlayan dairesinde tur atmaya başladı. Üzerinde manasız bir resim olan, geniş yakalı, bol, beyaz bir tişört ve dar paçalı, bacaklarını saran, mavi kot pantolon ile tamamladığı salaş tarzı, günün anlamına hitap ediyordu. Bu iki parça kıyafetine tezat olsalar da vazgeçilmezi olan topuklu ayakkabılar yine ayağındaydı. Normal şartlarda evde ayakkabı ile dolaşmamasına rağmen, çıplak laminant zemin ona başka çare bırakmamıştı. Artık zengin bir koleksiyon hâlini alan bu nadide parçaları içeren koliyi kapatmadan önce kendisine süet, lacivert bir çift seçmişti. Şimdi bu büyük çatı katında dolaşırken, boşluğun

verdiği etkiyle, metal sivri topuklarının zemine her temasında çıkan ses, duvarlardan yankı yaparak geri dönüyordu.

Yatak odasına girdiği sırada cep telefonunun çalmasıyla köstekli saat ile cep telefonunun yerlerini değiştirdi. Telefon ekranında Gilbert yazısını görünce merakla telefonu açtı.

"Efendim?"

"Alo!"

"Efendim Gilbert?"

"Ben dükkândayım merak etme de..."

"Merak etmiyorum, biliyorum."

Charlotte, telefonu kapatıp pantolonunun arka cebine zorlayarak soktu. Bu büyük ekranlı telefonlar kesinlikle kot pantolon cebinde taşımak için değil, diye anlık bir düşünce aklından geçerken içeri nakliye işçilerinden biri girdi. Kırk yaşını çoktan geçmiş olmasına rağmen zindeliğini kaybetmemiş, zayıf vücuduna inat ameliye işlerle uğraşmanın getirisi olarak kasları göze hitap etmeyecek şekilde bir hayli şişmiş, yüzü nur gibi parlayan bu adam; eve ilk geldiklerinde kendisini nakliye koordinatörü olarak tanıtmıştı. Charlotte, kulağa havalı gelen bu kelimenin, aslında diğer işçilerden daha kıdemli ve yaşlı olduğu için pek fazla eşya taşımayan ve diğer işçilere kamyonu nasıl istiflemeleri gerektiğini söyleyip duran ustabaşı muadili bir anlama geldiğini kısa sürede anlamıştı. Çağın bir gereği olarak meslek isimlerinin daha havalı bir kalıp ile söylenmesi, plazadan ayrılmasının ardından, Charlotte'nin bunları daha komik bulmasına neden oluyordu. Oysa WindenMark'da kendi katından sorumlu çaycı çocuğa Office-boy derken bunu hiç yadırgamıyordu.

"Yükleme tamamlandı, hanımefendi," dedi nakliye koordinatörü, bir yandan da ağrıyan beline yasladığı elinden destek

alarak kendisini esnetmeye çalışıyordu.

"Teşekkürler! Adresi biliyorsunuz, ben de birazdan yola çıkarım."

"Tamamdır, lojistik sorumlumuz evin koordinatlarını navigasyona girdi. Yeni evinizde buluşuruz. Hayırlı olsun."

Lojistik sorumlusu mu? Bu da herhalde kamyonun şoförü oluyor, diye içinden geçirdikten sonra Charlotte adama tekrar teşekkür etti. Cebindeki telefondan gelen ileti melodisini duyunca telefonunu çıkardı ve Gilbert'in gönderdiği mesajdaki telefon numarasını, kadının adını bilmediği için, Gilbert'in annesi olarak kaydetti. Daha sonra kadına telefon ederek teşekkürlerini sunmasının ardından kendisinden bir istekleri olup olmadığını sordu. Telefon görüşmesini tamamladıktan sonra, evine veda etmek için son kez bir tur daha attı. Pencere önüne gelip yola açılan camdan dışarı baktığında nakliye kamyonunun hareket ettiğini görünce, artık kendisi için de çıkma vaktinin geldiğine karar verdi.

Servisten henüz bir haber gelmemiş olması nedeniyle Charlotte, yolculuğunu yine arabası olmadan yapmak zorundaydı. Ancak hatırı sayılır bir miktarı evi satın almakta kullanmış olmasına karşın, taksi kullanmama kararını askıya alabilecek kadar paraya hâlâ sahip olmasından dolayı, toplu taşımayı kullanmak yerine taksiyi tercih etti.

Taksiyle, satın aldığı müstakil eve vardığında nakliye kamyonu çoktan evin önüne park etmiş, nakliye işçileri kolileri indirmeye başlamıştı. Charlotte, taksinin bir hayli yüksek ücretini ödedikten sonra, asfalt zeminde topuklarını tıklatarak yeni evine yürüdü. Evin kapısı kilitliydi, bu nedenle de koliler ve diğer eşyalar henüz içeri taşınamamış; ancak zamandan kazanmak maksadıyla büyük bir kısmı çoktan kaldırıma dizilmişti.

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım," dedi nakliye koordinatörü. Charlotte'nin taksiden indiğini görür görmez elinde tuttuğu küçük koliyi daha büyük olan bir tanesinin üzerine bırakıp soluğu Charlotte'nin yanında aldı.

"Hoş bulduk."

"Charlotte Hanım, eğer ki evin temizliği için yardıma ihtiyacınız varsa şirketimizin bağlantıda olduğu bir temizlik firması var. Kısa sürede iki üç housekeeper yollayabilirler."

Housekeeper, diye iç geçirdi Charlotte. Demek ki temizlikçilere de artık bu şekilde hitap ediliyor. "Sağ olun; ama o işi ben ayarladım. Sizin eşyaları içeri taşımanız yeterli."

Charlotte'nin kolilerin üzerine yazdığı yazılar sayesinde hangi kolinin alt katta kalacağı, hangilerinin üst kata çıkarılacağını bir sisteme oturtmalarının ardından, yaklaşık üç buçuk saatte eşyalar içeri taşınmıştı. Yatak odasının üst katta olması nedeniyle, Charlotte'nin çift kişilik yatağının yukarı çıkarılması işçilere eziyet gibi gelse de banyonun ve mutfağın alt katta olması ve çamaşır makinesiyle buzdolabını yukarı taşımak zorunda olmamaları işçilerin tesellisi olmuştu. Nakliye işlemi sona ermesine rağmen Charlotte'nin işi henüz sona ermemişti. Açılıp, içindeki eşyaların yerlerine yerleştirilmesi gereken daha yüzlerce koli onu bekliyordu. Birkaç koliyi açıp yerleştirme işlemine başladıysa da kısa sürede bu işten sıkılıp vazgeçti ve koli açma işini günlere yayarak, öncelikle ihtiyaç duyduğu eşyaları dışarı çıkarmaya karar verdi. Bu da kıyafetleri, ayakkabıları ve nevresim takımı anlamına geliyordu.

Bu yeni tuttuğu ev, dükkâna çok yakın olmamakla beraber, yürüyerek yaklaşık kırk beş dakikada ulaşılabilecek bir mesafedeydi. Charlotte da koli açma işini bir kenara bırakıp dükkânı ziyaret etmeye karar verdi. Winden'ın tarih kokan so-

kaklarında kendi geçmişine bir yolculuk yaptığı sırada "Yarın çekiliyor!" sesiyle dikkati dağıldı. "Loto üç haftadır devrediyor, ikramiye beş milyon Avro'ya koşuyor." Ara sokaklardaki Loto bayilerinden birinin önünde cazgırlık yapan bu adam o esnada Charlotte'nin aklında yeni bir fikrin parlamasına neden oldu. Loto'da bir seferde beş milyon kazanmak, on tane bahis kuponu kazanmaktan daha kârlı ve daha az riskli görünüyordu. Yedi yüz elli bin oranlı üç tane kupon oynayıp ödülünü almaya gittiğinde büyük sorgulara maruz kalmış, ödülü almak için iki gün beklemişti. Ondan sonraki günlerde de bahislere devam etmiş; ancak bu işi dikkat çekmeyecek oranlarda yapmaya karar vermişti. Üstelik bir de Bitcoin ile tanışması ve hareketlerini önceden görmesiyle para kazanma işini çok daha hızlı gerçekleştirmişti. Fakat Loto'dan büyük ikramiyeyi kazanmak bahis kadar sorun yaratacak bir durum gibi görünmüyordu. Yarınki çekilişin sonuçlarını öğrenip bir kupon doldurmayı aklının bir köşesine not aldıktan sonra dükkâna uzanan sokağa döndü.

***

Charlotte'nin dükkândan içeri girmesiyle çalan zil, her zaman olduğu gibi Gilbert'in atölyeden fırlayıp vitrin bölümünde bitmesine neden oldu. Gilbert'in böyle tetikte olması, Charlotte'nin hoşuna gidiyor, ancak bunu dillendirmeye lüzum görmüyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk Gilbert," diye karşılık verdi Charlotte. "Yüzüne ne oldu?" Gilbert'in sol yanağındaki kırmızı iz, oraya sert bir darbe aldığını gösterir nitelikteydi. Yaranın ıslak ıslak parlamasından, darbeyi ilk aldığında kanadığı anlaşılıyordu.

"Yok bir şey. Ka-"

"Kapıya çarptın," diye cümlesini tamamladı Charlotte. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. İlkokul çocuklarının bahanesini bana mı yedireceksin?"

Gilbert bakışlarını yere indirdi, derin bir nefes alıp verdikten sonra başını kaldırmadan "Annem," dedi. "Tokat attı, parmağındaki yüzük de orayı kanattı."

"Neden?"

Charlotte, kendi sesinin bu kadar yüksek çıkmasından irkilmişti.

"Para yüzünden. Parayı bahisten kazandığımı öğrenince sinirlendi."

"E? Parayı ne yaptı?"

"Önce yakmaya kalktı; ama Baldemar babam, yani üvey babam, izin vermedi. Babam da koyu milliyetçidir, paraya da çok değer verir, yaktırmam dedi. Bir hâl çaresine bakarız, deyip yatak odasında gardırobun çekmecesine koydu."

"Üzüldüm Gilbert, benim yüzümden oldu."

"Yok senle ne alakası var. Ben zaten para kazanmak için bahis oynuyordum. Sen sadece güzel kupon verdin," diyerek güldü. Gülünce gerilen yarası yüzünden yüzünü buruşturup elini yanağına attı.

"Tamam o zaman, seni bu işe bir daha bulaştırmamak lazım."

"Bir daha derken?"

"Bir daha bahis oynamayacaksın o zaman Gilbert, ne diyeyim."

"Annem gibi konuşuyorsun sen de!"

"Neyse, haydi sen işine dön. Ben de içerideyim."

Gilbert başıyla onaylayıp atölyeye doğru yol alırken Char-

lotte da bir alışkanlık hâline getirdiği günlük okuma işine başlamak üzere ofise geçti. Günlüğü kasadan çıkarıp, püsküllü ayracı çekerek kaldığı sayfayı açtı ve sayfanın kapanmasını engellemek için eliyle bastırarak düzeltti.

24 Eylül 1990, Pazartesi

Bugün yaşadığım olaylar karşısında neler hissettiğimi burada yazarak anlatmam imkânsız. Boşanma davası için mahkemeye geldiğimde siz ortada yoktunuz. Avukattan aldığım bilgiye göre bir trafik kazası geçirmiştiniz ve Nilsen bu kazada hayatını kaybetmiş ve sen de yaralı olarak kurtulmuştun. Ve ben de şimdi bu yazıyı senin başucunda refakatçi nöbeti tutarken yazıyorum. O kadar masum ve biçare görünüyorsun ki... Şu anda aklım çok karışık; ama bu durumu tersine çevirmek için elimden geleni yaptığıma emin olabilirsin. Annenin ölüm haberini aldığım anda bunu önlemek içi zamanı geri alıp size ulaştım, hem de defalarca; ama sonuç her defasında aynı oldu, her defasında bir şekilde Nilsen hayatını kaybetti.

Sanırım zamanı geri almanın ve kader ile oynamanın da bazı kuralları var.

Öte yandan benden sonra bu saati senin kullanmanı istediğimden ve bu günlüğün senin için bir kılavuz görevi görmesini umduğumdan mütevellit, saat üzerinde yaptığım hemen her adımı burada sana anlatmak istediğimi daha önceki yazılarımda defalarca dile getirmiştim. Bu elim olayın yaşandığı günün öncesinde saat mekanizmasına yeni bir çark sistemi daha monte ettim ve böylece kurma kolu artık ileri hareket ettiğinde bu çark sistemi zembereğin içerisinde ileri hareketi sağlayarak zamanın ileri akmasını sağlıyor. Ancak düzeneğin çizimlerinde de belirttiğim gibi bu mekanizmanın en önemli parçası iye çekirdeği adını verdiğim parçadır. Tüm sistem bunun üzerine kurulu ve zaman ile mekânı bükmeyi sağlayan en önemli parça bu.

Artık, saatin zamanı ileri de alabildiğini açıkça söyleyebilirim. Ve asla unutma, saati akıllı kullan.

"Demek saati ileri de alabiliyoruz," dedi Charlotte kendi kendine. Her ne kadar zamanda ileri yolculuğu denemek için içi gitse de bunu deneme işini yarına ertelemeye karar vermişti. Böylelikle zamanı ileri alıp loto sonuçlarını öğrendikten sonra zamanda tekrar geri dönüp bu sayılar ile kuponunu doldurabilecekti.

Ofisin kapısı çalınınca Charlotte, panikle günlüğün kapağını kapattı. "Gel!" diye seslenince Gilbert, hafifçe araladığı kapıdan kafasını uzatıp "Müsaadenle, ben çıkıyorum. Bir isteğin var mı?" dedi.

"Sağ ol Gilbert, yarın görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz. Dükkânla ben ilgilenirim."

"Tamamdır, tekrar sağ ol."

Gilbert, dükkânın zilini şıngırdatarak dışarı çıktıktan sonra Charlotte de dükkânda daha fazla vakit geçirmesinin bir anlamı olmadığına karar vererek kepenkleri indirmeye koyuldu. Yeni evinde halletmesi gereken bir dolu işi olduğu aklına gelince, yol boyunca söylene söylene evine kadar yürüdü. Evde, birkaç koliyi daha açıp içindeki eşyaları yeni yerlerine yerleştirdikten sonra kısa sürede bu işten sıkılıp önceliğini televizyonu kurmak olarak değiştirdi. Elektronik aletlerle arasının pek iyi olmaması nedeniyle, televizyonu çalışır duruma getirmek için sadece anten bağlantısı ile fişini takmasının yeterli olmasına duacı olmuştu. Birkaç kanalı hızla geçtikten sonra ulusal kanallardan birinde Die Anatolien Chroniken adlı bir diziye denk gelince durdu. İsmini ilk gördüğünde yöresel geziler ile ilgili bir program diye düşündüyse de daha sonra mitolojik bir polisiye olduğunu fark edince merakına yenik düşüp diziyi

izlemeye karar verdi. Aptal kutusu beni de mi ele geçiriyor ne.

Ertesi sabah dükkâna döndüğünde, henüz parayı kazanmamış olmasına rağmen, ofisteki deri koltuğa yaslanmış, lotodan gelecek para ile ne yapacağının planını yapmaya başlamıştı. İkramiye miktarı henüz bunun için yeterli olmasa da Charlotte'nin aklındaki plan WindenMark'a ortak olmaktı. Birçok zenginin başarı hikâyelerinden biri olan kovuldukları şirkete, şirket sahibi unvanı ile dönme düşüncesi Charlotte'nin yaptığı plandan tatminkâr hâlde sırıtmasına neden oldu. O anda içeri Gilbert ya da başka biri girseydi, Charlotte'nin kendi kendine gülen bir akıl hastası olduğuna kanaat getirebilirdi. Neyse ki bu durum gerçekleşmeden Charlotte kendisini toparladı ve köstekli saati masanın üzerine bıraktıktan sonra derin bir nefes alıp verdi. "Haydi bakalım," deyip, saatin ayar pimini kaldırarak zamanı sekiz saat ileri aldı. Bu hareketiyle beraber, kendisi sabit kalırken, etrafındaki eşyalar hızlı çekimde değişmeye başladı. Önce dükkân yok olup bir sokağın üzerine üzerine geldiğini gördü, yoldaydı... ve en sonunda yeni aldığı evde, dizüstü bilgisayarının karşısında... Bu sahne geçişleri o kadar hızlı bir şekilde gerçekleşmişti ki Charlotte kendini dükkândan evine ışınlanmış gibi hissetmişti. Ancak işin en ilginç yanı kendisi hiç kıpırdamazken etrafındaki her şeyin üzerine doğru gelip geçmesiydi. Tıpkı eski filmlerin çekiminde, arabanın sabit kalıp arka planda bulunan perdedeki görüntülerin değişmesi gibi... En sonunda kendisini bilgisayar karşısında bulduğunda ilk hissettiği başının hafiften dönmesiydi. Bunun sebebinin daha önceden ileri doğru bir zaman yolculuğu yapmamış olmasından mı yoksa bu kadar uzun bir zaman aralığını atlamış olmasından mı olduğunu çözememişti; ama bugünü eksik yaşadığı kesindi. Burun kökünü sıkıp, şakaklarına hafif daireler çizerek masaj yaptıktan sonra kendisini daha iyi

hissettiğine emin olup dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Ekranda düz beyaz bir zeminde, üzerlerinde sayılar olan altı tane küre resmi vardı.

"10-13-16-23-44-47" diye sayıları birkaç kez okuyarak aklına kazıdı.

|09:00|

İye Çekirdeğinin Dijital Tesiri

Tik tak, tik tak... Duvar saatinin saniye çubuğu akar cinste olduğundan, tik taklarını vuramasa da bu görevi Charlotte'nin bacak bacak üstüne atmış, sallanmakta olan ayağı üstlenmişti. Üstteki ayağı, her saniye ileri geri sallanırken alttaki, zemini tik taklarıyla döverek tempo tutmaktaydı. Bugün için özel olarak aldığı Louboutineler'in[2] kırmızı lake tabanları, zeminle girdiği münakaşa sonucunda şimdiden kararmaya başlamıştı. Yine aynı amaçla alınmış siyah, tek düğmeli ceketinin düğmesi ilikli dururken, içine giydiği beyaz saten gömleğin üstten üç düğmesi cesurca fora edilmişti. Gömleğin açıkta bıraktığı göğsü boyunca sarkan kolyenin pembe inciden ucu, kulaklarından sarkan küpelerinkinin bir eşiydi. Charlotte'nin sırf bugüne özel yaptığı giyim ve aksesuar alışverişindeki amacı; olabildiğince cesur, kendinden emin, bir o kadar zarif ve en önemlisi zengin görünmekti. Maç bahislerinin ardından Loto'dan kazandığı dört milyon dokuz yüz kırk yedi bin yedi yüz doksan Avro'nun kendisine yeterli gelmediğini düşünerek uzun bir süre daha maç bahislerine devam ederek servetini bir hayli katlamış, Bitcoin'in ani yükselişini yakalayarak da sonunda aklındaki miktara ulaştığındaysa WindenMark'a ortak olmaya karar vermişti. Bugün, yüksek meblağalar ödeyerek aldığı kıyafetleriyle, bu salonda bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bekliyor oluşunun sebebi de bu amacını gerçekleştirmek üzere ilk adımı atmak içindi. WindenMark'ın sahibi Nuh Meyer'den uzun uğraşlar sonunda bir randevu almayı başarmıştı; fakat şimdiden görüşme için beklediği süre, randevu almak için harcadığı süreyle yarışacak cinstendi. Aklının gizli köşesinde sinsi sinsi bekleyen bir

2 Kırmızı tabanlarıyla ün salmış bir kadın ayakkabı markası.

fikir zerresi, çantasındaki köstekli saati yarım saat kadar ileri alması için baskı yapıyorduysa da Charlotte, bu zerreyi dinlememek için kendine hâkim olmayı başarmıştı. Çünkü zamanı aldığında bir anda kendisini görüşme esnasında bulup afallamak istemiyordu. Güzel bir strateji uygulayarak WindenMark'a ortak olmayı başarması gerektiğini defalarca kendi kendisine yinelemişken, böyle bir durumda kalıp tüm planını sekteye uğratmak, isteyeceği son şey bile değildi. İlk görüşmeyi en güzel şekilde yapmak, WindenMark'ın CEO'su Nils Brunkhorst'u kovmak için yaptığı planın ikinci aşamasında koz sahibi olmak anlamına gelecekti.

"Charlotte Hanım!" Charlotte'nin düşünceleri, isminin seslenilmesiyle bir toz bulutuna dönüştü. "Nuh Bey sizinle görüşecek."

Charlotte, "Teşekkürler!" diyerek ayağa kalkınca yönetici asistanı kadın da aynı hareketi yapıp Charlotte'nin önüne geçti. Nereye gitmesi gerektiği, neonlu oklarla belirtilmemiş olsa da gayet net bir şekilde belli olduğu hâlde, yönetici asistanı prensipten kaynaklı bir nezaket ile topuklarını tıklatarak Charlotte'ye refakat etti. Kadının eşlik edişi; ahşap ve derinin muhteşem bir kombinasyonuyla bezenmiş, ihtişamıyla sarayları kıskandıracak nitelikteki kanatlı kapıyı açmasıyla son buldu.

"Buyurun efendim!"

Kapının açılmasıyla Charlotte'nin ciğerlerine portakal çiçeği kokusunun sinmesi bir oldu. Oda parfümünün bu hoş kokusu başta Charlotte'nin hoşuna gitse de kokunun sentetikliği orijinalini hasretle anmasına neden olmuştu. Bir duyunun insanı geçmişe sürükleyebileceğine defalarca şahit olsa da burnuna dolan portakal çiçeğinin kokusu - bir anlığına da olsa - onu, Cornell Üniversitesi'nin kampüsüne götürdü. Yüksek lisansının son senesinde okula gelen şirketlerle mülakata

girmeden önce arkadaşlarıyla çimenlerin üzerine oturdukları bahçe de tıpkı bunun gibi kokuyordu. O gün, sahip olduğu Alman pasaportu nedeniyle, şirketlerle yaptığı görüşmelerin hepsinden olumsuz yanıt almış olmasına karşın bugün yapacağı bir diğer mülakat için ümidini koruyordu.

Charlotte, esansın ve dolayısıyla anılarının etkisinden kurtulduğunda kendisini bembeyaz bir odanın içinde buldu. Zemin, Charlotte'nin adını bilmediği bir ağacın beyaz kerestelerinden oluşan parke ile kaplanmıştı. Geniş odanın sol duvarını boydan boya beyaz boyalı bir kitaplık kaplıyor, kitaplığın tam karşısında ise odayı aydınlatan dev camlar bulunuyordu. Bu tarz ofislerin standardının aksine, çalışma masası kapının karşısında değil, girişin solunda, uzak bir köşedeydi. Ve WindenMark'ın sahibi Nuh Meyer'da Charlotte'nin kaç basamaklı bir fiyata sahip olduğunu tahmin edemediği - lacivert bir takım elbisenin içinde, bu masada oturmaktaydı. Sola doğru ayırıp, şakağından geriye taradığı saçlarına ıslak bir görünüm vermek için sürdüğü jöle, etkisini kaybetmek üzere olduğundan, adamın saçında beyaz lekeler oluşturmuştu. Charlotte'nin gözleri adamın saçındaki bu lekelere kilitlendiği esnada Nuh Meyer'ın bebekleri yokmuş gibi görünen siyah gözleri, Charlotte'ninkiler ile buluştu. Charlotte'yi görünce sol yanağında bir gamze oluşturacak şekilde tebessüm edip, muhtemelen öğlen yemeğinde dökülen hardal yüzünden üzerinde kurumuş sarımtırak bir leke bulunan kırmızı kravatını sol eliyle bastırarak sağ elini misafirine uzattı. Charlotte ise WindenMark'ın sahibinin yüzündeki tebessümün bir eşini kendi yüzüne yerleştirerek, kendisine uzatılan eli sıktı.

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım, buyurun lütfen." Nuh Meyer, ayası yukarı bakan sağ eliyle masanın önünde duran metal kolçaklı beyaz deriyle kaplı koltuğu gösterdi.

"Hoş bulduk." Charlotte, kendisine gösterilen yere otururken, aklına gelen bir düşünceyle, gözlerinden nur saçarak, kendi kendine gülümsedi. Yaklaşık beş yıldır çalıştığı şirkette Nuh Meyer ile hiç tanışma fırsatı bulamamışken, bu fırsatı kovulduktan sonra elde etmesindeki ironi, dudaklarının iki yana genişlemesine neden olunca, Nuh Meyer bu boş gülümsemenin sebebini sorarcasına Charlotte'ye baktı. "Biraz heyecanlıyım da." Charlotte, kendisine sorulmuş bu sözcüksüz soruya cevap verme gereği duymuştu.

"Bir şey içer misiniz?"

"Teşekkürler."

"Peki. Anladığım kadarıyla WindenMark'a ortak olmak istiyorsunuz."

"Evet."

"WindenMark'a olan bu ilginizin nedeni nedir?"

"İki hafta öncesine kadar şirketiniz bünyesinde Giyim Departmanı müdürüydüm. Ve tekrar geri dönmek benim için çok önemli."

"İki hafta öncesine kadar bizimleydiniz ve sonra? Neden ayrıldınız?"

Güp güp, güp güp... Charlotte'nin kalp atışları, çantasındaki köstekli saatin ritmini alaşağı edecek şekilde atmaya başlamıştı. Mülakata çok kötü başlamış olduğunu algılamasıyla elini çantasına atması bir oldu.

"Hoş geldiniz Charlotte Hanım."

Charlotte bir anda kendisini Nuh Meyer'in elini sıkarken buldu. "Hoş bulduk."

Charlotte, bu mülakatı, zamanı birkaç dakika geri alarak kurtarmayı başarmıştı. Mülakat boyunca, herhangi bir yanlış

cümle kurması durumunda, zamanı geri almak üzere kendisini hazırda tutmuş, ancak buna gerek kalmadan mülakatı olumlu bir şekilde sonlandırmıştı. Tabii bu henüz WindenMark'ın ortağı olduğu anlamına gelmese de bu amaç uğruna attığı ilk adımı sağlam bir zemine oturtmayı başarmıştı.

Binayı terk etmesiyle, cep telefonunun çalması bir oldu. Arayan kişinin rehberde 'Oto Servis' olarak kayıtlı olduğunu görünce, arabasının hazır olduğu haberini alacağı düşüncesiyle telefonu açtığında, düşüncesinde kısmen haklı olduğunu anladı. Telefonu eden servis sahibi Bay Schütze, aracın parçalarının geldiğini ve montaja başladıklarını, fakat aracı ancak yarın alabileceğini söyleyince, Charlotte bir kez daha Kuzey Yakasına geçecek olmasının sıkıntısını dışa vurmaktan çekinmemişti. Fakat bu sıkıntı, Charlotte'nin WindenMark'a ortak olma ihtimalinin yüksek seviyelerde olmasının getirdiği sevinci gölgeleyemeyecek kadar küçüktü. Ve annesinden geriye kalmış tek anısı olan 'Sevinç paylaştıkça çoğalır' sözünü bu gece hayata geçirmeyi amaçlıyordu. Cornell Üniversitesi'nde her Cuma farklı bir evde gerçekleştirdikleri House Party'lerin bir benzerini yeni evinde yapmaya karar vermişti. O zamanlar gençliğin verdiği enerjiyle partiler çılgınlık boyutuna ulaşabiliyor, bazen ertesi gün hiçbir şey hatırlamayacak hâle gelebiliyorlardı. Ancak hem yaşının ilerlemesi hem de babasının vefatının üzerinden henüz kısa bir zaman geçmiş olması nedeniyle kendi düzenleyeceği organizasyonun partiden ziyade bir kokteyl havasında olmasını planlıyordu. Bunun için de bir organizasyon şirketi sahibi olan, üniversiteden arkadaşı Rilla'yı arayıp gerekli ayarlamaları yapmayı aklının bir kenarına not etti.

Evin müstakil oluşu, komşuların rahatsız olma olasılığını en aza indirse de evin içinde çalan yaylı kuartet grubunun

müziği, mahallenin girişinden dâhi duyulabiliyordu. Charlotte, WindenMark'a ortak olmasının şerefine bir kokteyl tertiplemesine karşın kokteyle WindenMark'dan sadece eski sekreteri Jasmin'i çağırmış, diğer davetlileri ise başka çevrelerinden seçmişti. Buna karşın evin içi Charlotte'nin davet ettiği kişi sayısına oranla bir hayli kalabalıktı. Bunun sebebi de şüphesiz, ancak Amerikan filmlerinde rastladıkları türden bir ev kokteylinin nasıl olduğunu merak eden gençlerin, bu meraklarını gidermek amacıyla evi doldurmalarından kaynaklıydı. Charlotte, Winden'in bu tarzda bir kokteyl vermek için uygun bir semt olmadığını, danıştığı arkadaşlarından öğrendiyse de sonuçta artık yeni evi bu semtteydi ve o bu semtin kurallarına uymaktansa bu semte yeni kurallar getirmeye kararlı ve bu kararlılığını destekleyecek miktarda da zengindi.

"Ben kaçıyorum geç oldu." Hemen önünde biten Gilbert'in istediği bu müsaadeye Charlotte normal şartlarda asla itiraz etmezdi; ancak cin-toniği biraz fazla kaçırmasının etkisiyle Gilbert'e biraz daha kalması için ısrar etti. Bununla birlikte Gilbert, Charlotte'nin tüm ısrarlarına karşın evden ayrılınca Charlotte da kendisine konuşmak üzere başka birini aramaya başladı. Ev sahibi, üstüne üstlük bir de kokteyl sahibi olduğu hâlde etrafındaki insanların hiçbirini konuşmaya değer görmüyor olması, Charlotte'nin geçmişte insanlara gereksiz mesafeler koyduğunu, kendisini görünmez duvarların arkasına hapsedip sadece canının istediklerine kapıyı açtığı bir yaşam tarzını benimsemiş olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Fakat iş hayatında yükselmek bunu gerektirir, diye geçirdi içinden. Ancak artık o iş dünyasının bir parçası olmadığına göre bu kısa ömre alabildiğince anı, olabildiğince farklı insanı sığdırması gerektiği fikri, zihninin karanlık noktalarını aydınlatan bir meşale gibi kendisini gösterdi. Ancak meşalenin ışığını sö-

nümleyecek şiddette başka bir Charlotte kaynağından yayılan daha yoğun bir fikir Charlotte'nin - cin-toniğin de etkisiyle - kendi kendisine kahkaha atmasına neden oldu. Neden insanlarla kaynaşmak için vakit harcasındı, artık o diğer insanlardan çok daha zengindi, aynı zamanda çok daha güçlü, hem de zamanı kontrol edebilecek kadar güçlü...

Charlotte gözlerini açtığında kendisini salonun kanepesinde buldu. Üzerinde hâlâ kokteylde giydiği siyah mini elbisesi olduğu gibi duruyor, ancak evi hatırladığından çok daha farklı görünüyordu. Bir haftasını kolileri açıp, eşyaları bir düzene göre yerleştirmekle uğraştığı ev, şimdi bir savaş alanını kıskandıracak karmaşaya sahipti. Etrafa gelişi güzel fırlatılmış plastik bardaklar, bir kısmı yere dökülmüş içki şişeleri, asıldıkları yerleri çoktan terk etmiş duvar süsleri ve kime ait olduğu belli olmayan unutulmuş giysiler Charlotte'nin gördüğü kadarıyla salonun ve muhtemelen evin diğer yerlerini bilfiil işgal etmişti. O anda Charlotte, bu tarz organizasyonların güzel yanının geçirilen vakit olduğunu, asıl büyük sıkıntının ise geri kalanlarla ilgilenmek olduğunu hatırlamıştı. Cornell'de tertip ettikleri bir ev partisinin ardından kalanlar nedeniyle, ev arkadaşlarıyla bir daha parti vermemeye ant içtikleri gözünün önünde canlandı. Ancak o zamanlar meteliğe kurşun atan bir yüksek lisans öğrencisiyken şimdi bir milyoner olduğunu anımsamasıyla bu andı bozmanın çok da büyük bir külfet olmadığı kanısına varmıştı. Ne de olsa evi temizlemesi için sadece parmağını oynatacaktı. Parmağını oynatmasının tek sebebi ise temizlik ücretini saymak için olacaktı.

O gün öğleden sonra Charlotte, yüksek bir meblağı ödedikten sonra arabasını servisten almış, Danholm'de biraz vakit geçirdikten sonra Winden'e dönmüştü. Dükkâna girdiğinde Gilbert'i her zamanki gibi atölyede bulunca ona takılmadan edemedi.

"Ne o Gilbert, kokteyli bırakıp soluğu hemen burada mı aldın? Bugün Pazar değil mi?"

"Pazar, Pazar olmasına da bu mekanizma üzerindeki çalışmamı sürdürmem gerek. Adam Bey'in istediği saati bir an önce tamamlayıp Tannhaus Usta'nın hatırasının bu dükkânda devam ettiğini kanıtlamak istiyorum; ama her ne kadar güzel bir yapıya sahip olsa da bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum."

"Sana güveniyorum Gilbert, en iyisini yapacağından eminim!"

"Sağ ol." Gilbert'in yüzündeki gülümseme, Charlotte'nin da gülümsemesini dudaklarına yerleştirmesini sağladı. Babasının günlüğünü okuma rutinini gerçekleştirmek için ofise girdiğinde de hâlâ o gülümsemenin dudaklarında kaldığını, ancak bunun sebebinin Gilbert değil günlüğü okuyacak olmak olduğunu fark etti. Günlüğü birkaç kez eve götürmeyi düşündüyse de daha sonra, dükkâna gelmek için bir bahaneye ihtiyaç duyduğunu düşünerek, günlüğü kasada bırakmakta karar kılmıştı. Günlükte kaldığı sayfayı açıp derin bir nefes aldıktan sonra okumaya başladı. Bazen art arda günlerde yazılar yazılmış olsa da kimi zaman aylarca boşluk oluyordu ve bu seferki de uzun bir aranın ardından yazılmıştı.

14 Mart 1991, Perşembe

Mart aylarını oldum olası hiç sevmemişimdir. Soğuk ile sıcak arasındaki boş bir geçiş dönemi, üstüne üstlük bir de bütün sokağı inleten kediler... Bu ayı doğrudan hayatımdan silmeye karar verdiysem de hayatımın her anını yaşamam gerektiğine karar verip tekrar bugüne geri döndüm. Köstekli saate eklediğim ay ve gün çubuğu sayesinde artık tarihi de net bir şekilde seçebiliyorum; ama çok daha

büyük bir şeyi başardığımı söylemeden edemeyeceğim. Ancak bu başardığımı anlatmadan önce kısa bir bilgi vermem gerekiyor sanırım. Saatin merkezinde yer alan 'iye çekirdeği'nden daha önce bahsetmiştim. İşte bu çekirdek saate bir ruh vermekte... Bu çekirdek sayesinde tüm bunları başarabilmekte... Artık yaptığım tüm saatlerin içine bu iye çekirdeğinden bir tane yerleştiriyorum; ancak bunlar köstekli saatin yaptığı maharetleri yerine getiremeyecek durumdalar, çünkü o çekirdekler köstekli saatin içindekinin birer kopyası sadece. Ancak bu çekirdekler saat sahibi ile bağ kurabilen özel bir yapıya sahip. Ve en önemlisi köstekli saatin sahibi ile kurulan bağ, tüm diğer saatlere de hükmedebilme yetisi veriyor. Çok karışık anlattım; ama aslında o kadar da karışık değil. Yani ben köstekli saatin asıl sahibi olarak, içerisinde iye çekirdeği bulunan başka bir saati ileri aldığımda zaman yine ileri akacak. Ancak başka biri bunu başaramayacak. Senin için daha anlaşılır olmuştur umarım. En son yaptığım denememde içinde iye çekirdeği bulunan bir dijital saat kullandım. Bu sayede olmak istediğim zamanı çok daha kolay bir şekilde ayarlayabildim. Ne kadar ileri gidebilirim bilmiyorum; ama olabildiğince uzak bir zamana gitmeyi deneyeceğim.

Charlotte, yeni keşfettiği bu bilgiyi uygulamak için sabırsızlanarak günlüğü kasaya kaldırdı. Ofisten çıkıp satış bölümüne hızlıca geçince Gilbert bir sorun olduğunu düşünerek yanında bittiyse de Charlotte ona hiçbir şey söylemeden aklındakini aramaya devam etti. En sonunda yatay vitrinlerden birinin içinde, kordonunda Serbien'in logosu olan dijital bir saat gözüne çarptı. Gilbert'in şaşkın bakışları devam ederken, Charlotte saati koluna takıp Gilbert'e görünmemek için tekrar ofise döndü ve saatin ay ve gününe bakmadan yılını 2048'e ayarladı. Daha önce zamanı ileri aldığında olduğu gibi, Charlotte olduğu yerde sabit kalırken etrafındaki mekânlar çok

hızlı şekilde değişmeye başladı.

Geçen seferkinden farklı olarak vücudu da mekânlarla beraber değişime uğruyordu. Kollarındaki deriler kuruyup kırışıyor, göğüsleri yer çekimine yenik düşüp sarkıyor, gözleri görüş netliğini kaybediyordu. En sonunda her şey sona erdiğinde kendisini bir sokağın ortasında dururken buldu. Sağ tarafındaki vitrin camına baktığında kendisine benzeyen ancak yetmiş yaşına yakın bir kadının yansımasını gördü. Elinde tuttuğu üçayaklı mafsallı bir bastondan destek alıyor, belini dik tutmaya çalışıyordu. Charlotte, vücudunda yaşlılığın getirdiği ağrıları hissetse de, zihnen hâlâ aynı dinçlikte olduğunun bilincindeydi.

"Hanımefendi!" Charlotte, kendisine seslenildiğini duyunca, sesin geldiği yöne döndü. On sekiz yaşlarında iki kız ve iki erkek tam karşısında duruyordu ve ses muhtemelen sarışın olan kızdan gelmişti. "Arkeoloji müzesine nasıl gidebiliriz?"

Charlotte "Şu anda neredeyiz?" diye sorunca erkek çocuklardan biri yanlış kişiye bu soruyu sorduğunu anlayarak pişmanlığını sinirle yüzüne yansıtmıştı.

"Nadia? Haydi, başka birine sorarız!" diyen genç, hızlı adımlarla yürürken, geride kalan Nadia "Reiner, bizi bekle!" diye arkasından seslendi.

Charlotte neler olduğunu anlamak için etrafını seyre daldığı sırada kaldırımda yürüyen kasketli, siyah takım elbiseli bir adamın kolu Charlotte'nin sol bileğine çarpınca saat yere düştü. Saatin kaldırım taşına çarpmasıyla Charlotte'nin kendisini saat dükkânında, otuz beş yaşındaki bedeninde bulması bir oldu.

|10:00|

Saati Malum Ahiret Yolculuğu

Tik tak, tik tak... Charlotte, uyanmasının üzerinden tam olarak 24 dakika geçmiş olmasına karşın, yataktan kalkmamıştı. Dudaklarına yerleşen bir gülümsemeyle, kulakları duvar saatinin tik taklarını dinlerken, gözleri ise beyaz tavanı izlemekteydi. İçinden geçirdiklerinin ne olduğunu tahmin edemeyecek bir göz, onun bu hâlini gördüğünde isterik bir krizin ardından katatonik bir evreye geçtiğini düşünebilirdi. Ancak o, bu kısa zaman zarfında yaşadıklarını aklından geçirirken gülümsemeden edemiyor, üstelik bu yaşadıklarına sebep olanın bir saat olması nedeniyle de kulaklarını tik taklarla doldurmaktan da büyük keyif alıyordu. Küçük çaplı zamanda yolculuklarının ardından 2048 yılına giderek kendisini altmış yedi yaşında bulmuş olması, zamanda yolculuk yaparken aynı zamanda bedenen de yaşlandığını keşfetmesine neden olmuştu. Yani geleceğe ışınlanmıyor, gelecekteki vücuduna giriyor, beden olarak yaşlansa da zihin olarak aynı kalıyordu. Fakat sabahın bu erken saatinde yüzünde bir gülümseme ile uyanmış olmasının sebebi, saatin bu özelliğini keşfetmesinden ziyade, dün şahsen Nuh Meyer'den aldığı çağrı neticesinde, resmen WindenMark'ın ortağı olmasıydı. Kendisine mutluluk kadar huzur da veren bu tik takları dinleme işini saatlerce sürdürebilirdi; ancak bir an önce hazırlanıp şirkete gitmesi gerekiyordu.

İşte, çöp kutusunda kendisine yemek arayan iki kedinin cırlamaları, pencerenin önüne konan kumruların guruldamaları, Kuzey Yakası'na gidecek 23 geçe vapurunu yakalamak için koşturan insanların gürültüleri ve Charlotte'nin duvar saatinin tik taklarının düzensiz bir melodi yarattığı bu sabaha, Charlotte bir şirket sahibi olarak uyanmanın verdiği mutlukla gülümsüyordu.

Çok daha pahalılarıyla değiştirdiği gardırobundan seçtiği 22 etek, 21 ceket ve 20 gömlek arasından en beğendiği üçlüyü üzerine geçirdikten sonra Charlotte, bir süre daha ayna karşısında vakit geçirdi. Tam olarak 19 dakika süren bu vakti, güzelliğine küçük dokunuşlarla daha çok güzellik katmak için değil, duruşundaki özgüveni tartmak için harcamıştı. Bugün öğleden sonra WindenMark'ın olağanüstü kurul toplantısına katılacaktı ve toplantıda yer aldığı süre boyunca toplantının adına yakışır şekilde olağanüstü özgüven sahibi görünmeliydi. Bu özgüven ihtiyacını 18 yaşında katıldığı üniversite giriş sınavında ve 17 yaşındayken deneyimlediği ilk cinsel birliktelikten hemen önce de duymuştu; ancak şu anda buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Bu toplantı, şirket bünyesine yeni bir ortağın dâhil olması nedeniyle yapılacaktı; ama bu yeni ortağın aslında eski müdürlerden biri olması birçok şeyi değiştiriyordu.

Evden çıktığı anda bastıran sağanak yağmur nedeniyle ıslanmamak için 16 kapı numaralı evine dönüp bir şemsiye aldı. Şemsiye, göğe bir kalkan gibi açılırken Charlotte, üzerini ıslatmamak için adımlarını dikkatli atarak arabaya kadar yürüdü. Şemsiyeyi katlayıp kendini arabaya attığı anda, ıslanmayı minimize etmiş olmanın getirisiyle, derin bir nefes vererek kapısını kapattı. Bu saatlerde trafik yoğunluğunun az olacağını tahmin etmesi nedeniyle Charlotte, biraz geç çıkmakta bir sakınca görmemiş; ancak yağmurun başlaması bütün planlarını sekteye uğratmıştı. Her ne kadar trafikteki araç sayısı mesai öncesine oranla bir hayli az olsa da Winden'in çözüme kavuşamamış alt yapı sorunu, her yağan sağanak yağmur ile beraber kendisini hatırlatmayı seviyordu. Üstüne üstlük bir de köprüye kadar iki kazanın neden olduğu trafik sıklığına maruz kalmak Charlotte'nin sinirlerini alt üst etmişti. Sinirlerini

yatıştırmak için genelde kullandığı direksiyonu şamarlama eylemi de pek fayda etmiyordu. Katılacağı olağanüstü kurul toplantısının bünyesinde yarattığı gerginlik, diğer tüm gerginlikleri daha yoğun hissetmesine neden oluyordu.

Köprüyü geçip Winden sapağına daldığında, Charlotte'yi yağmurun yanında bir de rüzgâr karşıladı. Hangi yönden eseceğine bir türlü karar veremeyen rüzgârın savurduğu yağmur damlaları Charlotte'nin Mini'sini döverken WindenMark'ın binası, bu eziyetli yolculuğun sona erdiğini müjdelemek istercesine, sonunda kendini göstermişti. Ancak Charlotte, WindenMark'ın otoparkına aracını sokmak istediğinde, otopark görevlisi onu durdurdu.

"Personel kartınız olmadan otoparka giriş yapamazsınız."

"Ben şirketin eski müdürlerindenim üstelik yeni ortağıyım, kapıyı açın lütfen."

"İstesem de açamam hanımefendi. Kartınızı şuradaki sensora okuttuktan sonra bariyer kendi açılıyor. Lütfen aracınızı ziyaretçi parkına bırakın."

Adamın elinin gösterdiği yer, binanın arka tarafında kalan 15 araçlık açık otoparktı. Aracı açık otoparka bırakmak demek, aynı zamanda binaya geri dönerken ıslanacak olmak demekti.

Charlotte, kendisinden isteneni yapıp aracı ziyaretçi otoparkında 14 ve 13 numaralı ceplerin kesiştiği çizginin üzerine gelişi güzel bıraktı. Şemsiyesini açarak WindenMark binasına doğru yürüdüğü sırada yanından geçen bir aracın su birikintisine girmesiyle Charlotte'nin üstü çamurlu suyla yıkandı. Aracın arkasından sinir ile bağırdıysa da araç çoktan gözden kaybolmuş, Charlotte ise çamurlu kıyafetleriyle kaldırımda kalakalmıştı. Bu kıyafetlerle toplantıya giremem, diye içinden geçirirken sahip olduğu muazzam gücü unuttuğunu fark etti.

Çantasını açıp köstekli saati çıkardı.

"Sanırım dört dakika yeterli olacaktır." Charlotte'nin saati dört dakika geri almasıyla zaman ve mekân geriye aktı. Bu kez aracın geçeceği zamanı bildiğinden biraz daha bekledi. Araç, çamurlu suyu boş kaldırıma fışkırttıktan sonra Charlotte gülerek yürümeye devam etti. WindenMark binasına girdiğinde olabildiği kadarıyla kuruydu. Girişteki güvenlik görevlisine kimliğini bırakıp 12 numaralı ziyaretçi kartını aldı, turnikeye okuttuktan sonra içeri geçti. Turnikelerin birkaç metre ilerisinde solda kalan asansörlerin önünde durdu ve 11. katta bulunan asansörü çağırmak için 'A' düğmesine bastı. Kısa süreli bekleyişinin ardından giriş katına gelen asansör, Charlotte'yi davet eder gibi kapılarını iki yana açtı. Kendisine verilen bilgiye göre toplantı 10. katta yapılacaktı. Asansör kabini, on numaraya basmasına karşın, biri düğmeye basmış olacak ki, 9. katta durmuş ancak bekleyen kimse olmayınca Charlotte de bir üst kata merdivenden çıkmaya karar vermişti.

Toplantı salonuna girdiğinde 8 kişiyi oval bir masanın etrafında otururken buldu. Masanın uzak ucunda Nuh Meyer, onun hemen sağ yanında ise CEO'su Nils Brunkhorst oturuyordu. Nuh Bey, Charlotte'nin içeri girdiğini görünce ayağa kalktı ve ceketinin tek düğmesini iliklediken sonra Charlotte'nin yanına yürüdü.

"Biz de toplantıyı başlatmak için sizi bekliyorduk Charlotte Hanım." Charlotte'nin elini sıkan Nuh Meyer'in sözlerinde sitemden çok merak vardı.

"Malum trafik, bir de yağmur eklenince..."

"Anlıyorum. Hanımlar Beyler, Charlotte, WindenMark'ın yeni ortağıdır."

Charlotte, Nils Brunkhorst'un yüzündeki ifadeden, bu ha-

beri yeni öğrendiğini anlayabiliyordu. Henüz bir ay öncesine kadar ast makamında çalışan biri, şimdi şirketin sahiplerinden biri olmuştu. Üstelik bu kişinin işine şahsen son vermiş olması işin en trajikomik kısmıydı.

Yaklaşık iki saat süren toplantının ardından Charlotte, şirkette daha fazla vakit geçirmesine gerek görmemiş, eski sekreteri Jasmin ile birkaç dakika görüştükten sonra da ayrılmıştı. Toplantı boyunca Nils Brunkhorst'a sorduğu sorular ile adamı bunalttıysa da CEO, Nuh Meyer'in gözünde itibar kaybetmemek için tüm sorulara sabır ile cevap vermesini bilmişti.

Winden'e varınca önce evine uğrayıp üzerine daha rahat bir şeyler giydi, sonra dükkâna yürüyerek gitmeye karar verdi. Yağmurun dinmiş olması ve güneşin nurunu saçarak kendini göstermek için can atması bu yürüyüşü daha keyifli kılıyordu.

Charlotte, loto bayiinin yanından geçip sağa dönerken, hatırladıkları nedeniyle gülümsemesine engel olamadı. Yürüyüşünü sürdürüp, dükkâna uzanan 7. sokağın başındaki gazete büfesinden gazete almakta olan bordo kasketli adamı görünce içinde bir şüphe tohumu daha kök salmış; ancak adama sen kimsin diye sormaya yine cesaret edememişti. Babasının ölümünün ardından sıklıkla karşılaştığı kasketli adam ya da adamlar nedeniyle Charlotte, sürekli izlendiği hissine kapılıyordu; ancak tanımadığı bir adamı karşısına alıp sorgulayabilecek derecede dışa dönük bir yapıya da sahip değildi.

***

"Tebrik ederim." Gilbert Charlotte'yi, hemen dükkânın girişinde; üzerine kaşe kaban ve boynuna astığı kırmızı-lacivert desenli atkısıyla karşılamıştı. İşaret ve orta parmağı arasına tutturduğu, ucundaki uzun kül birikintisi düşmeye direnen

sigarayı ciğerlerine çekmekle meşguldü.

"Sen sigara da mı içiyordun?"

"Öyle, arada bir... Haftada 6 tane anca içerim."

"İyi bakalım kumardan sonra sigarayı da gördük... Alkol de vardır."

"Eh!"

"Bak bir kızın babasıyla tanıştığında alkol, sigara, kumar var mı diye sorar."

"Üçü de varsa kızı kazanıyor muyuz?" Gilbert'in gülerek söylediği sözler karşısında Charlotte de gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Hayır, babasını kazanıyorsun... Ukala. Hadi, sigaranı iç de şu Adam Bey'in sipariş ettiği saate beraber bakalım."

"Tamam." Gilbert, Charlotte'nin saate ilgi göstermesi üzerine, sigarasını bitirmeden atıp ayağı ile söndürdü, sonra izmariti yerden alıp çöpe attı. Lise yıllarında başladığı sigarayı ayağı ile ezerek söndürmek Gilbert için bir gelenek olmuştu. İzmariti yerde bırakmayacak olsa dahi o sigarayı söndürmek için ayağını kullanma zorunluluğu hissediyordu. Bu sayede de sigarayı evde içmeyi kendi kendine engelliyordu.

"Geldim."

Gilbert, üzerinde kat ettiği yolu göstermek için atölye tezgâhının üzerindeki saat mekanizmasını parmak uçlarında dikkatlice tutarak Charlotte'nin avucuna bıraktı. Kullanılan yeni pirinç malzemelerin altın ışıltısı mekanizmaya canlılık katarken, düzenin karmaşası, mükemmeliyetçi bakışları tatmin edercesine göz dolduruyordu.

"Sen gelmeden 5 dakika önce son hâlini verdim."

"Güzel görünüyor ama bir şey eksik gibi."

"Eksik bir şey yok şu anda 4 dörtlük," diyerek savunmaya geçti Gilbert. Ürettiklerinin eleştirilmesine açıktı; ancak bu düzenek yaptığı en iyi işti.

"İye çekirdeği yok."

"İye çekirdeği mi? O Tannhaus Usta'nın simgesi! Her parçayı onun üzerinden dağıtır; ama o parça hiçbir işe yaramıyor ki! Tannhaus Usta sadece kendi yaptığı saatleri diğerlerinden ayırt etmek için koyuyordu onları."

"E? Sen neden koymadın o zaman."

"Dediğim gibi, o parça Tannhaus Usta'nın simgesiydi, benimkisi ise bu. Şuradaki rotasyon dişlisini görüyor musun? İşte, karşılıklı dişlerin iki tanesinin boyu kısa... Kusurun mükemmeliyeti. İşte bu da benim tarzım." Gilbert, Charlotte'nin elinde tuttuğu saat mekanizmasına, sevgilisini uyurken izleyen bir erkeğin gözleriyle bakıyordu.

"Anlıyorum Gilbert; ama Serbien saatlerinde iye çekirdeği bulunmasının bir sebebi var ve bunda da bulunması gerekir bence."

"Ama o zaman bütün mekanizmayı baştan yapmam gerekir, her parça iye çekirdeğinden geçer. 3 haftamı çöpe atmak zorunda kalırım."

"Bu konuda kararım kesin Gilbert. Serbien saatlerinde iye çekirdeği bulunacak."

Gilbert'in yüzünün düşmesi, Charlotte'nin moralini bozsa da babasının saatlere eklediği iye çekirdeklerinin bir sebebi vardı ve bu kuralı Gilbert'in değiştirmesine izin vermeyecekti. Gilbert öfleyerek atölye masasına dönerken Charlotte da atölyeden çıkıp ofise geçti. Dükkân ziyaretlerinin başlıca sebebi olan günlük okuma işini gerçekleştirmek için kasadan günlüğü alıp kaldığı sayfayı açtı. Bu kez babasından ne öğreneceğini merak ederek yeni bölümü okumaya başladı.

12 Aralık 1991, Perşembe

Bugün az daha ölüyordum ya da ileriki bir zamanda ölüyordum demeliyim. Saatimi 9 Mart 2016'ya ayarladığımda işler çok karmaşık bir hâl aldı. Saati akşam altıya ayarladığımda o zamana gidememiştim. 2. denememde bu kez saat beşe ayarladım ve kendimi 9 Mart 2016'da akşam beşte bulmuştum. Fakat on dakika sonra kalbime saplanan bir sancı ile nefesim kesildi. Böyle bir acıyı daha önce hiç yaşamamış olsam da bunun bir kalp krizi olduğunu biliyorum. Kendimi çok bitkin hissetmeme karşın saati bir saat geri almayı başarmıştım. Ardından da kendi zamanıma geri döndüm. Buradan yaptığım çıkarım 9 Mart 2016'da saat 5.11'den ileri gidemiyorum ve bu tarih ve saat benim ölüm tarihim ve saatim olacak. Bugünden sonra, ne zaman öleceğini bilen biri olarak yaşamanın verdiği bir armağan ve aynı zamanda bir lanetle yaşamak zorundayım. Hayatımı sanırım buna göre planlamam gerekecek. Çok az vakit, çok fazla yapılacak iş var…

Charlotte, 12 Aralık tarihli yazıyı okumayı bitirdikten sonra günlüğü kapatıp arkasına yaslandı. Babasının öleceği günü bilerek yaşamış olmasının tarifsizliğini kendi içinde yaşıyordu. Öte yandan 2048 yılına gitmiş olması da Charlotte'nin bu yıla kadar yaşayacağının bir kanıtıydı. Yani o tarihe kadar ölümsüz müydü? Ne olursa olsun 2048 yılına kadar yaşayacak mıydı? Ya da bu iş nasıl yürüyordu? Bir trafik kazası geçirse ya da intihara kalkışsa bir şekilde başarısız mı olacaktı? Babası daha önce Nilsen'i trafik kazasından kurtarmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Yani ölüm her zaman kaçınılmazdı, peki ya ölümsüzlük?

Charlotte, tüm bu düşünceleri aklından geçirirken, aklına gelen başka bir tanesi nedeni ile düşünce bulutlarını dağıttı. Babasının öldüğü güne giderse belki de onu kurtarabilirdi. Bunu daha önce denememiş olması nedeniyle kendisine kı-

zarken; babasının, günlükte yer almayan hiçbir şeyi denememesi hususundaki uyarılarını hatırlayınca, buna uyduğunu düşünerek kızgınlığını hafifletmeye çalıştı. Ama artık bunu denemek için bir sebebi vardı: Geçmişe gidip ölümü durdurabilirdi. Çantasından çıkardığı köstekli saatin pimini çekip tarihi 9 Mart'a saati de dörde ayarlayıp tekrar pimi yuvasına oturttu. Zamanın geri akmasıyla beraber etrafındaki mekân da aynı hızla değişmeye, çevresinde insanlar dolaşıp yok olmaya başladı. Zaman tekrar normale döndüğünde Charlotte kendisini yine saat dükkânında bulmuştu. Bunun olmasına imkân yoktu, çünkü babasının öldüğü gün kesinlikle saat dükkânında değildi; ama şimdi, ilginç bir şekilde babasının ofisinde oturuyordu.

"Baba sen misin? Sesin boğuk geliyor." Charlotte, kulağına gelen kendi sesiyle birden irkildi. İstemsiz refleksle kulağından telefonu çekip baktı. Telefonu tutan el kesinlikle kendisine ait değildi. Kurumuş teni kırışmış, elinin üzerini mavi damarlar ve yaşlılık lekeleri kaplamıştı. Kolu boyunca uzanan kıllar ise bir kadına ait olamayacak yoğunluktaydı.

"Baba, orada mısın?"

"Evet – Evet buradayım," diye cevap verdi Charlotte. Ağzından çıkan sözlerin babasının sesiyle çıkması ürpermesine neden oldu.

"Ya baba kusura bakma çok meşgulüm, daha sonra konuşsak olmaz mı? Şimdi şirkete yetişmem gerek."

"Tamam, tamam tekrar konuşuruz. Seninle konuşmak güzeldi."

"Sağ ol baba, seninle konuşmak da öyle."

Telefon kapanınca Charlotte da ahizeyi kulağından çekip yuvasına bıraktı. Babasıyla kısa kestiği telefon görüşmesini

bu kez babasının vücudundayken yapmış ve konuşma yine aynı şekilde sonuçlanmıştı. Geçmişe gittiği takdirde kendi vücudunda olmayı bekliyordu fakat işler tahmin ettiği gibi gitmemiş, kendisini babasının vücudunda bulmuştu. Babasının, saatlerin kendisini sahibine bağlayan bir ruhtan bahsettiğini hatırladı. Yani bu tarihte saat babasına aitti ve bu tarihten öncesine gittiğinde kendisini babasının vücudunda bulacaktı. Saate ait öğrendiği bu yeni özellik, babasını kurtarmak için farklı bir plan yapması gerektiğini anlamasına neden olmuştu. Ancak o anda masanın üzerindeki bir kart ve kartın üzerine günlükteki el yazısıyla yazılmış bir yazı dikkatini çekti. Babasının o hat sanatını andıran yazısıyla üç kelime yazılmıştı: "Beni kurtarmaya çalışma!"

|11:00|

Farklı Beden Aynı Benlik

Tik tak, tik tak... Charlotte'nin kalbi, elindeki köstekli saatin hızına defalarca tur bindirecek hızda atıyordu. Geçmişe dönüp babasını kurtarmak amacı, bir anda kendisini babasının vücudunda bulmasıyla şaşkınlık dönemecine sapmış, masanın üzerinde "Beni kurtarmaya çalışma!" notunu görünceyse tamamen yolundan çıkmıştı. Ancak Charlotte'nin kalbinin dörtnala koşan bir at gibi atmasının asıl sebebi, kendisini babasının vücudunda bulmuş olması değil, geleceğe döndüğünde aynı notu elinde tutuyor oluşuydu. Sağ elindeki köstekli saat tik tak, tik tak bağırırken sol elindeki not kâğıdı sessizce durmasına karşın saatten daha yüksek ses çıkarıyordu: "Beni kurtarmaya çalışma!"

Charlotte derin nefesler alıp vererek kalp ritmini dengelemeye çalıştı. Her nefes verişinde kalbi bir vuruş yavaşlasa da hâlâ saatin tik taklarından çok hızlıydı. Ritim dengeleme seansına aynı teknikle devam ettiği esnada dükkânın zili şangırdayınca Charlotte, müşteriyi karşılamak için ofisten dışarı çıktı. Gelen müşteri, giydiği kahverengi pardösü ve siyah kepi ile dedektif romanlarından fırlamış gibi görünse de sol elinde tuttuğu saati sağ avucuna vurup durarak vitrinleri incelemesinden, sıradan bir müşteri olduğu aşikârdı.

"Merhaba," dedi Charlotte, hâlâ vitrindeki saatleri incelemekte olan adamın dikkatini çekmek için.

"A! Merhaba. Şey... Bu saatin camı kırıldı da - acaba değiştirmeniz mümkün mü?"

"Tabii ilgileniriz."

"Yalnız bugün almam mümkün değil, yarın gelip alacağım. Sizin için uygun mudur?"

"Sorun değil."

"Teşekkürler, yarın görüşürüz."

Adam, Charlotte'ye saati uzatıp hızlı konuşmasını sonlandırdıktan sonra dükkânı terk etti. Charlotte ise saatin metal kordonuna işlenmiş Serbien'in S logosunu görünce, babasının saatlerinden birini tuttuğunu fark etmişti. Gri metalden kasasının üzerine oturtulmuş, siyah çerçeveli bir kronograf tarafından tutulan safir cam, tam ortasından çatlamıştı. Saniye çubuğunun hâlâ hareket ediyor ve saatin doğru gösteriyor olması mekanizmaya bir zarara gelmediğinin göstergesiydi. Ancak camın şu anki durumuyla saati okumak çok zordu.

"Müşteri mi?" Gilbert atölyeden çıkıp gelmiş, meraklı gözlerle Charlotte'nin elinde tuttuğu metal saate bakıyordu. "Oh-fena kırılmış. Bu camdan arka tarafta olması lazım, 5 dakikaya değiştiririm."

Charlotte, saati Gilbert'e uzattı. "Tamam, sonra bana getir de ben de bir inceleyeyim."

"Saatlere ilgin arttı bakıyorum."

"Evet Gilbert. Zaman tuhaf bir şekilde ilgimi çekmeye başladı," diyen Charlotte'nin gülen gözlerinin saçtığı nurdan bir parçayı dudaklarına yerleştiren Gilbert, saati alıp atölyeye döndü. İçinde iye çekirdeği olmadığından, Charlotte'nin talimatı ile tekrar dağıttığı saat mekanizmasının parçalarını özenle kenara çekip camı kırılan saati tezgâha yerleştirdi. Menteşeli tezgâh lambasını biraz daha aşağı indirerek saati aydınlık bir dairenin içine hapsetti. Ardından çekmeceden çıkardığı bir büyüteç ile camın üzerindeki hasarı inceledikten sonra kasaya zarar gelip gelmediğini kontrol edip büyüteci aldığı yere koydu.

"Evet! Başlayalım bakalım." Çalışırken kendi kendine konuşmayı bir alışkanlık hâline getirmiş Gilbert; bu durumdan bahis açanlara, kesinlikle kendi kendine değil saatlerle konuştuğunu

iddia ederdi. Saat imalatı ve bakım onarımı ile ilgili her şeyi öğrendiği ustası Tannhaus'dan kaptığı alışkanlıklardan biriydi bu da. Tannhaus'un saatlerle konuşmasını başta o da yadırgayıp 'deli gibi kendi kendine konuşuyor' dese de bu alışkanlık kısa sürede ona da geçmişti.

"Şimdi seni şuradan bir kurtaralım." 1.4'lük saatçi tornavidası ile kronograf çemberini kaldırıp kırılmış safir camı serbest bıraktı. Camın kırık yüzeyinde parmağını dolaştırıp, çekmeceden çıkardığı mikrometre ile camın çapını ölçtükten sonra, atölyenin duvar dibinde yer alan saat parçalarından uygun çaptaki safir camlardan birini seçip tekrar masaya döndü. Önce camı özenle yerleştirdi, ardından kronograf çemberini yuvasına oturttu. Şimdi her şey tamamdı. Onarımını tamamladığı saati başparmağını kullanarak şefkatle okşadıktan sonra Charlotte'ye teslim etmek üzere atölyeden ayrıldı. Ofisin kapısını çalıp içeri girdiğinde Charlotte'yi çalışma masasında, tam anlamıyla hiçbir şey yapmadan otururken buldu.

"Saat hazır!"

"Ne?" Charlotte bir anlık dalgınlığın verdiği etkiyle Gilbert'in ağzından çıkan kelimeleri boğuk birer gürültü olarak algılamıştı.

"Saat diyorum, hazır!" Kordonundan tuttuğu saati salladı. "Ben de bakacağım demiştin ya!"

"Ha! Tamam, masaya bırak ben bakarım ona."

"Tamamdır, ben tekrar Adam Kahnewald'ın saatine devam ediyorum. Daha doğrusu baştan başlıyorum."

"Bu konuyu daha fazla tartışmayalım Gilbert. İye çekirdeği Serbien'in sembolü."

"Tamam, bir şey demiyorum."

Gilbert ofisten ayrıldıktan sonra Charlotte, masanın üzerinde

duran metal kordonlu saati kendi önüne kaydırdı. "Her saatin bir ruhu vardır ve her saat sahibine bağlıdır," dedi kendi kendine, babasının günlükte yazdıklarını tekrar ederek. "Bu saat pek de sahibinden hoşnut değil gibi."

Charlotte saati bir kenara bırakıp gözlerini açık duran günlüğe çevirdi. 18 Ocak 1992 tarihli sayfa okunmak için ısrar ediyordu. Charlotte da günlüğün bu ısrarına karşı çıkamadı ve alışkanlığı olduğu üzere sayfayı eliyle bastırarak düzleştirdikten sonra okumaya başladı.

18 Ocak 1992, Cumartesi

Bugün belki de herkes için sıradan bir gündü; ama benim için tabii ki değildi. Akşam yemeğinde bana hevesle lunaparkta Emma Hanım ile geçirdiğin zamanı anlattın ve ben ne anlatacaksın diye merak ediyormuş gibi seni dinledim. Fakat ne anlatacağını aslında çok iyi biliyordum. Ancak bunun nasıl olduğunu anlatmadan önce saat hakkında yaptığım yeni bir deneyi anlatmalıyım ki aslında bu lunaparkta yaşadıklarını nasıl bildiğimin de bir kanıtı.

Daha önce bu günlükte saatlerin ruhlarından ve saatlerin sahiplerine bağlılıklarından bahsetmiştim. İşte bu da tam olarak bununla ilgili bir durum... Emma Hanım'ı işe almamızın ardından senin üzerindeki emekleri nedeniyle ona kendi tasarladığım bir saat hediye etmiştim. Bu saat de tıpkı diğer saatlerim gibi iye çekirdeğine sahipti ve saat Emma Hanım'ı kısa sürede benimsedi. İşte saatlerim arasındaki bağlantıyı test etmek amacıyla Emma Hanım'dan saati bir süreliğine bana vermesini istedim. O da bunu sorgusuz kabul etti. Saat ile beraber evdeki atölyeme geldikten sonra saati yaklaşık üç saat geri aldım. Zaman ve mekân yine her zamanki gibi geri akmaya başladı. Fakat farklı olarak vücudum da değişmişti. Kendimi Emma Hanım'ın bedeninde bulmuştum. İşte o anda seninle vakit geçirmek için elime geçen bu fırsatı en

iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim ve seni Rügen Lunaparkı'na götürdüm. Seninle vakit geçirmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam; ama işte sen Emma Hanım ile vakit geçirdiğini düşünüyordun. Böylelikle hem saatlerim hakkında yeni bir özelliği denemiş oldum, hem de seninle vakit geçirmeyi başardım.

Ancak bu beden bulma konusunda bir durum var. Geleceğe gitme konusunda hiçbir fikrim yok; ama geçmişe gittiğimde de yalnızca saatin asıl sahibinin saat kolunda olduğu bir zamana gidebiliyorum ve o ya da onu kontrol eden ben saati çıkardığımızda tekrar kendimi kendi bedenimde buluyorum. Bu konudaki çalışmalarıma devam edeceğim ve bu beden bulma işinin nasıl çalıştığını tam anlamıyla çözümleyeceğim.

Charlotte, günlüğün bölümünü okumayı bitirdikten sonra kapağı kapattı. Kendisini bir anda babasının vücudunda bulmasının da bir nevi açıklamasını okumuştu. Geçmişe gittiği tarihte, saat babasına ait olduğundan kendisini babasının vücudunda bulmuş, böylece kendi kendisine bir telefon görüşmesi yapmıştı. Ancak bu öğrendiği yeni özellik, tahmininin de üzerinde olmuş, diğer saatlerin sahiplerinin de vücuduna girebilme özelliğine kadir olduğunu öğrenmişti. Aklındaki düşünceler birbirlerini kovalarken gözü masanın üzerindeki metal kordonlu saate takıldı. Birkaç saat önce bir müşterinin getirdiği ve Gilbert'in camını değiştirdiği saat hâlâ masanın üzerinde durmaktaydı.

"Haydi bakalım, şunu bir deneyelim," dedi kendi kendine ve uzanıp saati masanın üzerinden aldı. Klipsini açıp koluna taktığında ince bilekleri nedeniyle saat kolundan düşecek gibi duruyordu; ama Charlotte buna aldırmadan saatin ayar pimini çekti ve saati on iki saat geri alıp pimi tekrar yuvasına ittirdi. Artık alıştığı, zaman ve mekân değişimi, pimi yerine takmasıyla beraber başlamıştı. Yine babasının vücuduna girdiği zamanki gibi, zaman ve mekânla beraber bedeni de yavaş yavaş değişiyordu.

Bilekleri kalınlaşıp saatin içini doldurmuş, bileğinden dirseğine kadar kolları kıllarla kaplanmıştı. Üzerindeki bluz renk değiştirip bollaştı ve bileklerine kadar uzanıp bir gömleğe dönüşmüştü. Diz hizasındaki eteği bacaklarını kavramış, ardından aşağı uzayıp bir pantolon olmuştu.

Zaman, mekân ve beden değişimi tamamlandığında kendisini bir masada otururken buldu. Sigara dumanının oksijeni tükettiği, tavandan sarkan lambaların etrafı aydınlatmaya gücünün yetmediği loş bir mekândaydı. Yeşil çuha ile örtülmüş masada Charlotte'den başka altı kişi daha oturuyordu. Çuhanın üzeri herkesin önüne denk gelecek şekilde 'ante' ve 'bet' yazılı yuvarlaklar ile markalanmış, bu markaların üzerlerine de kumarhane çipleri yerleştirilmişti.

"Bayım, ante[3] lütfen." Charlotte, kendisine seslenildiğini fark edince masadaki diğer kişiler gibi önündeki çiplerden bir miktarını ante yazan bölüme yerleştirdi. Krupiye masanın en sağında oturan lacivert kasketli adama iskambil kartlarını kestirdikten sonra sırayla herkese dağıtmaya başladı. Charlotte, önüne konulmuş beş kartı eline alıp baktı. Nereye geldim ben? Hem hangi oyunu oynuyoruz onun bile farkında değilim, diye düşünürken krupiyeden bir uyarı daha geldi. "Bayım, bahis lütfen." Charlotte, kendisine söyleneni yerine getirdikten sonra masada bop, arttırıyorum, görüyorum, pas sesleri birbirini izledi. O anda poker oyununun içinde olduğunu anlamıştı; ama bildiği kadarıyla pokerin birçok çeşidi vardı ve bazı oyunlardaki kart değerleri birbirinden farklı olabiliyordu ki şu anda elinde üç tane vale vardı.

"Yirmi arttırıyorum," dedi kasketli adam.

"Pas,"

"Görüyorum, yirmi daha," dedi Charlotte'nin yanındaki

3 ante: Kumar oyunlarında oyuna giriş miktarı.

adam.

"Görüyorum." Charlotte da önündeki ellilik fişlerden birini betin üzerine koydu.

"Tamam, kâğıtları görelim." Krupiye sözlerini tamamladığı anda kumarhanenin kapısı açılıp içeri siyah takım elbise giymiş dört kişi girmiş, girmeleriyle eş zamanlı olarak ellerindeki yarı otomatik silahları rastgele ateşlemeye başlamıştı. Charlotte, hızlı davranıp kendisini poker masasının altına atmayı başardıysa da masadaki diğer birkaç kişi onun kadar şanslı değildi. Aldıkları kurşun darbeleriyle sandalyelerinden geri düşmüşler ve acıyla inleyerek kıvranmaya başlamışlardı.

Çömelmiş vaziyette yürüyerek kendisine daha korunaklı bir yer bulmaya çalışırken, bulunduğu yöne doğru yoğunluğunu arttırmış kurşunlardan biri Charlotte'nin saatinin camına isabet etti. Kurşunun etkisiyle kırılan cam, beraberinde Charlotte'nin da kendisini tekrar saat dükkânının ofisinde bulmasına neden oldu. Nefes nefese sandalyede otururken kolundaki saatin camının sağlam olduğunu gördü; ancak bileğinden sıyrılarak masaya düşmüştü.

"Bunu denerken çok daha dikkatli olmak lazım," dedi kendi kendine. "Babam gibi kendi kendime konuşmaya başladım galiba." Başına saplanan ani ağrı, ellerini şakaklarına atmasına neden oldu. "Ah, bu da ne böyle!" Ağrı, kafasının üzerinden başlayıp gözlerine kadar vurmuştu. Defalarca baş ağrısından mustarip olsa da bu ağrı daha önce hissettiği hiçbirine benzemiyordu. Sanki kafası bir mengenenin içine sıkıştırılmış zorla sıkılıyor gibiydi. Ve başladığı gibi aniden kesildi. Sanki hiç bitmeyecek gibi gelen bu ağrının sona ermesinden rahatlayan Charlotte, derin bir nefesi içine çekti. "Bir sigara içmeliyim."

Charlotte aklından geçirdiği bu düşünceyi gerçekleştirmek

üzere önce ofisten ardından da dükkândan dışarı çıktı. Daha önce ofiste kendine küllük aramış; ancak bulamamıştı. Gilbert'in sigara içmek için dükkânın önünü kullandığına birkaç kez şahit olunca da en doğrusunun dükkân içinde sigara içmemek olduğuna karar vermişti.

Metal köşeli, deri tabakasını açıp içinden bir sigara seçti. Sigarayı dudaklarına götürüp zipposuyla yaktıktan sonra, henüz ilk nefesi ciğerlerine çekmişti ki Gilbert yanında bitti. O da kendi paketinden bir dalı dudakları arasına sıkıştırıp çakmak bulmak ümidiyle ceplerini yokladı. Bu arayışın olumsuz sonuçlanacağını fark eden Charlotte kendi çakmağını ona uzatınca, Gilbert başıyla eyvallah der gibisinden bir hareket yapıp sigarasını yaktı. Kenetlediği dişlerini birbirinden ayırmadan, dudaklarını büzerek ciğerlerindeki dumanı dışarı saldı ve çakmağı iade etti.

"Nasıl gidiyor saat?" diye sordu Charlotte. Sigarayı hafifçe fiskeleyerek küllerini kaldırıma döktü.

Gilbert başını aşağı yukarı sallayıp "İyi," diye yanıtladı.

"İyi bakalım. (Sigaradan bir nefes daha çekti) Zembereği yerleştirmeden önce buzluğa koy bir süre."

Charlotte'den gelen bu öneri, Gilbert'in gözlerinin şaşkınlıkla büyümesine, kaşlarının ise yay gibi yükselmesine neden olmuştu. "Tannhaus Usta da her defasında böyle yapmamı söylerdi. Sen nereden biliyorsun bu yöntemi?!"

Charlotte'nin da bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sanki Gilbert'e bu talimatı vermesi gerekiyormuş gibi hissetmiş, o anda da bu sözler dudaklarından istemsizce dökülmüştü. "Bilmiyorum," dedi Charlotte "ama bunu sanki babam kulağıma fısıldamış gibi hissettim."

Charlotte'nin sözleri ikisinin de irkilmesine neden olmuştu. Hatta Gilbert bunu dillendirmekten çekinmedi: "Beni korkutuyorsun."

Charlotte bunun üzerine bir şey söylemek için dudaklarını araladığında, sigara tabakasıyla beraber sol elinde tuttuğu cep telefonu çalmaya başladı. Arayanın Nuh Meyer olduğunu görünce sigarasını kapı önündeki küllüğe söndürmeden bırakıp telefonu açtı.

"Efendim Nuh Bey?"

"Merhaba Charlotte Hanım, nasılsınız?"

"Sağ olun, sizi sormalı."

"İyiyim, teşekkür ederim. Akşam bir iş yemeğimiz var, sizin de katılmanızı istiyorum."

"A, tabii... Kiminle olacak?"

"Siz ortak olmadan önce, yurtdışında sitenin tanıtımıyla ilgili bir reklam firmasıyla görüşüyorduk. Ancak bugün iki taraf için de uygun oldu. Size bu kadar geç haber verdiğim için üzgünüm; ama saat yedide hazır olursanız sizi evinizden aldırırım."

Nuh Meyer'in bu ani haber verişini emrivaki addetse de Charlotte bunu reddetmenin yanlış olacağı fikrindeydi. "Tamamdır, teşekkür ederim. Ben size evin adresini bildiririm."

"Olur, tamamdır. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Charlotte telefonu kapatıp dükkâna geri döndü. Gilbert'e dükkânı emanet ettikten sonra ofisten çantasını alıp çıktı. Bunun, patron sıfatıyla katılacağı ilk iş yemeği olmasından Charlotte içini kaplayan heyecanı damarlarında dahi hissediyordu. Telefonu henüz kapatmadan yemekte ne giyeceğini düşünmeye başlamış, kapatmanın akabindeyse en iyisinin yeni bir elbise almak olduğuna karar kılmıştı. Keza daha yemeğe saatler olmasına karşın dükkândan ayrılmasının sebebi de buydu.

Saat yediye yaklaşırken Charlotte; yeni aldığı siyah, sıfır yaka

kolsuz elbisesini üzerine geçirmiş, yüksek bir meblağı gözden çıkarmak zorunda kaldığı süet, topuklu sandaletlerini de kapının önüne hazır etmişti. Kapı çalındığında, Charlotte banyoda, altın gerdanlık ve bilekliğine uydurduğu inci küpelerinden ikincisini kulağına takmaya çalışıyordu. Hızlı adımlarla kapıya varıp açtığında - şoför olduğu aşikâr - siyah takım elbiseli adamı karşısında buldu.

"Charlotte Hanım, eğer hazırsanız?"

"Bir dakika lütfen." Charlotte kapıyı kapatıp tekrar banyoya döndü. Avucunda tuttuğu inci küpeyi kulağına taktıktan sonra son bir kez daha makyajını kontrol etti. Ayna karşısında kendisine mükemmel göründüğünü yineleyip çantasını aldı ve evden çıktı.

Nuh Meyer, Charlotte'yi alması için VIP bir minibüs yollamıştı. Siyah deri koltukla sonradan dekore edilmiş araç, Charlotte'nin WindenMark'da Giyim Departmanı Müdürü olarak çalışırken kullandığı şirket aracından çok daha rahattı.

Yola çıktıklarında- Kuzey Yakası'ndan Güney Yakası'na geçişin aksine – bulundukları şeridin akıcı olması, trafikte vakit kaybetmelerini önlemiş ve böylelikle kısa sürede akşam yemeğinin yenileceği Hasselberg'in lüks restoranın önüne varabilmişlerdi.

Arabadan inip restorana girdiğinde kapıda bekleyen görevli onu karşılamış, üstelik bunu "Hoş geldiniz Charlotte Hanım," şeklinde ismiyle hitap ederek yapmıştı. Böyle bir karşılamaya alışkın olmayan Charlotte'nin bu durum hoşuna gitmişti. "Nuh Beyler de sizi bekliyordu. İzin verirseniz arkadaşlar size masaya kadar eşlik etsin."

Charlotte başıyla onaylayıp masanın yolunu tuttu. Masada oturan iki kadını tanımıyordu; ama diğer üç erkeğe gayet aşinaydı. Nuh Meyer doğal olarak oradaydı, yanında Charlot-

te'nin görmeyi hiç istemediği Nils Brunkhorst oturuyordu; ancak Charlotte'ı en çok şaşırtan ise masadaki diğer kişinin Adam Kahnewald olmasıydı.

Charlotte'nin geldiğini ilk Nuh Meyer fark etti ve hemen ayağa kalkıp onu karşıladıktan sonra masaya buyur etti. O esnada Adam Kahnewald da ayağa kalkmış ve elini Charlotte'ye uzatmıştı. Nuh Meyer; Adam ve Charlotte'nin tokalaşmasının sona ermesini bekledikten sonra Charlotte'yi masadaki diğer kadınlara ve Adam'a ortağım olarak tanıttı.

İki kadın başıyla selamlarken, Adam "Biz zaten tanışıyoruz," dedi. "Öyle mi?"

"Evet," dedi ikisi birden.

Charlotte'nin masaya oturmasını bekleyen garson, bu eylem gerçekleşince, siparişleri almak üzere masaya geldi. Siparişlerin ardından, yemekler gelene kadar içilmek üzere servis edilmiş Chateau Margaux şarapları eşliğinde iş yemeğine adını veren konuşmalar başlamıştı.

"Elit Konsorsiyum olarak WindenMark ile stratejik bir iş birliği gerçekleştirmeyi biz de istiyoruz," dedi Adam Kahnewald. "Daha önce Sierra markası üzerinden görüşmelerimiz olmuş; ancak anlaşmaya varamamıştık. Fakat reklamcılık konusunda bu çalışmaya sıcak bakıyoruz. O nedenle de Mia Hanım bizlerle."

Mia Hanım başıyla onayladı. "Evet, Tabula Promo şirketi olarak buna sıcak bakıyoruz." Kadın, konuşurken siyah dalgalı saçlarını eliyle taramak gibi bir alışkanlık edinmişti ve bu hareketi aksine saçının daha çok bozulmasına vesile oluyordu. "Son zamanlarda WindenMark'ın hit sayısında büyük gerileme olduğunun farkındayız, zaten küçük de olsa hissenizi bölmenizden bunu anlamak mümkün; ancak buna daimî olumsuzluk olarak

bakmamak gerekiyor. WindenMark'ın potansiyelinin farkındayız ve bu iş birliği ile çok daha iyi bir duruma geleceğini öngörüyoruz."

Nuh Meyer, Mia Hanım'ın bahsettiklerinin farkında olduğunu belirten bir konuşma yaptığı esnada sipariş edilen yemekler gelmiş ve önce hanımlardan başlanmak üzere dağıtılmaya başlanmıştı. Kendi tabağı önüne konulduğunda Charlotte'nin başına yine bir ağrı saplandı. Dayanılmaz ağrıyı dindirmek için ellerini şakaklarına attı; ancak bu pek fayda etmiyordu.

Çocuğu keman kursundan almalıyım, düşüncesi aklına gelince diğerlerinin şaşkın bakışları eşliğinde oturduğu yerden fırladı. *Ne çocuğu be!* Charlotte aklına nereden geldiğini anlayamadığı düşünceyi defedip tekrar masaya oturdu. *Emilie beni öldürecek! -Emilie de kim ya hu? Neler oluyor böyle. Eberhard'ın adamları kumarhaneyi basınca kazandığımız paralar da kaldı. -Kim bu isimler neden bahsediyorum ben böyle. Tamam Charlotte sakin ol, masaya odaklan. – Yok kesin bir yerden para bulmam lazım, yoksa Maynard beni öldürür.* "Yeter!" Charlotte son sözü yüksek sesle söylediğini anladığında, tüm gözlerin kendisine kilitlendiğini fark etti.

"Charlotte, iyi misin?" Adam Kahnewald durumdan endişe duymuş olacak ki sorusunu hanım unvanını es geçerek sormuştu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ben müsaadenizi istesem. Kusura bakmayın lütfen."

Nuh Meyer başını tasdikler anlamda salladı. "Ben şoföre haber vereyim."

Charlotte masadakilere bir kez daha özür diledikten sonra masadan kalktı. Restorandan çıktığında şoför onu karşılamış, araca kadar eşlik etmişti. Charlotte her ne kadar iyi olduğunu söylediyse de şoför, Nuh Bey'in talimatını yerine getirmek üzere

elinden geleni yapmıştı.

Minibüs yola çıktığında Charlotte masada olanları bir kez daha aklında tartmaya çalıştı. Zihnini meşgul eden düşünceler kesinlikle kendisine ait değildi. O zaman kime aitler? Charlotte, içlerinden bir ipucu yakalamayı umarak düşüncelerin üzerinden geçti. "Kumarhane," dedi kendi kendine. "Bu düşünceler, saatini taktığım adama ait olmalılar."

Charlotte bu sözleri dışından söyleyince şoför "Bana mı seslendiniz Charlotte Hanım?" diye sordu.

"Hay- Ah, ev yerine beni dükkânıma bırakırsanız sevinirim."

"Peki efendim.

"Köprüden yu-"

"Dükkânın yerini biliyorum efendim."

"Peki."

Charlotte, aklına aniden akın eden düşüncelerin, gün içinde saatini bırakan adama ait olduğu çıkarımını yapmıştı. Charlotte saati taktığında kendisini bir kumarhanede bulmuştu ve bu düşünceler de geçen kumarhane de yakalayabildiği tek ipucuydu. Ancak evi yerine dükkâna gitmeyi istemesinin sebebi aklına başka bir fikrin gelmesiydi: Adam Kahnewald'ın bıraktığı Serbien saati.

Charlotte o saati koluna takıp üç hafta kadar geri gittiği takdirde kendisini Adam Kahnewald'ın vücudunda bulacağını tahmin ediyordu. Bunu başardığında eline ne geçeceği konusunda çok fazla fikre sahip değildi. Yine de bunu gerçekleştirmeyi tahmin ettiğinden daha fazla istiyordu. Yapması gereken tek şey çalışma masasının orta çekmecesinde bekleyen saati koluna takmaktı; ama dükkâna vardığı zaman, saati alıp masanın üzerine çıkardığında, bunun o kadar da basit olmadığını fark etti. Bir şeyler onun saati takıp Adam Kahnewald'ın vücuduna girmesi-

ni engelliyordu. Bu engeller fiziksel olmaktan çok Charlotte'nin zihnindeydi. İçindeki bir ses, eğer Adam Kahnewald'ın vücuduna girerse bir şeylerin ters gideceğini söylüyordu; ama en büyük engel ise paranoya düğmesinin tekrar tetiklenmiş olmasıydı. Adam Kahnewald o saati bilerek, bir amaç uğruna bırakmış olabilirdi ya da Adam Kahnewald tüm bunlardan haberdar olup Charlotte'nin bu denemeyi yapmasını da istiyor olabilirdi.

Charlotte, şakaklarını ovuşturarak bir süre daha kahverengi kordonlu saati izledikten sonra paranoya düğmesini sıfır konumuna alıp cesaretini toplayarak saati bileğine taktı. Ciğerlerine doldurduğu derin bir nefes öbeğini dışarı verdikten sonra saatin gümüş rengi ayar pimini dışa çekti ve saati hızlıca geri almaya başladı. Yelkovan geri hareket ettikçe akrep onu izliyor, akrebin yirmi dört saatlik süreyi tamamlamasıyla tarih göstergesi bir gün geri atıyordu. Sonunda yaklaşık üç hafta geri aldığı saatin pimini yerine oturttu ve zaman, mekân ve bedendeki değişim süreci başladı. Kendi bedeni yavaş yavaş Adam Kahnewald'ın bedenine dönüşürken etrafındaki diğer tüm cisimler sürekli yer değiştiriyor, belli bir süre sonra sabitlenenler ise artık değişime uğramıyordu.

Charlotte, normalliğe döndüğünde kendisini hâlâ babasının çalışma masasında oturuyor hâlde buldu. Fakat masa babasının ofisinde değildi. Çok daha modern mobilyalarla döşenmiş daha ferah ve aydınlık bir yerdeydi. Boydan boya camla kaplı sağ taraf mekânı gün ışığıyla dolduruyor, yarım açık bırakılmış şerit perdeler ise bu akını tahammül edilebilir bir seviyeye indirgiyordu. Siyah beyaz deriyle kaplanmış spor tasarımın hâkim olduğu L koltuk Charlotte'nin oturduğu masanın tam karşısında yerleştirilmiş, koltuğun arkasında kalan duvara ise büyük kadranlı, Sierra marka bir duvar saati asılmıştı. Charlotte'nin babasınınkinin bir eşi olan bu masa tüm modern ve spor ortam ile

tezat oluşturuyordu. Tannhaus, kimsede olmayacak bir tasarım yaptıysa da bu tasarımın bir kopyası Adam Kahnewald'ın ofisinde yer alıyordu.

Charlotte henüz içinde bulunduğu bedene alışamamıştı. Yeknesak bir ritim ile çalışan klima sesi ve belirli aralıklarla okyanus esintisi kokusu püskürten oda parfümünün otomatik spreyinin seslerini duymazdan gelip kendine odaklanmaya çalıştı. Gözlerini sıkıca yumup tekrar açtığında çalışma masasının üzerinde duran yirmiye yakın kâğıt dikkatini çekti. Kâğıtlardan birini eline aldığında sol kenarının düzensizliğinden, bir yerden koparılmış olduğunu fark etmişti. Hatta bir yerden değil, özellikle BİR yerden koparılmış olduğu aşikârdı. Kâğıdın yüzeyini baş ve işaret parmaklarıyla yoklayınca hamurun babasının günlüğü ile aynı olduğundan emin oldu. Üstelik kâğıdın üzerine çizilmiş şekillerin de bir saate ait olduğu net bir şekilde anlaşılıyordu ki bu saatin de bir saat değil özellikle BİR saate ait olduğu da ortadaydı: babasından miras kalan köstekli saat...

Charlotte diğer kâğıtları da incelediğinde benzer şekilde çizimlerin bulunduğunu gördü. Çizimlerin üzerine farklı bir kalemle notlar alınmış, belli parçaların üzerinden oklar çıkarılarak neler olduğu yazılmıştı. Ancak yuvarlak içine alınmış bir parçadan çıkan ok soru işaretini gösteriyordu. Adam Kahnewald bu parçanın ne olduğunu anlayamamış olacak ki bu işareti koymuştu.

Charlotte, "İye çekirdeği," diye mırıldandıktan sonra, kolundaki saati sinirle bileğinden çıkarıp fırlattı. Saat, çalışma masasına düşmesiyle aynı anda Charlotte babasının ofisindeki çalışma masasına dönmüştü.

Zamanda Yolculuk

" Her Şeyin Başlangıcı "

|Dördüncü Kısım|

Öğlen

H. G. Tannhaus

"Zaman büyük bir öğretmendir, ne yazık ki bütün öğrencilerini öldürür."

Curt Goetz

|12:00|

Vakitsiz Tezahür Eden Bir Kimse

Tik tak, tik tak... Adam Kahnewald hakkındaki gerçeği öğrenmek Charlotte'nin atar damarlarının saat gibi atmasına neden olmuştu. Babasına ait saat çizimlerini bir şekilde çalmayı başarmış, bununla da kalmayıp kendilerinden bir saat imal etmesini istemişti. İşin kötü yanı ise Gilbert'in imal ettiği saat mekanizmasının içinde iye çekirdeği olmadığı için Charlotte, Gilbert'e mekanizmayı bozup tekrar baştan yapmasını söylemişti. Adam Kahnewald, elinde iye çekirdeği bulunan bir saate sahip olduğu hâlde bu saatin mekanizmasını dağıtmaya çekindiğinden iye çekirdeğine de ulaşamamıştı. Bu nedenle de Tannhaus'un çizimlerindeki iye çekirdekleri Adam Kahnewald tarafından hep soru işareti ile işaretlenmişti. Acaba saatin zamanı kontrol ettiğini biliyor mu, diye düşünmeden edemiyordu Charlotte. Böyle bir gücün sorumluluğuna sahip olmanın ne kadar ağır bir yük olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Eğer bu gücün bilincinde olan başkaları varsa büyük bir tehlikenin içine sürükleniyor olabilirdi. O kişiler bu saati ele geçirmek için akıl almayacak şeyleri göze alabilirdi.

Charlotte bir duman bulutunu savuşturur gibi elini sallayarak düşünceleri aklından atmaya çalıştı. Üstelik son zamanlarda artan baş ağrıları ve kendisine ait olmadığından emin olduğu düşüncelerin beynini işgal etmesinden mustarip oluşu, fikir yürütmekte zorlanmasına neden oluyordu. Tamam, sakin olmalıyım. Şimdiye kadar saatin nimetlerinden faydalanarak birçok avantaj sağlamış, hatta eski çalıştığı şirkete ortak olmayı dahi başarmıştı; ama artık adımlarını daha dikkatli atması gerektiği konusunda kendi kendine sürekli uyarıda bulunmak zorunluluğu hissediyordu.

Charlotte, hafta boyunca bu ve bunun gibi onlarca akına maruz kalmaktan delirecek gibi hissediyordu. Bazen içindeki ani bir dürtü dükkândaki saatleri tek tek açıp incelemek istiyor, bazen de içini kumar oynamayla ilgili bir tutku kaplıyordu. Düşünceler her zaman farklıydı; ancak baş ağrısı her daim bu düşüncelerin ardından kendisini gösteriyordu. Günün cumartesi olmasının da etkisiyle, düşünceleri yok edip, kafasını boşaltma isteği zirve noktasına ulaşmıştı.

O esnada doğruyu gösteren tüm saatler gibi Tannhaus'un köstekli saatinin de dokuzu vurmasıyla beraber Charlotte, Winden'deki evinden ayrılıp soluğu Langfeld Caddesi'nde almıştı. Cadde, cumartesi gecesi uyumayı kendisine hakaret sayarcasına hınca hınç doluydu. Winden'in gece hayatını merak eden yabancı turistler, tüm haftanın stresini üzerinden atmak isteyen özel sektörün köleleri ve caddenin daimî müdavimleri birbirlerini görmezden gelerek kendi eğlencelerini aramakta, bu hengâmenin içinden üç beş kuruş para kazanmak isteyen sokak satıcıları ve müzisyenleri ise zanaat ve sanatlarını icra etmekteydi. İnsanlardan gelen alkolün ve sigaranın kesif kokusuyla karışıyor ve ortaya uyarıcı bir aroma çıkarıyordu. Kapkara gökyüzündeki eksik yıldızların yerini, cadde boyunca uzanan ışıltılı süslemeler almış, ortamı gün aydınlığına bürümüştü.

Charlotte, Mini'sine uygun bir park yeri bulduktan sonra, bu ışıltılı süslemelerin başladığı yerden caddeye giriş yaptı. Gecenin karanlığı ile özdeş ceketi ve pantolonu, ensesinde topuz yaptığı saçları ve koyu pastel renklerin hâkim olduğu makyajıyla sert bir görüntüye sahipti. Kafasının içinde birbirlerinin kuyruklarını kovalayan tilkileri, geceyi tek başına vakit öldürerek defetmeyi amaçladığından böyle bir tarz seçmişti. Ancak erkekleri tanıdığı kadarıyla ne kadar sert görünen bir

imaj tercih etse de bunu çekici bulan biri muhakkak karşısına çıkacaktı.

Charlotte, gözüne kestirdiği mekânlardan birini rastgele seçip içeri girdi. Renkli ışıkların belirli periyotlarla aydınlattığı karanlık ortam, alkolün ve jointin[4] etkisiyle kendinden geçerek dans eden insanlarla doluydu. Charlotte, bu dans ritüelini gerçekleştiren insanları yararak barın önüne dizilmiş taburelerden birine oturdu. Barmeni çağırmak yerine barmenin kendisini fark etmesini beklemeyi tercih etmiş, bu fark ediş ise tahmininden daha kısa sürmüştü.

"Evet?" dedi barmen, müziğin sesini bastırmak için öne eğilmiş ve sesini olabildiğince yüksek oktavdan dışa vurmuştu.

"Cin tonik. Cin Gordon's olsun tonik ise Schweppes. İçine de havuç dilimleri koyun lütfen." Charlotte da barmen gibi olabildiğince bağırmıştı. Barmenin bütün kelimeleri seçebildiğinden emin değildi; ama Gordon's ve Schweppes'i anlamış olmasının yeterli olacağını düşünmüş, garson da başını, anladığını belli eder gibi sallayınca üsteleme gereği duymamıştı.

Birkaç dakika sonra içkisi hazır olup önüne kaydırıldığında yanına bir adam oturdu. Barda bulunan o kadar boş tabure yerine hemen yanındakine oturması, adamın amacının Charlotte ile iletişim kurmak olduğunu gösteriyordu.

Zaten adam da çok geçmeden bu eylemi gerçekleştirdi.

"Yerinizde olsam Hendrick's tercih ederdim."

"Anlamadım pardon?"

"Yerinizde olsam diyorum Hendrick's tercih ederdim." Adam kendisini daha iyi ifade edebilmek adına Charlotte'nin önündeki bardağı gösterdi.

"Teşekkürler; ama Gordon's'dan başkasını denemedim ve

4 Esrarlı sigara

alışkanlıklarından çabuk vazgeçen biri değilim maalesef." Charlotte, cümlesini yapmacık bir gülüşle sonlandırdı.

"Tamam, bir sonraki Hendrick's olsun, benden. En azından denemiş olursunuz."

"Olabilir - hem bunun Hendrick's olmadığını nasıl anladınız?"

"Damak tadına güvenen hiç kimse Hendrick's'i havuç ile içmez," diyerek gülen adama Charlotte de eşlik etti. "Adım Stein."

Charlotte kendisine uzatılan eli sıktı ve "Charlotte," diye cevap verdi.

"Güzel isim."

Gece ilerledikçe Gordon's ve Hendrick'slerin tüketim hızı azalmış, bu hızla ters orantılı olarak Charlotte ve Stein'in muhabbeti ise yoğunlaşmıştı.

Stein içkisini içerken sol bileğindeki saatin ceketinin altından kendisini göstermesi Charlotte'nin dikkatini çekti. Üstelik bu saatin bir Serbien olduğunu da hemen anlamıştı.

"Saatiniz, bir Serbien mi?"

"Evet, Serbien'i biliyor musunuz? Çok nadirdir, tamamen el işçiliği."

"Evet," dedi Charlotte sakince. "Aslına bakarsanız Serbien'in sahibiyim."

"Hadi canım. Buna inanmak çok zor, tesadüfün böylesi."

"Evet. Saatinizi alabilir miyim?"

Adam dudaklarını büküp omuz silktikten sonra saati çıkarıp Charlotte'ye verdi. Charlotte de saati kendi bileğine taktı.

"O bir erkek saati, sizde pek hoş durmadı," diyerek güldü adam.

"Önemli değil, sadece bir şeye bakacağım." Charlotte saatin ayar pimini çekip saati dört saat geri aldı ve pimi yerine taktı. Zamanın geri akmasıyla beraber etrafındaki mekân ve vücudu değişmeye başlamıştı. İlk başta şok olduğu bu değişime artık iyice alışan Charlotte, yapması gereken tek şeyin normalliğe dönmeyi beklemek olduğunu artık biliyordu. Zaman akışı sona erdiğinde kolundaki saatin saniyesi ileri hareket etti. O anda kendini Stein'in vücudunu kontrol ederken bulmuştu.

"Gisela kim Stein!" Tam karşısında duran kadın sinirden kıpkırmızı olmuş ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu. "Yine ne işler çeviriyorsun sen!"

Charlotte, bir anda kendisine bağırıp duran biriyle karşılaşmanın verdiği şoku henüz üzerinden atamamış, ne cevap vereceğini bilememişti.

"Ne susuyorsun be adam!" Kadının bağırışlarını duyan iki çocuk salona girince kadın bağırmayı kesti. "Tatlım hadi siz yatağınıza, biz babanla bir şey konuşuyoruz tamam mı?" Çocuklar başlarıyla onaylayıp salondan çıkınca kadın tekrar bağırmaya başladı. "Hiç düşünmüyor musun bu çocukları ha! Sen başka karılarla para yerken bu çocuklara ne olacak söylesene!"

Charlotte bu bağrışlara daha fazla dayanamayıp kolundaki saati söktü ve kendini tekrar barda adamın yanında buldu. "Buyurun saatiniz."

"Teşekkürler."

"Bu arada eşinizin ve çocuklarınızın yanına dönseniz iyi edersiniz. Ailenizin yıkılmasına katkı sağlamak istemem."

"Ne?"

"Beni duydunuz. Şimdi o tabureden kalkmazsanız, kendi iradeniz dışında kalkmak zorunda kalırsınız."

"Ama – siz- nasıl?"

"Bunun önemi yok, lütfen kalkın."

Adam daha fazla üstelemeden Charlotte'nin dediğini yapıp tabureyi boşalttı. Bunun üzerine Charlotte Gordon's marka cinden bir cin tonik daha sipariş verdi. İçkinin gelmesiyle yanındaki tabure bir kez daha dolmuş, Charlotte ise aynı gecede ikinci bir kişiyi daha terslemek zorunda kalacak olmaktan rahatsız, tabureden kalkmaya karar vermişti.

"Yeterince eğlendin sanırım," dedi tabureye oturan adam.

Charlotte, sesin geldiği yöne döndüğünde taburede oturanın krem rengi kasket takan bir adam olduğunu gördü. Adam sakin bir tavırla kasketini çıkarıp bar tezgâhına bırakınca Charlotte adamın suratını daha net şekilde gördü. Hafif çekik gözlerini saran kirpikleri, sürme çekilmişçesine parlıyordu, esmer teni güneşin altında fazla kalmış gibi kırmızıya yakındı. Kulak memesi olmayan kulaklarından soldaki üst ucundan kesik görünüyordu. Gözenekleri siyah lekelerle tıkanmış burnu, bir kanca gibi, mor dudaklarının üzerine eğilmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu Charlotte, adamın suratını incelemesini bitirdikten sonra. "Her yerde karşıma çıkıyorsun."

"Adım Nebenteru Rome. Ancak her yerde karşına çıkan ben değilim," dedi adam çatallı sesiyle.

"Ne demek ben değilim? Hep aynı kıyafet işte!"

"Ha bu mu?" Nebenteru sırıtınca beyaz dişleri nur deryasına dalmışçasına parladı. "1930'lu yıllardan sonra bu kıyafette sabit kaldık. En centilmen kıyafetin bu olduğunu düşünüyoruz. İnsanların moda anlayışı sonradan çok değişti."

"Yani? Senden başkaları da var, bunu mu demek istiyorsun? Hem Nabanteru da nasıl bir isim? Eski Mısır isimleri gibi?"

"Evet, benden başkaları da var. İkincisi Nabanteru değil Nebenteru ve yine evet Eski Mısır ismi ve ben de eski Mısırlıyım. Yani bayağı bir eski, sizin takviminizle milattan önce 4000li yıllara denk geliyor olmalı."

"Sanırım bir deli ile konuşuyorum." Charlotte içkisinden bir yudum daha alıp kendi kendini başıyla onayladı. "Ya da bunu fazla kaçırdım."

"Bunu, zamanı kontrol eden saate sahip biri mi söylüyor!"

Adamın sözleri Charlotte'nin bir anda ciddiyet maskesini yüzüne geçirmesine neden oldu. "Saati nereden biliyorsun?"

"Burada bulunmamın tek sebebi zaten saat..." "Kimsin sen?" diye yineledi Charlotte.

"Burası çok gürültülü değil mi? Önce şunu bir durduralım!" Nebenteru'nun parmağını şaklatmasıyla müzik kesildi. Ancak bu şaklatmanın kestiği tek şey müzik değildi. Charlotte ve Nebenteru dışındaki herkes donmuştu. Dans ederken zıplamış biri havada asılı kalmış, bir oğlanın suratına çarpılmış bira, çiçek gibi dört nala saçıldığı anda donmuştu. Garsonların taşıdığı içkiler yerçekimine meydan okurcasına eğik duruyor, renkli lazer ışıkları demir birer çubuk gibi hareket etmiyordu. "Böylesi daha iyi," dedi Mısırlı "İstersen yürürken konuşalım."

Nebenteru'nun tabureden kalkmasıyla Charlotte onu izledi.

Adam, bir yandan yürürken bir yandan da etrafındaki insanları inceliyordu. Köpük makinesinin bastığı baloncuklardan birini iki parmağıyla tutup Charlotte'ye gösterdi. Baloncuk, bir cam küre gibi elinde patlamadan duruyordu. Baloncuğu bir yere asıyormuş gibi boşluğa bırakınca baloncuk tekrar havada asılı kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nebenteru.

"Zamanı kontrol edebilen tek kişinin ben olmadığımı..."

Nebenteru işaret parmağını Charlotte'ye doğrultup göz kırptı. "Çok doğru. Tarih boyunca zamanı kontrol eden birileri oldu. Yani bizler: Zaman Koruculari. Bizler olmasaydık, zaman çizelgesinde büyük sorunlar yaşanabilirdi. Yani zamanı kendimiz için değil, bu çizgideki sapmaları önlemek için kullanmalıyız, senin aksine..."

Charlotte, bu suçlama karşısında sessiz kalmayı tercih etti. Charlotte'nin ağzından bir cümle çıkmayacağını anlayan Nebenteru da devam etmeye karar verdi. "Muhakkak ki zamanın farklı aktığını hissetmişsindir. Mesela bir saat geçmiş olmasına rağmen on dakika gibi gelmiş olabilir ya da tam tersi... Öyle değil mi?"

"Evet, izafiyet teorisi... Zamanın göreceliliği... Albert Einstein..." diye sıraladı Charlotte.

"Pöf... Albert Einstein, pis zaman haydudu!"

"Zaman haydudu mu?"

"Evet, zaman korucularının düşmanları... - Yani Einstein onlardan biriydi diyemem; ama bu bizim aramızda bir hakaret gibi oldu artık. - Biz zaman çizgisinin düzenini sağlamaya çalışırken onlar bunu bozmak için çalışır. Böylelikle kendilerini güçlendirirler. İşte sen de bu yaptıklarına devam etseydin, sen de bir zaman haydudu olabilirdin."

"Ama ben tüm bunları nasıl bilebilirdim ki!"

Kulüpten dışarı çıkıp Langfeld Caddesi'nde yollarına devam ederken, burada da zamanın durmuş olduğu net bir şekilde ortadaydı. Caddede yürüyen insanlar, birer heykel gibi sabit kalmış, kalabalığın arasından yükselen sigara dumanları farklı yüksekliklerde donmuştu.

"Tannhaus sayesinde tabii ki!"

"Bana bundan hiç bahsetmemişti."

Nebenteru başını geri attı. "Ah yapma, günlükte bundan bahsetmişti." Adam ceketinin cebini yoklayıp deri kaplı bir defter çıkardı.

"Günlüğün sende ne işi var?"

"Kazandığım yeteneklerden biri... Merak etme yerine koyacağım." Nebenteru, günlüğü kıvırıp başparmağı ile sayfaları ararken istediği sayfayı bulunca durdu. Sayfanın arasına konulmuş bir kartı çıkarıp Charlotte'e gösterdi.

İye çekirdeğini akıllı kullan!

Nebenteru

"Dikkatimi çekmemişti."

"Zaman korucularından bahsettiğini de görebilirsin. Bak!" Nebenteru açtığı bir sayfayı Charlotte'ye uzattı. "İstersen şuraya oturalım."

Charlotte, adamın gösterdiği banka oturduktan sonra günlüğü okumaya başladı.

5 Ocak 2016, Salı

Artık zamanım giderek azalıyor. 9 Mart yaklaştıkça ömrümün artık sona erecek olması beni tedirgin ediyor. Aslında zamanı geri alıp hayatımı baştan yaşayabilirim; ama bu, zaman çizelgesine büyük zararlar verecek ve doğanın yaşam ve ölüm dengesini bozacak bir durum. Zaten bugün beni ziyaret eden bir zaman korucusu da aklımdan geçenleri okumuşçasına bana uzun uzun nasihat verdi. Ha, bu arada, günlük boyunca zaman korucularından tek kelime bile etmediğimin farkındayım, lakin bütün bu zaman yolculuklarının asıl etmeni onlar. İye çekirdeğini icat etmemi ve saati zamanı kontrol edebilecek hâle getirmemi sağlayanlar onlar. Unutma, günlük boyunca sana saati akıllı kullan dedim ve umuyorum ki sen de bunu bu şekilde yapacaksın.

Seni her şeyden çok seven, Baban...

"Yani, babam saati sizin sayenizde ortaya çıkardı."

"Hem evet, (başını sağa yatırdı) hem hayır! (Ardından sola)"

"Bu da ne demek?"

"Tannhaus'u yönlendirmelerimiz oldu, ancak ona doğrudan müdahale etmedik. Zaten o saatçiydi, ancak taşıyıcılığı uzun süre sürdüremeyeceğini biliyorduk. Asıl taşıyıcı sendin."

"Taşıyıcı mı?"

"Saati yapan kişiye saatçi diyoruz ve saati kontrol eden kişiye de taşıyıcı. Genellikle saatçiler ölmeye karar verdiklerinde saatlerini de yok ederler ve böylece yeni bir saatçi ortaya çıkana kadar bir taşıyıcı da olmaz. Ancak bu kez zaman haydutları her zamankinden daha tehlikeli oldukları için Tannhaus'un ölümünde saati devretmesini istedik. Yani saati asıl kontrol etmesi gereken kişi, başından beri sendin."

"Peki bu saatle ne yapmam gerekiyor, bu zaman haydutlarıyla nasıl mücadele edebilirim? Hem bu zaman haydutlarının kim olduğunu nasıl anlayabilirim?" Charlotte, bu soruları görevinin ne olduğunu öğrenmekten ziyade, nasıl bir sorunun içine düştüğünü ve kendisini ne gibi tehlikelerin beklediğini öğrenmek gayesiyle soruyordu.

"İşin en zor kısmı burası zaten, herkes bir zaman haydudu olabilir. Bunu anlamak çok güç... Bu saatle ne yapman gerektiğine gelirsek: Bu saati zaman çizelgesindeki sapmaları onarmak için kullanacaksın, zaman haydutlarının sebep olduğu bu sapmaları tekrar rayına oturtmak için... Bunu nasıl yapman gerektiğini de bizler sana gösterecek ve sana yardımcı olacağız."

"Pekâlâ," Charlotte elini başına attı, "Bu baş ağrıları... Bunun sebebi ne? Her nedense zamanda yolculuk ile ilgili oldu-

ğunu biliyorum."

"Zamanda yolculuk yapmanın her bünyede farklı fiziksel etkileri olabiliyor. Buna zamanda neyle yolculuk yaptığın da dâhil. Farklı bir saat ya da farklı bir alet kullandığında bu etki daha fazla kendisini gösterir. Burun kanaması, baş ağrısı, cilt-te deformasyon... Senin baş ağrılarının da asıl sebebi, başka bedenlere girmiş olman ve o bedenlerin aklından geçirdikleri düşüncelerin zaman zaman senin zihninle kesişiyor oluşu."

Charlotte dudaklarını ısırıp başını salladı. "Sanırım anladım. Peki sizler kaç kişisiniz?"

"Yeterince... Ancak yine de zaman haydutları kadar güçlü değiliz. Ve şunu da belirtmeliyim ki, sana yardımcı olabilecek sadece dört zaman korucusu var."

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Beşinci Kısım|

H. G. Tannhaus

"Gün, ebediyetin bir minyatürüdür."
Ralph Waldo Emerson

|13:00|

Nebenteru'nun Güneşi

M.Ö. 4000

Tik tak, tik tak... Çekicin keskiye, keskinin taşa vurma sesi bundan binlerce yıl sonra üretilecek olan saniye çubuklu saatlerin ritmik tınısını aratmayacak şekilde duvarlarda yankılanıyordu. Çekiç ve keskiyi tutan ellerin henüz bu saatlerden haberi yoktu, fakat bu ellerin sahibi de kendi devrinin en önde gelen saat imalatçılarından biriydi. Çevresindekilerin Nebenteru Rome olarak tanıdığı bu genç, henüz on bir yaşındayken öksüz kalmış ve kendisini güneş saatleri imal eden bir ustanın yanında çırak olarak bulmuştu. Henüz o yaşlarda, çekici keskiye indirişindeki orantı, taşlara şekil verişindeki hassasiyet, ustasının gözünden kaçmamış, ileride büyük bir saat ustası olacağının öngörüsünü daha o zamanlarda yapmıştı. Nitekim öyle de olmuş, Nebenteru ismi tüm diyarda nam salmaya başlamıştı.

Birkaç gün önce kendisinden şehir meydanına bir güneş saati yapmasını istemişlerdi. Bu saatin diğer güneş saatlerinden farklı olarak, ihtişamıyla göreni hayran bırakmasını da sözlerine eklemişlerdi. Ancak Nebenteru, ne kadar göz dolduran saatler imal ettiyse de müşterisi tarafından bu saatlerin de diğer saatlerden farklı olmadığı, daha yaratıcı olması gerektiği dillendirilerek her seferinde saati reddedilmişti. En sonunda son darbelerini indirdiği bu saate güveniyordu. Tablanın üzerindeki kabartma desenler, otuz derecelik açıyla aldatıcı bir güzelliğe sahip gösterge taşı ve tablanın oturduğu üç taş ayağın kıvrımları, diğer tüm güneş saatlerini kıskandıracak kadar ihtişamlıydı.

"Artık buna da ne diyecekse!" diye söylendi kendi kendine.

"Diğerlerinden bir farkı yok!"

Nebenteru sesin geldiği yöne döndüğünde müşterisinin içeri girdiğini gördü. Altın işlemeli beyaz kıyafeti, deve derisinden sandaletleri ve omzuyla dirseği arasına taktığı altın rengi bileziği ile zengin bir adam olduğu belliydi. Teninin, saçlarının ve hatta kaşlarının bembeyaz oluşuyla diğer insanlardan çok farklı görünüyordu. Gözleri, yeni olgunlaşmaya başlamış kirazlar gibi yeşil-kırmızı parlıyor, güneş ışığından rahatsız oluyormuş gibi kısık bakıyordu.

"Neden?" diye sordu Nebenteru. "O kadar emek verdim. Böyle bir saat daha önce yapmamıştım."

"Çünkü ürettiğin on bir saatin hepsi birbiriyle aynı," dedi adam bir kez daha, sesindeki soğukluk yüzüne yansıyordu. "Hepsinde kullandığın taş aynı taş. Farklı bir taş denenmiş."

"Burada yalnızca bu taşı kullanırız. Diğer taşlar şekil almaya çok uygun değil."

"Biliyorum. O nedenle buradaki taşları kullanmayacaksın."

"Neredeki taşları kullanacağım?"

"Ra Tepesine çıkacaksın," diye tarif etmeye başladı adam. "Orada bir çay bulacaksın, çay seni bir mağaraya götürecek ve mağarada bembeyaz taşlar bulacaksın. Saati de mağaranın içinde yapacaksın."

"Madem başka bir taş kullanmamı istiyordun ve madem bu taşların yeri de belliydi neden bana onlarca saat yaptırdın?"

"Bunun iki nedeni var. Birincisi aradığım kişinin gerçekten sen olup olmadığını bilmek istedim. Gerçekten saatleri imal edebilecek güçte misin diye. İkincisi de bu işi yapabilecek sabrın var mı onu görmek istedim."

"Sen kimsin peki?"

"Bana Öt Han[5] derler; ama buralarda daha çok Aker[6] olarak bilinirim. Yaşanmış olan, yaşanmakta olan ve yaşanacak olan her şeyin sorumlusuyum. Yani zamanım. Ve eğer başarırsan sen de benim ilk Zaman Korucum olacaksın."

Ertesi sabah, güneş ufkun maviliğini saçtığı ilk nuruyla kırmızıya boyarken Nebenteru uyanıp çantasını hazırlamaya başladı. Deve derisinden tabaklanarak yapılmış, ağzı büzülebilen, iki ucunu birbirine bağlayan askısı sayesinde sırtta kolayca taşınabilen bu çantayı Ra Tepesi'ne çıkmak için kullanacağı Nebenteru'nun aklına gelmezdi. Daha önce, yaptığı kısa seyahatlerde de bu çantayı yanına almasına karşın, bir tepe tırmanışı için yanına ne alması gerektiği konusunda çok fazla fikri yoktu. Bu nedenle de aç kalma ihtimaline karşı çantayı erzak ile doldururken, halat ve kanca gibi tırmanırken gerekebilecek birtakım malzemeleri de eklemeyi unutmamıştı.

"Haydi yola çıkıyoruz!" dedi Nebenteru, bir eliyle de yatakta yatmakta olan genç adamı dürterken. Çantayı istifleme işini bitirmiş, kendisi ile beraber yolculuğa çıkacak olan çırağı Raman'ı kaldırmaya gelmişti. İlk birkaç dürtüşe sadece mırıldanarak cevap veren Raman, Nebenteru'nun sarsıntıyı arttırmasıyla yataktan fırladı.

"Ne, nereye çıkıyoruz?"

"Ra Tepesi'ne. Dün konuştuk ya, sabah erkenden çıkacağız diye..."

"Sabah ne kadar erken olduğunu söylememiştin ama..." Raman bir yandan esneyip bir yandan da gözlerini ovuşturuyor, kendine gelmek için vücudunu geriyordu.

"Haydi, bir an önce hazırlan."

Raman'ın da hazırlanmasıyla beraber yola çıkmışlardı. Ne-

5 Türk Mitolojisinde zaman tanrısı

6 Mısır mitolojisinde güneşi ayarlamak ve yükseltmekten sorumludur.

benteru, sırtındaki tırmanma avadanlıklarının yanında bir de ağaçtan yapılmış bir değnek almıştı. Yaşı henüz genç olmasına karşın, tırmanış için bu tarz ucu sivri bir değnekten destek alarak yürümenin akıllıca olacağını düşünmüştü. Zorlandığı noktalarda değneği saplayıp, değnekten güç alarak kendini yukarı çekmeyi planlıyordu.

Nebenteru ve Raman'ın yolculuğu daha henüz şehri terk etmeleriyle zorlaşmaya başlamıştı. Güneşin gökyüzünde kendisine beğendiği en tepe noktaya yerleşmesi sonucunda açığa çıkan sıcağın kavurucu etkisi, bundan binlerce yıl sonra bulunacak olan buhar kazanlarınınkini aratmayacak kuvvetteydi. Ufukta sıcak hava dalgaları raks ediyor, toprak gözle görülür şekilde zaman zaman çatlıyordu.

"Susadım, biraz dursak mı?" dedi Raman, sorunun cevabını umursamadan sırtındaki çantayı indirmiş, matarasını aramaya başlamıştı.

"Tamam," diye cevapladı Nebenteru, kendi matarasını Raman'dan önce bulmuş birkaç yudum aldıktan sonra ağzını büzüp çantasına geri koymuştu. "Az iç, daha yolumuz çok."

Raman'ın lıkır lıkır su içişi, Nebenteru'nun sözleri üzerine bıçakla kesilmiş gibi sona erdi. "Haklısın usta."

İkili, bir kayanın üzerinde oturmuş dinlenirken uzaktan gelen bir ses dikkatlerini çekti. At tarafından çekilen bir araba kendilerine doğru yaklaşmaktaydı. At ehlileştirmek büyük cesaret isterken, bu adam atı kontrol etmesi yetmezmiş gibi arkasına bir de araba bağlamıştı. Şehirde bu işi becerebilen kimse yoktu; ama civar köylerde at ehlileştirmeyi becerebilen birkaç kişi, zamanında şehre getirilmiş, on kadar at şehirde sahiplendirilmişti. Ancak bu atlara binmeye cesaret edebilen çok fazla kişi çıkmayınca at biniciliği de kısa sürede nadir yetenek-

lerden biri olarak kalmıştı. Bununla birlikte ne Nebenteru ne de Nebenteru'nun bildiği biri, bir atın arkasına araba bağlanıp çektirildiğine daha önce şahit olmuştu.

"Selam" dedi atlı, bir yılan gibi s harfini tıslayarak konuşuyordu.

"Nece konuşuyor usta?" Raman, cevap bekleyen gözlerini ustasına dikti.

"Ne bileyim!"

"Ha pardon, daha oraya gelmediniz. Merhaba," diye düzeltti atlı adam, "nereye gidiyorsunuz?"

"Ra Tepesi'ne."

"Ben oraya kadar gitmeyeceğim; ama yukarı kadar bırakabilirim. Oradan sonra tırmanırsınız, zaten tepeye uzanan patikayı görürsünüz. Yalnız oraya gitmek pek tekin değil, ne işiniz var?"

"Şey" Nebenteru, asıl sebebi söylemekte tereddüt etmiş, adam onun sözünü kesince de devam etmeye gerek duymamıştı.

"Neyse atlayın yolda anlatırsınız daha biraz yolumuz var zaten."

Adam; Nebenteru ve Raman'ın arabaya binmesini bekledikten sonra atını kamçıladı. At bu darbe ile yürümeye başlarken Raman sessizliği bozma ihtiyacı duydu.

"Buralardan değilsiniz sanırım." "Nereden anladın?" diye sordu atlı.

"Bizlere benzemiyorsunuz ve bir ata araba çektirmek bizde rastlanmış şey değildir."

Atlı adam bunu sadece gülerek yanıtlarken Nebenteru

"Çırağımın kusuruna bakmayın, biraz boşboğazdır."

"Önemli değil." Adam tekrar gülümsedi. "Ha, bu arada çuvallarda elma var, açsınızdır yiyin."

Raman, hemen ayağı dibindeki çuvalın ağzını açıp içinden iki tane elma seçti. Nebenteru, kendi yakınındaki çuvalı açmaya tenezzül etmese de Raman'ın uzattığı elmayı kabul etti. Nebenteru ilk ısırığı aldığında ağzında oluşan lezzeti daha önce hiç tatmadığını fark etti. O kadar enfes bir tattı ki bu, insanda hiç lezzetli bir şey yememiş hissiyatı uyandırıyordu. Sanki diğer tüm yiyecekler bundan böyle yetersiz gelecek gibi... Elmaları bittiğinde Nebenteru, ikinciyi almak üzere olan hem Raman'a hem de kendi nefsine engel oldu.

"Birer tane yeterli..."

Yollarına muhabbet eşliğinde bir süre daha devam ettikten sonra adam yeni çekerek atı durdurdu. "Yolumuz burada ayrılıyor. Dikkatli olun, tepe tehlikelidir."

"Sağ olasın. Haydi hayırlı yolculuklar."

"Siz de sağ olun, yol tek başına çekilmiyor."

Atlı adamdan ayrıldıktan sonra yollarına yaya olarak devam edecek olmak Raman'ın moralini bozmuştu. Nebenteru'nun sesi çıkmasa da onun da bu durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi, ancak o, buraya kadar yaya olarak gelmemiş olmaya şükredecek kadar alçakgönüllü, isyan etmeyecek kadar da metanetli biriydi. Zaten bu özelliğini de defalarca saati beğenmeyen Öt Han'a karşı göstermişti.

Patikaya ulaşıp tırmanışa başladıktan kısa bir süre sonra bir dinlenme molası verme ihtiyacı daha duymuşlardı. Yine Nebenteru'nun uyarılarına rağmen Raman, matarasındaki suyu kana kana içmiş, kısa sürede yarıya indirmeyi başarmıştı. Nebenteru ise suyu bittiği takdirde kendi matarasını paylaşmayacağı konusunda onu tehdit etmiş, Raman da bu tehdidin

ciddiyetinin farkına varınca su içme işini azaltması gerektiğini aklının bir köşesine not etmişti.

Attıkları adımların sayısı arttıkça, tırmanmak da bir o kadar zorlaşıyordu. Yorgunluğun da etkisiyle verilen molalar sıklaşmış, mataralarındaki sular da iyice azalmıştı. Uzun bir süre devam eden patika tırmanışı, en sonunda Nebenteru'nun Öt Han'ın bahsettiği çayı görmesiyle son buldu.

"Bu çay bizi mağaraya götürecek," dedi Nebenteru. "Yolumuz az kalmış olmalı."

"Bunun bir de geri dönüşü var," diye kendi kendine söylenen Raman'ı Nebenteru duymazdan geldi.

Nebenteru'nun tahmininden biraz daha uzun olsa da çayı bulmalarıyla kat ettikleri mesafe iyice azalmış, yaklaşık yarım saatlik bir takibin ardından Öt Han'ın sözünü ettiği mağaraya ulaşmışlardı. Çay, mağaranın içinde birikip bir gölet oluşturuyor, göletteki suyun yansımaları mağaranın çeperinde dans ediyordu. Bu dünyaya ait olamayacak kadar güzel görünen bu manzaradan ziyade Nebenteru'nun dikkatini göletin etrafına asimetrik yayılmış bembeyaz taşlar çekmişti. Nebenteru, büyükçe bir taşı kaldırıp ışığın daha iyi açıyla yansıdığı mağara ağzına yakın noktaya getirdi.

"Gördün mü Raman?" dedi Nebenteru heyecanla, fakat Raman ne görmüş olması gerektiğinden emin olamayarak kafasını sallıyordu.

"Bak, ışık taşa çarpınca kırılıyor; ama diğer taşlarda olduğu gibi değil, ışık tam tersi yöne yöneliyor."

"Diğer taşlarda buna hiç dikkat etmemiştim," dedi Raman, bunca zamandır buna dikkat etmemiş olmasının verdiği utançla.

"Neyse, şimdi bu taşı düzleştirelim ve kadranı oluşturalım.

Sen de gösterge için bir taş ara."

"Tamam."

Raman gösterge olarak kullanacakları taşı ararken Nebenteru çoktan keski ve çekici çantasından çıkarmış taşın üst kısmını yontarak düzleştirmeye başlamıştı. Taş çok sert görünüyor olmasına karşın keski darbeleriyle o kadar kolay şekil alıyordu ki Nebenteru buna anlam verememesine karşın çok fazla güç harcamıyor olmasına minnet duyuyordu.

"Bu iş görür sanırım," Raman, elinde dar açılı dik üçgen şeklinde bir taşla Nebenteru'nun başında bitmişti.

Nebenteru taşı Raman'dan alıp incelediğinde "Tek kelimeyle mükemmel," dedi kendi kendine. "Daha önce elimle yonttuğum taşlardan bile mükemmel bir açıya sahip," diyerek Raman'a döndü. "Şurayı görüyor musun? Tam güneş ışığını üzerinden ikiye kırıp gölge oluşturacak mükemmelliğe sahip." Nebenteru iki parmağını hipotenüsün üzerinde gezdirdikten sonra taşı Raman'a geri verdi. "Şimdi şu kadranı bitirelim."

"Bunu neden burada yapıyoruz?"

"Koca taşı köye taşımaktansa saate dönüşmüş daha hafif bir taşı taşımak daha kolay olur da o yüzden. Ama istersen taşı sırtlanabilirsin."

"Usta olan sensin."

Nebenteru hava kararıncaya kadar çalışmasına devam etti. Kadranın üstünü düzleştirdikten sonra taşın alt ve yanlarındaki pürüzleri de alarak kadrana daha estetik bir görüntü verdi. Daha sonra kadranın düzlüğünü eşit parçalara bölerek zaman dilimlerini belirledi. En sonunda kadranın ortasından geçirdiği bir mile Raman'ın bulduğu gösterge taşını taktıktan sonra - oturtulacağı tabla hariç - saat tamamlanmıştı.

"Geceyi burada geçirelim, yarın sabah yola çıkarız," diye

önerdi Nebenteru saat ile işi bittikten sonra.

"Evet, bu karanlıkta ne ile karşılaşacağımız belli olmaz, mağaranın içi dışarıya oranla sıcak orada kalabiliriz."

Gün ışığının yüzüne vurmasıyla Nebenteru gözlerini açtı. Işığa alışıncaya kadar gözlerini birkaç kez kırptıktan sonra uzun bir süre esneyip gerindi. Kafasını Raman'a çevirdiğinde mırıldanarak bir şeyler geveledi̇ğini ve yüzüne nüfuz eden güneş ışığına daha fazla dayanamayıp birazdan uyanacağını tahmin etti. Nitekim Nebenteru'nun tahmini kısa sürede gerçek olmuş, Raman yattığı yerde doğrulup esnedikten sonra parmağıyla sabit bir noktayı, Nebenteru'nun arkasını göstermeye başlamıştı.

"Bu – bu da kim?" diye geveledi Raman. Nebenteru, parmağın gösterdiği yere döndüğünde Raman kadar olmasa da bir şaşkınlık nidasını dudaklarından salıvermişti.

"Aker! Burada ne işin var?"

"Bitirmişsiniz," dedi Öt Han eliyle güneş saatini göstererek.

"Evet."

"Sen bu adamı tanıyor musun?"

"Evet Raman. Benden saati yapmamı isteyen kişi buydu." Nebenteru kendisine yukarıdan bakılmasından rahatsız olup ayağa kalktı. Raman da ustasının ayağa kalkmasından cesaret alarak onu taklit etti.

"Yüzümü kara çıkarmadın. Tam istediğim gibi bir saat olmuş."

"Ben, mataralara su doldurmaya gidiyorum," dedi Raman, bir anda ortaya çıkan bu adamın karşısında durmak istemiyordu.

"Tamam," dedi Nebenteru.

"Sakın göletten doldurma," diye uyardı Öt Han.

Nebenteru, Raman'ın duyduğundan emin olduktan sonra tekrar Öt Han'a döndü. "Şimdi, bu saat ne işe yarayacak?"

"Göstersem daha iyi olur sanırım." Öt Han, güneş saatinin gösterge taşını birkaç milimetre oynattı. Nebenteru güneşin oluşturduğu gölgenin değişmesinden başka bir şeyin değişmediğini fark edince sorgulayan gözlerle Öt Han'a baktı.

"Ben, mataralara su doldurmaya gidiyorum," dedi Raman. Nebenteru, az önce su doldurmaya giden Raman'ın tekrar arkasında bitip aynı şeyleri söylemesine şaşırmıştı. Raman su doldurmaya gidince Öt Han taşı bir kez daha döndürdü.

"Ben, mataralara su doldurmaya gidiyorum." Tekrar.

"Ben, mataralara su doldurmaya gidiyorum." ...

Öt Han'ın her hareketinde Raman'ın tekrar arkasında belirip aynı şeyleri söylemesinden rahatsız olan Nebenteru "Tamam, yeter!" diye patladı.

"Sanırım anladın. Bu saat, zamanı kontrol edebiliyor.

Ancak bunu senden başkası yapamaz."

"E? Ne için kullanacağım bunu?"

"Onun da sırası gelecek."

***

Zamanın donmasıyla ıssızlaşan kalabalık Langfeld Caddesi'nde iki bedenin yürüyüşü dışında hiçbir hareket yoktu. Sigaradan çıkan dumandan heykeller, yerçekimini hiçe sayarak havada duran bir kedi, aldığı son darbenin titreşimlerini henüz üzerinden atamayarak çoklu bir görüntüye sahip olan

gitar telleri, rüzgârın etkisiyle birer yelken gibi açılmış uzun saçlar ve diğer her şey donmuştu. Küçük adımlarla bu kalabalığın içinde yürüyen Charlotte ve Nebenteru dışında her şey...

"Biz tam olarak ne yapıyoruz peki?" diye sordu Charlotte. Nebenteru'nun daha fazlasını açıklaması için.

"En iyisi göstermek, gel."

Nebenteru'yla beraber caddenin trafiğe bağlandığı meydana geldiklerinde durdular. Nebenteru kaldırımın sağ tarafında duran adamlardan birinin elindeki yeşil bira şişesini alıp yerde yuvarladı. Şişe kaldırım boyunca yuvarlanırken Nebenteru parmağını şaklattı. "İyi izle."

Nebenteru'nun parmağını şaklatması tüm her şeyin tekrar harekete geçmesini sağlamıştı. Bira şişesi yuvarlanırken bir adam şişeye basarak tökezledi ve elindeki anket kâğıtları havaya fırladı. Kâğıtlardan bir tanesi rüzgârın etkisiyle bir kadının suratına çarpınca kadının elindeki kahve, yanında yürüyen erkek arkadaşının üzerinde döküldü. Kahve ile yanan adam öne doğru eğilince kalçasıyla arkasındaki kadına çarptı. Kadın çarpmanın etkisiyle savrulup yere düştü ve bir saniye önce durduğu yerden bir motosikletli hızla geçip asfaltta yoluna devam etti.

"Gördün mü? Küçük bir dokunuş ile bir hayat kurtuldu. İşte yaptığımız kısmen bu: Ufak müdahalelerle Zaman Haydutları'nın neden olduğu etkileri tersine çevirmek."

"O kadın da mı Zaman Haydutları yüzünden ölecekti?"

"Hayır. Onun kaderinde ölmek vardı. Yani ne olursa olsun bugün yine de ölecek."

|14:00|

Pek İlgisiz Aşina Suretler

Tik tak, tik tak... Charlotte'nin topuklu ayakkabıları; kaldırım taşlarına her değdiğinde, çantasındaki köstekli saatin çıkardığı seslerin birkaç oktav fazlasını çıkarıyordu. Dün yaşadığı olayların vesile oldukları, attığı her adımda aklında yeni bir düşünce kabarcığının patlamasına neden oluyor, bu düşünceler birikerek kafasının içinde bir göl oluşturuyordu. İşten kovulmasıyla başlayan bahtsız serüveninde, kasketli bir adam tarafından takip edilmeye başlandığı paranoyasının asılsız olmadığını bir bar taburesi üzerinde otururken öğrenmişti. Antik Mısırlı bir adam olan Nebenteru'nun var olması bile beyninin çalışmasını önlemeye yetecekken, Nebenteru'nun zamanı durdurmasıyla beyni her şeyi geri sarmıştı.

Nebenteru'nun yalnızca bir cam şişeyi yuvarlayarak ortaya çıkardığı sonucun, bir insanın hayatını kurtarması, Charlotte'nin tahminlerinin çok ötesindeydi. Tüm bu yaşadıkları, sabah uyandığında aklını kurcalayan bir durumu net şekilde idrak etmesine neden olmuştu. Nebenteru bunu sözlü bir şekilde dile getirmemiş olsa da Charlotte'nin işten kovulmasının sebebi oydu. Üzerinde "Hazır ol!" yazan kâğıtların ve dolayısıyla iade edilen ürünlerin sorumlusu Nebenteru'dan başkası olamazdı. Nebenteru bu hareketiyle bir kelebek etkisi oluşturmuş ve Charlotte'yi şimdiki zamana sürüklemişti. Bugüne gelene kadar da Charlotte'nin saati nasıl kontrol ettiğini, saatin bu olağanüstü gücünü ne amaçlarla kullandığını öğrenmek için sürekli onu gözlemlemişti. Ancak Nebenteru, başka korucuların varlıklarından da söz etmiş ve kendisini gözetleyenin sadece kendisi olmadığını açıkça ima etmişti. Peki, diğer korucular neden kendilerini henüz göstermemişti. Charlotte, sabah yatağından kalkıp dükkâna doğru yola çıktığından beri

aklında bir dolu düşünceyi muhafaza ediyordu; ancak dükkâna vardığında bu düşüncelerin yerini farklı bir duygu aldı...

Charlotte - her zamanki gibi - anahtar kullanmak yerine dükkâna girmek için kapıyı ittirdiğinde kapı yerinden oynamadı. Kilitli olduğunun bilincinde olmasına karşın kapıyı birkaç kez daha zorladıktan sonra, yaptığının anlamsızlığını fark edip bu eylemi yarıda bıraktı. Nerede bu çocuk, diye içinden geçirirken çantasını karıştırıp telefonunu aramaya başladı.

Gilbert şimdiye kadar, Pazar dâhil her gün, dükkânı açmıştı. Bu durum, içindeki endişe dozunun yüksek hacimli partiküllere ulaşmasına neden olduğu esnada Charlotte, cep telefonuna sarıldı. Rehberinde birkaç sıra indikten sonra Gilbert'in ismini bulup aradı.

"Efendim?" Hastalık ya da ağlamaktan çatallaşmış ses tonu, Charlotte'nin alışık olduğundan farklı olsa da Gilbert'e ait olduğu belliydi.

"Gilbert, ne oldu? Seni dükkânda göremeyince merak ettim."

"Kusura bakma lütfen..." Gilbert bir süre bekleyip burnunu çektikten sonra devam etti "Hastanedeyim."

"Ne oldu başına bir şey mi geldi?"

"Hayır – hayır ben iyiyim. Annemin durumu ağırlaştı, hastaneye getirdim. Baldemar Babamın işe gitmesi gerekiyormuş, mecbur ben getirdim."

"Hangi hastanedesin? Söyle hemen geliyorum!"

"Hanse'ye yolladılar. Şimdi oradayız."

"Tamam, hemen geliyorum!"

Charlotte, eve dönüp arabasını almanın zaman kaybına neden olacağını düşünerek dükkânın alt caddesinden bir taksi çevirmiş, çok geçmeden hastaneye varmıştı. Danışmaya

Emma Eisenextrakt ismini verince bankodaki görevli bu isme ulaşamadı. Daha sonra Charlotte Gilbert'in ve annesinin farklı soyadına sahip olduğunu hatırlamış, Gilbert'e telefon ederek odayı öğrenmişti.

Oda, standart bir özel hastane odasıydı. Hijyen seviyesinin ne kadar yukarıda olduğunun kanıtlanması amacıyla her yere beyaz renk hâkimdi. Charlotte'nin oldum olası sevmediği; antiseptik, antibiyotik, serum, kan, tentürdiyot ve hastalık esansından muazzam ölçeklerde hazırlanmış parfüm kokusu, tüm odayı çepeçevre sarmıştı. Emma Hanım, koluna bağlanmış bir serum ile yatakta yatarken Gilbert, ağlamaktan kızarmış gözleriyle refakatçi koltuğunda oturmaktaydı. Charlotte'nin odaya girdiğini görünce Gilbert ayağa kalkıp içtenlikle Charlotte'ye sarıldı. Charlotte bu sarılmayı çok rahatlatıcı bulmuş ve Gilbert'in da aynı duyguyu hissetmiş olmasını dilemişti. Göğüs kafesinin boşta kalan yanında da bir kalbin attığını hissetmek basit; ama insanı rahatlatan harika bir duyguydu.

"Ne oldu Gilbert?"

"Annem bir süredir kötüydü. Bu sabah aniden bayılıp yere düştü. Ben de apar topar onu hastaneye getirdim. Gustov'dan bizi buraya sevk ettiler."

"Anlıyorum."

"Charlotte kızım sen mi geldin?" Yorgun bir ses Gilbert'in arkasındaki yataktan yükselince Charlotte'nin dikkati o tarafa kaydı.

"Evet," diye cevap verdi Charlotte, ses tonuna nasıl bir duygu eklemesi gerektiğini bilemeden.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Benimle mi konuşmak istiyordunuz?"

"Evet! Ve mümkünse yalnız..." Cümlesini bitirince gözle-

rini Gilbert'e çevirdi. Bu bakış ile yalnızlığı bozan kişinin kendisi olduğunu anlayan Gilbert, başını sallayarak odadan çıktı.

Gilbert'in ardından odayı kaplayan kısa sessizlik boyunca Koen bebek gözlerini dünyaya açtı; Holden Betty'e evlenme teklif etti; Caroline , ilk adımlarını attı... Ve bunlar sadece Winden ve çevresinde yaşanmıştı. Bir anlık duruma onlarca anı sığabiliyorken Charlotte'nin zamanla her oynayışı bütün bu insanların hayatlarını da değiştirebiliyordu. Charlotte'nin geçmişe her dönüşü başka hayatların farklı sonuçlarına neden olabiliyordu. Nebenteru'nun gösterisini yaptığı kelebek etkisinde olduğu gibi Charlotte'in bir hareketi Koen bebeğin ölü doğmasına, Betty'nin teklifi reddetmesine veya Caroline'nin adım atarken ayak bileğini kırmasına neden olabilirdi; ama o şu anda bunları düşünecek durumda değildi. Çünkü aklını dolduran başka bir düşünce, diğer düşüncelere olanak vermeyecek kadar zihninde yer kaplamaktaydı: Emma Hanım neden yalnız konuşmak istemişti?

"Beni görür görmez tanıyacağını düşünmek gibi aptalca bir hisse kapılmıştım," diyerek sessizliği bozdu Emma Hanım. Charlotte'nin anlamadığını belli edercesine kısılan gözleri dikkatinden kaçmayınca devam etme gereği duydu. "İsmimin tanıdık gelmesini umuyordum: Emma."

Charlotte, bu ismi ilk defa duyuyormuşçasına kulak kabartmış, zihninin derinliklerinde ismin kökenini araştırmaya başlamıştı. Nöronları, beynindeki çekmecelerin içindeki kâğıtları etrafa saçarak karıştırırken sonunda diğerlerine göre daha hızlı olan bir tanesinin iletiyi merkeze göndermesiyle Charlotte'nin zihni aydınlandı.

"Emma Hanım," dedi şaşkın bir fısıltıyla "benim dadımdın."

"Evet kızım, annen öldükten sonra uzunca bir süre sana

ben baktım. Ancak insan aklı işte, bazı şeyleri unutabiliyor. Ya da ben tanınmayacak kadar yaşlandım."

"E, bunu neden ilk başta söyleyerek kendini bana hatırlatmadın ki?"

"Bilmem, sanırım beni hatırlamış olmanı diledim. Kendin bulabilseydin daha mutlu olabilirdim galiba."

"E, bunu söylemek için Gilbert'i göndermene gerek yoktu..." Emma Hanım'ın işaret parmağı havaya kalkınca Charlotte'nin sözü yarım kaldı.

"Onu bunun için yollamadım. Sana açıklamam gereken bir şey var..." Emma Hanım'ın yarışma sonucunu açıklayacak bir sunucu gibi işi ağırdan alması Charlotte'nin merakını ve heyecanını artırmasının yanı sıra sinirlerinin de gerilmesine neden oluyordu. Fakat, hasta yatağında yatan birine hissettiği gerginliği yansıtmanın doğru olmadığının farkındaydı.

"Gilbert, senin kardeşin!" dedi nihayetinde.

"Ne?" Charlotte duydukları karşısında sesinin ne kadar yüksek çıktığını umursamamıştı. Hastanede olduğunu hatırlamasıyla sesini alçaltarak aynı soruyu sorması, zamanı geri almamış olmasının getirisiyle yersiz olmuştu.

"Gilbert, Bay Tannhaus'un oğlu!" dedi ve gözlerini Charlotte'den kaçırıp pencereye çevirdi. "Bunu açıklamanın bir yolu yok. O zamanlar henüz daha gençtim ve Tannhaus'un asaletine hayrandım. Suç benim, çok üzgünüm." Emma Hanım'ın gözlerinden akan damlalar, sözlerini desteklercesine yanaklarından süzülüyordu. Charlotte bu duydukları karşısında ağzını açmaya yeltendiyse de ağzından tek bir kelime dâhi dökememişti. "Charlotte," dedi Emma Hanım tekrar yüzünü Charlotte'ye çevirdikten sonra. "Ben ölüyorum... Gilbert sana emanet."

Charlotte, duyduğu bu sözler karşısında dudaklarını aralayabilecek cesareti dâhi bulamamıştı. Söyleyeceği her şey yetersiz kalacak, kelimeler anlamını yitirecekti. Tüm bunların getirisiyle sadece başını sallamakla yetindi. Charlotte, babasının böyle bir şeyi yapmış olmasına imkân veremiyor, bu durumu anlamlandıramıyordu. O anda hem Emma Hanım'ın hem de Charlotte'nin gözlerindeki damlalar akmamak için bir dirayet ile karşılaşmıştı. Charlotte, kadına son bir kez baktıktan sonra tek kelime dahi edemeden odadan çıktı.

Gilbert hemen kapının yanındaki sandalyelerden birine oturmuş amaçsızca cep telefonuna bakıyordu. Charlotte'nin gölgesini fark edince başını kaldırıp ona baktı.

"Annem ne konuştu seninle?"

Charlotte ne diyeceğini bilemeden derin bir nefesi içine çekip dişlerinin arasından tıslayarak dışarı verdi. Gözyaşlarına hâkim olabilmek için burun kökünü sıktıktan sonra ancak kendisini konuşmaya hazır hissetmişti. "Eğer ona bir şey olursa – sana sahip çıkmamı istedi."

Bu sözlerle yalan söylememiş olsa da Charlotte, doğruların tamamını da dile getirmemişti. Ancak dile döktüğü bu kelimeler dahi Gilbert'in gözlerinin dolmasına neden olmuş, Charlotte ne olduğunu anlayamadan kendini Gilbert'in kolları arasında bulmuştu. Gözlerini kapatıp omzunu Gilbert'in omzuna yasladı. Ne kadar işe yarayacağını bilmeden, olabildiğince onu teselli etmeye çalışıyordu. Gözlerini açtığı anda, koridorun sonunda, krem rengi kasketi ve beyaz atkısı ile Nebenteru'yu gördü. Adam fark edildiğinden emin olduktan sonra yürüyerek duvarın arkasında gözden kayboldu.

"Gilbert, benim gitmem gerek. Dualarım annenle..."

"Sağ ol. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Charlotte, Gilbert'e veda ettikten sonra hızlı adımlarla Nebenteru'nun gözden kaybolduğu tarafa yürüdü. Koridoru boydan boya aşıp sağa döndüğünde onu tam karşısında buldu.

"Burada ne arıyorsun?"

"Durumlar karışık, yardımın gerekiyor."

"Yardımım mı?"

"Evet, dışarı çıkalım anlatırım."

Nebenteru ve Charlotte asansörle zemin kata indikten sonra Nebenteru iterek hastane kapısını açtı. Ancak kapı hastanenin bahçesine değil, saat dükkânının içine açılmıştı. Bu geçiş sırasında midesinin bulandığını hisseden Charlotte, elini ağzına atıp yutkundu.

"Burası benim dükkânım?" Charlotte'nin sözleri soru sormasa da vurgusu emin olma ihtiyacı duyan bir sual barındırıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Nebenteru.

"Nasıl geldik aniden buraya?"

"Kapıyı açarak tabii ki!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle!" Charlotte gerçekten de sinirlenmişti. "Hastanenin kapısı bizim dükkâna mı açılıyor!?"

"Gerçek, gerçekte nedir Charlotte?"

"Bu nasıl bir soru?"

Nebenteru derin bir nefes aldı. "Duyu organlarımızla algılayabildiğimiz şeyin gerçek bir madde olduğuna inanıyoruz öyle değil mi? Ancak yanılıyorsun. Onu görebilmen, duyabilmen ya da hissedebilmen onun var olduğu anlamına gelmez. Bunlar sadece senin beynine gönderilmiş sinyallerden ibaret.

Bu dünya üzerindeki her şey, beynin nasıl algılarsa o şekilde var olur. Kapının dükkâna açılmasını algılamanı istedim ve buradayız. Algıladığımız bu materyalist evren – aslında hiçbir şey gerçek değil, her şey mümkün!"

Nebenteru'nun sözleri, Charlotte'yi felsefe derslerine götürse de kulaklarına zırvadan başka bir şey değilmiş geliyordu. Fakat buna bu şekilde tepki verdiği takdirde Nebenteru'nun 'Zamanı kontrol eden bir saate sahipsin ve bunlar sana zırva geliyor öyle mi?' diyeceğini tahmin ediyordu.

"Peki ne işimiz var burada?"

"Bir ayna almamız gerekiyor; ama özellikle BİR ayna!"

"Bir dakika, sanırım neden bahsettiğini biliyorum." Charlotte hızlı adımlarla dükkânı arşınlayıp ofise girdi ve kasayı açıp içindeki aynayı aldıktan sonra geri döndü. "Bunun gibi bir şey mi?" Altın işlemeli saplı aynayı Nebenteru'ya uzattı.

"Ta kendisi."

"E, şimdi ne yapacağız?"

"Farklı bir yere geçiş yapmamız gerekiyor, gel benimle."

Nebenteru birkaç adım öne geçince Charlotte da adımlarıyla onu takip etti. Dükkânın tam ortasında, içinde saatlerin olduğu vitrinlerin arasında, rastgele gibi görünen; ancak Nebenteru'nun milimetrik adım hesaplarına bakılırsa, o kadar da rastgele olmayan bir noktada durdular. Nebenteru pardösüsünün cebinden küçük bir güneş saati çıkarıp avucunun üzerine yerleştirdi.

"Saate dokun!"

"Neden?"

"Amma soru soruyorsun, dokun şuna!"

Charlotte, Nebenteru'nun sesini yükseltmesinin etkisiyle

elini uzatıp minyatür güneş saatine dokundu. Parmak ucunun ilk temasıyla beraber dükkânın içindeki eşyalar, yeni güne nurunu saçan güneş gibi parlamaya başlamıştı. Üstelik parlaklıkları giderek yoğunlaşıyordu. Nihayetinde Charlotte, yakıcı seviyeye ulaşan ışığın etkisiyle gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Tekrar gözlerini açmaya cesaret ettiğindeyse kendisini sonsuz bir beyazlığın ortasında buldu.

"Neredeyiz?"

"Hiçbir yer," dedi Nebenteru. "Zamanın ve mekânın olmadığı bir yerdeyiz."

"Tüm bunları aklım almıyor!" Charlotte kendi etrafında dönüp gözle görülür bir madde aradı ancak beyazlığın köşeleri dahi yoktu: Altı yöne doğru sonsuza kadar uzanıyordu.

"Aklına mukayyet ol." Nebenteru işaret parmağını Charlotte'nin şakağına dayadı. "Ona fazlasıyla ihtiyacın olacak. Gel, beni takip et."

Boş beyazlığın etkisiyle, kat ettikleri yolu anlamak imkânsızdı; ama Charlotte, attığı adımları hesaba katarak yaklaşık yüz metrelik bir yürüyüş yaptıklarını düşünüyordu ki, durdular.

"Sana zaman çizelgesinden bahsetmiştim," dedi Nebenteru. "İşte bu zaman çizelgesi..." Tam önlerinde duran, sağa ve sola sonsuza kadar uzanan bir kâğıdı gösteriyordu adam.

"Çizelgenin gerçekten bir çizelge olacağını düşünmemiştim."

"Öyle. Bu çizelgeleri doldurmak zaman kâtiplerinin görevi... Ancak bazen zaman haydutları tarafından bazı sapmalar olabiliyor. Bunu daha önce söylemiştim. İşte şimdi yine bir sapma yaşandı. Üstelik geçmişte ve yine üstelik benim geçmişimde."

"Nasıl bir sapma."

"Bir zaman haydudu benim güneş saatimi ele geçirdi ve sen onu geri alacaksın."

"Ben mi? Bu nasıl olacak?"

"O zamanki Nebenteru'nun yanına gidip saati ele geçirmesine yardımcı olacaksın."

"O zamanki, yani Milattan Önce dört binli yıllara..."

"Hem evet, hem hayır."

"Bu da ne demek?"

"Yalnızca belli bir geçmişe kadar gidebiliyorsun ve senin durumunda bu 9 Mart 2016 oluyor. O tarihten öncesine gittiğin takdirde kendini babanın vücudunda buluyorsun."

"Evet."

"Ancak bunun sayesinde (Nebenteru boşlukta duran görünmez bir tokmağı kavradı) geçmişi günümüze getireceğiz."

"O nasıl olacak?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Taşıyıcı gözlem yapar. Sadece arkamdan gel."

Charlotte, kendisine söyleneni yapıp Nebenteru'nun açtığı görünmez kapıdan içeri girdiği anda yukarıdan inen ışık huzmeleri etraflarını sardı. Huzmeler parlaklıklarını yavaşça yitirip değişik şekiller almaya başlamıştı. Dağlar, çimenler, ağaçlar, bulutlar ve diğer her şey sanki ışıktan yaratılmış gibi görünüyordu. Saf, beyaza yakın sarılıkta parıldayan tüm evrende katı görünen sadece Nebenteru ve Charlottet'yi. Fakat bu durum çok kısa sürdü ve ışık maddeler doğal formlarının kaplamalarını üzerlerine geçirip gerçekliğe büründüler. Geçiş sona erdiğinde Charlotte, kıyafetlerinin de değişmiş olduğunu fark etti. Üzerinde, antik Mısır zamanına ait olduğunu tahmin

ettiği beyaz bir elbise vardı. Topuklu ayakkabıları yok olmuş yerlerini deri sandaletlere bırakmıştı. Buna karşın boynundan bir kolye gibi sarkan köstekli saat, tüm bu antik görünümle tezat oluşturuyordu.

Charlotte, o anda burnunda bir ıslaklık hissedince parmağını dudağının üzerine götürdü. Elini çektiğinde işaret parmağının kırmızıya boyandığını görünce bakışlarını Nebenteru'ya çevirdi.

"Atlamanın yan etkisi," dedi Nebenteru, "Birazdan dinecektir."

Charlotte baş ve işaret parmaklarını kullanarak bir kez daha burnunu sildi. "Sanırım Mısır'dayız, hem sen neden değişmedin?" Nebenteru'nun hâlâ krem rengi kasketli kıyafetiyle duruyor oluşu Charlotte'in yeni dikkatini çekmiş, bu soruyu sorma ihtiyacı duymuştu.

"Çünkü ben, bu boyuttan değilim. Ben sana yardım etmek için buradayım; ama olaylara müdahale edemem. Çünkü bu zamandaki ben hâlâ bu zamanda varlığını sürdürmekte. Senin öncelikle onu bulman gerekiyor."

"Çok anlaşılmaz konuşuyorsun. Şu anda burada olmak akıl alır gibi değil."

"Zamanı kontrol edebilen bir saatin var (Nebenteru, Charlotte'nin boynunda asılı duran saate vurdu) ve bu olanlara akıl almaz diyorsun öyle mi? Ama sana bir şey diyeyim mi: Zaman'ın kendisi zaten başlı başına akıl almaz."

"Tamam anladım," Charlotte, Nebenteru'nun böyle bir cevap vereceğini bildiği hâlde bu sözleri söylediği için kendisine kızdı ve derin bir nefes aldı "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Nebenteru, bu soruya cevap vermek yerine yolu göstermeyi tercih etmişti. Kurak zeminin üzerini örten turuncu kum

taneleri sandaletinin içine girdikçe Charlotte kendi içinde bir sinir harbi yaşıyor; sandaletinin burnunu zemine vurup dolan kumları boşalttıktan sonra üfleye püfleye yoluna devam ediyordu.

"Daha yürüyecek miyiz?" diye sordu Charlotte, sonunda sabrının sınırına geldiğini hissederek.

Birkaç adım önde duran Nebenteru arkasını dönüp kısa bir süre hiçbir şey söylemeden Charlotte'ye baktı. "Senin böyle nazlı biri olduğunu fark etmemiştim."

"Değilim. Sadece sinirliyim."

"Az kaldı, bak görünüyor." Nebenteru'nun eliyle ufukta gösterdiği yeri görmek için Charlotte elini kaşlarının üzerine siper edip gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı.

"Neden oradan başlamadık? Yani demek istediğim bu zamana geldiğimizde mekân neden orada olmadı?"

"Charlotte, taşıyıcı gözlem yapar. Soru sormaz. Zaman anlaşılmaz. Bu cümleleri kaç kere tekrar etmem gerekecek."

Bir süre daha yürüdükten sonra Nebenteru'nun başta gösterdiği hedeflerine ulaşmışlardı. Şehrin kapılarından sorgusuz sualsiz geçtikten sonra, yine Nebenteru'nun rehberliği doğrultusunda asıl hedefleri olan yere, Nebenteru'nun evine yönelmişlerdi. Charlotte, şehir karmaşasının, farklı ölçülerde olsa dâhi, her dönemde mevcut olduğunu görebiliyordu. Evin bahçesine vardıklarında Nebenteru'yu çalışma tezgâhında bir işle uğraşırken görünce Charlotte, istemsizce yanındaki kasketli Nebenteru'ya bakma ihtiyacı duydu. İki Nebenteru'nun birbirine bu kadar yakın durmasından daha şaşırtıcı olan ise Charlotte'in bahçede gördüğü diğer kişiydi.

"Gilbert?"

***

Charlotte'nin boynundan bir kolye gibi sarkan köstekli saatin göğsüne değdiği noktada atmakta olan kalbi, saatin ritminin moderato kalmasına neden oluyordu. Dudaklarından dökülen "Gilbert!" fısıltısı - bu fısıltının çıkma nedeni göz önünde bulundurulduğunda – Charlotte'nin kalbinin hızla atma semptomunu saptamayı hiç de zorlaştırmıyordu. Çünkü Nebenteru'nun ikizinin hemen yanında durmakta olan genç, Gilbert'den başkası değildi.

"Aslına bakarsan," diye başladı kasketli Nebenteru. "Onun adı Raman."

"Raman mı?"

"Evet. Gel benimle." Nebenteru hemen sağ tarafta yer alan ağaçtan uzun ince bir dal koparıp ağacın altındaki küçük kayanın üzerine oturdu. "Yaklaş," demesi üzerine Charlotte de Nebenteru'nun yanındaki boşluğa oturmak için vücuduyla onu ittirdi. "Şimdi," Zaman Korucusu, elindeki dal parçasıyla toprak zemine bir daire çizdi. "Bu senin yaşadığın dünya, tamam mı?" Charlotte'nin başıyla onaylar gibi bir hareket yapmasından bunun tamam anlamına geldiğini düşünen Nebenteru devam etti. "Sen zamanla her oynadığında bu dünyadan bir tane daha oluşuyor." Hâlihazırda çizilmiş olan dairenin üzerinden birkaç kez daha geçti. "Her zamanı geri alış farklı sonuçlar doğuracak farklı bir gerçekliği oluşturuyor ve bu nedenle de ölmüş olanlar yaşayabiliyor, yaşayanlar ölebiliyor ve bunun gibi binlerce olasılık yer değiştiriyor." Konuşması boyunca dairenin üzerine daireler çizmeye devam etmiş, bunun neticesinde dairenin şekli bir hayli bozulmuştu.

"E bunun Gilbert'in burada olması ile ne alakası var?"

"Şimdi," Nebenteru, önceki daire ile kesişen başka bir daire

çizdi. "Bu da benim dünyam. Seni buraya getirirken geçmişe gitmediğimizi, geçmişi günümüze getirdiğimizi söylemiştim, hatırladın mı?"

"Evet."

"İşte, bunun sonucunda iki dünya birbiriyle kesişti. İşte tam burada!" Adam, elindeki dal ile iki kümenin kesişim noktasına birkaç kez vurdu. "Yani, senin ve benim dünyam kesişti. Tabi buna romantik bir algıyla değil, bilimsel olarak bakmalısın - Neyse, işte bu nedendendir ki bu dünyada kendi dünyandan suretleri farklı benliklerde görebilirsin. Gilbert da bunlardan biri ve ondan başka kişiler de göreceksin."

"Biraz karışık oldu. Ama sanırım mantığı kavradım," dedi Charlotte, kendinden tam emin olamasa da "Pekâlâ, şimdi tam olarak ne yapmamız gerekiyor."

"Gidip benimle tanışman..."

Charlotte, bu cümlenin kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünerek içinden gülerken Nebenteru'ya bunu hatırlatan bir bakış attı. Nebenteru ise bu bakışa iki elini birden kullanarak haydi git der gibi bir hareket yapınca, Charlotte bu isteğin tahmin ettiği kadar saçma olmadığını anlamıştı.

"Peki oraya gidip de ne diyeceğim? Hop, ben geldim diyemem ya."

"Doğrudan ona Nebenteru diye hitap edersen anlayacaktır. Ha, unutmadan (Pardösüsünün cebinden altın işlemeli aynayı çıkardı) bunu Nebenteru'ya ver."

Charlotte, bunun nasıl işe yarayacağından emin olamayarak şehrin doğu yakasında kalan Nebenteru'nun güneş saati imalathanesine doğru yürümeye başladı. Kasketli Nebenteru'nun da yanında geleceğini düşündüyse de arkasına dönüp baktığında adamdan eser olmadığını fark etmiş, bu andan iti-

baren kendi başına kaldığını anlamıştı.

İmalathanenin bahçesine girdiğinde Gilbert'in tıpatıp kopyası olan Raman'ın bir mermer taşını zımparalamakta olduğunu gördü. Zımparanın altında pürüzlerini kaybeden taşın benzerleri bahçenin sol tarafındaki ahşap çitlerin dibine, üst üste yığılmıştı. Sağ tarafta yanan ateşin üzerinde, üçayağa bağlı duran bir kazanın içindeki sıvı kaynamakta, ateşten uçuşan köz parçaları kazandan yükselen buhara karışmaktaydı. Raman, Charlotte'nin varlığını fark edince zımparalama işini yarıda bırakıp sorgulayan gözlerini ona dikti. Charlotte, antik Mısır'da kullanılan lisanı konuşmak bir yana hangi dilin konuşulduğunu dahi bilmediğini o anda fark etmiş, haliyle sorgulayan bakışların altında kala kalmıştı.

"Evet?" sorusunun aksansız bir dil ile Raman'ın ağzından dökülmesiyle, Charlotte'nin lisan konusundaki tüm endişesi o anda yok oldu.

"Nebenteru'ya bakmıştım."

"Yabancısınız değil mi? Nebenteru içeride, birazdan gelir." Charlotte, dış görünüşü gibi, sesinin de Gilbert'in tıpatıp aynısı olması nedeniyle Raman ile konuşurken hiçbir yabancılık hissetmiyordu.

"Evet, buralardan değilim." Charlotte, daha fazla konuşursa, konuşacaklarının ne olacağı konusunda aklında bir plan yapmaya çalışırken Nebenteru, imalathaneden dışarı çıktı.

"Charlotte?"

Charlotte, beklemediği bu kelime karşısında şaşkınlığını gizleyememiş, ağzından çıkan NE nidası tahmininden çok daha yüksek olunca eliyle ağzını kapama ihtiyacı duymuştu.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Bunu açıklayabilmek çok zor; ama zaman çizelgesinde bir

tuhaflık olduğunu biliyorum. Öt Han ya da buralarda bilinen adıyla Aker bana ulaştı ve senden bahsetti. Hiçbir olasılıkta güneş saatini kaybetmemem gerekiyordu; ancak bir zaman haydudunun müdahalesi sonucunda onu kaybettim."

"Peki onu nasıl geri alacağız?"

"Onun kim olduğunu da biliyoruz, nerede olduğunu da!" diyerek Raman da konuşmaya ortak oldu. "Ancak onu geri alabilmek için o zaman haydudunu bir şekilde alt etmemiz gerek."

Bahçede başlayan sohbet, akşam yemeğinde devam etmişti. Charlotte masada aynayı Nebenteru'ya vermiş ardından yemeklere uzanmıştı. Önüne gelen yemekleri kaşıklamaya başlayana kadar ne denli acıkmış olduğunu fark etmemiş, bu iştahını görgü kurallarını hiçe sayarak dışa vurunca kendisini dizginlemek zorunda kalmıştı. Nebenteru'nun yemekte anlattıklarına göre saati çalan kişi, Raman ile beraber saati yapmak üzerine Ra Tepesi'ne doğru yola çıktıklarında at arabasıyla onları alan bir adamdı ve saat iki kazulet savaşçı tarafından korunmaktaydı. Bu saati almanın tek yolu ise o iki savaşçıyı öldürmekti.

Akşam yemeği boyunca saati nasıl ele geçirebilecekleri üzerine birtakım planlar yapmışlar, ancak her planda karşılarına çıkan pürüzler nedeniyle daha iyisini yapmak üzere öncekileri zihin çöplüklerine atmışlardı.

"O mermerden başka bir saat yaptın mı?" diye sordu Charlotte, aklına gelen fikri uygulamaya koyabilmek için bu sorunun cevabının evet olması gerekiyordu.

"Evet," diye cevapladı Nebenteru, Charlotte'nin beklentisini karşılayarak.

"Pekâlâ, onunla zaman yolculuğu yapmayı denedin mi?"

"Hayır!"

"Neden?"

"Çünkü Aker bana zamanla oynamanın çok tehlikeli olduğunu söyledi. Yalnızca kendisinden bir talimat gelirse bunu yapmam gerektiğini, aksi takdirde sonuçların tahmin edilemez olduğundan bahsetti."

"O saat kimde?" Charlotte için Aker'in söylediklerinin bir önemi yoktu. Onun amacı, bir an önce güneş saatini ele geçirmekti.

"Bir benzerini General Herihor için yapmıştım."

"Tamam, ona gitmemiz gerek."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Raman, merakının hat safhaya ulaşmış olmasından yaklaşık on dakikadır ağzına bir lokma koymamıştı.

"Bizim yerimize General'in o iki savaşçı ile savaşmasını sağlayacağım. Tabii burada da durumlar aynı şekilde işliyorsa." Charlotte, en azından bir fikre sahip olmanın verdiği memnuniyet duygusuyla tabağındaki buttan bir ısırık alırken dudakları tebessüm ile yanaklarını geriyordu.

Ertesi sabah, General Herihor'un villasının önüne geldiklerinde güneş çoktan doğmuş ve villanın bahçesindeki saatin üzerine gölgesini düşürmüştü. Charlotte, Nebenteru ve Raman bahçe girişindeki kemerin altında beklerken Charlotte'nin planının tam olarak nasıl çalışacağı konusunda diğer ikisinin henüz hiçbir fikri yoktu.

"Güneş battıktan sonra saat ile daha fazla oynayamazsın," diye hatırlattı Nebenteru. "O nedenle zaman ile oynadıktan sonra gün batımına kadar vaktin var. Ancak bunu yaparak General Herihor'u nasıl ikna edeceğin konusunu anlamış değilim."

"Onu bana bırak."

Generalin villası, diğer insanlardan daha yüksek olduğunu anlamak için yeterli bir görünüme sahipti. Şehirde diğer evler en fazla iki katlı iken, bu villa dört katlıydı. Sahip olduğu bahçesinde yer alan bitkilerin oluşturduğu düzen - henüz peyzaj kavramının ortaya çıkmadığı o dönemde - yirmi birinci yüzyıl mimarlarının hayal gücünde bile canlanamayacak muhteşemlikteydi.

İrili ufaklı çeşitli taşların, asimetrik bir harika yarattığı patikanın sağ ve sol yanları diz hizasına gelen çayır safranı çiçekleriyle bezenmişken, patikanın ikiye ayırdığı bahçenin sol ortasında mürrüsafi ağacı yükseliyor, onun simetrisinde kudret narı ağacı tüm ihtişamını ortaya koyuyordu. Patikanın genişleyip bir daire oluşturduğu bahçenin tam ortasında ise Nebenteru'nun imal ettiği güneş saati bir bergüzar gibi kendisini sergiliyordu.

Charlotte, bir türlü alışamadığı sandaletlerini taş zeminde tıklatarak patikayı aştı ve güneş saatinin önünde durdu. Raman ve Nebenteru, Charlotte'nin bir sonraki hamlesinin ne olacağını bildikleri hâlde, merak içinde hemen arkasında onu izliyordu. Charlotte, güneş saatinin gösterge taşını yaklaşık üççeyrek tur döndürdü. Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin olamıyordu, sonuçta bu dünyada bu güce sahip olan kişi Nebenteru'ydu ancak buraya gönderildiğine göre kasketli olan Nebenteru bunu kendisinin yapmasını istiyordu.

Gösterge taşını yerine oturttuğunda Charlotte şüphelerinin yersiz olduğunu anlamıştı. Zaman ve mekân ile beraber Charlotte'nin vücudu da bir akışın içine çekilmişti. Gökyüzü örtülerek bir tavan ile kapanırken, Charlotte'nin kolları kalınlaşıp vücudu öne doğru eğildi. Akış tamamlandığında kendisini yatakta, şınav pozisyonunda buldu. Bedeninin altında başka

bir bedenin varlığını hissetmesinin garabetiyle dona kaldı. Zamanı geri alıp General Herihor'un vücuduna girdiğinde, General'in vücudunun da başka bir vücudun içinde olma ihtimalini Charlotte daha önce hiç düşünmemişti. Fizyolojik olarak daha önce deneyimlemesi imkânsız olan bu histen rahatsız olmuştu. Midesini bulandıran bu vaziyetten bir an önce kurtulmak için altındaki kadının içinden çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu kadın, General'in durmasından rahatsız bir ses tonuyla.

Kızın yüzünün eski sekreteri Jasmin ile aynı olduğunu fark etmesiyle Charlotte'nin yaşadığı şaşkınlık bir kat daha artmış, hemen vücudunu çekip yataktan kalkarak üzerine sabahlığını geçirmişti.

"Nereye gidiyorsun?" Jasmin'in sesi yataktan yükselirken Herihor'un vücudunu kontrol eden Charlotte, yatak odasından çıktı. Koridorun sağında yer alan boy aynasının yanından geçerken aynadaki görüntüsü dikkatini çekti. Geri dönüp aynaya bakma ihtiyacı duydu. Kontrol ettiği vücudun Herihor'a ait olduğunu bilse de aynadaki surat ona çok daha tanıdıktı. İnce kaşların altındaki mavi gözler, kaşların inceliği ile yarışan üst dudağı ve bir perçemi alnına düşen kumral saçlarıyla bu surat WindenMark'ın CEO'su Nils Brunkhorst'dan başkasına ait değildi. Her ne kadar Nils Brunkhorst'u daha önce çıplak görmemiş olsa da bu vücuda sahip olamayacağını tahmin ediyordu; ancak bu yüzün ona ait olduğu aşikârdı.

"Önce Gilbert, sonra Jasmin ve şimdi de Nils Brunkhorst," dedi kendi kendine "Sırada kim var merak ediyorum."

Charlotte, ayna ile olan konuşmasını bir kenara bırakıp, sabahlıkların dışarı çıkmak için uygun olmadığının farkına vararak tekrar yatak odasına döndüğünde Jasmin'in - ya da

adı her neyse - odadan çıkmış olduğunu gördü. Kıyafet dolabı olduğunu düşündüğü, ahşap mobilyanın kapağını açıp, dışarıda giymeye uygun olduğunu düşündüğü yünlü dokumalı lacivert kumaştan bir kıyafeti üzerine geçirdi. Parlatılmış deriden bir kemeri boynundan geçirdi, göğsü hizasında çapraz yapıp belinden bağladı ve kafasına altın rengi-siyah çizgilerle bezenmiş hemhem tacına benzer bir şapka geçirdi. Son olarak da kısa Mısır kılıcını beline astı.

General Herihor'un ya da Nils Brunkhorst'ın vücudunu kontrol eden Charlotte'in ilk amacı bir an önce Nebenteru'nun atölyesine varmaktı. Buraya beraber geldikleri için atölyenin tam olarak yerini hatırlayabiliyordu; ancak yolda yürürken istisnasız her insanın gizli gizli kıkırdayıp yüzlerini çevirmeleri Charlotte'nin dikkatini dağıttığından bir sokaktan yanlış dönmüş, yolu iki yüz metre kadar uzatmasının ardından ancak atölyeyi bulabilmişti. Atölyede kendi bedenini, Nebenteru ve Raman ile konuşurken bulduğunda kısa çaplı bir şok daha yaşadı. Nebenteru ve Raman'ın da diğer insanlar gibi gülmemeye çalışması nedeniyle bu şok yarım kaldı.

"General," dedi Nebenteru genzinden gülmesine engel olamayarak.

"Nebenteru, benim Charlotte."

"Ne?" diye bağırdı diğer Charlotte şaşkınlıkla.

"Ben senim," Herihor'u kontrol eden Charlotte, eliyle diğer Charlotte'yi susturdu. "Henüz o planı yapmadınız; ama şu anda General Herihor'un vücudunu kontrol ediyorum."

"Her kimsen, boynuna astığın şu bekâret kemerini bir çıkar da ondan sonra konuşalım," Gilbert'in sözleri, Charlotte'nin insanların kendisine neden güldüğünü anlamasına neden olunca Charlotte da gülmeden edemedi.

"Tamam," dedi General Herihor. "Yaptığımız plana göre ben General Herihor'un vücuduna girecektim ve böylelikle güneş saatini geri alacaktık. Ama kendimi burada bulmayı hiç beklemiyordum. Şimdi hemen yola çıkalım ve şu saati geri alalım." Charlotte, bu otoriterliğinin nedeninin General'in vücudunu kontrol etmesinden mi yoksa içinde bulunduğu durumun getirisinden mi kaynaklandığını bilemiyordu; ama bunun karşısındakileri etkilediği, üçünün de hareket etmeye hazır hâle gelmelerinden belli oluyordu.

Dört kişilik grup; Nebenteru ve Raman'ın önderliğinde güneş saatinin muhafaza edildiği Amon Tepesi'nin eteklerinde kurulmuş Güneş Tapınağı'na vardığında, iki kazulet bedenli adamı piliseli beyaz etekleri, çıplak göğüsleri ve bacaklarını bağcıklarıyla saran sandaletleriyle nöbet tutarken bulmuştu. Grup, tapınağa iyice yaklaştığında nöbetçiler ellerini kılıçlarının kabzasına attı.

"Daha fazla yaklaşmayın," dedi nöbetçilerden solda duran. General Herihor ile aralarındaki mesafe iki adımdan daha aza inince adam kabzasını daha bir sıkı tutmaya başlamıştı. Adamın iriliğine karşın General'in azameti yadsınamayacak şekilde ortadaydı. Nöbetçinin çekinceleri yüzünden belli olsa da aldığı emri yerine getirmeye kararlı olduğu da anlaşılıyordu. "General, daha fazla yaklaşmayın."

Charlotte, adamın kendisini tanıyor olmasının bir avantaj sağlayacağını düşündüyse de işler tam olarak istediği gibi gitmemişti. Sağ taraftaki nöbetçi çoktan kılıcını çekmiş, kendisini dövüşmeye hazırlamıştı.

"O güneş saati bu adama ait ve siz onu iade etmelisiniz."

"Ben sizin askerlerinizden biri değilim General ve bana emir veremezsiniz." Diğer nöbetçinin de kılıcını çekmesiyle

beraber artık dövüş kaçınılmazdı. Charlotte de kınından kılıcını rahatlıkla çekti.

Ben kılıç kullanmayı bil – Charlotte kılıcı kolaylıkla elinde çevirebildiğini fark edince aklında kurduğu cümlesini de bilmiyorumdan biliyor muymuşuma çevirdi. Bedeni kontrol ederken ona ait yetenekleri de beraberinde edindiğini şimdi fark ediyordu ve daha önce kumarhanede bir anda oyuna aşina olmayı başarmasının da nedenini böylelikle öğrenmişti. Ancak şu anda kumarhane yeteneklerini düşünmekten çok, kılıç ustalığındaki marifetlerini bu iki nöbetçinin üzerinde göstermesi gerekiyordu.

İki adamın aynı anda üzerine atılmasıyla Charlotte kılıcını kaldırıp iki darbeyi aynı anda savuşturdu. Metalin metale çarpma sesleri tüm tapınakta inlerken Charlotte, bulduğu boşlukta savurduğu tek bir kılıç hamlesi ile soldaki adamın boynunda kırmızı bir gülümseme çizgisi oluşturdu.

"Ha siktir... Ben, ben insan öldürdüm," dedi kendi bedenini kontrol etmekte olan Charlotte.

"Teknik olarak General Herihor öldürdü, güzelim." General Herihor'un bedenini kontrol eden Charlotte, bu şekilde düşünmüş olmasına akıl erdiremiyordu; ama bunun da Herihor'a ait bir özellik olduğu düşüncesi onu teselli ediyordu. O anda diğer adamın yaptığı hamleden ustalıkla sıyrılıp, çevik bir hareketle arkaya geçti. Kılıcıyla rakibinin diz kapaklarının arkasına attığı kesik adamın acıyla inlemesine ve akabinde yere yığılmasına neden oldu. Düşmanını etkisiz hâle getirdiğinden emin olsa da Charlotte içindeki öfkeyi bastıramıyordu. Kılıcını atıp büyükçe bir kayayı kavradığı gibi yerde yatan adamın kafasını ezdi. Gördüğü sahne karşısında kendisine hâkim olamayan kendi bedenindeki Charlotte kusmaya başlamış, General Herihor'u kontrol eden Charlotte ise yüzüne

bulaşan kanı temizlemeye koyulmuştu.

"Haydi, şu saati alalım," dedi Raman, buraya asıl gelme sebeplerini hatırlatma ihtiyacı duyarak.

Grup saate doğru yürümeye başladığında tapınağın mermer merdivenlerinden, biri alkışlayarak inmeye başladı. Son basamağı da aheste bir hareketle ardında bıraktıktan sonra durdu. "Tebrikler," dedi elini son bir kez daha şaklattıktan sonra.

"İşte bu üç yıl önce bizi alan at arabalı adam," dedi Nebenteru.

Ancak iki Charlotte'nin aynı anda şaşırmasına neden olan, bu adamın at arabalı adam olmasından çok onlara tanıdık gelen bir surete sahip olmasıydı.

"Adam Kahnewald," dedi ikisi birden.

"Karnaval mı?" Raman'ın sesi, Charlotte ve Herirhor'un ucuz bir kopyası gibi çıkmıştı.

|15:00|

Alternatif Gerçekler ve Gerçek Alternatifler

Tik tak, tik tak... Ahşap tabanlı sandaletlerin, mermer merdiven basamaklarına her vuruşu, ahenkle bir melodi oluştururken, melodinin tapınağın içinde yankılanan her notası bu müziğe geri vokal olarak eşlik etmekteydi. Adam, son basamağı da gerisinde bırakmasına karşın, düşük tempolu alkışına bir süre daha devam etti.

"İşte bu üç yıl önce bizi alan at arabalı adam," dedi Nebenteru.

O anda General Herihor'un vücudunu kontrol etmekte olan Charlotte ve kendi bedenindeki diğer Charlotte'ı şaşırtan durum bu adamın at arabalı adamdan fazlası olmasıydı.

"Adam Kahnewald," dedi ikisi birden.

"Karnaval mı?" diye sordu Gilbert'in suretindeki Raman.

Raman'ın bu boş sorusu, Adam Kahnewald'ın iki elini yana açması sonucu dikkatleri üzerine çekmesiyle, havada kalmıştı. Karşısındakilere, olayın şokunu atlatabilmeleri için kısa bir süre tanıdıktan sonra konuşmak için dudaklarını araladı; ancak ağzından ilk kelimeler çıkana kadar dudakları bir müddet bu şekilde kalmıştı.

"Aferin Charlotte." Adam Kahnewald'ın ağzından ilk bu kelimelerin çıkmış olması iki Charlotte'nin da ufak bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu. "Demek Nebenteru'nun saatini geri almayı başardın. Öyle olsun." Adam Kahnewald, başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve tekrar mermer merdivenlerden çıkıp tapınağa girerek gözden kayboldu.

"Bu kadar mı yani?" dedi General Herihor.

"Öyle görünüyor." Nebenteru'nun cevabının net olmaması

Charlotte'yi endişelendiriyordu, ancak bu cevabı kabul etmekten başka çaresi de yok görünüyordu.

Bir süre sonra, "Güneş batmak üzere," diye hatırlattı Raman.

Nebenteru, Raman'ın ne demek istediğini anlayıp güneş saatini yerinden aldı. "Artık geri dönsek iyi olur."

Grup, şehre doğru yola çıktığında, güneş de ufukta iyice alçalmıştı. Son kızıllığını dibe vurup göğe yeşil bir nur fırladığında General Herihor adım atmayı kesti. "Neler oluyor burada?"

"Sanırım güneş battı," dedi Raman.

"Ne işim var burada?" General'in konuşması, Charlotte'nin kontrolünde olduğundan çok daha sert çıkıyordu.

"Bir sorun yok General," dedi artık kendi bedenine dönmüş olan Charlotte.

"Sen de kimsin?" diyerek sesin sahibini görmek için arkasına dönen Herihor, o sırada kafasına adlığı sert bir taş darbesiyle yere yığıldı. Raman hıh diyerek nefesini tutarken Charlotte ise bunu başarmış olmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Önce tapınakta iki kişiyi öldürmüş, şimdi de bu adamı bayıltmıştı. Asla yapmayacağı eylemleri yapmış olmak, içinde şüphe tohumlarının yeşermesini sağlamıştı. Vücudunu kontrol ettiği insanların davranışlarını da mı kendi bünyesine alıyordu?

"Böylesi, açıklamaya çalışmaktan daha iyi oldu," dedi gülümseyerek. Önce yerde yatan General Herihor'a ardından da tepkilerini görmek için Nebenteru ve Raman'a baktı. Bunu ben mi dedim?

"Bu çok güzel oldu," dedi Raman, alaycı bir ses tonuyla, "Şimdi onu taşımak zorundayız."

Rüzgârın hızının ani bir şekilde artmasıyla beraber grubun Herihor'a ne olacağı konusundaki düşünceleri yarıda kaldı. Rüzgârın havalandırdığı toz bulutunun içinde beliren bir siluet yavaş yavaş netlik kazanarak grubun önünde bitivermişti. Siyah takım elbisesi ve krem rengi kasketiyle Charlotte'nin daha aşina olduğu Nebenteru, bir anda toz bulutunun içinden peyda olmuş, Herihor'un akıbetini unutturmuştu.

"Bu... Bu sensin," diye kekeledi Raman.

"Evet benim," dedi kasketli adam.

"Yok yani, o sen... Bu sensin." Raman'ın şaşkınlığı, kurduğu cümlelerin manasızlığını arttırıyordu.

"Görüyorum ki saati geri almayı başarmışsınız." Nebenteru, Raman'ın şaşkınlığını bir kenara bırakıp asıl mevzusuna geldi.

"Evet," diye cevapladı Charlotte, "Peki şimdi ne olacak, nasıl geri döneceğim."

"Saate dokunarak tabii ki!" Nebenteru'nun kelimeleri, sanki Charlotte, bunu nasıl bilmezsin, der gibi çıkmıştı.

Charlotte'nin yüz ifadesi ise elbette ben bunu nasıl düşünemedimin alaycı bir halini barındırıyordu. Yüzündeki ifade, orijinal Charlotte ifadesini aldıktan sonra Antik Mısırlı Nebenteru'nun elinde tuttuğu güneş saatine uzandı. Elinin kat ettiği her milimetre, içinde oluşan anlamlandıramadığı tedirginliğin giderek yoğunluk kazanmasına neden oluyor, kalbi gerginlikten bazı atışlarını kaçırıyordu. Gerginlik ve tedirginliğinin tepe noktası seviyesine ulaştığı anda, açık avucunun orta parmağı, güneş saatinin kadranına değdi. Bu temas ile beraber gösterge taşı bir topaç gibi dönmeye, her dönüşünde de mekânda bir maddenin ışıkla parıldamasına neden oluyordu. En nihayetinde her yer ışıkla kaplanıp aniden söndüğünde

Charlotte kendisini yirmi birinci yüzyıl kıyafetleri içinde Sana Hanse Hastanesi'nin bahçesinde buldu.

Tekrar kendi zamanına dönmüş olmanın rahatlatıcı etkisini tüm bedeninde hissederken, gözleriyle park yerinde arabasını aradı. Ancak arayışı, buraya taksi ile geldiğini hatırlamasıyla kısa sürmüş, aradan altı bin yıl kadar vaktin geçmiş olması nedeniyle de bunu hatırlamakta zorlanmasını normal karşılamıştı.

Bunun üzerine hastane önündeki taksi durağından sırada bekleyen ilk taksiye binip Winden'e dönmeye karar verdi. Ancak durağın önüne geldiğinde taksilerin, sarı değil siyah ve – yedi yaşındayken gittiği Zwickau'daki August Horch Araba Müzesinden hatırladığı taksiler gibi - Retro bir tasarıma sahip olduğunu gördü. Üstelik bir de ön kapılarının yanlarında beyaz yuvarlak içinde siyah gamalı haç olması Charlotte'nin şaşkınlık dozunun yükselmesine neden olmuştu.

"Buyurun Hanımefendi!" dedi durakta bekleyen taksicilerden biri.

"Ne bu, yeni tasarım mı?" diye sorguladı, bulunduğu durumu aydınlatmaya çalışan Charlotte.

"Anlayamadım." Gözlerini kısıp kafasını iki yana sallayan adam, sözlerini tavrıyla da destekliyordu.

"Taksileri diyorum."

"Ne olmuş taksilere?"

"Siyahlar ve gamalı haçlar var falan ya."

Taksici, karşısındaki kişinin saçma konuşmalarından rahatsız olamaya başladığını belirtir hareketler yapmaya, bir an önce içine düştüğü bu durumdan kurtulmak istediğini belli edercesine, hafif adımlarla geri geri yürümeye başlamıştı.

"Ne diyorsunuz anlamıyorum; ama ben kendimi bildim bileli bu gamalı haçlar bulunur ve taksiler siyahtır."

"Ta-mam," dedi Charlotte, bunu çözene kadar üzerine daha fazla gitmemeye karar vererek. "O zaman beni Winden merkezine bırakır mısınız?"

"Aaron," diye arkaya seslendi adam. "Hanımefendiyi Winden merkeze bırakıver."

Sana Hanse ve Winden merkez arasındaki kısa mesafe nedeniyle sırasını kaybedeceğinden eseflenen Aaron'ın - her ne kadar bunu yansıtmamaya çalışsa da - öf pöf sesleriyle yerinden kalkması çabasını başarısız kılmıştı.

Kısa sürecek olan yolculukları Müller Caddesi'nin Wismar Mezarlığı ile birleştiği noktada, taksi şoförü Aaron'ın aracı durdurmasıyla, olması gerektiğinden çok daha erken sekteye uğradı.

"Ne oldu, neden durduk?" diye sordu arka koltuktan başını öne uzatan Charlotte.

"SS Subayları. Yine arama yapıyorlar. Şu sıralar çok arttı."

"SS Subayları mı? O da ne?"

Şoför, bu cahilce soruyu soran kişinin yüzünü görebilmek için arkasına dönme ihtiyacı duydu. "Dalga mı geçiyorsunuz hanımefendi! Winden Bölgesi'nin Askeri Polis gücü işte. Wehrmacht, duymuşsunuzdur belki?"

"Wehrmacht mı?"

Şoför, bir insanın nasıl bu kadar cahil olabileceğine hayret ederek gözlerini yumup iç geçirdi. "Onu da mı bilmiyorsunuz?"

"Hayır, hayır onu biliyorum da Wehrmacht'ın burada ne işi var."

"İkinci Dünya Savaşı'ndan beri buradalar, hiç gitmediler ki!"

"Gitmediler mi?!"

"Bazen diyorum Üçüncü Reich'ın sonu gelse de siktir olup gitsinler; ama – Kusura bakmayın hanımefendi." Aaron, küfrettiğini biraz geç fark edip özür dileme ihtiyacı duydu.

"Nasıl olur, başarısız olan Barbarossa Operasyonu?"

Charlotte'nin bu sorusu, bir SS Subayının camı tıklatmasıyla yarım kaldı. "Ehliyet ve ruhsat," dedi adam.

Aaron, torpido gözünü açıp istenen evrakları bulduktan sonra "Buyurun efendim, bir sorun yok umarım," diye karşılık verdi. Charlotte, yaşadıklarını anlamlandırmakta zorlanıyordu; ancak içinde bulunduğu garabeti göz önüne alınca bu duruma da henüz bir anlam yüklememesi gerektiğine kanaat getirmişti.

"Hanımefendi, sizin de kimliğinizi görmem gerek."

Charlotte, kendisine söyleneni yapmak üzere çantasının içini kısa bir süre aradıktan sonra cüzdanını buldu. Cüzdanının mıknatıslı klipsini söküp baktığında, nüfus cüzdanının olması gerektiği yerde, tahmininden farklı bir kimlik kartı olduğunu fark etti. Kartı yerinden çıkarıp baktığında büyük harflerle "GROSSDEUTSCHES REICH" yazdığını gördü. Orijinal nüfus cüzdanından çok daha küçük olan bu kimliğin sağ üstünde Nazi Almanya'sının Kartallı arması yer alıyor, armanın hemen altında da "Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer (*Tek Halk, Tek Ulus, Tek Lider*)" yazıyordu. Charlotte, gün içinde yaşadıklarının şaşkınlığını henüz üzerinden atamamışken, her dakika bir yenisiyle daha karşılaşmasına henüz kendini alıştıramamıştı.

"Hanımefendi, kimliğiniz," diye yineleyen subay, Charlotte'nin şaşkınlığını üzerinden atmasını sağladı. Adam, Charlotte'nin uzattığı kimliği bir müddet incelemesinin akabinde

kimlikle beraber kendi aracına gitti. Birkaç dakika kadar bekledikten sonra tekrar geri döndü ve Charlotte'nin dikkatini çekmek için arabanın camına parmağıyla iki kere tıklattı.

"Bayan Serbien, bizimle merkez istasyona gelmeniz gerekiyor."

Charlotte, kendisi için açılan kapıdan dışarı adımını attığında, gitmemek için dirayet gösteren içindeki anlamlandıramadığı hissi dizginlemeyi zorlukla başarmıştı. SS Subayları'nın arabasına geldiklerinde Charlotte, bu aracın da alışık olduğu polis arabalarından daha değişik göründüğünü fark etti. Takside olduğu gibi bu aracın da kapısında gamalı haç mevcuttu ve polis arabalarının yeşil şeritlerinin aksine bu aracın yanları mavi ve fosforlu sarıdan oluşan damalı desenle kaplanmıştı.

Muhafız - sanki ihtiyacı varmış gibi - Charlotte araca binerken çarpmasın diye kafasına eliyle bastırdı. Aracı ortadan ikiye ayıran demir parmaklıkların arkasındaki koltukta Merkez istasyona doğru yola çıkarlarken taksi şoförü Aaron, parasını alamadığı için arabanın arkasından söyleniyor; ama Charlotte, kendinde bunu dinleyecek gücü bulamıyordu.

Kendi zamanına döndüğünden beri yaşadıklarını algılama konusunda güçlük çekse de kimlik kartında yazan GROSSDEUTSCHES REICH yazısı bazı şeyleri idrak edebilmesini sağlamıştı. Taksicinin başarısızlıkla sonuçlanan Barbarossa Operasyonu hakkında bir şey söylememesi, bu savaşın hiç yapılmadığı ya da başarıyla sonuçlandığı, dolayısı ile de Üçüncü Reich'ın bir şekilde mevcudiyetini devam ettirdiği anlamına geliyordu. Zihnini kurcalayan düşünceler, zamanı hızlandırırken, Charlotte zamanı değiştirecek saatini çıkarmaya çekiniyordu. Neden Merkez İstasyon'a götürüldüğü konusunda en ufak bir fikri dahi yokken, yapacağı herhangi bir hareketin ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşünmek, isteyeceği son şey bile değildi.

"Araçtan inin," dedi subay, açtığı kapı Charlotte'nin Winden Emniyet Müdürlüğü olarak bildiği bej rengi binaydı. Muhafızlar eşliğinde kapıdan geçerken, artık buranın Emniyet Müdürlüğü olmadığını tabeladan anlamıştı. Tabelada "Schutzstaffel Devriye Amirliği" yazdığını okudu Charlotte. Bu durumu derin düşünceler içinde sorgularken kapıdan girmişlerdi.

Subay, tiksinilecek bir şeyi tutarmış gibi, iki parmağı ile tuttuğu Charlotte'nin kimliğini masada oturan görevliye uzattı. Görevli, kısa bir süre subayın elindeki kimliğe boş gözlerle baktıktan sonra aynı şekilde baş ve orta parmağını kullanarak kimliği teslim aldı. Uzun uzun incelemesinin ardından, masasındaki paşa çayından bir yudum alarak bilgisayarına döndü ve birkaç tuşa basıp, kendinden emin bir ifadeyle, başını aheste aheste aşağı yukarı salladı.

"Nezarete!" dedi keskin sesiyle. "Kişisel eşyalarının kaydını yapın, sonra muhafazaya bırakın."

Subay, adamı başıyla onaylayıp Charlotte'nin dirseğinin üzerinden sıkıca tutarak onu yürümeye zorladı. Esansı bulunmayan pür çamaşır suyunun kokusunun metalinkine karıştığı koridor boyunca yürüyüp merdivenlerden indiklerinde hayvan kafeslerini andıran iki nezarethane hücresiyle karşılaştılar. Sağ taraftaki hücrede bulunan ahşap bankta, üzerine çektiği battaniye yüzünden cinsiyeti seçilemeyen biri yatmaktaydı. Subay, boştaki hücrenin kapısını açıp Charlotte'yi içeri itti. Koridordaki çamaşır suyunun kokusu, bu mahaldeki ter ve idrar kokusu nedeniyle iyice baskılanmış, Charlotte'nin burnunu buruşturmasına neden olmuştu.

"Geceyi burada geçireceksin, yarın da Winden Adliyesine sevk edileceksin."

Adam, hücrenin demir parmaklıklı kapısını kapatırken

Charlotte'nin "İyi de neden buradayım?" sorusunu duymazdan gelmişti. Charlotte da bu son çırpınışının umutsuzluğuna hayıflanarak nezaret hücresindeki ahşap banka oturmak üzere yürüdü. Bankın üzerindeki pislik tabakasının kıyafetine bulaşacak olmasından rahatsız olsa da daha fazla ayakta kalmaya dayanamayacağını fark edip, titizliği bir kenara bırakarak, banka oturdu. Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birbiriyle kavuşturdu ve gözlerinin zemine dalıp gitmesine müsaade etti. Yan hücreden gelen ses olmasaydı bu dalgınlık süreci saatler sürebilirdi: Diğer hücredeki kişi, üzerindeki battaniyeyi atarak bankta oturur pozisyona gelmiş, bu sırada da ahşabın çıkardığı gıcırtı, Charlotte'nin dikkatini çekmişti. Ancak Charlotte'nin asıl dikkatini çeken diğer hücredeki kişinin lacivert kasketiydi.

"Nebenteru?" diye seslendi Charlotte.

Adamın, kasketinin siperliğini işaret parmağıyla kaldırmasıyla kendini gösteren çekik gözlerinin, çıkık elmacık kemikleri ve ince dudaklarının Nebenteru'ya ait olmadığı aşikârdı. Charlotte, hücredeki kişinin Nebenteru olması için şu anda birçok şeyden vazgeçebilirdi, haliyle de kendisine bakan bu adam karşısında duyduğu hayal kırıklığını dışa vurmaktan çekinmemişti.

"Nebenteru, yarım kalmış işini tamamladı," dedi adam, Charlotte'yi şaşırtarak. Banktan kalkıp iki hücreyi birbirinden ayıran demir parmaklıklara yaslandı. "Benim adım Moxi Zhang Wei. Zaman Koruculari'ndan biriyim."

"Şükür," Charlotte, Nebenteru ile karşılaşmamış olmasının hayal kırıklığını başka bir Zaman Korucusu'nu karşısında görmesiyle oh çekip, rahat bir nefes alarak savuşturmuştu. "Tüm bunlar da ne? Neden Üçüncü Reich hâlâ mevcut?" Charlotte de ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı.

"Bu biraz karışık bir durum... Şu anda alternatif bir gerçeklikteyiz. Nebenteru ile beraber onun zamanına geçtiğinizde aldığın bazı kararlar veya yaptığın bazı eylemler farklı sonuçlar doğurdu."

"Ama ben... Çok bir şeye müdahil olmadık ki!"

"O zamanda yaptığın ufacık bir hareket, binlerce yıl sonrasında çok büyük bir etkiye neden olabilir. General Herihor'un vücuduna girdiğinde bir kadınla beraberdi ve o birliktelikleriden bir çocuk doğması gerekiyordu; ama sen bunu engelledin. Kulağa saçma geliyor ama o çocuğun doğmaması bir şekilde Almanya'nın Barbarossa Operasyonu'nu ertelemesine neden oldu. Sonunda da Teslimiyet Antlaşması imzalandı.""

"Bu nasıl bir bağlantı böyle!"

"Dediğim gibi, binlerce yıl öncesinde yapılan bir değişiklik, tahmin edilemez bir etki yapabilir. Belki onun soyundan gelen biri istihbarat sağlayan önemli bir isimsiz kahramandı ve bu gerçeklikte onun yerine geçen kişi onun kadar iyi değildi. Bunun gibi birçok teori üretebiliriz.

"Bunu algılamam çok zor!"

"Evrende bulunan her varlık, bizim düşüncemizden bağımsız şekilde var olmaya devam ediyor," dedi Zhang Wei "Sen olanları algılamasan da, yaşananları anlamlandıramasan da varlıkların birbiriyle etkileşimleri devam ediyor ve senin en küçük dokunuşun senden bağımsız sonuçları ortaya çıkarabiliyor. Alternatif gerçekler de bu şekilde oluşuyor ya da gerçek alternatifler doğuyor. Üçüncü Reich'ın yıkıldığı gerçeklik farklı bir boyutta senden bağımsız olarak varlığını sürdürmekte. Zaman; gerçeği alternatif yapacak kadar acımasız, alternatifi gerçek yapacak kadar kudretlidir."

Charlotte, her ne kadar algıda birçok bağlantı eksikliği his-

setse de başını salladı. "Peki antlaşma imzalandıysa neden burası hâlâ Almanya olarak görünüyor. İşgal kuvvetlerinin elinde olması gerekmez mi?"

"Senin bildiğin gerçeklikteki Reims ve Berlin'de imzalanan antlaşma Almanya'nın teslimiyet belgesiydi. Fakat bu gerçeklikte tüm Avrupa'nın Üçüncü Reich'a teslim olması anlamına geldi. Bu sözleşmeye göre her Avrupa ülkesi ülke statüsünden çıkarılıp eyalet olarak adlandırıldı. Almanya toprakları o kadar büyüdü ki tek bir merkezi yönetimden idare etmek çok zorlaştı. Bu nedenle de yine Berlin tam ortadan ayrılarak Batı ve Doğu Almanya kuruldu. Bazı şeylerin kaderini değiştiremezsin."

Charlotte, Zhang Wei'nin açıklamaları sayesinde olanlara biraz mantık erdirebildiyse de hâlâ her şeyi bir temele oturtmayı başarabilmiş değildi "İşler çok karışık bir hâl aldı. Bunu nasıl düzelteceğiz?" dedi, cevabının karşısında olduğunu ümit ederek.

Zhang Wei, elini cebine atıp taslardan oluşan küçük bir düzeneği çıkardı. "Bununla."

telegram : @cinciva

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Altıncı Kısım|

Akşamüstü

H. G. Tannhaus

"Zaman, bir bakıma geçici hadiseler ırmağıdır ve akıntısı da pek zorludur."

Antonius

|16:00|

Zhang Wei'nin Suları

M.Ö. 1600, Çin

Tik tak, tik tak... Büyük bir testinin altından damlayan sular, boş metal tasın içinde çınlıyordu. Her damlada dolan tas, içindeki ahşap parçayı yavaşça yükseltiyor, ahşaba çakılmış olan çubuk ise tasın yanındaki, gösterge görevi yapan cetveli işaret ediyordu. Çubuğun ahenkli yükselişi bir "Hi yah!" nidasının akabinde gelen yan kol darbesiyle kesintiye uğradı. Suyun dolmakta olduğu tas, aldığı darbe ile duvara çarpmış, içindeki sular hasır halıya yayılmıştı.

"Zhû[7] Zhang?" Siyahlara bürünmüş bir genç, sesi duyunca içeri girmiş ve ustasını kontrol etme ihtiyacı duymuştu.

"Bir şey yok Chao Fan." Zhang Wei, oturduğu yerden kalktı ve yüzünü Chao Fan'a döndü. "Saatin istediğim gibi olmaması sinirlerimi bozuyor."

"Neden?"

"Çünkü doğru değil!" Zhang Wei'nin sözleri, sıkılı dişlerinin arasından zor anlaşılacak şekilde çıkmıştı. "Testinin içindeki su azaldıkça, akış hızı değişiyor ve bu değişimin ne oranda olduğunu hesaplamak imkânsız, çok değişken."

"Ama nasıl olur Zhû yıllardır bu şekilde yapıyoruz şimdiye kadar bir sorun yaşamadık. Hatta binlerce yıllık bir yöntem bu! Şimdi ne değişti?"

"Hiçbir şey... Binlerce yıldır yanlış yapılıyordu, ben ise bu hatayı düzeltmek için yıllarımı harcadım; ama olmadı."

Chao Fan, ustasının ne denli sinirli olduğunu biliyordu. Ürettikleri su saatlerinde, Chao'dan kaynaklı en ufak bir hata olduğunda ustanın longan ağacından yapılma, vernikli sopa-

7 Eski Çince'de usta

sını kalçasına yer, kan oturan tarafın üzerine baskı yapmamak için gün boyunca yan oturmak zorunda kalırdı. Şimdi ise - kırmızıya dönen suratının hatları kendi içinde sinir harbi yaşadığını aşikâr kıldığından - Chao daha fazla kelime sarf etmemesi gerektiğine kanaat getirip, geri geri attığı ufak adımlarla odadan dışarı çıktı.

Metal tepsiyi yerden almak için çömelen Zhang Wei, Chao Fan'in yokluğundan bihaber, kendi kendine söylenmeye devam ederken, evin ahşap kapısı alışık olmadığı şekilde gümbürdeyerek çalınmaya başladı. Normalde, diğer ayak işlerinde olduğu gibi, kapıya bakmak da çırak Chao Fan'a aitti; fakat gecenin bir vakti bu densizliği yapmaya cesaret eden kişiye ağzının payını vermek için görevi kendisinin yerine getirmesi gerektiğine karar veren Zhang Wei, bir hışımla odadan çıkıp, hırsından zerre eksiltmeden kapıyı açtı. Ciğerlerine dolan öfkesini dışarı kusmak üzere ağzını açtığında, gördükleri karşısında hislerini içine çekti. Saçları, kıyafetlerine bulanmış kan kadar kırmızı; kapanmamak için direnen kapakların altından bakan gözleri, yeşim taşlarını kıskandıracak kadar koyu yeşil duran bir adam; sağ kolunu kapının eşiğine dayamış, büktüğü boynundan yukarı Zhang Wei'ye bakıyordu. Adam, birkaç kez yutkunup konuşmak için dili yardımıyla nemlendirmeye çalıştığı çatlamış dudaklarını açtıysa da ilk denemesinde ağzından bir ses çıkmamış, ikincisinde ise sadece "Su!" diyebilmişti.

Zhang Wei, karşılaştığı manzaranın getirisi olan şaşkınlığını üzerinden atar atmaz koluna girip adamı içeri çekti. Hasır halının üzerine oturttuğu adamın çamurla kaplı kunduralarını çıkarıp bir köşeye attığında, çıplak ayaklarının da elbiseleri kadar kanla boyanmış olduğunu gördü.

"Ne oldu size böyle?" Kapıyı açarken barındırdığı öfke,

aynı hızla yok olmuş ve yerini acıma ve merhamete bırakmıştı.

Kırmızı saçlı adam, Zhang Wei'ye cevap vermek için dudaklarını açtıysa da çok geçmeden pişman olmuş ve yine hırıltıyla boğulan sesiyle aynı arzuyu dillendirmişti:

"Su!"

"Tabii, tabii ne kadar aptalım. Chao Fan! CHAO!" Zhang Wei'nin bağrışıyla antrede biten Chao Fan'ın üzerindeki gece kıyafetleri ve mahmur gözleri henüz uyandığını belli ediyordu. "Ne çabuk uyuyorsun sen! Kapı yıkılacak gibi çalıyor; ama sen hiç istifini bile bozmuyorsun! Git hemen içeriden bir bardak su getir."

"Hemen, Zhû Zhang Wei." Chao Fan, mutfağa doğru seğirtirken, Zhang Wei de adamın koltuk altından destek olarak onu iç odaya yürüttü. İlk sedirin üzerine kendini bırakan adamdan kolunu sıyırmakta zorlansa da kısa bir denemenin ardından bunu başardı.

Chao Fan'in getirdiği suyu kana kana içen adam, derin bir hırıltıyla boğazını temizledikten sonra, daha anlaşılır; ama yine de boğuk bir sesle konuştu. "Bana buralarda Kanghui[8] derler."

"Sizi kim bu hâle getirdi?" Zhang Wei, başında bir gölge gibi dikilen çırağına döndü. "Chao, ne duruyorsun adama temizlenmesi için sıcak su, havlu, kıyafet falan getir, durma öyle!"

"Tamam Zhû!"

Chao bu kez de kendisinden istenilenleri getirmek üzere dışarı fırlamış, Kanghui soruya cevap vermeden önce de malzemeler ile beraber geri dönmüştü.

"Haydutlar," diye başladı kırmızı saçlı adam. "Çok önemli

8 Çin mitolojisinde su tanrısı

bir haritayı almak için beni bu hâle getirdiler. Çok değerli bir hazinenin yerini gösteren bir haritanın..."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kanghui kırık dişlerini göstererek gülümsedi ve göğsünün cebinden bir parşömen kâğıdı çıkardı. "Ama geri zekâlılar yanlış haritayı aldılar. Orada bulabilecekleri tek şey altın..." Kanghui'nin delice çınlayan isterik kahkahaları Zhang Wei'nin korkmasına, çömeldiği yerden bir diz mesafesi geri çekilmek zorunda hissetmesine neden olmuştu.

"E, hazine altın değil miydi zaten?"

Kanghui, bir kez daha kırık dişlerini göstererek gülümsedi. Gülümsemeyle kırışan suratındaki, saçlarıyla aynı kırmızılıkta biten, birkaç günlük sakalına karışan kan lekelerini ıslattığı havluyla sildikten sonra haritayı Zhang Wei'ye uzattı. "Ancak aptallar altın peşinde koşar!" diye fısıldadı.

Sobanın üzerinde duran çaydanlık, ıslık çalarak dumanlarını püskürtüyor, odanın içini yeşil çayın enfes kokusu dolduruyordu. Zhang Wei, ıslak bir elbezini kulpuna sarıp çaydanlığı kaldırınca yeknesak melodi sekteye uğradı. Alışılmış sesin yoksunluğu, gecenin bir saati, ziyaretiyle teşvik eden Kanghui'nin yattığı sedirden aniden fırlamasına neden oldu.

Adam, "Ancak aptallar altın peşinde koşar," diyerek haritayı Zhang Wei'ye uzattıktan sonra başka bir söz söylemeden kafasını içi saman çöpleriyle doldurulmuş yastığa gömmüş, sedir boyunca ayaklarını uzatırken, kapalı gözleriyle "Sabah anlatacağım," demişti. Zhang Wei ise elinde tuttuğu haritaya uzun uzun baktıktan sonra hiçbir anlam çıkaramamış, altından daha değerli hazinenin ne olduğunun merakıyla gece boyunca bir sağa bir sola dönerek sabahı etmişti. Ekseriyetle kahvaltılarda çayı demlemek Chao Fan'ın görevi olsa da bu

misafirin özel bir demi hak ettiğine kanaat getiren Zhang Wei - kapıyı açmakta olduğu gibi - bu vazifeye de talip olmuştu.

"CHAO! Misafirimiz uyandı, bardakları getir hadi," diye seslendi içeri doğru. Elinde tuttuğu çaydanlık giderek ağırlaşmaya başladığından, sinirleri hayli yükselmişti. "Bir türlü öğrenemedi şu işi. Günaydın Zhû Kanghui, rahat uyudunuz mu?"

"Harikulade," diye yanıtladı kırmızı saçlı adam. Gülümserken gösterdiği sağlam dişler Zhang Wei'nin dikkatini celp etmiş, ancak bu dişlerin bir gecede nasıl düzelmiş olabileceğini düşünmek istememişti.

"Geldim Zhû Zhang Wei." Chao Fan, elinde tuttuğu metal bir tepsi ile içeri girdi. Tepsinin üzerinde sadece boş bardakların bulunduğunu gören Zhang Wei iç geçirip çaydanlığı sol eline aldıktan sonra, boşta kalan eliyle Chao Fan'ın ensesine sertçe şaplak attı.

"Kahvaltılıklar nerde?" diye söylendi saat ustası.

"Hemen getiriyorum Zhû."

"Tepsiyi bırak, kolum koptu." Chao Fan sehpanın üzerine tepsiyi bırakırken, Zhang Wei çayları doldurmaya başladı.

"Kahvaltıya gerek yok Zhû Moxi Zhang Wei, bir an önce yola çıksak iyi olur. Siz en iyisi yolluk hazırlayın," diyerek onu durdurdu Kanghui.

"Nereye gideceğiz peki?"

"Nereye olacak," Kanghui, odanın diğer ucundaki koltuğun üzerine serili duran haritayı işaret etti. "Hazineyi bulmaya tabii ki!"

Erzaklar hazırlanıp yola düştüklerinde, güneş yükselmiş, saçtığı nur ile gölgelere meydan okuyor, bulutlar ise onu en-

gellemeye çalışıyordu. Meltemin huzur veren esintisi dahi sıcak havayı bastıramıyorken, Zhang Wei ve Chao Fan'ın sırtlarındaki yükler, onları hararete boğmak için sözleşmiş gibiydi. Kanghui, elinde tuttuğu harita ile, ıslık öttürerek önden önden yürüyordu. Öte yandan diğer ikisinin büzülen dudakları, ıslık çalmak için değil, sırtlarına binen bu acıyı sönümlemeye çalışmaktandı.

"Birazdan mola veririz," dedi Kanghui, arkasına dönmeye tenezzül etmeden. Attığı adımları biraz daha sıklaştırıp, ıslığının temposunu arttırdı. Bir süre sonra aniden durunca Chao Fan ona çarpmamak için son anda kendine hâkim olmuş, adam gözlerini kısıp güneşe doğru bakınca da içinden bu adam neye bakıyor diye geçirip - onu taklit ederek - elini kaşlarının üzerine siper etmişti.

"Hah! Burada mola verelim." Kanghui, sözlerini tamamlar tamamlamaz çimenlerin üzerine çöküp bağdaş kurdu.

Chao Fan, adamın hâl ve tavırlarından iyice tedirgin olmaya başlamıştı. Kendisi gibi, şaşkın gözlerle bakmakta olan ustasına yaklaşıp kulağına "Zhû, bu adam deli. Ben sana diyeyim de!" diye fısıldadı. Zhang Wei ise buna yalnızca başını sallayarak cevap verebilmişti.

Uzun bir yolu geride bırakmanın getirisi olan yorgunluğunu dindirmek için oturmayı düşünmek, adamın akli dengesi hakkında fikir yürütmekten çok daha mantıklı göründüğünden, Zhang Wei de çimenlerin üzerine oturmaya karar vermiş, lakin oturması ile Kanghui'nin yerinden fırlayarak "Bu kadar yeter!" demesi bir olmuştu.

Chao Fan cık cık cık diye dilini dişlerine vururken, grup ilk molalarını sona erdirmiş Kanghui'nin önderliğinde, sadece onun bildiği bilinmeze olan yolculukları tekrar başlamıştı.

Her geçen adımda rüzgârlar yükselirken ısı onunla ters orantılı olarak azalıyor, nemin verdiği etki ile ağızlarında hissettikleri kuruluk, Zhang ve Chao'nun dillerine dolanan lanetlerle ıslanıyordu. Güneş ufka elini uzattığında, Kanghui'nin bir kez daha durması, diğerlerine bir mola daha düşüncesini zerk ettiyse de adamdan gelen "İşte burası!" nidası, yanıldıklarını ortaya koymuştu. Sağ taraflarında bir ejder ağzı gibi açılmış mağara, kırmızı saçlı adam tarafından hedef olarak gösteriliyordu.

Kanghui, korkusuzca karanlık tünele doğru adımlarını atmaya başlamış, her nefeste tedirginlikleri artan Zhang Wei ve Chao Fan de hemen onun arkasından seyretmişti. Mağaranın içinin karanlığı, kırmızı saçlı adamın parmağını şak şak şaklatmasıyla, yerini göz kamaştıran parıltılara bıraktı. Kaynağı belli olmayan ışık huzmeleri, bembeyaz taşların üzerine çarpıp üzerlerine yıldızlar düşürüyor, tam ortada kalan göletin üzerinde dans eden toz zerrelerine sahne spotu görevi yapıyordu. Şıp şıp damlayan suyun sesi, derinlerden gelen deniz kabuğu uğultusuna eşlik ederken, grubun genizlerini dolduran iyot kokusu zihinlerde berrak bir pencere açıyordu.

"Burası neresi?" diye sorma cesaretini Chao Fan gösterdi.

"Burası-" dedi Kanghui "Shui[9] Mağarası."

"Altından daha değerli olan hazine ne peki, neden buradayız?" Zhang Wei'nin sözleri, yola çıktıkları ilk andan bu yana aklında birikenlerin dile getirilmesiydi.

"Altından daha değerli olan şey tabii ki bu su!"

"Su mu?" dedi Chao Fan, hayretini gizleyemeden. "Su nasıl altından daha değerli olur ya hu!"

"Bu seni ilgilendirmez xuétû[10]. Bu zhû ile benim aramda.

9 Eski Çince'de su.

10 Eski Çince'de çırak.

Sen şimdi git ve bize biraz şu şekilde (eliyle bir kâse yaptı) bir taş bul."

Chao Fan, ustası dışında birinin kendisine emir vermesine şaşırarak, teyit almak için gözlerini Zhang Wei'ye çevirdi. Bakışları etkili olmamış olacak ki "Zhû?" diye de ekleme ihtiyacı duydu.

"Adamı duydun Chao Fan, ne diyorsa onu yap!"

Chao, kafasını iki yana sallayıp ayaklarını sürüyerek mağaranın derinliklerine doğru kâse şeklinde bir taş aramaya yollanırken, Kanghui de suratına yerleştirdiği yarım ağızlı gülüşüyle Zhang Wei'ye döndü. Adamın kırmızı saçları, suyun içindeymişçesine dalga dalga dans etmeye, derisi kum taneleriyle kaplanmaya başlamıştı. Zhang Wei, bu değişim karşısında kapıldığı korkunun tepkisini iki adım geri atarak gösterdi. Adamın karşısında üşüyormuş gibi titriyor, aldığı her nefeste boğulacakmış hissine kapılıyordu.

"Sakin ol zhû Moxi Zang Wei," dedi Kanghui, okyanusun derinlerinden geliyormuş gibi bir sesle. "Bu göletteki su, tüm altınların bir araya geldiği hazinelerden bile daha değerli. Bu su, zamanı kontrol edebilmeni sağlayacak olan su saatinin ruhu olacak. Senden, debisini kontrol edebileceğin bir su saati yapmanı ve akışkan olarak da bu suyu kullanmanı istiyorum. Güneş saatleri artık geçerliliğini yitirdi, sen yeni bir devrin başlangıcı olacaksın."

M.S. 2016, Grossdeutsches Reich

Schutzstaffel Devriye Amirliği ya da Charlotte'nin bildiği ismiyle Winden Emniyet Müdürlüğü'nün nezarethanesindeki hücrede bulunan Charlotte için babasının vefatı ile hayatının sürüklendiği karmakarışıklık, daha önce olmadığı seviyeye

ulaşmıştı. Bir anda kendisini bulduğu antik Mısır devrinden sıyrılmanın şokunu henüz üzerinden atamamışken, yirmi birinci yüzyıl Almanya'sında beden bulması o şok hissinin katlanmasına neden oluyordu.

"İşler çok karışık bir hâl aldı? Bunu nasıl düzelteceğiz?" Charlotte'nin gözleri, Zhang Wei'ninkilere kilitlenmiş, bu sorunun cevabını orada bulmayı bekliyordun.

Zhang Wei, küçük burnunun altındaki ince dudaklarını aralayarak gülümsedi ve cebinden küçük bir düzenek çıkardı. Ufacık bir testi ve ondan daha da ufak tastan oluşan, Charlotte'nin ne işe yaradığı hakkında en ufak fikri dahi olmadığı bir düzenek.

"Bununla," dedi adam gülümsemesi kulaklarına vararak.

Charlotte düzeneği daha yakından görebilmek için demir parmaklıklara iyice yaklaşmış, cismin görüntüsü netlik kazandıysa da zihnindeki fikirler henüz bir manaya ulaşamamıştı. Yüzüne düşen saçlarını eliyle geriye tarayıp gözlerini kısarak tekrar baktı. Ne olduğunu algılamaya çalışmaktansa, bunu sormanın daha mantıklı olduğuna karar vererek "Bu da ne?" diyebildi.

Zhang Wei yüzüne, bunu nasıl bilmezsin ifadesini yerleştirirken, gülüşü soldu ve alt dudağı yer çekimine yenik düştü. "Bu bir su saati... Daha doğrusu su saati rünü tabii ki."

"Rün mü?"

"Nebenteru sana ne öğretti?"

"Onun da böyle küçük bir saati olduğunu biliyorum; ama tam olarak bana açıklamamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse anlatsaydı dahi anlayabileceğimden emin değilim."

"Rün, bir geçiş aletine çevrilmiş minyatür saat. Ancak geçişi yapmadan önce şu zindandan kurtulup senin saatini de

yanımıza almamız gerek. O olmadan rün bir işe yaramaz."

"E? Buradan nasıl çıkacağız peki?"

Bu soru üzerine Zhang Wei'nin yüzündeki nasıl bilmezsin ifadesi de kaybolmuş, onun yerini çekik gözlerini daha da kısmasına neden olan küçümser bir bakış almıştı. "Amatör, sen her şeyi böyle soracak mısın?" Son kelimesi henüz ağzından çıkmış, dudakları 'n' harfinin şeklini daha kaybetmemişken, hücre parmaklıklarına doğru ilk adımını atmış, bir hayalet gibi sıyrılarak nezarethanenin özgürlük bölgesine geçmişti.

"Acele edelim, daha dükkâna gideceğiz."

|17:00|

Kösteklinin İçine Hapsolmuş Zaman

Tik tak, tik tak... Nezarethanenin duvarında asılı duran büyük kadranlı saatin vuruşları, Charlotte'nin yüzüğünün demir parmaklıklara sabırsızlıkla vurarak tuttuğu tempoya eşlik ediyor, Zhang Wei'nin gözleri ise saatin sarkacı ile aynı hızda sağa sola oynuyordu.

"Ne arıyorsun?" Charlotte'nin sorusu üzerine Zhang Wei'nin gözleri sabitlendi.

Bir süre Zhang Wei, cevap oradan çıkacakmış gibi Charlotte'nin dudaklarına bakakalmış, ardından işaret parmağını kaldırıp aradığını bulmuş gibi gülümsemişti. "Tokan var mı?"

"Toka mı?" Charlotte istemsiz refleksle parmaklarını açık saçlarından geçirip bir toka aradı.

"Evet toka, firkete, zân[11]? Hangisini tercih edersen," dedi Zhang Wei, Charlotte'den biraz daha acele etmesi gerektiğini belirten bir ses tonuyla.

"Hayır yok," diye cevapladı Charlotte ellerini saçlarından çekmeden.

"O zaman bu işi eski usul halletmem gerekecek." Zhang Wei, yumruk yaptığı sağ elini açtığında avucunun içinde bir anahtar belirdi.

"Az önce bir cismi yoktan var mı ettin sen?" Charlotte'nin saçları arasındaki elleri mevcudiyetini sürdürürken, dudakları hayretle açılmış, kaşları ise alnında üç kırışıklık çizgisi oluşturacak şekilde yukarı kalkmıştı.

"Hayır tabii ki öyle bir yeteneğim yok. Sadece zamanı durdurdum ve anahtarları yerinden alıp geldim." Suratına yerleştirdiği Nebenteru sana bir şey öğretmedi mi, ifadesi Zhang

11 Eski Çince'de saç tokası.

Wei'de kalıcı bir hâl almaya kararlıydı.

"E, o zaman neden firkete istedin?"

"Geçmişe bir özlem yaşadım ve bunu dindirmek istedim. Şu an için bunu anlayabileceğini sanmıyorum."

"Madem gidip anahtarları alabiliyordun, neden saati de almadın peki?"

Zhang Wei, doğru der gibi işaret parmağını havaya kaldırıp salladı. Bu hareketin akabinde Charlotte'nin çantası sol elinde belirdi. "Haydi, seni çıkaralım şuradan."

Charlotte, hücreden dışarı çıktığında Zhang Wei'nin yüzüne içten bir gülümseme yerleşmiş, yanağında ancak dikkatli bakanların görebileceği bir gamzeye vesile olmuştu. Lacivert kasketinin siperliğini tutup başını hafif eğerek hazır olduğunun sinyalini verdi. Kısa bir süre sorgulayan bakışlarını Charlotte'ye hapsettikten sonra çantasını uzattı.

"Şimdi dükkâna gidelim!" Charlotte gözünü açıp kapattığı anda nezarethane yok olmuş, kendini saat dükkânının ortasında bulmuştu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Kolay olmadı," dedi Zhang Wei. "Zamanı durdurdum ve seni taşımak zorunda kaldım."

"E, beni dondurmasaydın o zaman."

Zhang Wei, bir şey arıyormuş gibi dükkânın içinde dolaşmaya başlamıştı. "Onun nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Nebenteru yapabiliyordu," dedi Charlotte, zafer kazanmış edasıyla. Bunun üzerine Zhang Wei alaycı bir tavırla burnundan gülmekle yetindi.

"Bize Shui Mağarası'nın suyu gerekiyor."

"Bir dakika!" Charlotte, Zhang Wei'nin hangi sudan bah-

settiğini tahmin etmiş ve ofise yönelip kısa bir süre sonra geri dönmüştü. "Sanırım aradığın su bu."

Saat ustası Charlotte'nin uzattığı cam şişeyi eline alır almaz aradığı suyun bu olduğunu anlamış ve başını tasdik ederek sallamıştı.

Su şişesini pardösüsünün iç cebine koyan Zhang Wei, çantasından köstekli saati çıkaran Charlotte'nin de hazır olduğunun farkına varmış ve yüzündeki gülümsemeyi koruyarak, avucunun içinde tuttuğu su saati rününü ona uzatmıştı. Charlotte, ne olursa olsun tavrıyla omzunu silktikten sonra su saatine dokundu.

Parmağı rünün üzerinde çok uzun süre kalmamıştı ancak, o anda zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş akıyordu. Önce, etraflarını saran saat vitrinleri eriyip aktı, ardından duvarlar balçığa dönüşüp yok oldular. Boşta asılı kalan tavan, kabarcıklar çıkararak var oluşunu yitirdi. Zemini kaplayan parkeler şeffaflaşarak helezonlar oluşturdu, açıkta kalan bulutlar yağmur olup Charlotte ve Zhang Wei'nin üzerini ıslattı. Kıyafetlerini kaplayan sıvı, beyaz bir buhara dönüşürken, ufka uzanan her zerre, buharın rengine bürünmüştü. Charlotte, daha önce tecrübe ettiği benzer bir olayı, şimdi Nebenteru yerine Zhang Wei ile yaşamış ve kendisini yine sonsuz beyazlığın ortasında bulmuştu. Burası Nebenteru ile beraber geldiği yer miydi emin olamıyordu; ama hatırladığı kadarıyla Mısırlı adam ona, yine böyle bir beyazlığın içinde mevcudiyetini sürdüren zaman çizelgesini göstermiş, Charlotte ise bunun gerçek bir sonsuz kâğıttan oluştuğunu gördüğünde hayretini gizleyememişti.

"Burası zaman çizelgesinin olduğu yer değil mi?" diye sordu Charlotte, bucaksız beyazlığı gözleriyle tarayarak.

"Zaman çizelgesi, evet... Nebenteru'nun fikriydi, kâğıda

dökmek. Benim de bir katkım oldu tabii." Zhang Wei, boşluğa elini atıp bir şeyi kavrar gibi yaptıktan sonra kolunu kendisine çekti ve beyazlığın içinden bir kapı açıldı. "Haydi gel," dedi Charlotte'ye dönerek.

Kapıdan geçtiklerinde, beyazlık mevcudiyetini sürdürdüğünden Charlotte, pek bir değişiklik fark edememişti. Fakat, Zhang Wei'nin gösterdiği yerde bulunan sonsuz raf ve üzerine dizilmiş cisimler diğer kısımdan farklılık oluşturuyordu.

"Bunlar... Saat mi?"

"Benim katkım da buydu işte: rünler. Bugüne kadar yapılmış zamanı kontrol edebilen tüm saatlerin minyatür kopyaları burada. Her biri, taşıyıcısının evrenine açılan bir anahtar. Ben sadece bize gerekeni yanıma almıştım."

Charlotte, hiçbir ses çıkarmayan adımlarıyla ileri geri yürüyerek saatleri inceliyor, ilgisini çeken farklı bir tane gördüğünde duruyordu. Bir müddet daha sağa doğru devam ettikten sonra, altın kaplamalı kum saatinin önünde durdu. Burgulu üçayağı, ihtişamlı bir merdiveni andıran alt ve üst tabanları, kristal berraklığındaki cam hunileri ve altın rengi kumlarıyla minyatür kum saati, Charlotte'nin en çok dikkatini çeken olmuş, dokunmak için uzandığında Zhang Wei tarafından elinin üzerine bir şaplak yemişti. "Ona henüz dokunmaya hazır değilsin."

Charlotte tek kaşını kaldırarak Zhang Wei'ye döndü. Bir yandan elinin üzerini ovuştururken bir yandan da sorgulayan bakışlarını yüzüne yerleştirmişti. "Henüz mü?"

"Henüz," diyerek başını salladı Zhang Wei. "Şimdi, rün koleksiyonunu sana gösterdiğime göre, asıl gitmemiz gereken yere gidebiliriz."

Rün odasını kaplayan beyazlık, Zhang Wei'nin kapı açma

hareketini tekrarlamasıyla, çok daha yoğun, varlığıyla gözleri âmâ kılan bir nurla kaplandı. Charlotte, o anda elinin tutulup çekildiğini hissetmese, ışık karşısında dona kalan bir tavşandan farksızdı. Zhang Wei onu bilinmeze doğru çekerken, tek güvencesi adamın eliydi. Charlotte, kendi içine çekilip yok olduğunda ayakları dibinde damla damla toprak birikmeye, dalgalanan bir deniz gibi gökyüzü oluşmaya ve donmakta olan su zerreciklerini andırarak tüm çevreleri katılaşmaya, cisim bulmaya başlamıştı.

"Çin'e hoş geldin," dedi Zhang Wei, yıllar sonra memleketine dönmüş bir gurbetçinin naif ve özlem dolu gülümsemesini dudaklarına yerleştirerek.

Charlotte, artık elinde çanta tutmadığını ve köstekli saatin bir kolye gibi boynuna asıldığını henüz fark etmişti. Soğuk metali; altın rengi şeritler ve onların daha açık tonundaki dallarla süslenmiş, cüppe gibi vücudunu saran kırmızı elbisesinin göğsünü kapatan ipek kumaşına rağmen, teninde hissedebiliyordu. Eteğinin sağ ve soldan simetrik derin yırtmaçları – Charlotte'nin hiç tarzı olmasa da - olmadan bu eteğin içinde yürümesinin imkânsız olacağını tahmin etmekte hiç zorlanmıyordu.

"Şimdi, benim zamanımı düzeltmek için, senin zamanına mı gelmemiz gerekiyordu?" diye sordu modacı gözlüklerini çıkararak.

"Öyle de denebilir. Öncelikle buradaki işimizi halletmemiz gerekiyor. Sonrasında ise senin zamanına geri döneceğiz. Eğer her adımı doğru yaparsak, ikisini de uygun şekilde halletmiş olacağız." Zhang Wei'nin ufka doğru düşünceli bakışları, Charlotte'nin ona olan güvenini sarsmış olsa da burada ondan başka kimseye güvenemeyeceğini de biliyordu.

"Pekâlâ, burada neyi düzeltmemiz gerekiyor?" Charlotte, Zhang Wei'nin evrenindeki hatayı düzeltmekten ziyade kendi evrenindekini düzeltmeyi önemsiyordu; ama bunun yolunun bu evrenden geçtiğini tahmin ettiğinden probleme ilgi gösterdiğini belli etme ihtiyacı hissetmişti.

Zhang Wei, sağ omzundan sol omzuna kadar yavaşça etrafı taradıktan sonra bakışlarını Charlotte'inkilere kilitledi. "Sence burada eksik olan ne?"

Charlotte, bu sorunun cevabını bilmediğini düşünüyordu, fakat istemsizce yutkunmaya çalışıp bunu başarmakta bir hayli zorlanınca, cevap bir yağmur damlası gibi başına düştü. "Su," dedi. "Havada nem bile yok. Her yer çok kurak." Ayakları altındaki zeminin çatlakları kuraklığın bildirgesi olsa da Charlotte bu durumun seviyesini, gırtlağında hissederek algılamıştı.

"Evet, Çin çok büyük bir susuzluk çekmekte... Tarihin gördüğü en büyük kuraklık yaşanıyor şu anda."

"Eğer tahminlerim doğru ise bunun sebebi de Adam Kahnewald. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle ve sen bunu durdurmalısın," dedi Zhang Wei, elini Charlotte'nin omzuna koyduktan sonra.

Charlotte, bu temastan rahatsız olduğunu belirtircesine boynunun yanındaki ele baktı. "Ben mi durdurmalıyım?" dedi kendisine aniden yüklenen bu görevi algılamakta zorlanarak. "Niye ben?"

"Çünkü beklenen kurtarıcı sensin."

"Beklenen kurtarıcı mı?"

"Evet. Kanghui tarafından zamanın başlangıcından önce işaretlenmiş kişisin. Bu arada burnun kanıyor."

Charlotte elini burnuna attığında parmakları kırmızıya boyandı. Akıntının devam etmediğinden emin olduktan sonra, Zhang Wei'nin ne dediğini algılamaya çalıştı; ardından bunun üzerine düşünmektense göreve odaklanmaya karar verdi. "İyi de nasıl durduracağım?" Sorusu, algısını açmaktan çok, görevi kabullenememesinden kaynaklıydı.

"Öncelikle Zhang Wei'nin evini ziyaret etmesinin. Onlar zaten seni bekliyor olacak."

"Bu sahne bir yerden bana tanıdık geliyor ama, neyse..."

Zhang Wei, Charlotte'nin bu sözleri üzerine çekik gözlerini iyice kısarak gülümsedi. Sağ elini kendi omzu üzerinden atarak, gel işareti yaptı.

Charlotte su saati ustasını takip ederken, kurak toprağa attığı her adımda, zeminde çatlaklar oluştuğunu hissediyor, o nedenle de daha temkinli yürüyordu. Ayaklarına odaklanması, antik Çin'de, ayakları küçük kalsın diye özel ayakkabılar giyen kadınları aklına getirmesine neden olmuştu. İstemsizce eteğini yukarı çekip ayakkabılarına bakma ve boylarını kontrol etme gereği duydu. Otantik desenlerle bezeli, sertleştirilmiş kumaş ile çevrelenmiş, ahşap tabanlı otuz yedi numara ayakkabılarını görünce, içinden bir oh çekerek, adımlarını Zhang Wei'ninkilere uydurmak için hızlandı.

Üççeyrek kilometrelik bir yolu kat etmelerinin ardından köşeli taşlarla inşa edilmiş duvarlarıyla, sivri uçlu gri çatıları ve onları destekleyen ahşap sütunlarıyla birbirinin kopyası olan evlerden oluşan köye varmışlardı. Bunun üzerine Zhang Wei'nin sıla hasretini dindirmesinin emareleri ise bir hayli belirgin olmaya başlamıştı. Charlotte nur saçan gözlerine eşlik eden dudakları her geçen saniye kulaklarına ulaşmak için bir milimetre daha yol kat ediyor, attığı adımlar sek sek oynayan

bir çocuğunki gibi yaylanıyordu.

"Köyüm, güzel köyüm," dedi en sonunda, hareketleriyle dışa vurduklarını bu kez sözcüklere dökmekten çekinmemişti Zhang Wei.

"E? Şimdi ne yapacağız."

"Yine aşina olduğun üzere, sen devam edeceksin, ben ise bir süreliğine ortadan kaybolacağım. Bu kadar basit... Evim hemen şurada, iki sıra sonra sağda kalan. Kapıya git ve tırnaklarınla tıklat. O zaman sen olduğunu anlayacaktır."

"Tırnaklarımla mı tıklatayım?"

"Evet, aynen şu şekilde," Zhang Wei sağ elini kaldırıp parmaklarını ritmik ve sıralı şekilde bir yere vuruyormuş gibi yaparken bir yandan da ağzıyla tırırıt tırırıt diye sesler çıkarıyordu.

"Tırırıt mı?" dedi Charlotte, alayla gülümseyerek.

"Çok soru soruyorsun. Hadi, ev orada git ve tırırıtlat. Ha, bu suyu da ona ver." Zhang Wei, pardösüsünün iç cebinden çıkardığı cam şişeyi Charlotte'e uzattı.

Charlotte bunun üzerine boynunu yana eğip, neyse ifadesini yüzüne yerleştirerek adımlarını iki sıra sonra sağda kalan eve yönlendirdi. İki adet ahşap basamağın refakat ettiği, çatısını destekleyen kalasların birer gardiyan gibi yükseldiği evin avlusunu aşıp kapıya vardığında, kulaklarında yankılanan Zhang Wei'nin tırırıt sesleriyle gülümsemeden edemedi. Parmaklarını aynı onunki gibi tutarak kapıya yaklaşmış, ancak zemindeki ahşap bir parçanın ayakları dibinde gıcırdaması ile konsantresini kaybedip elini indirmek zorunda kalmıştı. Tırırırtları zihninden atmak için kafasını sağa sola salladıktan sonra tekrar ellerini pençe şekline sokup kapıya uzattı ve bir deniz dalgasını andırır şekilde parmaklarını oynatıp tırnak-

larını vurarak kapıyı çaldı. Çıkan sesin gerçekten de Zhang Wei'nin ağzıyla yaptığına benzemesi, gülümsemesinin küçük bir kahkahaya devşirmesine neden olduysa da içeriden gelen ayak seslerinin etkisiyle kısa sürede kendisini toparlamayı başardı.

Kapı, zinciri sökülmeden yarım açılınca, Charlotte bir çift gözü kendi üzerine dikilmiş hâlde buldu. Ardından kapı hızla çarpılıp zincir tıkırtısının akabinde yeniden açıldı. Bu kez iki çift göz ile karşı karşıyaydı. Bir tanesinin sahibi Zhang Wei'den başkası değildi. Lacivert kasketi ve mavi atkısının aksine, siyah üzerine altın işlemeli geleneksel Çin kıyafetlerine bürünmüştü. Diğer gözler ise her ne kadar çekik olsalar ve elmacık kemikleri yüksek ve yassı dursa da Gilbert'den başkasına ait değildi. Nebenteru ile beraberken gördüğü Raman, esmerliği ile Gilbert'den fark yaratırken, benzer şekilde karşısında duran bu Çinli de Gilbert'den belirgin şekilde ayrılıklara nail olsa da sonuç olarak Gilbert'in aynısıydı.

"Chao, müsaade et," dedi Zhang Wei, Charlotte'nin tanıdığından daha fazla disiplin ve ciddiyet kokan sesi ile.

"Hoş geldiniz Charlotte Nûshi[12]. Biz de sizi bekliyorduk."

Charlotte, bekleniyor olmasına şaşırmaması gerektiğini bildiği hâlde yine de gördükleri karşısında kendisine engel olamamıştı. Raman'dan dolayı, burada da bir Gilbert ikizi ile karşılaşacağı hususunda içinde bir his mevcudiyete kavuştuysa da onu çekik gözlü bir Çinli olarak görmek şaşkınlığa, ondan da ziyade kahkaha atmamak için kendisini zor tutmasına neden olmuştu.

"Ne bekliyorsunuz, geçin hadi içeri. Hava karardı mı buz gibi ayaz olur burada."

---

12 Eski Çince'de Hanım

Charlotte içeri adımını attığı anda Zhang Wei tarafından durduruldu. Bir saniye önce içeri davet edip şimdi içeri girmesine engel olması, Charlotte'in yüzüne ne oluyor maskesini yerleştirince, Zhang Wei başını iki yana sallarken Chao Fan diğer ikisinin ayakları arasında gözleriyle mekik dokudu.

"O pabuçları bir çıkar," dedi Zhang Wei, Charlotte'nin hâlâ anlamadığından emin olunca.

"Ha? Peki tamam." Charlotte, bir elini duvara dayayarak destek alırken ayağını dizine çekip önce sol daha sonra sağ ayağındaki pabuçları çıkardı.

"Hah şöyle," dedi Zhang Wei, dudaklarına yerleşen gülümseme, Charlotte'nin tanıdığından farklıydı. "Hadi, çay hazır!"

Hasır halılar üzerinde çıplak ayakla yürüdükçe her adımda gıdıklandığını hisseden Charlotte, bu eylemi olabildiğince hızlı yapıp bir an önce oturmaya geçmeyi istiyordu. Bu isteği de Zhang Wei'nin sediri göstermesiyle son buldu.

Çiçek ve dal desenlerine bürünmüş ipek örtülü minderlerin yoldaşlık ettiği sedire oturduğunda Charlotte istemsizce gözlerini sağ yanında kalan kuzinenin üzerinde dumanı tüten çaydanlığa çevirdi. Chao Fan, ustasından uyarı beklemeden bardakları getirmiş, Zhang Wei ise bir gözü Charlotte'de bir gözü çaydanlıkta aklında belirlediği zamanın gelmesini beklemeye odaklanmıştı.

"Getir bakalım Chao." Çırağın uzattığı bardaklardan birini alıp çaydanlıktaki demi boşalttı. "Daha önce böyle bir çay içmemişsinizdir. İlk hasat!" Başıyla yaptığı bir hareket, Chao Fan'ın çay dolu bardağı alıp Charlotte'ye uzatmasına yetmişti. "Tabii kuraklık nedeniyle su bulamıyoruz. O nedenle de çay yapmak çok zor."

"Su bulamıyorsanız, çayı - "Charlotte, aklına getirdiği fikir

ile aldığı yudumu ağzından püskürttü.

"Hayvan kanı kullanıyoruz. Genellikle Chao'nun yakaladığı tavşanlarınkini."

"Hayvan kanı mı?" diye sordu Charlotte şaşkınlıkla. Bunun aklındakinden daha az mı iğrendirici olduğuna emin olamıyordu.

"Evet, siz ne düşünmüştünüz."

"İnsan – idrarı," diye geveledi Charlotte, düşüncesini sözcüklere dökmekten utanarak.

"İnsan İdrarı mı?" Zhang Wei küçük bir kahkaha attı. "Chao bunu da düşünelim."

"İsterseniz bu suyu kullanalım," dedi Charlotte, ardından Zhang Wei'ye cam şişeyi uzattı.

"Shui'nin suyu! Onu çay için harcayacak kadar aptal değilim."

Su saati ustası, şişeyi özenle bir dolaba koydu ve bir bardak çayı da kendine doldurduktan sonra Charlotte'nin yanına oturdu. Az önce attığı kahkaha, bir anda solmuş ve yerini ciddiyetin hâkim olduğu hatlara bırakmıştı. Odada hüküm süren sessizlik, Chao'nun çayı höpürdeterek içmesi üzerine sekteye uğrayınca, Zhang Wei'nin keskin bakışları çırağın üzerinde sabitlendi. Bunu tesiri ile sükûnet, tekrar ortamda egemen oldu.

"Buraya neden geldiğinizi size anlattım mı?" dedi Zhang Wei, ardından kurduğu cümlenin saçmalığını fark edip ekleme gereği duydu. "Yani diğer ben – anlattı mı?"

"Kısmen... Kuraklık ile ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ama bu kuraklık normalin çok dışında... Su saatinin suyu bile buhar olup uçtu." Zhang Wei, saatin debisini ayarlayan musluğu açtığında testiden tasa düşmemek için direnen bir damla su kendisini gösterdi. "Suyu geri getirmeliyiz."

***

Chao Fan, daha önce vücudunun belli yerlerine aldığı darbelerden aşina olduğu longan ağacından yontulmuş sopayı, ahşap zemin ve sedir ayağı arasında sırayla gezdirerek çıkardığı sesler ile bundan iki bin dört yüz yıl sonra icat edilecek olan metronomları taklit ediyordu. Zhang Wei'nin 'Suyu geri getirmeliyiz' demesinin ardından hüküm sürmeye başlayan sessizlik, Chao Fan'ın tik tak vuran sopasıyla sekteye uğramıştı. Bu istemsiz hareketin neden olduğu rahatsız edici etki yine ancak Zhang Wei'den gelen keskin bakışlar ile son bulmuştu. Chao Fan, longan sopayı kırılacak bir eşyayı tutuyormuşçasına mahcubiyet ile yere bırakırken ustası tekrar Charlotte'ye döndü. Birkaç kez konuşmak için ağzını açtıysa da dudaklarını nemlendirmekten öteye geçememiş, bunun üzerine bu görevi Charlotte devralmıştı.

"Nasıl başladı tüm bunlar?"

"Bir hafta oluyor," diye anlatmaya başladı Zhang Wei. "Önce, beklediğimiz yağmurlar kesildi. Ardından hızla ekinler kurumaya başladı, sonra ise sular buharlaştı, havanın nemi yok oldu."

Zhang Wei'nin kelimelerinin dudaklarından dökülüşünü izleyen Charlotte'nin asıl dikkatini çeken, çekik gözlerdeki ümitsizlikti. Akmamak için direnen gözyaşları, parlak bir jelatin gibi irislerini kaplamış, burnunu çekişlerinin periyodu kısalmıştı.

"Peki, nasıl durduracağız bu kuraklığı?" diyerek tüm köyün, tüm şehrin, tüm eyaletin ve belki de tüm ülkenin aklındaki soruyu dillendirdi Charlotte. Cevabın Zhang Wei'de olduğu konusunda pek bir ümidi yoktu; ancak bir cevap varsa da ondan başkası buna sahip olamazdı.

Zhang Wei birkaç kez başını yavaşça salladıktan sonra hiçbir şey söylemeden oturduğu yerden kalktı. Başını salladığı ritme uyum sağlayan yavaş adımlarıyla odanın diğer ucuna yürüyüp, Chao Fan'ın yakından tanıdığı sopa ile aynı ağaçtan yapılmış, her darbesi ustalıkla vurularak oyulmuş deseniyle bundan yıllar sonra tarihi eser olarak bir parçası Fransa'ya kaçırılacak olan küçük dolabın kapağını açtı. Kendi kendine konuşması, Charlotte'ye anlamsız mırıldanmalar olarak ulaşırken "İşte burada!" nidası, anlayabildiği tek ses olmuş, Zhang Wei elinde lacivert deri kaplı defterle yanına döndüğündeyse anlaşılır sözlerle bir açıklama yapmasını beklemeye başlamıştı.

Su saati ustası, defterin kapağını açıp birkaç sayfayı hızla çevirdikten sonra durdu ve iki sayfa arasına yerleştirilmiş, defterinkinden farklı hamurdan yapılma, dörde katlanmış kâğıdı aldı. Defterin sayfalarından çok daha modern, buna karşın daha eski görünmekteydi. Öyle ki Charlotte, kâğıdın bu döneme ait olmadığını düşünmeye, merakını dindirmek için ise sabırsızlıkla Çinli adamın kâğıdı uzatmasını beklemeye başlamıştı.

"Bu kâğıdı – kendimden bu şekilde bahsetmek tuhaf ama – Zhang Wei bana verdi. Çözümün burada olduğunu söylemişti; ama pek anlaşılır gibi değil."

Charlotte, kendisine uzatılan katlanmış kâğıdı aldı. Parmaklarında hissettiği tanıdık doku, dilinin ucuna gelen ancak dışarı çıkmaya direnen bir kelime gibiydi. Kâğıdı açtığında ve üzerindeki karakterleri gördüğünde yıllardır hasretini çektiği bir arkadaşına rastlamış gibi hissetti. Yaşadığı hızlı olaylara kendisini kaptırarak varlığını dahi unuttuğu babasının günlüğünden koparılmış, onun el yazısı ile doldurulmuş bir kâğıttı bu. Yırtılmış parçanın varlığı, kendisine ait bir hayatı olduğunu da hatırlattı. Zamanın dipsiz kuyusunun içine çekilişi,

kendi hayatını da günlüğü unuttuğu gibi unutmasına neden olmuştu.

WindenMark'a ortak olmak için verdiği çaba nasıl bir sonuç doğurmuştu; Gilbert onun kardeşiydi, peki Emma Hanım'a ne olmuştu, öleceğinden bahsediyordu; saat dükkânı ne durumdaydı, Gilbert hâlâ Adam Kahnewald için bir saat imal etmekle uğraşıyor muydu?

Charlotte, baba yadigârı tek bir kâğıt parçasının aklına getirdiği soruların akınını hayretle karşılayıp, hışımla savuşturarak yazılanlara odaklandı. Babasının kuyruklu harfleriyle yazılmış yazı bir bilmeceyi andırıyordu. Birkaç kere içinden okuduktan sonra, daha iyi algılayabilmesini sağlar ümidiyle bir kez de bu eylemi sesli gerçekleştirdi.

"Her sorunun çözümü, ancak zamanın başladığı yerdedir, zaman durunca yüz elli atış boyunca. Ancak bir yedi kollunun ortanca dalının açacağı derin yarık, varlığını ortaya çıkarır ihtiyaç duyulan kalbin, o vakitte. Ve yalnızca O getirebilir geri, kalbin ışığını, kösteklinin içine hapsolmuş zaman su gibi aktığında." Sesli okuyuşu, sessizlerden farklı bir etki yaratmadıysa da bazı yerleri tekrar seslendirme ihtiyacı duydu. "Zamanın başladığı yer... Yedi kollu... Yalnızca O... Kalbin ışığı..."

Babasının el yazısıyla yazılmış kâğıdı okumayı bitirip, dikkatini çekenleri mırıldandığı sırada dışarıdan gelen yeknesak gümleme sesleri Charlotte'nin dikkatini dağıtmış ve başını odanın çıkışına çevirmişti. Sesin, evin kapısından geldiğini anlayan Chao Fan gelenin kim olduğu merakı ile ayağa fırladıysa da Zhang Wei, yaptığı bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Bu çalış şekli hayra alamet değil. Ben baksam daha iyi!" Zhang Wei, sözleriyle her ne kadar bu eylemi kendisinin gerçekleştireceğini açık bir şekilde belirttiyse de kapıya vardığın-

da Chao Fan ve Charlotte hemen arkasında, merak maskelerini suratlarına geçirmiş birer korkuluk gibi dikilmişti. Saat ustası, kapıyı açmadan, kafasını onlara çevirdi. Bir şey söyleyecekmiş gibi açılan dudakları yine aynı şekilde kapandı ve kapalı olduğu hâlde hâlâ konuşmasını sürdüren kapıya yöneldi.

"Qing Lin... Xeu Li..."

Charlotte, evin önünde bir kadın ve bir erkeğin dikilmekte ve Zhang Wei'nin söylediği kelimelerin bu iki şahsın isimleri olduğunu fark etmekte zorlanmamıştı. Fakat gözlerini yumup tekrar açmasına sebebiyet veren bir şaşkınlığı yaşıyordu. Çünkü karşısında gördüğü bu iki kişi - yani Zhang Wei'nin hitap ettiği şekliyle Qing Lin ve Xeu Li – Charlotte'nin çok yakından tanıdığı suretlere sahipti. Her ne kadar Çinli yüz hatlarına sahip olsalar da erkek olan, Charlotte'nin eski sevgilisi Noah ve kadın olan ise WindenMark'da mevkiini kaptırdığı erkek avcısı Amelie Eritrea'ydu. Görmeye dahi tahammül edemediği iki insanın, farklı bir zaman ve mekânda onu bulmayı başarmış olması, o tahammül seviyesinin sınırlarını çoktan aşmasına neden olmuştu.

"Ne o, kapıyı kıracak gibi çalıyorsunuz?" diye söylendi Zhang Wei.

"Elimizdeki su tamamen bitti. Köyde kavgalar başladı," diye konuşmasına başladı Noah suretindeki Çinli adam.

"Ben de biliyorum suyun bittiğini Qing Lin. Neden benim kapımı yumrukluyorsun?"

"İnsanlar birbirine girdi. Yaşlılar duaya çıktı," diyerek devam eden Xeu Li oldu. "Sen köyün ileri gelenlerinden birisin. Saygı duyarlar sana. Üstelik su ile çalışıyorsun. Senin bir fikrin olmalı."

Zhang Wei, öne bir adım atıp, gözleriyle soldan sağa dışarı-

yı taradıktan sonra ikiliye döndü. "Geçin içeri."

Qing Lin ve Xeu Li, ayakkabılarını çıkarıp içeri geçerken Charlotte, onların davet edilmiş olmasından rahatsız, koridorda boşluk açmak için geri çekildi.

"Kim onlar?" diye sordu Zhang Wei'nin yanına geldiğinde.

"İkisi de büyük toprak sahibidir."

"Güveniyor musun onlara?"

"Neden sordun?"

"Bana çok aşina geliyor suretleri ve hiç hoş olmayan aşinalıklar bunlar."

Zhang Wei, Charlotte'nin sözlerini anlıyormuş gibi başını sallayarak karşılasa da odaya doğru yürüdükleri esnada, bunun tam tersini kanıtlarcasına, Charlotte'ye belli etmeden dudaklarını büktü.

Odaya onlardan önce ulaşan üçlü, kendi aralarında hararetli bir konuşmaya girişmiş, ev sahibinin kendini eşikte göstermesiyle önlerine bir barikat çekilmiş gibi sesleri kesilmişti.

Sessizlikle süren bakışmalar Xeu Li'nin bu sükûnete daha fazla dayanamaması üzerine son buldu. "Bunu nasıl çözeceğiz Wei, suyu nasıl geri getireceğiz?"

Çinli kadının sorusu, yine sükûnetin tahta oturmasını sağlamıştı. Bu kez hükümdarlığı öncekinden daha uzun sürdü ve onu tahttan eden isyanı çıkaran bu kez Charlotte oldu.

"Sanırım ben biliyorum." Bu sözler üzerine tüm gözleri üzerine çeken Charlotte, kendisinden bir cevap beklendiğini hissederek devam etti. "Her sorunun çözümü ancak zamanın başladığı yerdedir..."

"Bu da ne demek?" Qing Lin'den gelen bu soru, Charlotte'nin Noah'a olan öfkesini ondan çıkarmasına yetecek bir et-

kiye sahip olsa da kendisini tutmayı başarmış, Zhang Wei'den gelen cevap ile de düşüncesinin akışı yön değiştirmişti.

"Shui Mağarası," dedi saat ustası. "Zamanın başladığı yer orası olmalı."

"O zaman ne duruyoruz usta?" Chao Fan'ın yersiz çıkışı, üzerine dönen dört çift göz ile hızla sönümlendi.

"Chao haklı sayılır," dedi Charlotte, kardeşini korumak isteyen bir abla içgüdüsü ile. "Bir an önce o mağaraya gitmeliyiz. Zaman su gibi aktığında... Su saatini de yanımızda götürsek iyi olacak."

Evin içindeki sohbet, gidecekleri istikametin ortak bir çözümleme neticesinde ifşa olması vesilesiyle kısa sürmüş, yollukların çantalara istiflenmesinin akabinde, güneş zirveye vardığı vakit Shui Mağarası'na doğru yola koyulmuşlardı. Qing Lin ve Xeu Li'nin de ısrarları sonucu yolculuğa dâhil olmalarıyla grup beş kişiye yükselmişti. Diğer üyeler erzakları sırtlarına vurduğundan, su saatini taşıma görevini Charlotte üstlenmek zorunda kalmıştı. Testi ve tastan oluşan düzenek, bir deri parçasıyla sarmalanıp paketlenmiş, üzerine dolanan uçkur ile de bir askı yapılmıştı. Kırmızı ipek elbisesinin üzerine astığı bu ağırlık, omzunu kesip elbisenin rengini aratmayan bir iz bırakmasından dolayı askının altına taktığı başparmağını iki adım aralıkla yukarı kaldırıyor, sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak verdiği nefesiyle acısını dindirmeye çalışıyordu.

Kurak arazide yaptıkları yolculuk, akmayan su saati zamanın akışını engelliyormuşçasına, bitmek bilmiyordu. Çatlak zemine attıkları her adımda toprak öbekleri, suya hasretlerini haykırarak sayılamayacak zerreciklere bölünüyor, isyanlarını abartanlar ayakkabı tabanlarına yapışarak yolculuğa eşlik ediyordu.

Zhang Wei, zamanında Kanghui'nin yaptığını aratmayacak şekilde aniden durdu. Ayakkabısının burnunu yere vurarak, altında birikenleri döktükten sonra sırtındaki çantayı umursamaz bir tavırla yere bıraktı. "Biraz mola verelim," dedi bir nefesi dışa püskürerek.

"Daha çok mu var?" diye söylendi Qing Lin, Zhang Wei'ninkinden daha çok püskürerek.

"Yarıladık sayılır. Bir çay demleyelim." Zhang Wei'nin bu rahat konuşmaları diğerlerini rahatsız etmişti; ama Chao'ya dönüp, "Ateş için çalı çırpı topla," demesiyle çırağın rahatsızlığı, hızlı davranmayı gerektiren bir paniğe devşirdi.

Chao Fan'ın getirdiği irili ufaklı dal ve otları bir yığın haline getiren Zhang Wei, ateşi yaktıktan sonra çantasından üzeri pembe çiçek motifleri ile bezenmiş bir demlik, içi kırmızı sıvı ile dolu kristal kesimli cam bir şişe ve yeşilimsi kahve tonlarda bir tutam ot çıkarmış, gerekli hazırlığı tamamlayınca da demliği, üçayağa asarak ateşin üzerine yerleştirmişti.

Saat ustası, ateşin harı ile demlenmeye başlayan çayı, demliğin kapağını arada bir açarak kontrol ediyor, memnun kalmamış bir ifade ile alt dudağını büküp başını aheste aheste salladıktan sonra kapağı tekrar yerleştiriyordu. Zhang Wei, son bir kez daha kapağı kaldırıp baktıktan sonra, bu kez yüzüne memnuniyetin timsali bir tebessüm yerleştirip çantasından ahşap bardakları çıkarmaya koyuldu.

"Ben içmeyeceğim!" diye atıldı Charlotte, Zhang Wei'nin beşinci bardağı çıkarmaya yeltendiğini görünce.

"Neden?"

"Hayvan kanı ile yaptığın o şeyi içmem de ondan!"

"A, doğru sen insan sidiğini tercih ediyordun." Zhang Wei'nin sözlerinin ardından boş arazide yankılanan kahkahası,

Chao Fan'ınkiler ile karışırken Qing Lin ve Xeu Li, bu espriyi algılayamayıp yüzlerini ekşitmişlerdi.

Tavşan kanı ile demlenen çaylar dudaklardan çıkan höpürtüler eşliğinde gırtlaklardan süzülüp midelere inerken, Charlotte bu görsel şöleni sadece izlemekle yetinmiş, çantadan aldığı bir parça peksimeti ağzına atarak kendi midesinin ekşiyen suyunu emdirmişti. Bardaklar boşalıp, kucaklarında biriken kırıntılar silkelendikten sonra yola çıktıklarında, güneş ufka erişmek üzereydi.

Attıkları adımlar, istikamet noktasına yaklaştıkça, zemindeki değişimler suyun hâlâ var olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ayak diplerindeki kurak toprak kendini önce seyrek sarı otlara, daha sonra daha sık yeşilliklere ve en sonunda gürbüz çalılıklara bırakmış, izledikleri yol onların gardiyanlığındaki bir patika haline gelmişti. Güneş, son Işıklarını semaya yollayarak ufku turuncuya boyarken, Shui Mağarası'nın kendisini göstermesiyle Zhang Wei'nin dudaklarına bir tebessüm yerleşti.

"İşte orası," dedi eliyle işaret ederek.

Yaklaşık iki yüz metre ilerideki tepenin eteklerine muntazam şekilde oyulmuş mağaranın girişi, tüm heybetini sergilemek için can atan bir güreşçi gibi sırtını dikleştirmişti. Havanın iyice kararması nedeniyle otların yeşilliğindeki parlaklık net bir şekilde anlaşılmasa da attıkları her adım daha bereketli topraklarla buluşuyordu. Havanın tekrar nem ile buluşması, yutkunmalarını rahatlatırken vücutları bu ani değişime alınlarına küçük boncuklar yerleştirerek tepki vermişti.

Mağaranın girişine vardıklarında, karşılaştıkları tezatlık daha önce burada bulunmuş olan Zhang Wei ve Chao Fan dâhil hepsinin dikkatini çekmişti. Sıradan bir mağarada dışarısı-

nın içeriden daha aydınlık olması gerekirken, Shui Mağarası bunun tam tersi bir özelliğe malikti. Mağaranın derinliklerinden gelen bir ışık huzmesi eşiğe kadar ulaşıyor ve mağarayı dışarıdan daha aydınlık hâle getiriyordu. Ancak bu ışık arızalanmış bir floresan lamba gibi sürekli göz kırpmakta ve anlık olarak ortamı zifir ile buluşturmaktaydı.

"İçeri mi gireceğiz?" diye sordu Qing Lin, tedirginliği kelimelerindeki titreşime yansımıştı.

Charlotte, Qing Lin'in yüzüne bakarken, bu kesinlikle Noah, diye düşünmeden edememişti. "Her sorunun çözümü, ancak zamanın başladığı yerdedir." Bilmecenin ilk satırını ezberinden okuyarak Qing Lin'in sorusuna cevap verdiyse de Charlotte, onun bunu bir cevap olarak anlamadığından emindi.

"Evet," diye cevap verdi Zhang Wei, Qing Lin'in anlayabileceği netlikte. "Zamanın başladığı yer ile orası kastediliyor, bundan eminim."

Diğerleri, Zhang Wei ve Charlotte'nin cesaretlerine sahip olamasalar da onlarınkinden güç alarak mağaranın içine girmeye ikna olmuşlardı. Kısa bir yürüyüşün ardından su şıpırtısı seslerinin kulaklarında yankılanmaya başlamasıyla suya artık çok yaklaştıklarından emindiler. Bir süre daha mağaranın içindeki yolculuklarına devam ettikten sonra merkeze ulaştıklarında Charlotte dâhil hepsinin gözleri ışıl ışıl parlamaya, dudaklarında dişlerini gösteren tebessümler oluşmaya ve kalpleri yıllardır özlemini duydukları birine kavuşmanın heyecanını andırır şekilde hızla atmaya başlamıştı.

Ayakları dibindeki altın rengi kumların üzerine düzensiz dağılmış bembeyaz taşlar, mağaranın tam ortasında bulunan, göletin merkezinden yayılan, bir çakar gibi yanıp sönen ışığın etkisiyle parlıyor; göletten gelmediği aşikâr olan şıpırtı sesleri

ise tenlerini yalayan hafif meltemin ıslığına karışıyordu.

İyot ve rutubetin kesif kokusu burunlarını doldururken, damaklarına tatlı bir aroma yer etti. Bu tatlılık çatlamış dudakların suya olan hasretini dayanılmaz bir hâle getirmiş ve nefsine ilk yenik düşen Qing Lin, hızla koşarak göletin önüne çömelmişti. Bir yudum su almak için kepçe yaptığı sağ elini suya soktuğunda mağaranın duvarlarında onlarca defa yankılanan bir çığlık kopardı. Sol eliyle bileğini kavradığı sağ eli kezzap içine sokulmuş gibi kıpkırmızı olmuş ve üzerinde beyaz kabarcıklar oluşmuştu. Elimi koparın dercesine attığı çığlıklar dinecek gibi değildi fakat Zhang Wei, onun dişlerinin arasına yerden aldığı bir dal parçasını yerleştirince, çığlıklar yerini inlemeye bıraktı. Adam dişleriyle dal parçasını sıkarak acısını dindirmeye çalıştıysa da çektiği ıstırap dinecek gibi görünmüyordu. Xeu Li'nin merhametli sarılışı dahi gözlerinden acıyla damlayan yaşları dindiremiyordu.

"Sudan uzak dursak iyi olacak!" dedi Zhang Wei açıkça belli olanı dillendirerek.

"Peki ne yapmamız gerekiyor usta?" diye sordu Chao Fan, buraya kadar gelip de elleri boş dönecek olmaları fikri onu rahatsız ediyordu.

"Her sorunun çözümü, ancak zamanın başladığı yerdedir, zaman durunca yüz elli atış boyunca. Ancak bir yedi kollunun ortanca dalının açacağı derin yarık, varlığını ortaya çıkarır ihtiyaç duyulan kalbin, o vakitte.

Ve yalnızca O getirebilir geri, kalbin ışığını, kösteklinin içine hapsolmuş zaman su gibi aktığında." Charlotte cevabın bilmecede gizli olduğunu biliyordu ve bir kez daha sesli olarak bunu söyleyerek çözümü aradı. "Zaman durunca yüz elli atış boyunca..." Gözleri boynundan bir kolye gibi sarkan köstek-

li saate kaydı. "Öncelikle zamanı durdurmamız gerekiyor," dedi ve saatin düğmesine basarak kapağını açtı. "Ve bunu yüz elli kalp atışı kadar yapabiliriz." Kendi kendine konuşması diğerleri tarafından meraklı gözlerle izlenirken Charlotte, baş ve işaret parmağını köstekli saatinin piminde gezdiriyordu. Sıkıca kavrayıp çekeceği sırada Zhang Wei'nin bağırışı ile eylemini yarıda kesti.

"DUR!" Zhang Wei, Charlotte'nin zamanı durduracak bir hareket yaptığını içgüdüsel olarak tahmin etmişti. "Öncelikle bilmeceyi tam olarak çözmeliyiz. Zaman durduktan sonra yüz elli kalp atışı kadar vaktimiz olacak. Bu süreyi düşünerek geçirmemeliyiz."

"Haklısın. Zamanı durdurmamız gerektiğini biliyoruz. Peki yedi kollunun ortanca dalının açacağı yarık... Yedi kollu da nedir?" Charlotte, arkasından yapmacık bir öksürük sesi yükselince o yöne döndü. Sesin sahibi Chao Fan, uzattığı koluyla, mağaranın sağ tarafını işaret ediyordu. Parmağının gösterdiği noktada yaprakları dökülmüş ve kurumamak için direnen bir longan ağacı duruyordu. Ana gövdesi üzerindeki yedi dalı bir şamdan gibi yükseliyordu.

"Yedi kollu," dedi Zhang Wei. "Chao, git ortadaki dalı kopar ve hemen buraya gel. Acele et."

Chao, aşina olduğu ağacın dalını koparmak için süratle koşup tırmanmaya başladı. İleri geri salladığında ortadaki daldan çıkan çatırtılar Qing Lin'in inlemelerini bastırırken, son çıtırtı dalı gövdeden ayırıp Chao ile beraber yere düştü.

"Bindiğin dalı kesiyorsun Chao," dedi Zhang Wei, "Getir hadi şunu."

Chao, gittiği hızla dönüp, kopardığı dalı ustasına uzattı.

"Onu ben alayım," dedi Charlotte.

"Ne yapacağını biliyor musun?"

"Bir fikrim var."

"Pekâlâ sana güveniyorum; ama ondan sonra yapmamız gereken nedir?"

"Tahminlerim doğruysa ona ulaşmamız gerekiyor." Charlotte, eliyle göletin dibinde göz kırpmakta olan ışığı gösterdi. "Kalbin ışığını geri getireceğiz."

"Tamam, harekete geçmeden önce bir kez daha planımızı gözden geçirelim," dedi Zhang Wei, temkinli davranarak. "Zamanı durduracağız (Charlotte'nin göğsündeki köstekli saate parmağının ucuyla dokundu), bu ağacı kullanarak bir yarık açacaksın ki bunu nasıl yapacaksın bilmiyorum ve sonra (Charlotte'nin yaptığı gibi göleti gösterdi) kalbin ışığını geri getireceksin ki bunu da nasıl yapacağından emin değilim."

"Ben eminim!" dedi Zhang Wei'nin mağaranın giriş yönünden gelen sesi. Oraya döndüklerinde yanıp sönen ışığın etkisi ile bir belirip bir kaybolan kasketli adamın siluetiyle karşılaştılar.

|18:00|

Ezelî Hiddetin Ebedî Hükmü

Tik tak, tik tak... Charlotte'nin boynunda bir kolye gibi sallanmakta olan köstekli saatin saniye çubuğundan yükselen sesler, mağaranın sükûnetinde, hassas kulakların dikkatinden kaçmayacak, biteviye bir sonat mırıldanıyordu. Çinli saat ustasının "Kalbin ışığını geri getireceksin ki bunu da nasıl yapacağından emin değilim," demesinin ertesinde, kısa bir süreliğine Shui Mağarası'nın egemenliğini ele geçiren sessizlik, aynı kişiye ait "Ben eminim!" aksisedası ile son bulmuştu. Mağaradaki grubun büyük bir şaşkınlık ile tepki vermesinin nedeni, sözün içerdiği kesinlikten ziyade geldiği yerdi. Zhang Wei, metrelerce uzaktan işittiği kendi sesiyle irkilmiş, o yöne döndüğündeyse yanıp sönmekte olan ışığın huzmeleri ile belirip kaybolan kasketli silueti fark etmişti.

Siluet her adımında belirginliğini biraz daha arttırarak nihayetinde vücut buldu. Charlotte, nezarethane hücresinde tanıştığı Zhang Wei'nin bir kez daha yanında peyda olmasına ve üstelik bunu o anda duymak istediği kelimeleri bir replik olarak kullanmasına müteşekkirdi. Çözüme yaklaştığını duyumsadığı anda, yanında duran Zhang Wei'den gelen sorular Charlotte'yi bir yeise sürüklemiş, ancak mağaranın uzak ucunda vücut bulan Zhang Wei'nin sözleri tomurcuklanan bir umut oluvermişti.

"Ben eminim!" diye yineledi Zhang Wei, bir gölge kadar sessiz adımlarıyla gruba yaklaşarak. "Bilmeceyi çözdünüz. Tam olarak yapmanız gereken zamanı durdurup, gölü ikiye yarmak ve kalbin atmasını sağlamak. Bunun için ise yüz elli kalp atımı kadar süreniz var." Zhang Wei iyice yaklaşıp işaret parmağını Charlotte'nin göğsündeki köstekli saate dokundur-

du. "Pimi çek ve zamanı durdur!"

Charlotte, Zhang Wei'den gelen bu talimatı sorgusuz yerine getirmesi gerektiğini biliyordu. Çinli adamın parmağını çekmesini bekledikten sonra kendisine ait olanlarla saati kavradı. Daha önce tecrübe etmediği bir özelliğini deneyecek olması, Charlotte'nin saatin gümüşi soğukluğunu parmak uçlarında hissetmesine neden oluyor, bunun etkisiyle coşku ve gerginliği her zerresinde bir arada yaşıyordu. İki parmağı ile pimi kavradığında kalbi, göğsünün içinde inleyen bir davul gibi atmaya başladı.

Pim, evladından ayrılmak istemeyen bir anne gibi dirense de nihayetinde yuvasından yükselmiş ve mağaranın ambiyansını dolduran her seda bir kez daha sükûnetin esiri olmuştu. Kulaklar aşina olduklarını kaybederken, gözler ise kati eylemsizliği sorguluyordu. Havada süzülen en küçük toz zerresi, suyun üzerindeki kabarcıklar ve hatta meşalelerin dans eden ateşleri dahi tüm hareketlerine son vermişti. İki Zhang Wei, Charlotte ve yanıp sönen mağaranın kalbi dışında her şey donmuştu.

"Şimdi, gel benimle," dedi mavi kasketli Zhang Wei, Charlotte'nin dirseğini tutarak gölete doğru dönmesini sağladı. "Longan dalını tam buraya saplamalısın." Çinli adamın işaret ettiği yer hiçbir ayrım veya özelliğe sahip değildi, ancak kesin bir noktayı gösterir kararlılıkla işaret parmağını oraya, acele etmesini ifade eden gözlerini de Charlotte'ye yöneltmişti. Charlotte'nin gözleri ise, Newton'un beşiği gibi, Zhang Wei'nin parmağı ile elindeki sopa arasında birkaç kez gidip geldi.

Charlotte, longan dalının avuçları arasındaki varlığını ancak şimdi hissedebilmişti. Zhang Wei'nin intizam sopası kadar pürüzsüz olmasa da aynı dokuya haiz olduğunu anlayabiliyordu. Üzerinde elini kaydırdığı dalı biraz daha aşağıdan

kavradı ve ciğerlerine doldurduğu derin nefesi dışarı vermesiyle eş zamanlı olarak Zhang Wei'nin gösterdiği noktaya tüm gücünü kullanarak sapladı. Toprak-kum zemin, dal ile buluştuğu noktadan itibaren çatlayarak gölete ulaşmaya can atan bir yol oluşturmaya başladı. Çatlak, çatırdama seslerinin yankısı eşliğinde su ile buluştuğunda, yüksek oktavlı bir gürültü tüm mağaradaki sesleri sönümledi. Göletin suları, çatlağı sınır çizgisi ilan ederek zıt yönlere çekildi ve iki yüksek su duvarının kortejinde, ıslak kumdan bir patika meydana geldi. İkiye yarılan göletin tam ortasında yanıp sönen küre, patikanın sonunda varlığını ortaya çıkarmış, yaydığı nur, su duvarlarından kırılarak Charlotte'nin kırmızı elbisesini gökkuşağının renkleriyle menevişlendirmişti.

Zhang Wei yaptığı baş hareketiyle devam etmesini işaret ettiğinde Charlotte, ürkekçe ilk adımını attı. İki yanında birer sur gibi yükselen suların ürkütücülüğünü hiçe sayarak yürürken, ayakları yaş kumlara batıyor, ardında otuz yedi numara izler bırakıyordu. İpliği iğneden geçirirken hissettiği o iç gıcıklayan duyguyu, bu kısa yürüyüşte yaşayan Charlotte, yer çekimine meydan okurcasına havada asılı duran kürenin karşısına geldiğinde - içini tarifsiz bir dinginliğin kaplamasıyla - gevşemeye başladı. Dudaklarına, kendisinin dahi anlam veremediği bir tebessüm yerleşmiş, burada sonsuza kadar kalabileceği düşüncesine tüm benliğini kaplamıştı.

"Acele et, ona dokun!"

Ardından yükselen Zhang Wei'nin sesini duymasıyla Charlotte gözlerini yumup başını silkeleyerek kendine gelmeyi başardı ve arkasına dönüp anladığını belirtir şekilde kafasını salladı. Birine sarılmak üzereymişçesine açtığı kollarıyla, plaj topu büyüklüğündeki küreye birkaç adım daha yaklaşıp avuçlarını değdirdi. Küre; yandı söndü, yandı söndü, yandı

ve ışık sabit kaldı. Charlotte, başarmış olduğunun bilinciyle küçük ölçekli bir kahkaha kopardı ve tebrik almak isteyen bir çocuk gibi Zhang Wei'ye döndü. Çinli saat ustasının bakışlarında tebrikten çok kaygı okunuyor, Charlotte'nin yanına gelmek için adım atacakmış gibi görünüyordu. "Acele et!" diye yineledi, "Süre dolmak üzere, çabuk buraya gel."

Charlotte, "Tamam," diye bağırdığında kürenin ardında kalan sular bir şelale gibi akmaya başladı. Islak kumun oluşturduğu patika, dökülen sularla örtülüyordu.

"Charlotte, koş!" diye bağırdı geleneksel Çinli kıyafetleri içindeki Zhang Wei. Ancak Charlotte'nin bu uyarıyı dikkate almasına gerek yoktu, çünkü adam henüz 'I' harfini telaffuz ettiğinde, Charlotte eteğini yukarı çekip koşmaya başlamıştı.

Göletin suları Charlotte'nin birkaç santimetre arkasında birbiriyle buluşuyordu. Longan dalının açtığı yarık adım adım kapanırken, Charlotte'nin tek düşüncesi, bu adımların kendisininkilerden yavaş olmasıydı. Yıkılan su duvarlarından sıçrayan suları çıplak bacaklarında hissettikçe boğulacağı korkusu giderek artıyordu; ancak bir bayrak direği gibi dikili duran longan dalı ile arasındaki mesafenin az olması, umudunu artırıyordu. Son kuvvetiyle ileri atlayıp dalı kavradığında, patika tamamen sularla kaplanmış ve Charlotte'nin pabuçları su ile dolmuştu.

Charlotte, gözleri hizasında uzatılan eli kavrayıp destek alarak ayağa kalktı. Elbisesini kaplayan kumları silkeleyip Zhang Wei'ye teşekkür ettikten sonra tekrar gölete döndü. Başarıya ulaşmanın getirisiyle şekil alan bakışları, suların dibinde ışıldayan küreye kilitlenmişti. İki Zhang Wei, Charlotte'nin sağına ve soluna adımlarını attığında, merkezden kırbaç gibi yükselen su kütlesi, bir yay oluşturarak, kumların üzerinde istirahat etmekte olan su saatinin ana haznesini doldurmaya

başladı. Su saati ustalarının yüzündeki tebessüm, şaheserlerinden akan ilk damla ile sırıtmaya dönüştü. Damla, altta kalan küçük tasa düştüğünde çıkan şıp sesi tüm mağarada yankılanmış, su gibi akmaya başlayan zaman Chao Fan ve diğerlerinin çözünmesine vesile olmuştu.

"Ne oldu usta?" diye sordu Chao Fan. O anda bu soruyu üzerine alınabilecek tek bir Zhang Wei kalmıştı ve o da buna cevap vermek üzere dudaklarını araladığında mağaranın girişinden duyulan bir öksürük sesi ile konuşmaya başlayamadan sustu. Gözler, daha önce kasketli Zhang Wei'nin vücut bulduğu yere döndüğünde, bu kez umutlarını yeşertmeyecek bir beden, gözbebeklerinden aksediyordu.

"Bu da kim?" diye sordu Xeu Li, Qing Lin'in yanan kolunu kucağına almış, akan yaşlarını merhem niyetine yaraya damlatıyordu.

"Adam Kahnewald!" dedi Charlotte kesin bir sesle.

"Karnaval mı?" Chao Fan'dan gelen bu soru Charlotte'nin yüzünü Tanrım, der gibi buruşturmasına, burnundan istemsizce gülmesine neden oldu.

Adam Kahnewald, pürüzsüz yanağını elinin tersiyle kaşıdıktan sonra Charlotte'nin daha önce aşina olduğu ritimde bir alkış tutmaya başladı. "Bravo!" dedi içten görünen; ancak yapmacık olduğu malum bir ses tonuyla. "Tüm Çin'in su sorununu da çözdün, tebrik ederim."

Zhang Wei, önce ürkek ardından daha cesur adımlarla Adam Kahnewald'a yaklaşmaya başladı. Fakat Adam'ın yaptığı dur işareti, ustanın istese dahi kıpırdayamamasına neden olmuştu. Dur anlamında kalkan elini yumruk yaptığında aniden tüm mağara karanlığa büründü. Karanlık, kısa bir süre daha varlığını sürdürdükten sonra yükselen spot ışığı sesi ile

beraber ilk yarasını aldı. Tak, tak, tak... Art arda gelen sesler pare pare aydınlık bölgeler oluşturuyor, karanlığı Charlotte ile boğuyordu. Zifiri ortam şavka tamamen teslim olduğunda geriye sadece Charlotte ve Adam Kahnewald kalmıştı.

Charlotte, kısa süreliğine maruz kaldığı karanlığın ardından gözlerine vuran ışığın tesiri ile geçici bir körlük yaşadı. Sıkıca yumduğu gözlerini ovup bir süre daha bekledikten sonra ancak alışabildi. Kendisini bulduğu ortamın Shui Mağarası olmadığını fark edebilmek için Çin'in yerlisi olmaya ihtiyacı yoktu. Hatta şu anda Çin'de olmadığından da emindi; ancak hala dünyada olup olmadığına kanaat getiremiyordu. Çünkü görmeye henüz alışan gözleri, doygunluğu arttırılmış bir filtrenin ardından bakıyormuş gibi hissediyordu. Çıplak ayaklarının altındaki çimenler olması gerektiğinden çok daha yeşil ve canlı görünüyor, gökyüzünün maviliği insanda uçarak beyaz bulutlardan bir parça koparma isteği uyandırıyordu.

Charlotte, tenini bir baba şefkati ile okşayan meltemin getirdiği hoş kokuyu genzine çekerken, bir yandan da birbirine kur yapan kuşların cıvıltılarını dinledi. En başarılı sanatçıların dahi hayal etmekte zorlanacağı manzaranın içinde huzura eren Charlotte, beklemediği bir anda kendi adını işitmesiyle irkildi.

"Charlotte," diye yineledi Adam Kahnewald. "Beni takip et."

"Neredeyiz? Diğerleri nerede?" diye sordu Charlotte, emre sorgusuz riayet etmeye niyeti olmadığını belli edercesine.

"Diğerleri hala Shui Mağarası'ndalar ve biz de farklı bir yerde farklı bir zamandayız. Tamam mı?"

"Hangi zamanda, hangi yerdeyiz?" Charlotte'nin sesindeki ısrarın düzeyi artmıştı. Yanıt almadığı takdirde kıpırdamayacağını belli edercesine kollarını göğsünde kavuşturdu.

Adam Kahnewald, gözlerini yumup sabır çekercesine başını yana yatırdı ve Charlotte'yi dirseğinden tutarak yürümeye zorladı. "Beni takip et, o zaman cevaplarını alacaksın. Anlaştık mı?"

"Tamam! Çek elini!"

Adam, Charlotte'nin takip edeceğinden emin olduktan sonra onu bıraktı ve arkasına bakmaya ihtiyaç duymadan yürümeye başladı. "Burası benim doğduğum ve büyüdüğüm yer, Uçmak."

"Uçmak da neresi?"

Adam Kahnewald, arkasında yürümekte olan Charlotte'ye dönerek bu soruyu sormamış ol der gibi bir bakış attı. "Bu çimenlerde çıplak ayakla yürümek çok güzel değil mi? Özlemişim." Beyaz gömleğinin altına giydiği kırık beyaz pantolonunun kıvırdığı paçalarının altından, onun da Charlotte gibi çıplak ayakla yürümekte olduğu anlaşılıyordu.

Charlotte, ayak tabanlarını gıdıklayan çimenleri ezerek Adam Kahnewald'ı takibini sürdürürken, üst üste yığılmış taşların bel hizasında çevren duvar oluşturduğu bir bahçenin önüne geldiklerinde durdular. Bahçenin içinde iki katlı ihtişamlı bir ev yükseliyordu; ancak Charlotte'in dikkatini çeken evden daha çok bahçede kurulmuş tezgâhın başındaki iki kişiydi. Adamlardan birini tanımıyordu; ancak diğeri her ne kadar çok daha genç görünse de Adam Kahnewald'dan başkası değildi.

"Evet, doğru bildin," dedi Adam Kahnewald, Charlotte herhangi bir düşüncesini dile getirmemiş olmasına karşın. Bahçenin içine girmişler ve tezgâha iyice sokulmuşlardı. "Genç olan adam benim. Diğeri ise Öt Han. Gel biraz daha yaklaş."

Charlotte merakına mağlup olup Adam Kahnewald'ın yanına, tezgâhın önüne geçti. "Bizi göremiyorlar mı?"

"Hayır. Göremiyor, işitemiyor, hissedemiyor, koklayamıyor ve hatta tadamıyorlar da. Bak –" Charlotte, bu alaylı açıklamanın üzerine gözlerini devirirken, Adam'ın savurduğu eli, bir hayaletmiş gibi Öt Han'ın başının içinden geçti.

"Ne yapıyorlar peki?" Charlotte'nin merakı iyice artmış ve tezgâhın üzerindeki çalışmayı izlemeye dalmıştı. Genç Adam, tezgâhın üzerindeki avadanlıktan işine yarayanları eline alıp küçük parçaları bir bütün üzerine monte etmekle uğraşıyordu. Boşta duran altın rengi parçalar azaldıkça ortaya çıkan düzenek Charlotte'nin ilgi dolu bakışlarının esiri olmuştu.

"Bu," diyebildi sonunda "Gilbert'in bana gösterdiği mekanizma. Sonsuza kadar çalışan..."

"Evet o," diye onayladı Adam Kahnewald.

Charlotte, bu onaylamayı duyunca bakışlarını Adam'a çevirdi, ancak adam sahneye odaklanmasını istercesine elini tezgâhın başındaki iki adama doğru uzattı.

"Aferin Azazil. Çok güzel bir iş başardın," dedi yaşlı adam.

"Teşekkürler usta. Hepsi öğrettiklerin sayesinde," diyerek karşılık verdi genç Adam.

Charlotte bir kez daha bakışlarını Adam Kahnewald'a çevirdi.

"Sana Azazil mi dedi?"

"Evet, ilk adım buydu. İşitmeyeli uzun zaman oluyor," dedi Adam. Charlotte, onu tanımasa yüzündeki ifadenin kasavetten kaynaklı olduğuna ant içebilirdi. "Öt Han, benden zamanı kontrol edebilecek bir düzenek yapmamı istemişti. Sonunda bunu başarmıştım."

"Ben, ilk zaman korucusunun Nebenteru olduğunu sanıyordum."

Adam'ın hüzünlü suratı ani bir öfkeyle kaplandı. "Bana – zaman korucusu – deme!"

"Tamam, demem."

"Öt Han beni zamanın efendisi olarak atamıştı. Geçmişin, şimdinin ve geleceğin efendisi. Fakat sonra saçma sapan bir karar alarak bu koruculari da işin içine dâhil etmek istedi. Ama aldığı bu karara pişmandır eminim. Her ne ise, burada göstereceklerim bu kadar, ancak henüz hepsi sona ermedi." Adam Kahnewald bir kez daha parmağını şaklattı ve yine spot Işıklarını andıran sesler eşliğinde aydınlık pare pare karaltıya teslim oldu. Karanlık, sözlük anlamından çok daha koyu bir renkteydi; ancak aydınlık, soluklaşan bir geçiş ile onu yok ettiğinde, geriye Charlotte, Adam ve sonsuz bir beyazlık kalmıştı yalnızca. Charlotte'nin beyaz bol entarisi, yerini aynı renkte bir tayyöre bırakmış, Adam ise saten kravatından kösele ayakkabısına kadar bembeyaz bir takım elbisenin içine girmişti. "Burayı tanıdın mı?"

"Evet, sanırım." Charlotte, burasının daha önce Nebenteru ve Zhang Wei ile beraber geldiği yer ile aynı olduğunu düşünerek bunu söylemişti.

"Gel benimle." Adam Kahnewald'ın sessiz adımları sonsuz beyazlığı arşınlarken, Charlotte de onun peşi sıra seğirtti.

Herhangi bir köşesi ya da göz erimi çizgisi olmayan bu mekânda her yer birbirinin özdeşiydi. Ancak bu tıpkılığı bozan iki beden, giderek büyüyor, sabit olmalarına karşın Adam ve Charlotte'ye yaklaşıyor gibi görünüyordu. Artık tam manasıyla bir nefes uzaklığa vardıklarında Charlotte, onların Öt Han ve Azazil olduğunu anlamıştı. Öt Han daha evvel gördüğü halinden farksızken Adam yani Azazil, biraz daha olgun ve hatta Charlotte'nin tanıdığı Adam Kahnewald ile aynı görü-

nüyordu. İki adam, bulutsu bir yüzeyin üzerinde, televizyon ekranını andıran bir görüntüyü izlemekteydi.

"Önemli olan kısma yetiştik. Şimdi olanları iyi seyret," dedi Adam, Charlotte'ye iki adamı ve ekranı işaret ederek. "İzledikleri görüntüdeki kişileri tanıdın mı?"

Charlotte'nin buna yanıt vermesi için hafızasını zorlamasına hiç gerek yoktu. Çünkü görüntüdeki kişilerden biri, hayatının tamamen değişmesine neden olmuştu. "Nebenteru ve Raman," diye cevapladı.

"Evet. Hiçbir işe yaramayan güneş saati üzerinde çalışıyorlar," dedi sinirle. "İzle şimdi konuşmaları." Adam, bir kez daha Charlotte'yi dirseğinden tutup Öt Han ve Azazil'e iyice yaklaşmasını sağladı.

"Bu Nebenteru," dedi Öt Han, eliyle önündeki ekranı Azazil'e göstererek. "Sahiden çok başarılı bir güneş saati ustası, onu zaman çizelgesindeki sapmaları teftiş edecek ilk zaman korucusu yapmak niyetindeyim."

"Bu da ne demek şimdi! Ben – zamanın efendisi ilan ettiğin varken. Zaman korucusu da nedir!" Azazil'in sesindeki infial, yüz hatlarına yansımış, konuşurken dudaklarının kenarı köpürmeye başlamıştı.

"Sakin ol!" Öt Han, patronun kim olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyarak sesini yükseltti. "Güneş saatlerine çok önem veriyorum. İnsanların yeniden zamanı ölçmek için attıkları en önemli adım. Basit ve kullanışlı. Güneş ışığının yansıması ile oluşan gölge, saati gösteriyor."

"Benim ortaya çıkardığım düzeneğin yanında, bu hata oranı yüksek, hiçbir işe yaramayan taş parçasını mı yeğliyorsun?"

"Senin mekanizman için insanlar henüz hazır değil. Adım adım gelişmeleri gerekiyor. Senden zamanın efendisi olarak

zaman korucularının daimî yardımcısı olmanı istiyorum."

"YARDIMCI MI? Ne saçmalıyorsun sen! Bir de onlara yamaklık mı yapacağım? Ben onlardan daha üstünüm. Yaptığım düzenek de bu saçmalıktan defalarca daha kullanışlı ve daha tutarlı. Ben bu basit akıllara yardım falan etmem!"

"Benim kararım kesin Azazil. Kararlarımı sorgulamak sana düşmez."

"O zaman bu işte kendi başınasın. Ben yokum ve sana yemin ediyorum ki buna pişman olacaksın." Azazil, cebinden düzeneği çıkarıp parmakları ucunda tuttu. Gözlerini yumdu ve aniden yok oldu.

Adam Kahnewald, bir şeyler söylemesini beklercesine Charlotte'in gözlerinin içine yoğunlaşmıştı, fakat istediğini alamayınca kendi konuşmaya karar verdi. "Olanları gördün! Öt Han'ın nasıl biri olduğunu ve nasıl, insanları kendi ülküsü uğruna hiçe sayabildiğini gördün. Hem de benden çok daha basit biri için."

"Öt Han tam olarak kim oluyor?"

Adam, bu soruyu duyunca dalga geçen çarpık ağızlı bir kahkaha koparıp, başını yana eğerek iç geçirdi. "Al işte, Nebenteru'dan daha da kötü birini de bulmuşlar sonunda. Bir saat taşıyıcısısın ve Öt Han'ın kim olduğundan bihabersin. - Öt Han, zaman kavramının yaratıcısıdır. - Seni nereden buldu bunlar! En azından Tannhaus ne yaptığını bilen biriydi. Kızı ise korucuların peşinden av köpeği gibi koşan cühelanın tekiymiş. Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin dahi yok değil mi? Neden bu korucular seni kendi zamanlarına çekip duruyor ve kendi yarım kalan işlerini sana tamamlatıyorlar, bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır- bilmiyorum."

Adam, bu yanıtı tahmin ettiğini belli edercesine başını salladı; ancak bir söz söylemek yerine parmağını şaklattı ve Charlotte'nin gözleri bir kez daha, karanlığın içinde, muktedir olduğu duyu yetisini kaybetti.

Karanlık ve aydınlığın giriştiği muharebede ışığın askerleri, bir kez daha taarruza geçerek galibiyete kavuşmuş, önce küçük bir noktayı, ardından tüm karanlığı ele geçirmişti. Charlotte'nin netleşen görüş alanı genişleyerek algısının açılmasını, haliyle nerede bulunduğunu kavramasını sağladı. "Winden Emniyet Müdürlüğü," dedi kendi kendine. Bulunduğu bahçeliğin her santimetresini o kadar net aklına kazımıştı ki, bu çıkarımı yapmak için arkasındaki binaya bakmaya gerek görmedi.

Önce Shui Mağarası, ardından Uçmak, daha sonra sonsuz beyazlık ve şimdi de kendi zamanına geçişin yarattığı sersemliği üzerinden henüz atamamış olsa da sonunda dönmüş olmak içini rahatlatmıştı. Üstelik yirmi birinci yüzyıl Üçüncü Reich'ında olmadığını da anlayabiliyordu. Ancak içinde hâlen her şeyin eski hâline dönmediği konusunda bir his, habis bir ur gibi zihnini kemiriyordu. O anda çantasından yükselen cep telefonu melodisi, düşüncelerini sekteye uğrattı. Birkaç yoklamanın ardından bulduğu telefonun ekranında 'Gilbert' yazısı parlıyordu. Telefonu açıp "Efendim?" dedi.

"Charlotte," Gilbert'in bu şekilde hitap etmesi Charlotte'nin içinde ilk kez bir burukluğa neden oldu.

"Efendim Gilbert, söyle."

"Annemi kaybettik." Gilbert'in ağzından çıkan -tik hecesi hıçkırıkların altında boğuldu.

"Tamam canım sakin ol, ben hemen geliyorum oraya."

Charlotte, ana caddeye çıkıp bir taksiyi durdurdu ve taksi-

cinin kısa mesafe başkaldırısına aldırış etmeden Sana Hanse Hastanesi'ne yola koyuldu. Winden Kaymakamlığı önündeki yoğun trafik, gidişi yavaşlatsa da on iki dakika içinde Wins Caddesi'ne varmışlardı. Hastanenin önüne vardıklarındaysa Charlotte, parayı taksiciye uzatıp üstünü beklemeden araçtan indi ve hızlı adımlarla binaya yürüdü.

Babasının vefat haberini aldığındakilerden çok daha farklı hislerin içindeydi. Bir an önce Gilbert'in yanına gitmek istiyordu ve o gün de aynısını hissetmemiş olmasından dolayı kendisine kızıyordu. Bu kızgınlığı içinde yaşamanın dahi kendisini yavaşlattığını fark ederek merdivenlere yöneldi. Hastanenin mermer basamaklarından topuklarını tıklatarak çıktığı esnada gri takım elbisesinin içindeki Adam Kahnewald'ı kapıdan çıkarken gördü. Adam, kösteğinden kavradığı gümüş bir saati elinde döndürerek yaklaşıyordu. Köstekli saatin Adam'in parmağı etrafında attığı saltolar Charlotte'nin içini dolduran endişe öbeğini büyütüyordu. Azazil'in kibir dolu bakışlarına sahip adam, iki adım mesafe kala Charlotte'ye göz kırptı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Charlotte, arkasına dönüp bir süre adımlarını takip ederken - endişe tüm bedenini kaplamasına karşın - Adam'in peşinden gitme isteğine engel oldu. Babasının ölümünde yaptığı hatayı bu kez yapmayacaktı, öncelikle Gilbert'in yanına gitmeliydi.

•••

Charlotte'nin topuklu ayakkabıları, Sana Hanse Hastanesi'nin mermer giriş merdivenlerinde, her saniye bir darbe vurmaktaydı. Winden İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde kendini bulmasının akabinde, aldığı telefon ile Gilbert'in annesinin vefatını öğrenir öğrenmez, hemen bir taksi bulmuş ve on iki dakika içinde hastaneye varmıştı. Ne kadar hızlı olursa olsun bu

ölümü erteleyemeyeceğinin farkındaydı; ancak babasının ölümünde yaşadıklarının aksine, bir an önce Gilbert'in yanında olmak istiyor ve bu nedenle de ivedi hareket ediyordu. Hastanenin basamaklarında karşılaştığı, elinde tuttuğu gümüşi köstekli saati parmağı etrafında çeviren Adam Kahnewald'ın göz kırpışı, aceleciliğini birkaç saniyeliğine sekteye uğratsa da Charlotte, önceliğini adamın peşinden gitmek yerine hastaneye yönelmekten yana kullanmıştı.

Hastaneye girip, danışmaya uğramadan iç merdivenleri tırmanmaya başlayan Charlotte, içini kaplayan tedirginliğe daha fazla katlanamayarak elini Louis Vuitton marka çantasına atıp içini karıştırdı. Parmak uçlarında tattığı gümüşün soğukluğu ve C. S. harflerinin kabartması, gözle görmeye ihtiyaç duymadan, aradığının var oluşundan emin olmasına yetmişti. Adam'in parmakları etrafında perendeler atan saatin, Tannhaus'un yadigârı olmadığı aşikârdı; ancak Adam'in bu saati alenen Charlotte'ye göstermesinin altında muhakkak bir sebep yatmaktaydı. Charlotte, bu sebebin ne olabileceği düşüncesini askıya alarak çantasındaki bir diğer hayati cismi çıkarıp Gilbert'e telefon etti.

"Canım ben hastanedeyim, neredesin şimdi?"

Gilbert konuşmaya başlamadan önce burnunu çekip boğazını temizledi. "İkinci katta, bekleme odasındayım," diye yanıtladı.

"Tamam, geldim."

Charlotte, ayağındaki on iki santimetrelik topuklulara ve tek yırtmaçlı dar eteğine rağmen basamakları ikişer ikişer çıkarak ikinci kata ulaşmış, karşısına çıkan panoda 'Bekleme Odası' yazan oku takip ederek sağa dönünce, üçüncü odada Gilbert'i bulmuştu. Dizlerine dayadığı dirseklerinden destek

alan başını kaldırdığında, Gilbert'in ağlamaktan şişmiş, kirpikleri üzerinde akmaya direnen birkaç damla yaşı barındıran gözleri kendini gösterdi.

Charlotte, Gilbert'i en son babasının cenazesinde ağlarken gördüğünü hatırlıyordu. O gün de bu delikanlının gözyaşları Charlotten'nin içini eritmişti; ancak şu anda hissettiği merhamet duygusu ile kıyaslandığında, cenaze günkülerin yavan kaldığını fark ediyordu. Bunun nedeni, Gilbert'in kardeşi olduğunu öğrenmesi miydi, şayet yaşadığı onca olayın farklı bir insana dönüşmesine vesile olması mıydı, Charlotte bundan emin olamıyordu; fakat kesinlikle şüphe duymadığı, sahip olduğu hissiyatın hakikatiydi.

Gilbert, gelen kişinin kim olduğunun bilincine varmak için kısa bir vaktini harcamış, idraki açıldığında ise beklemeden Charlotte'nin boynuna sarılarak ağlama eylemini sürdürmüştü. Charlotte, beklemediği anda karşılaştığı bu kucaklamada önce tepkisiz kaldıysa da daha sonra Gilbert'in sırtını sıvazlayarak onu avutmaya çalıştı. Gencin kalp atışını kendi göğsünde hissediyor, elleriyle kardeş bağını kuvvetlendiriyordu. Charlotte, kolları arasında diyaframı kasılan bedenin sıcaklığını duyumsadığında, uzun zamandır içten bir sarılmaya hasret olduğunu anımsadı, özellikle de bir kardeşten gelen, muhtaç bir sarılmaya... Bu sarılma anı bir müddet daha devam etti, ancak ikisi de bu şekilde kalamayacaklarının farkında olduğundan aynı anda kollarını birbirlerinden gevşettiler. Gilbert, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, Charlotte da kendi gözünden düşmemek için direnen bir damlayı işaret parmağıyla yok etti.

"Annemin gitmesine henüz hazır değildim," dedi Gilbert, ilk cümleyi kurma gücünü topladıktan sonra. "Hastaydı biliyorum; ama böyle gitmemeliydi. Şimdi morga kaldırdılar.

Yarın defin için alacağız."

"Gel canım, otur şöyle." Charlotte, Gilbert'e koltuklara kadar refakat etmiş, kardeşinin oturmasını bekledikten sonra kendisi de yanına yerleşip ara verdiği konuşmasını öyle sürdürmüştü. "Yalnız mısın, Baldemar Bey yok mu?"

"Yok, işte olması gerekiyormuş. Sadece ben varım," diyerek üvey babasının mazeretini açıkladı Gilbert. Kelimelerden belli olmasa da söyleyiş şeklinde olsa ne olur olmasa ne olur serzenişini yakalamak Charlotte için güç olmamıştı.

"Gelen giden oldu mu peki, hep tek başına mıydın?"

Gilbert bir süre bu sorunun cevabından emin olmak istiyormuşçasına hafızasını yokladı. Ağzını açtığında çıkan isim, Charlotte'in gözbebeklerinin irade dışı refleksle büyümesine, ciğerlerinin bir soluğu atlamasına sebep oldu. "Adam Kahnewald," dedi Gilbert "Sadece Adam Kahnewald ziyarete geldi. O da zaten siparişini teslim almak için uğramış."

"Ne siparişi?" diye sordu Charlotte, Gilbert'den gelebilecek yanıtın kaygısını dışa vurarak.

"Köstekli bir saat siparişi vermişti ya, hani içinde iye çekirdeği bulunmadığı için bana baştan başlattığın..." diyerek haklı sitemini dillendirdi Gilbert.

"Gilbert, ne yaptın sen!" Charlotte hışımla ayağa fırlayıp, karşısındakinin annesini henüz kaybetmiş bir genç olduğu hakikatini, belleğinin derinliklerinde bırakarak öfkesini kustu. "İçinde iye çekirdeği olan bir saatin Adam Kahnewald'ın eline geçmesi ne demek sen biliyor musun?"

"O zaman neden bana iye çekirdeği olmayan bir saat yaptığımda onu bozdurup yenisini yaptırdın!" Gilbert'in asabiyeti, içinde bulunduğu duygunun katkısıyla Charlotte'inkini bastırmış, yüksek sesi işitip gelen iki hemşirenin bakışlarına

maruz kalınca aynı hızla sönümlenmişti.

"Tamam canım, doğru söylüyorsun. Bir an ben de sinirden kendimi kaybettim. Özür dilerim. Hadi oturalım." Gilbert'in oturmasını bekledikten sonra hemşirelere döndü. "Siz de kusura bakmayın lütfen."

Hemşireler görev yerlerine dönerken, Charlotte de kendisininkine yani Gilbert'in yanına döndü. Elini bir defa daha uzatıp omzuna dokunacağı sırada çalan telefonu nedeniyle Charlotte'nin eli Gilbert'in ters istikametine, çantasına yöneldi. Ekranda görünen 'Nuh Meyer' yazısının dahi başlı başına hayra alamet olmadığından emin olsa da Charlotte, yarı sesli bir hayırdır inşallah, çektikten sonra telefonu açtı.

"Efendim Nuh Bey?"

"Charlotte Hanım merhabalar. Nasılsınız faslı için dahi vaktim yok kusura bakmayın." WindenMark'ın sahibinin sesi, sözlerini destekler nitelikte aceleci çıkıyordu. "Benim şu anda acilen yurtdışına çıkmam gerekiyor, o nedenle bu görüşmede ben bulunamayacağım, ancak bir an önce Nils ile görüşmeni istiyorum. Bu ayki yapılan işlemleri inceledim ve bir öncekine oranla yüzde altmışa yakın bir düşüş yaşanmış. Senden öncelikle Nils ile görüşmeni istiyorum durumu ayrıntısı ile yüz yüze sana anlatsın. Ben gelince de CFO'nun da dâhil olduğu bir toplantı yapacağız. Şimdi senden istediğim, hemen Nils'in yanına gitmen. Görüşmek üzere." Nuh Meyer, Charlotte'nin konuşmasına hiç müsaade etmeden, tüm cümleleri bir kâğıttan okuyormuşçasına nefessiz tüketmiş, görüşürüz temennisinin cevabını dahi beklemeden telefonu kapatmıştı.

Charlotte, kulağından indirdiği telefonun boş ekranı ile bir süre yüzleştikten sonra görev yerinden kalktı. Telefona yaptığı muamelenin bir benzerini Gilbert'e yaptıktan sonra hafifçe ba-

şını sallayarak cesaretini topladı. "Gilbert, benim acilen şirkete gitmem gerekiyor. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Yok sağ ol, Baldemar Babam gelecek iş çıkışı, beraber döneceğiz."

"Tamam canım, bir şeye ihtiyacın olursa, çekinme ara." Charlotte son kez eliyle Gilbert'e dokunurken Gilbert buna gözlerini yumup başını sallayarak cevap verdi. "Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Charlotte önce bekleme odasını, ardından da hastaneyi arkasında bıraktı ve bahçede hazırda bekleyen taksilere yöneldi. Taksilerin, alışkın olduğu Alman sarısı olmasına minnet duyarak ilk sıradakinin arka koltuğuna yerleşti ve adresi söyleyip - bir kez daha kısa mesafe sitemine maruz kalarak - evine doğru yola çıktı. Taksicinin bir an önce bu müşteriden kurtulma isteğinin getirisi olan yüksek süratin de katkısıyla Charlotte evine olması gerekenden çok daha kısa sürede varmış, çelik kapının alt ve üst kilitlerini el çabukluğuyla açıp üst kattaki odasına adeta ışınlanmıştı. Üzerindekiler gayet resmi görünse de Charlotte - CEO ile yapacağı görüşmede olabildiği en ciddi duruşunu almak istediğinden – halihazırda üstünde bulunanları çıkarıp alelusul yatağına atarken, dolabındaki altın rengi tek düğmeli ceket ve çift nervürlü dizüstü etekten kombine, koyu lacivert döpiyesini elbise kılıfından çıkarıp yatağına itina ile serdi. Bu takımın altına, kırmızı lake tabanlı topuklulardan başkasını tercih etmeyeceğinden, onlar çoktan kilit oyuncu olarak işaretlenmiş ve yatağın ayakucuna yerleştirilmişti. Sahaya çıkacak takımına soyunma odasında son bir kez bakan teknik direktör edasıyla kendi takımını serili oldukları yerde inceledikten sonra çarçabuk üzerine giymiş, ayna karşısında son rötuşlarını da yapınca hazır olduğuna kanaat getirerek

ayakkabılarını ayağına geçirmişti.

Müstakil garajında yatmakta olan Mini'sine binip yola çıkan Charlotte'nin, kıyafet seçimi esnasında deşarj ettiği öfke hissi, direksiyonu tutan parmaklarından yürüyüp şah damarına kadar ulaştı. Bu durum bedenen ve ruhen gerilmesine haliyle de hıncını direksiyondan çıkarmasına neden oluyordu. Hem Gilbert'e hem de asıl kızması gerektiği kişinin kendisi olduğu bilincine kızıyordu. Köstekli saatin bir kopyasını eline geçirmiş olan Adam Kahnewald'ın ne gibi bir hadiseye vesile olacağına ilişkin en ufak bir fikri dahi yoktu, ancak Adam Kahnewald'ın asıl kimliğini öğrenmesi, bunun pek de hayırlı bir gidişat olmadığından emin olmak için yeterliydi. Üstelik Boğaz köprüsüne yaklaştıkça yoğunlaşan trafik, Charlotte'nin etrafını çevreleyen sinir-stres kalkanının iyice daralmasına neden olmuştu. Bu kalkanın boyutu da Charlotte'nin öfkesine maruz kalacak olan Nils Brunkhorst'ın, Mini'nin direksiyonu kadar kolay kurtulamayacağının bir göstergesiydi.

Charlotte'nin öfkesi ve stresi, kat ettiği yol ile doğru orantılı olarak artarken, WindenMark binasının önüne gelmesiyle en yüksek seviyeye ulaşmıştı. Aracını yolun ortasına bırakıp anahtarı otopark güvenliğine atarak binaya girdi. Giriş kapısındaki turnikelere vardığında, kartını almayı unuttuğunu fark edip lobideki güvenliğe "Ne duruyorsun aç şunu?" diye söylenerek turnikeyi açtırmış, asansörün çağrı düğmesine basınca da göstergedeki sayıların azalışını izlemek mecburiyetinde kalmıştı. Bu, takriben bir dakikalık bir süresini daha heba edince, kabinin içinde bir sigara yakmamak için kendini zor tuttu.

Nihâyet asansör CEO'nun odasının bulunduğu kata vardı. Charlotte, adımları arasındaki aralığı normalde olduğundan beş santimetre kadar fazla tutarak odanın kapısına yürüdü ve

çalma zahmetine girmeden kapıyı gelişigüzel açtı.

Charlotte'nin baskın yapar gibi girişi, karşılaştığı vaziyet neticesinde 'gibi' ilgecinin tümceden düşmesine sebep olmuştu. Eski sekreteri Jasmin, kapı açılınca Nils Brunkhorst'ın refleksiyle kucağından fırlatılmış, neye uğradığını algılamak için gözleriyle Nils'den Charlotte'ye uzanan bir rota çizmişti. Durumu fark edince eteğini avuçlarıyla ütüleyip, gömleğinin üstten iki düğmesini ilikledi ve yüzündeki mahcubiyeti göstermemeye çalışarak hiçbir şey söylemeden odayı terk etti. Charlotte ise onun arkasından bakmaya dahi tenezzül etmemişti. Çünkü asıl öfkesini kusmak istediği kişi Nils Brunkhorst idi.

Nils koltuğundan fırlayıp "Bu ne terbiyesizlik," diyecek oldu; ancak Charlotte'nin 'Sus!'u kelimelerin ağzından çıkmasını engelledi.

"Senin yaptığın terbiyesizliği şu an için görmezden geliyorum, çünkü hesap vermen gereken daha mühim bir konu var. Geçen ayki satış oranlarının düşüklüğü nedir?" Charlotte'nin sözleri üzerine Nils'in gözleri bilgisayarına kaydı. "Dur zahmet etme." Charlotte cep telefonunu çıkarıp parmağını hızlıca ekranda birkaç yere dokundurunca Nils'in bilgisayarından bir ileti sesi yükseldi. "*Attachment'ı* incele." Nils'in gözleri bilgisayarda kalırken Charlotte arkasını dönüp yürüdü, kolunu tutup kapıyı yarım açtı ve yüzünü dönmeden Nils'e seslendi. "Aslında incelemene gerek yok, kovuldun." Bu sözlerin ardından Nils'in boş bakışları bilgisayardan, kapanan kapıya kaydı.

Charlotte, uzun zamandır biriken öfkesinin yatıştığını hissederek asansörü çağırdı. Asansörün geç gelişi, bu kez onun sinirlerini artırmak yerine, yüzünde oluşan anlamsız gülüşün bir süre daha yerinde kalmasını sağlamıştı.

İki kişinin yoldaşlığında, iki farklı katta durduktan sonra

asansör lobiye vardı.

Charlotte, lobi güvenliğine "İyi çalışmalar" dileklerini nakletlerek binayı terk etti ve otoparka yürüdü. Takiben görevliden anahtarlarını teslim almış ve aracının park edildiği cebe gelmişti.

Mini'sine binip marşa bastığı anda tepe aynasında gördüğünün etkisiyle yerinden sıçradı. Çocukluğundan kalan tepki ile başparmağıyla damağını çekti ve arkasına döndü. Arka koltukta, kahverengi kasketli, sarı atkılı bir adam tebessüm ederek oturmaktaydı.

"Korkuttuğum için kusura bakma; ama bir an önce saat dükkânına gitmemiz gerekiyor."

Charlotte'nin, babasının vefatıyla başlayan yeni yaşamında bellediği en önemli prensiplerden biri kasketli adamları sorgulamamaktı. O da bu kurala itaat ederek başını salladı, otomatik vitesi geri takıp koltuktan destek alarak arkasını döndü ve Mini'sini park cebinden çıkardı. Anayola çıkana kadar sessiz süren yolculuk, kasketliden gelen sıkıntı belirten bir nida ile son buldu. Adam yanaklarını şişirerek bir öf sesini dışa yollamış, başındakini çıkararak kasketli sıfatını kaybetmişti.

"Bu şapkayı hiç sevemedim," dedi bu serzenişinin Charlotte için bir şey ifade etmesini bekler gibi. Ancak bunun bir anlamı olmadığı halde Charlotte; aynadan yolcusuna bakmış, bıyıksız kısa keçi sakalının üzerinde açığa çıkan üç numara kesilmiş saçları gördüğünde hı hı diye tepki vermişti. "Bu arada benim adım Rubén Carlos David De La Cruz, kısaca Carlos diyebilirsin."

"Peki – Carlos," dedi Charlotte iki kelime arasında kısa bir süre bekleyerek. "Senin de bir zaman korucusu olduğun ortada..."

"Evet kesinlikle... Sormadan cevap vereyim kum."

"Kum mu?"

"Evet, kum saati benim özel ilgi alanımdır."

"Anladım." Charlotte, önünde yavaş seyreden araca daha fazla dayanamayıp şerit değiştirdi. "Adam Kahnewald'ın eline geçen saati geri almak için yardım edeceksin sanırım."

"Ha? - Yok hayır, aslına bakarsan onun acelesi yok, öncelikle benim zamanıma gitmeliyiz... Her zaman olduğu gibi..."

"Her zaman olduğu gibi..." diye yineledi Charlotte.

Araç köprü gişelerinden geçerek Güney Yakası'na vardığında Carlos'un arka koltuktaki yerinde duramayan tavırları had raddeye erişmiş, koltukların arasındaki boşluktan Charlotte'yi zorlayarak öne geçmişti. Charlotte, bu geçiş sırasında kısa süreliğine aracın kontrolünü kaybettiyse de çevik bir hamle ile tekrar toparlayabildi.

"Ne yapıyorsun?" diye söylendi Charlotte. "Araba kullanıyorum, görmüyor musun?!"

"Uzaktan gördüğümden daha güzelmişsin," dedi Carlos, Charlotte'nin sorusunu es geçerek. "Yani arka koltuğu kastetmiyorum, daha önce seni takip ettiğimiz zamanları diyorum..."

Charlotte, bu iltifat karşısında utandıysa da belli etmedi.

"Hah, dükkâna vardık," diyerek bahsi değiştirdi.

"Güzel!" Carlos, aracın durmasını beklemeden kapıyı açmış, ayağını yere basınca birkaç kez tökezledikten sonra ancak durabilmişti. Charlotte, bu hareket üzerine aniden fren yaptı ve arabadan inip "Delirdin mi sen?" diye söylendi.

"Dükkâna vardığımızı söylemedin mi?"

"Evet, ama durmamı bekleyebilirdin."

"Boşa zaman kaybı. Neyse, istikamet..." Carlos işaret parmağını saat dükkânına doğrulttuktan sonra hızlı adımlarla o yöne doğru yürüdü. Kapıya varınca tokmağı kavrayıp birkaç kez açmayı denediyse başarısız olunca sinirlenip ellerini iki yana açtı. "E hadi hala kapıyı açmadın."

Charlotte dilini dişlerine vurup cık cıklayarak çantasını karıştırdı, anahtarı bulup kapıyı açtı. Kapıyı henüz itmişti ki Carlos "Özür dilerim," diyerek Charlotte'yi nazikçe kenara itip içeri daldı. Şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf korucu herhalde diye içinden geçiren Charlotte da Carlos'un peşinden seğirtmişti.

Ahşabın ve metalin kokusunun bir araya gelerek bir esans yarattığı ambiyansta Charlotte sol elini saat camekânlarından birine dayamış Carlos'u, Carlos ise yarım daire seyri yapan bakışlarıyla dükkânı izliyordu. İçerisi o anda Charlotte'ye her zamankinden çok daha büyük görünmüş, kendini çok küçük hissetmişti.

Charlotte, cep telefonuna gelen ileti sesini duyup elini çantasına attığında Carlos'un işaret parmağını buldum der gibi kaldırıp bir dolabın kapağını açtığını fark edemedi.

Ancak Nuh Meyer'den gelen 'NE DEMEK KOVMAK!' mesajından gözlerini ayırdığında Carlos'un dolaptan bir takım eşyayı çıkarıp gelişigüzel attığına tanık olunca "Ne yapıyorsun!" diye feryat etmekten kendini alamadı. Carlos'un bu bağırışa tepki vermemesi üzerine yanına gidip elini omzuna koyduysa da fayda etmedi. Carlos, çömeldiği yerden kalkıp Charlotte yokmuş gibi tutum sergileyerek ortalığı kurcalamaya, bulduklarını savurmaya devam etti. Adam, bazı eşyaları eline geçer geçmez bir köşeye yollarken, bazılarını bir süre inceliyordu; ama sonuç olarak hiçbirinden hoşnut olmuyor ve arayışına devam ediyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu nihâyetinde Charlotte; ancak bu sorusuna da ilki ile aynı şekilde tepki alınca, yumruk yaptığı ellerini beline dayayarak beklemeye başladı.

Carlos'un arayışı ve Charlotte'nin izleyişi bir süre daha devam ettikten sonra Carlos yine işaret parmağını aynı şekilde kaldırarak çömeldiği yerden doğruldu ve atölye tarafında gözden kayboldu. Charlotte, onun ardından gideceği sırada yükselen cam kırılma sesiyle yerinden sıçradı.

"Önemli değil, başka kavanoz," diye seslendi Carlos. Charlotte ise bir kavanozun kırıldığını anlamış; ama başka ile ne demek istediğinin bilincine varamamıştı ki Carlos, elinde içi altın rengi kumlarla dolu bir kavanoz, yüzünde otuz-iki diş sırıtış ile geri döndü. "Doğru kavanoz," dedi elinde tuttuğunu sallayarak "Artık gitmeye hazırız!"

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Yedinci Kısım|

Akşam

H. G. Tannhaus

"Bir insan sabahleyin doğru yolda ise, akşam saatlerinde de öyle kalacak ve bundan pişman olmayacaktır."

- Konfüçyüs

|19:00| Carlos'un Kumları

8.yy, Sevilla'da bir liman kasabası

Tik tak, tik tak... Kaptan kamarasının alabandasında, bir ipin ucunda asılı duran kurşun ağırlık, ahşaba vurdukça, aynı sabit ses dizisini tekrar ediyordu. Koyu köknar ağacının keresteleriyle donanmış kamaranın kasveti, birbirine simetrik duran iki şamdan ile biraz olsun feraha eriyor, kıç lombozlardan sızan ay ışığının da yardımıyla aydınlığa bürünüyordu. Sancak tarafı boydan boya kaplayan, içinde türlü göksel seyir aletlerinin ve haritaların bulunduğu dolaplar ile iskele tarafta kırmızı kadifeli bir perde ile ayrılan yatağa eşit uzaklıkta, kamaranın tam ortasında kalan çalışma masasında oturan Kaptan Rubén Carlos David De La Cruz, elinde tuttuğu bir cam parçasını eğelemek ile meşguldü. Bu cam parçası, kamaranın içinde yüzlercesi bulunan kum saatlerinden birine dönüşmek için Carlos'un parmaklarından gelen dokunuşları itina ile kabul ediyor, amaçlanan şekle yavaş yavaş kavuşuyordu.

Carlos, bir müddet sonra yaptığı işi yarıda bırakıp, kum saatini masanın üzerine koyarak kamarasından çıktı. Güverte boyunca yürüyüp, sürme iskeleden rıhtıma indi. Gemisinin bağlandığı iskeleye basan deri botları, gevşemiş kerestelerden birine denk gelince, ahşap ve derinin gıcırtısı birbirine karıştı. Carlos, ayağını geri çekip daha sağlam olan bir tanesine bastı ve yumruk yaptığı ellerini beline dayayarak kasabanın Işıklarını seyre daldı.

Botlarının içine soktuğu siyah pantolonu; düğmeleri gizlenmiş, kırlangıç etekli, altın işlemeli beyaz kaftanı ve belinin iki yanından sarkan yarımay palalarıyla Carlos, bir kaptan olduğunu tüm kasabaya gösteriyordu. Yumrukları belinde duruşu ise bu hakikati destekler nitelikteydi.

Carlos, kendisinden kaynaklanmayan ahşap gıcırdaması sesini duyunca arkasına döndü. İskeleye adımını atmış olan genç yaveri Marcio Moreno'yu görünce gülümsedi, yanına gelince de elini omzuna atıp onu hafifçe sarstı.

"Uzun zaman sonra yeniden Sevilla'ya döndük ha Marcio!"

"Evet kaptan." Marcio, hala Carlos tarafından sarsıldığı için zor yanıt verebilmişti.

Durumu fark eden Carlos elini çekti. "Bakalım bizim eski mekân hala yerli yerinde mi?" Carlos önden yürümeye başlayınca Marcio onu yarım adım kadar arkasından takip etmeye koyuldu. Attıkları her adımda iskele gıcırdamaya, gevşek keresteler yerinden oynamaya devam ediyordu.

Henüz yirmi adım kadar atmışlardı ki önlerini iki tane kadın kesti. Kızıl bukleli perukaları, ağır makyajları, göğüslerini ortaya çıkaran açık yakalı, kabarık omuzlu, desenli yünden fistanları ve bellerini birkaç santimetre daraltan korseleriyle iki kadın, birbirinin aynısı görünse de yanaklarına yerleştirdikleri sahte benin birbirinin zıttı yerlerde olması onları ayırıyordu. Carlos'u fark edince ağızları; birer sırıtış ile açılmış, kalçalarından mıncıklanıp boyunlarından öpülünce, küçük birer çığlıkla kapanmıştı.

"Daha sonra uğrayacağız hanımlar," dedi Carlos arkada kalan kadınlara, akabinde işaret ve orta parmağını alnına götürerek selam çaktı.

"Tanıyor musun kaptan onları?"

"Bilmem; ama sanırım onlar beni tanıyor." Carlos yüzündeki sırıtışı bozmadan Marcio'ya göz kırptı. "Önce bizim şu mekânı bir bulalım Marcio."

"Tamam kaptan." Marcio, Carlos'un yaklaşık beş dakikadır sağına soluna bakındığını fark etmiş, mekânı bulalım deyişine

ise cevap verme zorunluluğu duymuştu.

"Bu – taraftan," diye ikiye ayırarak kurduğu cümlesinin boşluğunu Carlos, işaret parmağını sağa uzanan sokağı göstererek doldurdu ve Marcio'nun arkasından gelip gelmediğine bakmadan hızlı adımlarla o yöne yürümeye başladı. Denizi sağına binaları soluna alarak yaklaşık üç yüz metreyi arkasında bırakan Carlos, binaların arasına dalıp, birkaç metreyi de ara sokaklarda arşınladıktan sonra aradığını bulmuş olmanın getirisi sırıtışını yüzüne yerleştirerek kapının önünde durdu. "İşte geldik Marcio," dedi sondaki 'o'yu bir hayli uzatarak. "Buradakinden daha iyi bir birayı Akdeniz'de bulamazsın."

Çift kanatlı kapıyı açıp içeri girdiklerinde, ıssız ve sessiz sokağın tam anlamıyla tezatı bir ortama rastlamışlardı. Sahne olarak kullanılan plâtformda, kadınlar eteklerini sallayarak müzik eşliğinde raks ediyor, onları izleyen bir grup ise tempoya uygun alkış tutuyordu. Masaların çoğunda kadehler tokuşup kahkahalar yükselirken, birkaç tanesinde yalancının zarı, domino, iskambil gibi kumar oyunları oynanıyor, bir tanesindeyse bilek güreşi turnuvası düzenleniyordu. Kapıya uzak kalan köşede yanan şömineye ortamın sıcaklığı da ilave edilince, insanların gecenin karanlığına çıkmaya niyetleri yok gibi görünüyordu.

"Şurada boş bir masa var," dedi Carlos, gözlerini kapatıp havaya yayılan alkol kokusunu ciğerlerine çekerek. "Haydi oturalım."

Yer yer tahtakurularına meze olan yuvarlak masaya oturmalarının üzerinden henüz beş dakika geçmemişti ki üzerinde, kirden sararmış bir önlük olan, seyrek saçlı, şişman bir adam, masadaki boş iskemleye oturdu. Marcio, sorgusuz sualsiz masalarına oturan bu adama karşı Carlos'un nasıl bir tepki vereceğini beklerken, kaptanının yaptığı, Marcio'nun aklında-

kilerin hiçbiri ile eşleşmemişti: Kaptan, önce şaşırmış, sonra yüzüne bir sırıtış yerleştirmiş ve ardından oturduğu yerden fırlayıp adama sarılmıştı.

"Çok uzun zaman oldu be Carlos," dedi adam, Carlos'un sırtını birkaç kez tokatlayıp ayrıldıktan sonra.

"Çok oldu değil mi?" Marcio'ya döndü. "Marcio, bu Miguel. Buranın sahibi Antonio'nun oğlu."

Marcio'nun tanıştığına memnun olduğunu ifade eden gülümsemesi, karşısındaki adamın yüzünün asılmasıyla aniden kayboldu.

"Artık sahibi," dedi Miguel kederli bir sesle. "Babam öleli bir sene kadar oluyor."

"Başın sağ olsun dostum."

"Sağ olasın."

"Peki nasıl gidiyor işler, canlı gördüm."

"Kalabalık bir güne denk geldiniz, yoksa bu Emeviler başımıza ekşidiklerinden beri işler bitik. Neyse şimdi bunları konuşmayalım. Bira alır mısınız?"

"Olur, ben de Marcio'ya buranın birasını hiçbir yerde içemeyeceğini söylüyordum."

"Tamam o zaman iki bira geliyor." Miguel masadan kalkıp kalabalığın arasında gözden kaybolurken Carlos'un gözleri duvar dibinde, önündeki biraya dokunmadan karanlıkta tek başına oturan adama takıldı. Burnuna kadar çektiği kukuletası yüzünden gözleri görünmüyordu, ancak Carlos, onun da kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Aralarındaki bakışma, "Biralar da geldi!" nidası ile kesintiye uğradı.

Miguel, elinde tuttuğu biraları masaya bırakmış, arkası-

na dönmek için hamle yaptığı sırada Carlos tarafından bileği kavranmıştı. "Şu adam kim Miguel," diye sordu gözlerini kukuletalı adamdan ayırmadan.

Bunun üzerine Miguel gözlerini, bileğini tutan Carlos'tan ayırıp, Carlos'un baktığı yöne çevirdi. Bir süre adamı izledikten sonra tekrar boş iskemleye oturdu. "Adını sanını bilmem, bilen de yok sanırım... Her gece buraya gelir, bir bira söyler içmeden bütün gece oturur. Parasını verdiği sürece sorun yok; zaten ben de alıştım artık aynı birayı veriyorum adama." Miguel kendi zekâsına gülümsedi. "Kapatmaya yakın da kalkar gider, nereye gider bilmiyorum. Bir gün garsonlardan biri kafaya takmış takip edeceğim diye; ama kapıdan çıktıktan sonra gözden kaybetmiş. Tekin bir tip değil anlayacağın."

"Sağ olasın dostum."

"Neyse Carlos, ben artık işimin başına döneyim. Malum, kalabalık." Miguel, bir kez daha masadan kalkacağı sırada tavernanın dışından gelen gürültüleri işitince olduğu yerde kaldı. Ağzından hiçbir kelime çıkmamıştı; ama Carlos onun gözlerinden şimdi sıçtık ifadesini okuyabiliyordu. Gürültüler yoğunlaşıp tavernanın kapısı savrularak açıldığında Carlos, içeri bir grup Emevi askerinin girdiğini gördü. Bir süre onları izledikten sonra birasına geri döndü. Diğer müşteriler ise "Emeviler!" diye haykırarak masalarından kalkmış, hazır olda beklemeye başlamıştı. Carlos ise bu olanları hayretle karşıladıysa da aldırış etmeden birasını yudumlamaya devam etti. Marcio ise diğer herkese ya da kaptanına uymak arasında bir çelişkiye düşmüş, sonunda kararını kaptandan yana kullanmıştı.

Ahşapta yankılanan ayak sesleri anbean yaklaşınca, Marcio'nun gözleri, Carlos'un arkasında beliren gümüş zırhlı, siyah üniformalı askere takıldı. Asker, ayakta duranları bakışlarıyla

yerlerine zapt ettikten sonra elini Carlos'un omzuna koydu. Carlos, tam birasını ağzına götüreceği sırada omzunda hissettiği bu temas ile birasının bir kısmını masaya dökünce sinirle iç geçirip yerinden kalktı. Biranın ziyanına sebebiyet vereni kısaca inceledikten sonra burnunu çekti ve hala omzunda duran bileği kavrayıp ters çevirdi. Asker, henüz bileğindeki acının sinyallerini hissetmişti ki burnuna aldığı kafa darbesi ile sinyaller yön değiştirdi.

Kumandanlarına karşı yapılan saldırıya kayıtsız kalmayan askerler kılıçlarını çekmiş, masayı ablukaya alan bir yarımay oluşturmuştu. Yarımay daralmaya başladığında Carlos çifte palasını çoktan elinde çevirmeye koyulmuştu. Marcio ise bu kez kime uyması gerektiği mevzuunda hiç tereddüt etmeden meçini kınından çıkardı ve Carlos'un safında yerini aldı.

Metalin metal ile buluşmasıyla başlayan yüksek perdeden müzikal, etlerin kesilmesiyle yerini hırıltılara bırakmış, Carlos ve Marcio'dan cesaret alan diğer müşterilerin de askerlerin üzerine hücuma kalkmasıyla taverna bir keşmekeşin içine hapsolmuştu. Askerlerin bazısı Carlos, Marcio veya diğer müşterilerden birinin kılıcı ile kimi ise masa bacağı, şömine demiri, içki şişesi gibi savaşa aşina olmayan eşyalardan gelen darbeler ile yere yığılmıştı; ancak kesin olan münakaşanın nihayetinde, tavernada ayakta kalan Emevi askeri olmamasıydı.

Tüm müşteriler, kazandıkları bu küçük çaplı muharebeyi kan ter içinde şaşkınlık ve sevinç ile karşılarken, Carlos her şey olağan seyrinde ilerliyormuşçasına masasına oturmuş, yarım kalan birasından bir yudum daha almıştı. Bira, henüz yemek borusundan süzülmesini tamamlamamıştı ki yanındaki boş iskemlenin beklemediği bir anda dolmasıyla, Carlos boğulmamak için öksürmek zorunda kaldı. Yanına oturan kişi tavernanın sahibi Miguel ya da herhangi bir müşteri olsa dahi

bu tepkiyi vermezdi. O gece, biranın boğazında kalmasına sebebiyet verecek tek bir şahıs vardı ve o da masadaki boş iskemleyi çekip yanına otururak buna vesile olmuştu. Carlos, masasına teşrif eden kukuletalı adamı bir süre bakışlarıyla esir aldıktan sonra boğazını temizleyip "Sen de kimsin?" diye sordu. Sesini, az önceki boğulma vukuatını unutturacak ciddiyette bir tona bürüme gereksinimi duymuştu.

Adam, gözlerini örten kukuletasını kaldırmadan Carlos'u uzun uzun seyretti. Carlos, bu duruma sinirlendiğini belli eden mimikleri yüzüne yerleştirince de "Adım Zaden[13]," diye yanıtladı. "Uzun zamandır burada senin gelmeni bekliyordum."

"Benim gelmemi mi bekliyordun?"

Zaden, kendi kelimelerini bir soru olarak yönelten Carlos'u duymazdan gelerek cübbesinin cebine elini atıp katlanmış bir parşömen kâğıdı çıkardı ve itina ile açıp kıvrım yerlerini eliyle düzeltti.

"Bu bir harita," dedi Carlos, aşikâr olanı dile getirerek.

"Burada (Zaden, eliyle haritanın üzerinde bir noktayı işaretledi) bir mağara var. Oraya gitmemiz gerek." "Neden?"

"Bu adada bulunan mağaranın içinde altından çok daha değerli bir hazine yatmakta, oraya gidip ona ulaşmamız gerek." Zaden'in dinleyeni sakinleştiren ses tonu, Carlos'un sinirlerine hâkim olmasını sağlasa da aniden karşısına çıkan bu adamın anlattıklarını dinlemeye niyeti yoktu.

"Bizim bu yalancı korsan hazine haritaları masallarına karnımız tok ihtiyar. Sana beni beklemeni kim söyledi bilmiyorum; ama yanlış kaptanı beklemişsin. Git bak orada ilgi duyacak sintine fareleri vardır." Carlos, eliyle tavernanın uzak

13 İspanyol mitolojisinde balıkçıların ve denizcilerin koruyucusu

ucunu gösterirken Zaden, kafasını çevirmeye tenezzül etmemişti.

"Yarın hazır ol, şafak ile beraber yelken açıyoruz." Adam, haritayı açarken gösterdiği itina ile katlayıp cübbesinin cebine koyduktan sonra masadan kalktı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu. Carlos ise ya sabır ifadesi alan bakışlarıyla başını sallayıp kupasını kaldırdı. "Hadi Marcio, şerefe."

Geminin bordası ile buluşan dalgalar, ahşap çatırdaması ve denizin birlikte seslendirdikleri bir düet meydana getiriyor, gerilen palamarlar[14] ve dalgalanan yelkenler de geri vokal olarak bu şarkıya eşlik ediyordu. Aşina olmayanın gözünü kırpmasına engel olacak bu melodi, Carlos'a ninni gibi geliyor, rıhtıma bağlı olmasına karşın aheste aheste sallanan gemisinde bir beşikteymiş gibi uyuyordu. Fakat yanlış birkaç notaya basılmışçasına çalınan kamarasının kapısı uykusunu bölmüş, aniden yataktan fırlamasına, yarı çıplak vaziyette, asabiyetle kapıya yönelmesine sebep olmuştu. Kim bu densiz ifadeli suratıyla kapıyı açıp karşısında Zaden'i görünce şaşkınlığını maskeleyemedi. Dün gece, 'Şafak ile beraber yelken açıyoruz' dediğinde Carlos, Zaden'i ciddiye almadan birasını içmeye devam etmiş, gemiye dönüş yolunda yaşadıklarını belleğinden silerek kendisini yatağında bulmuştu. Şimdi ise karşısında tüm ciddiyetiyle duran kukuletalı adamı görmek, hayal ile gerçek arasında sıkışıp kalmasına sebebiyet vermişti.

Carlos, gerçeklikte olduğundan emin olmak istercesine gözlerini ovuşturdu. Zihninde, diyeceklerini henüz oluşturmadığı halde bir şeyler söylemek için ağzını açtığında Zaden'in havaya kalkan eli onu durdurdu.

"Hiçbir şey söyleme... Bir an önce yola çıkmamız gerekiyor. Üzerini değiştirsen iyi olur."

14 Geminin iskele veya rıhtıma bağlanmasında kullanılan halatlar

Carlos, nedenini bilmediği halde adamın önerisine riayet ederek ayağına çizmelerini geçirdikten sonra üzerine bir gömlek giyip, yatağına oturarak düğmelerini iliklemeye koyuldu. "Ya adam, nereye gidiyoruz, sen kimsin, nesin?"

"Benim kim olduğumun şimdilik bir önemi yok, gideceğimiz yere vardığımızda sana her şeyi anlatacağım. Zaten şimdi anlatsam da inanmayacaksın. O nedenle bir an önce yola çıkalım ve cevaplarını al."

"Nereye gideceğimizi bilmeden yelken açmam ben!"

Zaden, hak vermişçesine başını salladı ve cübbesinin cebinden çıkardığı kâğıdı Carlos'a uzattı. "Rota planını yap! Pergel, paralel cetvel, usturlap[15]... Ne lazımsa artık, zaman çok değerli..." Carlos'un elinde tuttuğu haritayı incelemekle meşgul olduğunu görünce, Zaden sesini yükseltti. "Hadi, bir an önce başla."

Zaden, kaptan kamarasından ayrıldıktan sonra Carlos elinde tuttuğu haritayı bir süre daha inceleyip ayağa kalktı ve güverteye çıktı. Kıç kasaraya[16] uzanan merdivenleri tırmanıp seyir güvertesinde dümenin başına geçti ve "MARCIO!" diye bağırdı. Carlos, ikinci defa bağırmaya hazırlanırken yaveri seyir güvertesinde bitivermiş, baş ve topuk selamını çakarak emirleri beklemeye başlamıştı.

"Herkesi uyandır. Baş demir vira[17], forsalar küreklere, halatlar neta[18], yelkenler fora... Haydi haydi haydi!" Carlos bir yandan emirlerini verirken bir yandan da ellerini çırpıyordu. Marcio ise pasaparolayı[19] bağırarak tekrarlayıp tüm gemicileri ayağa kaldırmaya, herkesi görev yerlerine çağırmaya başladı.

---

15 Gök cisimlerinin yüksekliğini ölçmeye yarayan araç

16 Geminin baş, orta ve kıç kısmında ana güverteden daha yüksek olan güverteler

17 Yukarı

18 Toplamak, temizlemek, net

19 Ağızdan ağıza yayılan emir

Tilki uykusunda yatan gemici ler, Marcio'nun çığırtkanlığı ile, önce kendilerini sonra gemiyi hazır duruma getirmiş, çok geçmeden de kalkış manevrasına başlamışlardı.

Arena Dorado gemisi rıhtımdan ayrıldığında kaptan - her manevrada yaptığının aksine - tayfaları yerine gözlerini Zaden'e dikmişti. Zaden, Carlos'un kendisine baktığını fark etmişti, ancak bakışlarını pruvaya[20] kilitleyerek bıyık altından gülmeyi tercih ediyordu. Kaptan Carlos, bu gülümsemeyi yakalayınca, Zaden'e bir adım daha yaklaşıp başını öne eğerek bakmaya başladı.

"Adaya vardığımızda anlatacağım," dedi Zaden, gözlerini pruvadan ayırmadan. Carlos da bunun üzerine kendi gözlerini Zaden'in baktığı yöne çevirdi.

"Bay Pérez! Dümene geçin. Rüzgârı kolayına alınca kürekler neta paydos, ben kamaramdayım." Bay Pérez emre uyup dümene geçince Carlos seyir güvertesini terk edip kamarasına geçti. Haritayı masasına serip incelemeye başladı. Haritadaki birçok kara parçası tanıdık gelse de Zaden'in işaretlediği adayı daha önce gördüğünü hiç zannetmiyordu ki Akdeniz'i avucunun içi gibi bildiğini iddia eden Carlos, bu adayı görmediyse böyle bir adanın olma ihtimali de yoktu. Buna karşın Zaden'i neden dinleyip seyre çıktığı konusunda bir fikre de sahip değildi; ancak içinden bir ses bu seyre çıkması gerektiğini söylüyordu.

Havanın kararmasıyla beraber deniz, üzerindeki her şeyi yutmak isteyen bir canavara dönüşmüştü. Dalgalar Arena Dorado'nun bordasını aşıp güvertesini tuzlu suyla kaplıyor, sürekli yön değiştiren rüzgâr yelkenleri doldurup boşaltıyordu. Fırtınanın içine sürüklendiklerini hisseden Carlos, kamarasından fırlayıp şahsen dümeni tutmaya başlamıştı.

20 Geminin ön tarafı

"Nerede şu lanet olası gözcü!" diye bağırdı. "Marcio, bul şu gözcüyü çanaklığa çıksın, fırtına nereden yaklaşıyor haber versin."

"Derhal kaptan."

Marcio seyir güvertesinden ayrılırken bir anda onun bulunduğu yerde Zaden bitivermişti. Carlos, dümeni tutmakta zorlanmasına ve gözünü pruvadan ayırmak istememesine karşın bakışlarını Zaden'e çevirdi. Adamın ufka bakarak tebessüm edişinden rahatsız olunca tekrar dümene odaklandı. "MARCIO!"

Marcio rüzgârın uğultusuna karşın, kaptanın seslenişini duyar duymaz seyir güvertesine çıktı. "Efendim kaptan?"

"Niye cevap vermiyor bu gözcü?"

Marcio tam omuzlarını silkeceği sırada güverteden gelen bağrışlar Carlos'un cevabını almasını sağlamıştı.

"SANCAK BAŞ OMUZLUK, ON GOMİNA* UZAKTA!"

Carlos, fırtınadan kaçmak üzere dümeni iskeleye kıracağı sırada Zaden'in dümeni kavramasıyla durmuştu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Carlos, bir yandan dümeni iskeleye çevirmek için zorluyor, ancak tek eliyle dümeni kavramış olan Zaden'in gücünü yenemiyordu. "Tamam güçlüsün anladım, ama fırtınadan uzaklaşmak için iskeleye dönmemiz gerek."

"Hayır!" dedi Zaden, kendinden emin bir ifadeyle. "Sancak on beş." Carlos'un dirayetine karşın dümeni on beş derece sancağa çevirmişti.

"Delirdin mi sen?"

"Gideceğimiz yere varmak için bu fırtınanın içinden geçmemiz gerekiyor. Büyük Kaptan Carlos, küçük bir fırtınadan kaçtı mı dedirtmek istiyorsun."

"Küçük mü, tecrübelerim beni yanıltmıyorsa ileride bizi on iki – on üç hava bekliyor."

"Viya böyle[21]," dedi Zaden, son sözü söyleyerek.

Carlos, yine anlam veremediği şekilde Zaden'in sözlerine riayet etme gereği duyuyordu. İçinden buna karşı gelmek geliyordu; ancak bir şeyler buna engel oluyordu.

Gemi, fırtınanın içine doğru seyrini sürdürürken, bulutlar ay ışığında simsiyah parlamaya, rüzgâr ise şişirdiği yelkenlerin halatlarını teker teker parçalamaya başlamıştı. Arena Dorado, bir sancağa bir iskeleye otuz dereceden fazla yatıyordu. Dengesini kaybeden birkaç denizci çok tan soğuk suları boylayıp gözden kaybolmuştu. Ayakta kalabilenler kendilerini bir yerlere bağlamaya çalışıyor, ancak en sağlam gemici bağları dahi birer birer kopuyordu.

Carlos, dümeni sabit tutmaya çalışmakla meşgulken, Zaden'den yükselen kahkahaları duyunca tekrar gözlerini pruvadan ayırma ihtiyacı duydu. Zaden; kopan halatları, denize düşen gemicileri kahkahalarla izlerken Carlos ettiği riayetin pişmanlığını yaşıyordu.

"Yaklaşıyoruz," dedi Zaden en sonunda.

"Ben bu saçmalığı neden kabul ettim, neden?" Carlos kendi kendine söylenerek tekrar dümene odaklandı.

Geminin her kat ettiği milde fırtına kendisini daha çok belli ediyor, gök gürültüsü ve şimşekler korkutucu bir şölene davet edercesine kendilerini gösteriyordu. Carlos, fırtınanın göbeğine vardıklarında daha fazla hâkim olamadığı dümeni elinden kaçırdı. Gemi, başına buyruk fırtınanın içinde fırıldak gibi dönmeye başladığı esnada grandi[22] direğine düşen yıldırım, direği ortadan ikiye böldü. Grandi, çatırdayarak önce güver-

21 Böyle devam et

22 Baştan ikinci direk

teye ardından da kendini bu direğe bağlamış gemicilerle beraber denize düştü.

Yaşananların vahameti arttıkça Zaden'in kahkahaları da doğru orantılı olarak artmaktaydı. Önce dümeni ardından da seyir için en önemli direğini kaybeden Carlos ise çıldırmak üzereydi. Tamamen kontrolsüz kalan gemi dalgaların içinde bir sandal gibi kalakalmış, yalpa kırk beş derecelere çıkmıştı. Küreklerle gemi dengede tutulmaya çalışılsa da tüm çabalar nafileydi. Art arda sancaktan vuran dalgalar gemiyi iyice iskeleye yatırdı ve ardından gelen en büyük dalga ise son hamleyi yapıp gemiyi alabora etti. Carlos, en son tenine değen soğuk suyu hissetmişti, ardından her yer karanlığa büründü.

Şafak söktüğünde; Carlos, Zaden ve Marcio'nun baygın bedenleri bir kumsala vurmuştu. Üç beden dışında Arena Dorado'nun enkazından parçalar ve Carlos'un kamarasındaki onlarca kum saati de buraya sürüklenmişti.

Yakıcı güneş suyu buharlaştırdığından, yüzü bembeyaz tuzlarla kaplanmış Zaden, aralarında ilk uyanan oldu. Önce birbirine vurarak elindeki kumları, sonra da eliyle yüzündeki tuzları silkeleyip oturur pozisyona geçti. Ayakları dibindeki kumlara saplanmış üç kum saatini fark edince yüzü güldü. Öne eğilip saatlerden birini saplandığı yerden çıkarıp cebine attı ve ayağa kalktı. Kısa bir süre etrafı inceledikten sonra Carlos'un baygın yatan bedenini görünce o yöne seğirtti. Başucuna gelince çömeldi ve kaptanın suratına iki okkalı tokat atarak Carlos'un aniden yerinden fırlamasına sebep oldu.

"Uyan uykucu!" dedi Zaden alay eden bir ses tonuyla. Kukuletasını dürerek suyunu sıktıktan sonra tekrar başına geçirdi.

"Neredeyiz?" diye sordu Carlos. Bu suali, bir yere varmış olmanın sorgusundan ziyade bilincini tazelemek amacıyla sormuştu.

"Oradayız." Zaden'in yanıtı ise bu bilinci tazelemekten ziyade daha da karmaşaya sürüklemişti.

"Marcio nerede?"

Marcio, sanki kaptanının kendisine seslendiğini duymuşçasına yattığı yerden su kusarak ayıldı. Ön kollarından destek alarak yüz üstü dönüp bir süre daha öksürerek kusmaya devam ettikten sonra dizlerinin üzerine oturdu. Ağzından sarkan salyayı avucuyla temizleyip birkaç kere daha öksürdü ve kendinden emin olunca ayağa kalktı.

"Kaptan?"

"İyi misin Marcio?"

"İyiyim kaptan. Bizden başka kurtulan yok mu?"

"Sizden başkasına gerek yok!" Soruyu karşılamayan yanıt Zaden'den gelmişti. "Sizden istediğim şimdi beni takip etmeniz."

"Kıyafetleri kurutsaydık önce!" diye itiraz etti Marcio. "Yolda kururlar. Haydi düşün peşime."

Zaden önde Marcio ve Carlos onun arkasında adanın derinliklerine doğru yola çıktıklarında Carlos artık bir cevap alması gerektiğini hissediyordu. "Doğru yerde olduğumuza emin misin?" diye sordu ısrarla.

Zaden'in yanıtı ise kesin anlam ifade eden tek bir kelimeden oluşuyordu: "Evet!"

Carlos, Zaden'in yolunu açmak için esnettiği ağaç dalı üzerine çarpacağı sırada kenara çekilmiş; ancak Marcio dalın darbesinden nasibini almıştı. "Ah!" diye inleyince Carlos ona döndü, iyi olduğunu belirtircesine başını sallayınca Zaden'in peşinden yola devam etti.

"O zaman neden burada olduğumuzu artık söyler misin?

Anlaşmamız böyleydi."

"Bekle ve yalnızca beni takip et."

Zaden'in üstü kapalı cevapları bir türlü açılacak gibi görünmüyordu; ancak Carlos'un elinden de beklemek ve takip etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Ada ormanının derinliklerine doğru ilerledikçe vahşi hayvanların ve egzotik kuşların sesleri, bulundukları ortamla uyum içerisinde yükselmişti. Attıkları her adımda daha da sıklaşan ağaç dalları ve çalılar yürüyüşlerini zorlaştırıyor, keskin yapraklar derilerinde çizikler açarak kanatıyordu. En sonunda Zaden, önündeki büyük iki yaprağı bir perdeyi açıyormuşçasına iki yana çekince, karşılarında bir mağara kendini gösterdi.

"İşte geldik!" dedi Zaden, büyük bir keyifle.

Mağaranın önüne vardıklarında, içeride parlayan ışığın yoğunluğunun dışarıdaki gün ışığını sönümleyecek kadar şiddetli olduğunu fark etmişti Carlos. Karanlıktan pek hazzetmeyen Marcio ise aydınlık bir mağara ile karşılaşmış olmaktan memnun görünüyordu.

"Haydi," diyerek yoldaşlarını içeri davet etti Zaden.

Mağaranın içi, dışarıdan kendisini hissettirdiği gibi, ışıl ışıl parlıyordu. Tam ortada bulunan göletten yayılan bu ışığın varlığı yetmezmiş gibi, mağara duvarları yanan meşalelerle süslenmişti. Tüm bu ışık kaynakları, zemindeki mermer kayalarından ve altın rengi kumlardan yansıyor; Zaden, Carlos ve Marcio'nun yüzlerini nur inmiş gibi parlatıyordu. Kayaların arasında dolaşarak ıslık çalan rüzgâra eşlik eden su şapırtısı sesini duyan Carlos yüzünü buruşturdu. "Tekdüze seslerden nefret ediyorum. Şıp şıp şıp..." Carlos bir süre daha mağaranın içini inceledikten sonra asıl sorması gereken soruyu tekrar

sorması gerektiğini hatırladı. "Evet Zaden, neden buradayız?"

"Sanırım artık sana bir açıklama borçluyum, değil mi?"

"Bir zahmet."

Zaden, elini cübbesinin cebine atıp bir süre karıştırdıktan sonra sahilden aldığı kum saatini çıkardı. "Bu kum saatinin içini buradaki altın rengi kumlarla doldurmanı istiyorum. Ayrıca bu iki hazneyi birleştiren boğazdaki akışı kontrol edecek bir düzenek yapmalısın."

Carlos, Zaden'in uzattığı kum saatini eline alıp kısa bir süre inceleyince kendi saatlerinden biri olduğunu kısa sürede anlamıştı. Kafasını kaldırıp nedenini soracağı sırada Zaden'in ortada olmadığını gördü. "Zaden nerede?" diye sordu Carlos. Marcio ise bu soruya dudaklarını büküp omuzlarını silkerek cevap verince, Carlos mağaranın içinde dolanmaya, her köşede Zaden'i aramaya başladı. Mağaranın içinde bulamayacağını fark edince dışarı çıktı ve elini gözlerine siper ederek etrafı taradı. Fakat buraya gelmelerine vesile olan bu deli adam hiçbir yerde görünmüyordu, ta ki Carlos omzunda Zaden'in elini hissedene kadar.

"Nereye kayboldun ya hu?"

"Buradayım."

"Görüyorum."

"Baktım ki dediklerimi yapmıyorsun bir daha söylemek için geri döndüm. Saatin içini kumlarla doldur ve akışı kontrol edebilecek bir düzenek yap. Haydi!"

"İyi de bu ne işe yarayacak."

"Yapınca söyleyeceğim."

"Tanrım!"

Carlos, ayaklarını vura vura mağaraya döndü ve elindeki

saatin üst kapağını açıp kumları boşalttıktan sonra içini altın rengi olanlarla doldurdu. Kolay kısmı bitirmiş olduğunun farkındalığı ile asıl mevzusu olan akışı kontrol edecek düzeneği yapmaya odaklandı. Uzun bir süre kum saatini elinde evirip çevirip, parmak uçlarını boğazında gezdirdikten sonra aklına bir fikir geldi. Yaka iğnesini meşalede kızdırdıktan sonra boğazın tam ortasına bir delik açtı ve bu delikten ince bir ağaç lifi geçirdi. Bu lif bir valf görevi görüyor, ileri itilip çekilerek akış kontrol edilebiliyordu.

"Yaptım!" dedi Carlos, kendisine kısa sürmüş gibi gelen sekiz saatin sonunda Zaden'in istediğini başarmıştı. Zaden'i görünce saati ona gösterdi "Yaptım," diye yineledi.

"Görüyorum," diyerek Zaden Carlos'u taklit etti.

"Evet, artık şimdi söyle NEDEN buradayız?"

Zaden, artık sabrını tüketmiş olan Carlos'un gözlerinin içine baktı, aheste aheste başını salladı ve elini omzuna koydu. "Bu saat zamanı kontrol edebiliyor ve sen de zamanı kontrol edeceksin."

Carlos'un yüzünde karşısındaki adamın deli olduğundan emin olduğunu gösteren bir ifade vardı; ancak Zaden, daha önce olmadığı kadar ciddi görünüyordu.

|20:00|

Mehtaba Muhtaç Denizin Pusulası

Tik tak, tik tak... Saat dükkânının kapısının kapanmasıyla, kapıda asılı duran KAPALI levhasının cama vuruşu, vitrinlerdeki saatlerin tik taklarına eşlik eden bir ritim tutmaya başlamıştı. Ancak, dükkânın içinde yankılanan şangırtı ve gümbürtüden müteşekkil bir diğer ses dizisi, tüm tik takları bastıracak kadar yüksek çıkmaktaydı. Arabanın durmasını beklemek için dahi sabredemeyen zaman korucusu Carlos, dükkândan içeri girmelerinin ardından eline geçen her eşyayı gelişigüzel etrafa savurmaya başlamıştı. Charlotte, birkaç defa onu durdurmayı denediyse de sonunda başarılı olamayacağına kanaat getirerek pes etmiş, yumruk yaptığı ellerini beline koyarak onu izlemeye koyulmuştu.

Carlos, işaret parmağını havaya kaldırdıktan sonra çömeldiği yerden doğrulup atölye tarafına geçince Charlotte de onun peşinden gitmeye meyletti; ancak içeriden gelen cam kırılma sesi, önce yerinden sıçramasına daha sonra ise olduğu yerde kalmasına sebep olmuştu.

"Önemli değil, başka kavanoz," diye seslendi Carlos.

Başka kavanoz mu? Charlotte, Carlos'un ne demek istediğini kavramaya çalışıyordu; ancak bu adamı ilk gördüğünden bu yana hiçbir hareketini kavrayamadığı için sonunda bu sözün üzerinde de durmamaya karar vermişti.

Bir süre sonra elinde içi altın rengi kumlarla dolu bir kavanoz ve yüzünde bir sırıtışla geri dönen Carlos "Doğru kavanoz," diyerek elindekini Charlotte'ye gösterdi. "Artık gitmeye hazırız."

"Ne yapacağız bu kumları?" Charlotte'nin içinde tomuran bir his, bu soruyu sorduğuna pişman olacağını söylüyordu.

"İçini dolduracağız," diye yanıtladı Carlos, cebinden çıkardığı altın rengi, içi boş kum saatini göstererek.

Charlotte tahmin etmiştim diyerek içinden geçirirken, Carlos kavanozu bacaklarının arasına sıkıştırıp kum saatinin üst kapağını açtıktan sonra kavanozun da kapağını açıp içindeki bir miktar kumu saatin içine doldurdu. "Artık gitmeye hazırız," dedi bir kez daha, ardından bir süre kaşlarını çatıp bekledi "Bu söz bir yerden bana tanıdık geldi."

Charlotte, Carlos'un sözleri üzerine derin bir iç çektiği sırada kendisine uzatılan kum saatini görünce yüzüne yine mi ifadesi yerleşmişti.

Charlotte'nin sabit durduğunu görünce Carlos, "Hadi dokun!" diye hatırlatma ihtiyacı duydu. Charlotte, başını sallayarak onayladıktan sonra elini saate uzattı. Parmak uçları saate değdiği anda saat dükkânının vitrinleri kum tanelerine dönüşüp yere yayıldı, ardından tüm duvarlar vitrinlerle aynı kaderi paylaştı. Daha sonra etraftaki tüm binalar, yollar, araçlar ve hatta gökyüzü kuma dönüştü. Hafif esen bir rüzgâr tüm kumları temizlediğinde ise geriye sadece sonsuz bir beyazlık kalmıştı.

Charlotte, artık aşina olduğu bu beyazlığı gözleriyle tararken Carlos'un çoktan beş adım önünde yürümekte olduğunu fark edince onun peşi sıra seğirtti. Carlos, Charlotte'nin kendisine yetişmiş olduğundan emin olmak için arkasına göz attıktan sonra olduğu yerde durdu. Elini boşluğa uzatıp parmaklarıyla görünmeyen tokmağı kavradı ve bir diğer beyazlığa uzanan kapıyı açtı.

Kapıdan içeri girdiklerinde onları, metal çubuklar üzerine yerleştirilmiş, sağlı sollu eşit aralıklarla dizilmiş, başsız gövde mankenleri karşılamıştı. Sol taraftaki mankenlerin üzerinde

her biri birbirinden farklı ve bir o kadar da tuhaf kıyafet mevcutken, sağ taraftakilerin hepsi birbiriyle aynı görünüyordu: beyaz gömlek, siyah yelek ve farklı renklerde olmalarının dışında birbirinin aynı görünen kasketler.

Carlos, Charlotte'nin kıyafetleri incelemesine bir süre izin verdikten sonra "Tarih boyunca zamanı kontrol etmiş kişilere ait kıyafetler. Soldakiler kendi dönemlerine ait kıyafetlerken sağdakiler ise korucu kıyafeti. Her daim zamanı kontrol eden birileri olmuştur anlayacağın," diye açıkladı.

Bildiği korucu kıyafetlerinden ziyade birbirinden farklı olan kıyafetler Charlotte'nin dikkatini daha çok çekmişti. Nebenteru'nun beyaz tek parça kıyafetini ve Zhang Wei'nin siyah cübbesini hemen fark etmişti; ancak onu en çok etkileyen sıranın en sonundaki kıyafet olmuştu. Üzerinde siyah ince çizgiler olan kirli beyaz gömlek, manşetlerindeki altın rengi kol düğmeleri ve kahverengi keten yelek... Tannhaus'un en sevdiği kıyafetleri Charlotte'nin hemen önünde duruyordu. Karşısındaki mankeni bir anlığına babası gibi gördü, o an sona erdiğinde sağ gözünden tek bir damla yaş yanağından süzülerek sonsuz beyazlığın içinde kayboldu. Omzunda hissettiği el olmasaydı gözyaşının ardından kendisini de beyazlığın içinde kaybedecekti. Carlos'un şefkatle uzanan eli omzunun yanını sarmış, Charlotte'nin kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Korucu, kısa bir süre daha Charlotte'nin kıyafete bakmasına izin verdikten sonra "Artık yola devam etsek iyi olacak," dedi, kadife gibi bir ses tonuyla. Charlotte ise bunu yalnızca başını sallayarak yanıtlayabilmişti.

Kısa bir yürüyüşün ardından Carlos bir kapı daha açtı ve kendilerini yeniden sonsuza uzanan beyaz boşluğun ortasında buldular. Gökten yağmaya başlayan kum taneleri, beyazı altın rengine büründürürken üst üste düşerek kumdan evler,

yollar ve ağaçlar meydana getiriyordu. Başta bu şekiller kumdan kaleleri andırsa da yavaş yavaş katılaşarak gerçek evlere, yollara ve ağaçlara dönüşmüştü.

"Algeciras'a hoş geldin," dedi Carlos içten bir ses tonuyla.

Son kum tanesi de cisme kavuşmuş ve ortam tamamen gerçekliğe bürünmüştü. Ayakları altındaki kumları ise sadece altın renklerini kaybetmiş ve kum olarak kalmayı sürdürmüşlerdi. Ay ışığı altında net olarak kendisini belli etmese de Charlotte, bir sahil şeridinde olduğunu anlamıştı ve arkasından gelen dalga sesleri de bunu kanıtlarcasına yükseliyordu.

"İspanya," dedi Charlotte.

"A... Aslına bakarsan şu anda Endülüs. Coğrafi bölge olarak bahsedersek evet haklısın aslında. Ha, bu arada kıyafetler yakışmış."

Charlotte, Carlos söyleyene kadar kıyafetlerinin değiştiğini fark etmemişti. Gerçi bu geçişler sırasında bu değişikliğe alışkındı, ancak ne giydiğine bakmayı henüz akıl edememişti.

"Teşekkürler," dedi Charlotte hızlıca üstündekileri kontrol ettikten sonra. Kahverengi deriden pantolonunu çizmelerinin içine sokmuş, fırfırlı beyaz bluzunun ise üstten birkaç düğmesini açık bırakarak göğüs dekoltesini ortaya çıkarmıştı. İki bileğine de taktığı kayışlı deri bileklikler Charlotte'nin gerçek hayatında yüzüne bakmayacağı cinstendi; ancak şimdi kendisini daha güçlü hissetmesine neden oluyorlardı. "Pek benim tarzım değil ama," diye ekledi.

"Olsun... Neyse, konumuza dönelim. Şu ilerideki ışıkları görüyor musun?" Carlos Charlotte'nin onaylamasını bekledikten sonra devam etti. "İşte Carlos'un, yani benim, yani bu zamanki benim bulunduğum kamp."

Charlotte bir süre kelimeleri düzgün seçmek için bekledi;

ancak sonrasında ağzından çıkan kelimelere kendisi de şaşırmıştı: "Bilerek mi böyle yapıyorsun, yoksa böyle misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neyse boş ver."

"Tamam, şimdi o kampa git ve Kaptan De La Cruz ile görüşmek istediğini söyle."

"Kaptan mı? Sen kaptan mısın?"

Carlos işaret parmağını havaya kaldırdı. "Bunu daha önce söylememiş miydim?" Charlotte, Carlos'un sorusuna başını iki yana sallayarak yanıt verince Carlos da başını aşağı yukarı salladı. "Şimdi öğrenmiş oldun. Ha unutmadan, doğru kavanozu da yanına alsan iyi olur." Kaptan, cebinden çıkardığı kavanozu Charlotte'ye uzattı.

"Peki burada yapacağım şey, benim zamanımı etkileyecek mi? Doğru olan bu mu?"

"Doğru olan," dedi Carlos dudaklarını bükerek. "Eğer amaca hizmet ediyorsa, o zaman doğrudur."

"Yani buradaki işimizi hallettiğimizde, benim zamanımda da işler yoluna konulacak."

"Amacımız bu evet ve bunu yapmanın doğru olduğunu düşünüyoruz; ama mutlak doğru diye bir şey yoktur. Bunu anlamanın tek yolu deneyimlemek. Sen buradaki işini hallettiğin zaman diğer zamana olan etkisini ancak sonuçlar ortaya çıktığında anlayacağız. Haliyle de bu yaptığımızın amaca hizmet edip etmediğini de ancak sonuçları gördüğümüzde anlayabiliriz. Yani doğru mu değil mi, öğrenmek için sonucu görmeliyiz. Haydi görüşürüz."

Charlotte, Carlos'un elinin tersiyle yaptığı git işaretini dilini dişlerine vurarak çıkardığı cık cık sesleri ile savuşturduk-

tan sonra kampa doğru yürümeye başladı. Carlos'u kontrol etmek için son kez arkasına baktığında adam çoktan ortadan kaybolmuş, yerini geceye karışan cırcır böceklerinin uğultusu almıştı.

Charlotte, kampa doğru yaklaşınca, karanlığın izin verdiği kadarıyla insanların hareketliliğini fark etti. Bir grup, üst üste yığılmış keresteleri sırayla taşırken, bir başka grup yenilerini getiriyor, kampın uzak ucundan ise çekiç sesleri yükseliyordu. Charlotte, meşale ve fenerlerin yaydığı cılız ışığın altında, kerestelerin taşındığı son noktayı seçebildiğinde, grubun kızağın üzerine yerleştirilmiş bir gemiyi inşa etmekle meşgul olduğunu fark etmişti.

İnsanların, ses çıkarmadan çalışmaları Charlotte'nin dikkatinden kaçmamıştı. Kerestelerin yığılma sesleri, çekiç sesleri ve aletlerden çıkan gayriihtiyari sesler mevcuttu; ancak herhangi bir insan sesi duymak mümkün değildi. Gecenin karanlığında tüm bu seslere tezat oluşturan başka bir ses daha mevcuttu: gemiden uzak köşede kurulmuş çadırlardan birinden yükselen hızlı tempolu bir keman sesi.

Charlotte yürürken kendisini bu garabet hengâmesine o kadar kaptırmıştı ki kampın girişine vardığını ancak iki kişi önünü kesince fark edebildi. Giyimlerinden denizci oldukları apaçık ortada olan iki adamdan uzun boylu olanı eliyle dur işareti yaptı. Saçını ve sakalını usturaya vurması yetmezmiş gibi kaşlarını da kazımış, iki kulağına da tüysüz yüzü kadar parlak halka küpeler takmıştı.

"Dur bakalım!" Adam, el işaretinin yetersiz olduğuna kanaat getirerek bir de bunu kelimelerle dile getirme gereği güttü.

"Durdum," dedi Charlotte, zaten malum olanı belirterek.

"Sen de kimsin?" diye sordu diğer denizci. Adamın sesi,

Charlotte'yi lise yıllarına götürmüş, ancak aradığını bulamadan geri dönmesine neden olmuştu.

"Kaptan De La Cruz'u görmek için geldim."

"Olmaz," dedi kısa boylu denizci. "Her talep edenin kaptanla görüşmesine izin versek ne olur biliyor musun? Burada hayati önem arz eden bir iş yapıyoruz ve kimsenin hayatını daha fazla tehlikeye atmaya niyetimiz yok." "Ama eminim beni görmek isteyecektir." "Olmaz," dedi iki adam birden.

Charlotte, elini alnına dayayıp iç çektikten sonra saçlarını geriye taradı. "Ne yapacağız peki?"

"Kaptanı gerçekten görmek istiyor musun?"

"Evet."

"Sanırım bunu ayarlayabilirim." Charlotte, adamın gözlerinden ve sözlerinden ne ima ettiğini gayet iyi anlamıştı; ancak dile getirilmeyen bu teklifi adamın suratına bir yumruk atarak geri çevirmeyi düşünüyordu ki adamların arkasından yükselen tok ve tanıdık bir ses, tüm geceyi tekrar sessizliğe bürüdü: "Bırakın geçsin!"

Dövmelerle kaplı çıplak göğsü ve elinde tuttuğu keman ile beraber bir adam, en büyük çadırdan dışarı çıkmıştı. Gölgede kaldığından yüzü tam seçilemiyordu; ancak bu belirsizlik adamın birkaç adım daha yaklaşmasıyla kısa sürede yok oldu.

"Carlos?" dedi Charlotte karşısındaki vücudun sahibine şaşırarak. Bu şaşkınlığın nedeni; hem Carlos'un böyle bir vücuda sahip olmasını tahmin etmemiş olmasından, hem de -kendisine itiraf edemese de- bu vücuttan etkilenmiş olmasındandı.

"Kaptan De La Cruz," diye düzeltti Carlos. Charlotte'ye tam olarak bir adımlık mesafede durmuştu. İşaret parmağını kanca şekline getirip Charlotte'nin üst dudağı ile burnunun

arasına koydu ve geri çekip parmağına baktı. "Burnun kanıyor. Hava da ayaz, üşüyeceksin Charlotte. Çadırıma geçsek iyi olur."

Çadırın içi, dışarıdan göründüğünden daha büyükmüş hissiyatı uyandırıyordu. Bu göz aldanması, içeride bulunan eşyaların yerleştirilme şeklinden kaynaklanıyordu. Çadırın girişinin uzak ucunda kalan derme çatma çalışma masası ve sandalyeler, asma kilit ile güvene alınmış birkaç ahşap sandık ve ganimet olarak elde edildikleri aşikâr olan bir takım süs eşyası geniş bir üçgen oluşturuyor, rahatsız görünen yer yatağı ise gözden uzak bir köşede yalnız başına duruyordu.

Carlos, çalışma masasına geçtikten sonra eliyle sandalyeyi göstererek Charlotte'ye oturmasını işaret etti. Charlotte'nin oturmasını bekledikten sonra masanın çekmecesini açıp zarfı andıran bir kâğıt çıkardı. Zarfın kapağını kaldırıp içinden çıkardığı bir tutam tütünü parmak uçlarıyla tiftik etmeye başladı.

"David geleceğinden bahsetmişti?" Carlos, tütünden başını kaldırıp Charlotte'nin sorgulayan bakışlarını fark edince açıklama gereği duyarak devam etti. "Yani diğer ben, ona da Carlos diye hitap etmek istemedim. Ondan bahsederken, kullanmadığım diğer ismimi söylemeyi tercih ediyorum. Zaten yeterince tuhaf bir adam, ileride öyle biri olacağımı bilmek ise çok daha tuhaf..." Carlos, tütünleri ayıklama işini bitirip çekmeceden çıkardığı pipoyu doldurmaya başladı.

"Biraz öyle gibi," diye onayladı Charlotte.

"Değil mi ama!" Başparmağı ile tütünleri piponun içine sıkıştırıp kibrit ile tütünleri yaktı, bir soluk çekip dumanı dışarı verdikten sonra asıl konuya dönmeye karar verdi. "Gördüğün gibi, adamlarımla beraber bir gemi inşa etmekteyiz. Bu gemiyi

özel bir amaç için inşa ediyoruz. Son zamanlarda Emevilerin baskınları arttı ve köyleri yağmalamaya başladılar. Bizim gücümüz ise onlarla baş etmeye yetmeyecek kadar az. Bu nedenle de Marcio ile beraber bir plan yaptık. -Bu arada Marcio en güvendiğim adamdır.- Plana göre ulaşabildiğimiz Algeciras köylerinden bir kadın bir erkek olmak üzere ikişer kişiyi alıp İspanyol medeniyetini yeniden kurmak üzere Arena adasına yelken açacağız." Carlos, sönmemesi için piposuna hafifçe üfledi. Bir yandan da Charlotte'nin anlattıklarını takip ettiğinden emin olmak için gözlerine bakıyordu. "Ancak şöyle bir sorunumuz var: Oraya gidebilmemiz için kum saatime ihtiyacımız var; ancak kum saati Emevi kaptanlarından en acımasızı olan Câlût'un eline geçti. Gerçi saatin içinde de kum yok. O nedenle de David senin aracılığın ile kumları bize getirecekti."

Charlotte bu sözler üzerine diğer Carlos'un verdiği kavanozu cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bu zamana kadarki tecrübelerim beni yanıltmıyorsa, bu kumları başka bir kum saatinin içine koyabiliriz."

"Kesinlikle," diye onayladı Carlos. Piposunu masanın üzerine bıraktıktan sonra tekrar çekmeceyi açarak içi boş bir kum saati çıkardı. "Hadi içini dolduralım."

Charlotte, kavanozun kapağını açarken Carlos da saatin korumalığını çıkarmıştı. Kavanozdan dökülen yeteri miktarda kum, saati doldurduktan sonra ikisi de açtıklarını tekrar kapattı.

Charlotte, Carlos'un nasırla sertleşmiş ellerinin önce saçlarını ardından yanağını okşamasından hoşnut, gözlerini kapatıp alt dudağını ısırdı. Yatakta yanında yatan Carlos'un varlığı, Charlotte'nin kendisini hiç olmadığı kadar güvende hissetmesini sağlıyordu. Kaptan, dirseği üzerinde dönüp üzerine eğildi, Charlotte'nin dudaklarına kendininkileri yaklaş-

tırdı. Charlotte, bacakları arasında hissettiği sertliğin zevkiyle "Çok tatlı," diye fısıldadı. O sertlik içini doldurduğu anda kulaklarını dolduran gürültüyle aniden yataktan fırladı. O anda Charlotte, geceyi kendisine özel olarak hazırlanmış tek kişilik çadırda geçirdiğini hatırlamış ve Carlos'un varlığının bir rüyadan ibaret olduğunu fark etmişti.

Uykusunu henüz alamamıştı; ancak dışarıdan gelen yüksek sesler uyanmasına sebep olmuştu. İstemsiz uyanması, nerede olduğunu algılamasının birkaç dakika sürmesine neden olmuş, sekizinci yüzyıl İspanya'sında olduğunu hatırlayınca da gözlerini avuçlarıyla ovup yatağından kalkmıştı. Çadırdan dışarı çıktığında geminin tamamlanmış olduğunu ve halatlarla yağlı kazıklar üzerinde kaydırılarak denize doğru götürülmekte olduğunu fark etti. Büyük bir grup HOP-ÇEK sesleri eşliğinde gemiyi çekerken, daha azınlıkta olan diğer grup yere döşenmiş kazıkların üzerine gres sürüyordu. Bazı kadınlar kovalar ile su taşıyor, birkaçı ise halatlara yardım ediyordu; ancak büyük bir çoğunluğu buldukları gölgeliklerde oturmayı yeğlemişti. Tüm koşuşturmaca esnasında Charlotte'nin en çok dikkatini çeken ise Carlos'un yaptığı eylem olmuştu: Kaptan, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gözlerini kapatmış, kemanını çalmaktaydı. Charlotte, bu manzarayı görene kadar, Winden'de tanıştığı Carlos ile bu Carlos arasında çok büyük bir fark olduğunu, bu Carlos'un normal bir insan olduğunu düşünüyordu. Fakat yaptığı planın en önemli aşamalarından biri gerçekleşirken, kendi halinde keman çalıyor olması, Charlotte'nin tüm düşüncelerinden vazgeçmesine neden olmuştu.

Charlotte, ağır adımlarla Carlos'un yanına vardığında kaptan, üzerindeki gözleri hissedince, keman çalma işine ara verdi.

"Günaydın Charlotte. Bugün büyük bir gün," dedi Carlos, kemanını kutusuna yerleştirirken.

"Günaydın," dedi Charlotte, gece gördüğü rüyanın başrolünü karşısında görmenin utancını yansıtmamaya çabalayarak. "Evet fark ettim, gemiyi indiriyorsunuz."

"Evet, herkes hazır... Gemi de hazır. Artık seyre çıkmaya da hazır görünüyoruz. Ha bak, sancağı da çektiler." Charlotte, Carlos'un işaret ettiği direğe bakınca, siyah zemin üzerinde bir elinde keman diğer elinde kum saati tutan bir iskelet ve iskeletin kafasının üzerinde birbirine bakan iki kırlangıç kuşu ile bezenmiş sancağı gördü. "Bu sancağı değiştirmeyi düşünüyorum, biraz daha sade bir şeyler olabilir belki."

"Sadece kurukafa ve kemikleri denemelisin bence," diye önerdi Charlotte. Bundan yedi yüzyıl sonra korsanların en meşhur sancağı olacak simgeyi tasvir ederek.

"Aklımda bulunsun. Haydi filikalara doğru ilerleyelim."

Denize açılan bir düzine filika gemiye varınca gemiden sarkıtılan çarmıhlar ile denizciler ve yolcular gemiye çıkmıştı. Filikalardan bir tanesi yedeğe alınırken, diğerleri denizde kaderlerine terk edilmiş, kaptanın dümene geçmesiyle de asıl seyir başlamıştı.

"Marcio!" diye bağırdı Carlos. Sesi duyan yaveri hemen seyir güvertesinde bitti. Charlotte, tanıdığı Gilbert'den daha esmer bir Gilbert'i karşısında gördüğünde bu defa şaşırmadı. Asıl şaşırdığı şimdiye kadar karşısına çıkmamış olmasıydı; ancak bunu da geminin inşası sırasında yoğun çalışmasına bağlamıştı.

"Marcio, deniz durgun. Güverteye söyle, böyle devam edeceğiz, dinlenebilenler dinlensin." Marcio Carlos'un her kelimesinde başını sallayarak onaylıyordu. "Bay Santos'u dümene çağır. Bay Antunes ise belirli aralıklarla çanaklığa çıksın."

"Hay hay kaptan."

Marcio gözden kaybolurken Carlos ufku seyre dalmış, Charlotte'nin varlığını unutmuştu. "Nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?" sorusunu duyan Carlos o nedenle bir an irkilmişti.

"Kum saati sayesinde," diye yanıtladı. Dümenin yanına koyduğu saatin içindeki kumlar dans etmekteydi. "Sadece okumayı bilmek gerek." Carlos göz kırpınca Charlotte, bu kez utanmasına engel olamamıştı.

"Sancak kıç omuzlukta... Kalyon var!" Çanaklıktan gelen ses üzerine Carlos, kum saatinin yanındaki ahşap kutudan çıkardığı tek mercekli dürbününü gözüne dayayıp geminin kıç tarafına doğru baktı. Mercekten memnun olmamış olacak ki gözünden indirip kolunun yeniyle temizledikten sonra tekrar baktı. Gemiyi baştan kıça tarayıp grandi direğinde durdu ve sancağa odaklandı. Kuyruğu kırlangıç şeklinde kesilmiş yeşil sancağın üzerinde dar açıyla gökyüzüne bakan beyaz ay ve yıldızın ortasında altın rengi Arap harflerini görünce dişlerini sıkıp dürbünü indirdi.

"Câlût!" dedi, dişlerini birbirinden ayırmadan.

***

Carlos'un elinde tuttuğu teleskobik dürbün, her uzayıp kısaldığında aynı sesi çıkarıyordu. Tik ve tak. Kaptan, Câlut'un ay yıldızlı yeşil sancağını gördükten sonra dürbünü elinde açıp kapamaya başlamıştı. Bunu herhangi bir amaç ile değil, kimsenin girmesine izin vermediği zihnindeki planları kurarken, istemsizce yapıyordu. Câlut'un gemisinin kendi gemisinden çok daha hızlı olduğunu anlamak için dürbün kullanmasına gerek yoktu ve yaptığı hesaplara göre yaklaşık altı saat sonra onları yakalamış olacaklardı. Düşüncelerini durdurup

dürbünü son bir kez kapattıktan sonra kıç kasaradan ana güvertedeki denizcilere baktı.

"Herkes küreklere! SANCAK ALABANDA! Geri dönüyoruz!" Carlos'un bağrışı tüm güvertede yankılanırken, denizciler bu emirlerin nedenini anlayamadıkları için kısa bir süre birbirlerine baktılarsa da emirleri sorgusuz yerine getirmek üzere hemen görev yerlerine geçmişlerdi. Emri sorgulama cesaretini gösterebilecek tek kişi olan Marcio ise hemen seyir güvertesine çıkıp kaptanın yanında bitiverdi.

"Kaptan, neden geri dönüyoruz?"

"Öcümüzü almanın vakti Marcio! Câlut'un bizi arkadan yakalamasındansa üzerine gideceğiz."

Marcio, bir süre kaptanının yüzündeki çılgın gülümsemeyi inceledikten sonra alt dudağını ısırarak başını salladı. "Adamlar şimdiden paniğe kapıldı kaptan. Câlut'un gemisi bizden çok daha hızlı ve çok daha güçlü."

Yüz seksen derece dönüş yapan geminin seyir güvertesinde konuşulanlardan bihaber olan denizciler; yelkenleri ayarlıyor, küreklere asılıyordu. Carlos ise Marcio'nun sözlerini umursamamış gibi tekrar ana güverteye seslendi. "Kürekler DAHA HIZLI! Haydi!" Emir ile beraber kürek temposunu ayarlayan davul sesi iyice hızlanmış, iki gemi birbirine yaklaştıkça Carlos'un yüzündeki çılgınlık ifadesi ise had safhaya ulaşmıştı. "Charlotte, bugün o şaklaban şapkalı ile benim ne kadar farklı kişiler olduğumuzu anlayacaksın. O Câlut'un başını kesip civadrama[23] süs diye asacağım."

Charlotte, Carlos'un bu amacı karşısında kanının çekildiğini hissettiyse de sessiz kalmış, kıstığı gözlerle pruvalarında yaklaşmakta olan gemiyi seyretmeye başlamıştı. İki gemi bir-

23 Geminin baş tarafından havaya hafif kalkık uzanan direk

birine hızla yaklaşırken Charlotte, bir savaşa sürüklendiklerini, kat edilen her metrede daha fazla hissediyordu.

Marcio, kendi dürbününü açıp kısa bir süre pruvayı inceledikten sonra tekrar kapattı. Yüzündeki umutsuz ifade, hiçbir kelimeyi dile getirmesine lüzum bırakmıyordu. Ancak yine de bu ifadesini bir de diliyle dışarı vurmak istedi. "Kaptan, karşımızdaki gemi bizden çok daha güçlü, üç sıra güvertesi top dolu, baş ve kıç topları da cabası... Baş etmemiz imkânsız!"

Marcio'nun uyarıları Carlos'un kulaklarına ulaştıysa da pek değer görmemişti; ancak Charlotte daha önce hiçbir deniz savaşında yer almamış olmasına karşın düşmanın çok daha güçlü bir donanıma sahip olduğunu rahatlıkla kavramış, Carlos'un tıkalı kulaklarını açacak bir fikir üzerinde düşünmeye başlamıştı.

"Carlos!" diye seslendi Charlotte, Kaptan De La Cruz sıfatını es geçerek. "Carlos! Ben denizci değilim, savaştan da anlamam, ancak bu durumda doğrudan saldırmaktansa bir plan yapmamız gerektiğini anlayabilecek kadar aklım başımda. Senin de bir an önce kendine gelmen gerek, yoksa bizi denizin dibine sürükleyeceksin."

Carlos, Charlotte'nin da kendisine karşı bir duruş sergilemesi neticesinde bir süre durakladı. Pruvalarında, kendilerine süratle yaklaşmakta olan Câlut'un gemisinden bakışlarını ayırmadan "Sanırım haklısın!" dedi. "Ancak plan yapacak zamanımız yok! Düşman menziline girmek üzereyiz!"

"Zamanımız yok mu?" Charlotte, burnundan gülmesine engel olamadı. "Zamanı kontrol edebileceğimizi hatta durdurabileceğimizi unutuyorsun."

Carlos, Charlotte'nin sözlerinin mantığını kavradığını belli edercesine birkaç kez başını salladı. "Kamarama, derhal!"

Carlos, dümeni gemicilerinden birine bıraktıktan sonra Charlotte ve Marcio'yu peşine takarak kamarasına indi. Masasının arkasına geçip çekmeceleri kısa bir süre karıştırdıktan sonra içini Charlotte'nin getirdiği kumlarla doldurduğu kum saatini buldu ve masanın üzerine koydu. Kumların, ağır ağır üst hazneden alttakine doğru akmaya başlamasından çok kısa bir zaman geçmişti ki Charlotte kum saatini kavrayıp yatay olarak masanın üzerine yerleştirdi. Masa zemini ile paralel duran saatin içindeki kumlar, iki hazneye eşit olarak dağılmış ve akış durmuştu.

"Sanırım şimdi plan için vaktimiz var!" dedi Charlotte. Yüzündeki muzip gülümseme Carlos'un dikkatinden kaçmamıştı.

"Marcio, bir planın var mı?" Carlos, bakışlarını yaverine çevirdiğinde kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Zamanı durdurmalarıyla beraber Marcio bir heykel gibi sabit kalmıştı. Carlos, masasından kalkıp yanına geldikten sonra elini Marcio'nun gözleri hizasında sallayarak refleksini kontrol etti; ancak genç adam göz kırpmayı değil, nefes almayı dahi bünyesinden çıkarmışa benziyordu. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Sanırım bu konuda daha tecrübeli olan benim."

"Sanırım... O zaman bir planın olmalı."

Charlotte, Carlos'tan gelen bu soruya kaşlarını çatarak yanıt verdi. "Zaman konusunda daha tecrübeliyim, deniz savaşı konusunda değil. Ancak..." Aklına bir fikir geldiğini belli edercesine tek gözünü kısıp ağzını büktü. "İki gemi yan yana geldiğinde zamanı durdurur, karşıya geçer ve kum saatini alırız. Ardından da gemiyi batırırız. Benden çıkabilecek en iyi fikir sanırım bu!"

"Bence – HARİKA!" Carlos kum saatini dik konuma çevirince içindeki kumlar tekrar akmaya başlamış, kısa süre sonra

da Marcio'nun bedeni çözünmüştü.

"Zamanı durdurmayı deneyecek miyiz Kaptan?" diye sordu Marcio, az önceki zaman diliminde yaşananlardan habersizce...

"Tekrar denemeye gerek yok Marcio," Carlos dişlerini göstererek sırıttı. "Şimdi planı uygulamaya geçeceğiz."

Marcio, kaptanın dediklerine mantık erdirememiş, kamaradan çıkan Carlos'un peşi sıra seğirtirken kaşlarının çatılmasına engel olamamıştı.

"Daha HIZLI!" diye haykırdı Carlos, zaten davulun ritmine yetişmekte zorlanan forsalar ve payzenler[24], daha hızlı çekemeyeceklerinin bilincinde olsalar da küreklere daha gayretli asılmaya başlamıştı. Dirayetten düşen bazı kürekler seriyi yakalayamıyor, kürek sıralarında düzensiz dalgalanmalara neden oluyordu.

Son sürat ile birbirine yaklaşan iki geminin arasındaki mesafe azaldıkça Carlos'un suratındaki sırıtma ifadesi ters orantılı olarak artıyor, zamanı durduracak olmanın sabırsızlığı ile kum saatini elinde döndürüp duruyordu. Câlut'un gemisi ile borda bordaya geldikleri esnada düşmanın top lombarları teker teker açılmaya başlamıştı. Carlos, seyir güvertesinde gözlerini kendisine dikmiş olan kara sakallı devi görünce dişlerini sıktı ve kum saatini yatay çevirip zamanı durdurdu. Carlos ve Charlotte dışında herkes donup kalmış, iki gemi, deniz ve rüzgâr da aynı kadere teslim olmuştu.

"Haydi bitirelim şu işi," dedi Carlos ve Charlotte ile beraber ana güverteye indi. Taarruz geçişlerinde kullanılan boş halatlardan birini kavradı, Charlotte'ye göz kırptıktan sonra halatı bir sarkaç gibi kullanarak karşı gemiye sallandı. Güvertenin

24 Ayağına pranga vurulmuş kürek mahkumu esir

ahşap zeminine ayakları değdiğinde halatı bırakıp doğruldu ve sırtını gördüğü kişinin etkisiyle şaşkınlığını gizleyemedi.

"Charlotte?"

Charlotte, Carlos'un sesini işitince arkasına döndü. "Senin ne işin var burada?" diye sordu ikisi de aynı anda.

"Burası senin gemin. Ben bir yere gitmedim," dedi Charlotte, en az Carlos kadar kendisi de bu duruma şaşırmış, olayın nedenini kavramak için düşünmeye başlamıştı.

"O zaman tekrar denemekte fayda var." Carlos, aynı halatı kavrayıp tekrar düşman gemisine doğru sallandı. Ayakları güverte ile buluştuğunda karşısında yine Charlotte'yi görünce sinirlerine hâkim olamayıp bir küfür savurdu; ancak bunu kendisine yakıştıramayıp akabinde özür diledi.

"Sanırım zamanı durdurmak işe yaramıyor, başka bir fikir bulmalıyız."

Kum saatinin kumları, fizik kurallarını ihlal edercesine, yatay konumda akmaya başladığında Charlotte, zamanı sadece belli bir süre durdurabildiklerini hatırlamış, düşman gemisinin lombarlarından fırlayan gülleleri fark ettiğinde ise göz bebekleri iki kat büyümüştü. Şaşkınlığını çabuk üzerinden atıp, çevik bir hareketle kum saatini ters çevirince zaman geri aktı ve gülleler tekrar topların içine geri döndü. Charlotte ardından saati yatay çevirip - yeterince geri aktığından emin olduğu - zamanı tekrar durdurdu.

"Carlos, başka bir plan bulmalıyız," dedi Charlotte bir kez daha. Güvertede, dizleri üzerinde oturan Carlos'un sabit bakışları ise zaten bir fikir bulmaya çalıştığını gösterir nitelikteydi. Bu boş bakışların zararlı getirisi olan işitme yetisinin kaybı ise Charlotte'yi duymasını zorlaştırıyordu.

"Başka bir fikrim var!" dedi kaptan aniden sıçrayarak diz-

lerinden ayakları üzerine geçiş yapıp, Charlotte'nin elindeki kum saatini alıp tekrar dik konuma getirerek kumların, dolayısıyla zamanın tekrar akışını sağlamıştı. "Herkes alt güverteye! Herkes!"

Marcio bu emri duyunca hemen Carlos'un yanında bitmiş, sorgulayan bakışlarının yetersiz olduğunu fark edince "Ne oluyor kaptan?" diye sorma ihtiyacı duymuştu.

"Marcio, herkes palavra güvertesine. Hemen. Charlotte, sen de benimle gel, aşağıya iniyoruz." Carlos, Charlotte'nin elini kavrayıp palavra güvertesine açılan kaportaya çekti. Charlotte, zorla çekilmekten rahatsızlık hissetse de Carlos'un eli bir şekilde güvende hissetmesini sağlıyordu.

Carlos'un emriyle beraber herkes üst güverteyi boşaltmış ve topların bulunduğu palavra güvertesine geçmişti. Dümenin boşta bırakıldığına daha önce hiç şahit olmamış Marcio ve diğer gemicilerin yüzlerine sorgulayan ifadeler yerleşirken, neler olduğundan habersiz olan yolcularınkinde şaşkınlık egemendi.

"Forsaları çözün!" dedi Carlos herkesin aşağı indiğinden emin olduktan sonra. "Kürekleri içeri alın, lombarları kapatın!"

Verilen emirlerin sorumluluğunda olan gemiciler, başlarıyla onaylayıp emirleri yerine getirmek üzere diğerlerinin arasından uzaklaşırken Marcio; Charlotte ve Carlos'a iyice yaklaşmıştı. "Kaptan ne yapıyoruz? Dümende kimse olmadan seyir yapıldığı nerede görülmüş."

"Olay da bu zaten Marcio. Görülmemiş!" Carlos'un sırıtan dudakları çekilip tüm dişlerini ortaya çıkardı. "Düşman da tam olarak bunu düşünüyor, güvertede kimseyi göremeyince onlar da şaşıracak. Biz de bu süreçten faydalanarak onların

gemisini ele geçireceğiz."

Geminin başıboş seyri, İskele taraftan aldığı darbe ile son buldu. Câlut'un gemisi Carlos'unkine bordalarken büyük bir gürültüyle gemi sancağa doğru yatmış birkaç kişi dengesini koruyamayıp yere düşmüştü. Metal seslerine eşlik eden ahşabın çatırtısı, borda kancalarının iki gemiyi birbirine bağladığının haberini veriyor, anlaşılmaz haykırışlar ise düşman gemisinden ilk akının geçiş yaptığını kanıtlıyordu.

"Aşağı açılan kapıyı destekleyin. Düşmanın buraya geçmesini geciktirmeliyiz. Kapıyı tutun!" diye bağırdı Carlos. Gemiciler bunun üzerine bir yığın halinde kapıyı tutmaya başladı. Başta tutmaları kolay olsa da kapının diğer tarafından gelen darbeler bir süre sonra işlerini zorlaştırmaya, dirayetlerini zayıflatmaya başlamıştı.

Carlos bir süre kapıdaki direnişi izledikten sonra Charlotte'nin yanına geldi, gözlerinin içine baktı ve hiç beklemediği bir anda dudaklarını Charlotte'ninkilere yapıştırdı. Charlotte başta bu öpücüğe tepkisiz kalsa da kısa sürede şaşkınlığını üzerinden atıp karşılık verdi. Geminin yana yatması neticesinde dengelerini kaybetmiş olmasalar uzun bir süre daha ayrılmayacak gibi duruyorlardı. Carlos, dengesini sağlaması için Charlotte'ye yardım ederken yüzündeki tebessüme engel olamadı.

"Döneceğim," dedi Carlos, sadece Charlotte'nin duyabileceği bir fısıltıyla. "Marcio, Bay Castillo bana eşlik edin." Kaptanlarının seslenmesiyle Marcio ve Bay Castillo diğerlerinin arasından sıyrılıp yanında bitiverince Carlos, top lombarlarından birini açıp sürme bir kalas yardımıyla karşı gemiye geçti. Castillo ve Marcio da onun peşinden gidince Charlotte kendisini daha önce olmadığı kadar yalnız hissetmişti.

Palavra güvertesine açılan kapıdan gelen gürültüler, düşmanın kapıyı iyice zorlamaya başladığını haber veriyordu. Kapıya yakın olan denizciler omuzlarını siper ederken, arkada kalanlar öndekilerin sırtına destek oluyordu. Kapının ardından gelen her darbede sarsılan denizciler, fırsat buldukça yer değiştiriyor, böylece dirayet aynı sağlamlıkta devam ediyordu; ancak sıklaşan darbeler neticesinde kapının kilidinin kırılması işlerini iyice zorlaştırmıştı.

"Burası temiz," Charlotte, diğer gemiden gelen Carlos'un sesini duyunca gözlerini kapıdan lombar kapağına çevirdi. "Charlotte, yolcuları diğer gemiye geçirmeye yardımcı olur musun?" Marcio ve Bay Castillo diğer gemide kalırken Carlos kendi gemisine geçmişti. "Her ihtimale karşı bu sende kalsın." Cebinden çıkardığı kum saatini Charlotte'e uzattı. Charlotte, bu emanetin ne anlama geldiğini anlayınca içini kaplayan hüzne engel olamadı. Carlos, doğrudan söylememiş olsa da bu bana bir şey olursa demekti ve Charlotte, henüz buna kendini hazır hissetmiyordu.

Carlos kapıyı tutan tayfasına yardıma giderken yolcular Charlotte'in önderliğinde teker teker karşı gemiye geçirilmeye başlandı. Diğer gemideki Marcio ve Bay Castillo Charlotte tarafından gönderilen yolcuları içeri çekiyor, geçmekte zorlananlara destek oluyordu. Yolcuların geçişi tamamlanınca Charlotte son bir kez kapıya destek olan Carlos'a baktıktan sonra Marcio'nun elinden destek alarak diğer gemiye geçti.

Câlut'un gemisinin palavra güvertesinde birçok düşman cesedi yatmaktaydı. Carlos, yolcular bu gemiye geçiş yapmadan önce iki adamıyla beraber gemiyi tamamen temizlemişti.

"Hazırız, halatları keselim!" dedi Marcio ve arkasına bakmadan ana güverteye çıkan merdivenlere koştu. Charlotte, Marcio'nun ne yapmak istediğini tam olarak kavrayamamıştı.

Neler olduğunu anlamak için Marcio'nun peşinden ana güverteye çıktığında Bay Castillo ile beraber iki gemiyi birbirine bağlayan halatlara balta indirmekte olduğunu gördü.

"Neden halatları kesiyorsun?" diye bağırdı Charlotte.

"Kaptanın emri!" Marcio cevap verirken halatları kesme işine devam ediyordu. "İki gemiyi birbirinden ayırıp seyre başlayacağız."

"Ne demek seyre başlayacağız! Carlos ve diğerleri ne olacak?" Charlotte, Carlos'un kum saatini vermesindeki anlamı şimdi çok daha derininde hissediyordu.

"Onlar düşmanı durdurduktan sonra peşimizden gelecekler. Bizim öncelikli amacımız yolcuları güvenle buradan uzaklaştırmak." Marcio, son halata da sert bir balta darbesi indirince iki gemi birbirinden uzaklaşmaya başladı. "Bay Castillo, dümene geçin ben de yolculardan denizcilikten anlayanları güverteye alacağım. Rüzgâr kıçtan geliyor, apazlamasına seyir için çok marifete gerek yok."

Castillo başı ile onaylayıp dümeni tutarken Marcio tekrar alt güverteye inmiş beş dakika sonra beraberinde ondan fazla adam ve iki kadınla beraber geri dönmüştü. Yolculara yelkenleri açmaları konusunda talimat veriyor, atılan acemi bağları sağlamlaştırıyor, sağlam görünenleri de el yordamıyla yokluyordu. Charlotte ise geminin kıç kasarasından pupa ufkunda küçülmekte olan Carlos'un gemisine bakakalmıştı. Hiç beklemediği bir anda dudaklarında hissettiği Carlos, yine hiç beklemediği bir anda ufukta kayboluyordu. Her şey çok hızlı gerçekleşmişti; ancak zamanı kontrol edebilen birisi için hızlı kavramı zaten geçersizdi.

Charlotte, duygularıyla boğuştuğu sırada Carlos ise kendi gemisinde alt güverteye açılan kapıyı yıkan düşman ile bo-

güşmaktaydı. Hengâmenin içinde kılıçlar savruluyor, yara alan vücutlardan damlayan kanlar güvertenin ahşabını kırmızıya boyuyordu. Yere düşen bedenler diğerlerinin altında ezilirken, omuzlarını terk eden başlar top güllesi gibi yuvarlanıyordu. Carlos, sol kolundan aldığı kesiği umursamadan iki kılıcını sağlı sollu savurarak düşman askerlerini teker teker yere seriyordu. O esnada elinde tuttuğu labut denilen zincirli topuzu ve iki metrelik boyuyla bir ızbandut kapının eşiğinde belirince Carlos'un gözleri döndü. Ezeli düşmanı Câlut ile göz göze geldiğinde arada kalan düşmanları kılıçtan geçirerek dev adama doğru koşmaya başladı. Câlut ise labutunu sallayarak Carlos'un adamlarını yere seriyor bazılarını ise tek bir yumruğu ile öldürüyordu. İki adam karşı karşıya geldiğinde topuz ve kılıç birbiriyle buluştu ve iki tayfanın kaderini tayin edecek olan dövüş başladı.

Câlut bir devi andıran cüssesinin avantajını kullanarak Carlos'u kendisinden uzak tutuyor, savurduğu labutun yarım dairelik alanında kendisini korumaya alıyordu. Ancak, sahip olduğu ağır beden aynı zamanda hareketlerini de ağırlaştırdığından kısa sürede kara sakalları terden sırılsıklam olmuş, alnından akanlar ise kaşları tarafından durdurulamayacak kadar yoğunlaşarak gözlerini yakmaya başlamıştı. Carlos ise çevikliğinden faydalanarak düşmanın bir sağında bir solunda bitiyor, bulduğu boşluklarda kılıçlarını savurarak Câlut'un bedeninde küçük kesikler açıyordu. Bir ara labutun zinciri Carlos'un kılıçlarından birine dolanıp elinden çekip alınca Carlos tek kılıçla kaldı; ancak bu ona daha hızlı hareket etme şansı vermiş topuz darbesinden birkaç kere rahatlıkla kurtulmasını sağlamıştı.

Câlut, rakibinin tahmininden daha dişli çıkması nedeniyle iyiden iyiye sinirlenmişti. Bu sinir, savaş disiplininden iyice

kopmasına neden olmuş, bunun getirisiyle de labutu rastgele sağa sola savurarak dövüşmeye başlamıştı. Carlos, rakibinin kontrolü kaybettiğini fark edince avantajın kendisinde olduğunu anladı. Önce bir topuz darbesinden eğilerek kaçıp kılıcı düşmanın sağ eline indirdi. Câlut aldığı darbenin acısıyla elindeki labutu düşürüp silahsız kalınca Carlos tersten savurduğu kılıcın tek darbesiyle Câlut'un başını bedeninden ayırdı. Başsız beden bir süre daha ayakta kalıp önce dizlerinin üzerine sonra Carlos'un ayakları dinine düşerken, bedenden bağımsızlığını ilan eden kellesi, iskele tarafa yuvarlanıp top güllelerine çarparak durmuştu.

Ezeli düşmanının canını alan Carlos'un yüzüne yerleştirdiği sırıtış, dişlerinin beyazlığını gözler önüne seriyordu. Carlos'un sırıtışı, önce sırtında sonra göğsünde hissettiği acıyla soldu, beyaz dişleri kırmızıya boyanırken gözleri kararadı. Zafer sarhoşluğu ile gardını düşürdüğü anda, düşman askerlerinden biri kılıcını Carlos'un sırtına saplamıştı. Câlut'un öldüğünü gören düşmanların çoğu anında silahlarını bırakıp teslim olurken, bu asker kahraman olmak uğruna kılıcını kaptana saplamış; ancak Carlos'un yere düştüğünü göremeden boğazı kesilerek öldürülmüştü.

Carlos'un etrafı denizcileri ile sarılırken alt güvertenin tüm ahşabı koyu kırmızı bir tabakanın örtüsü altında kaldı. Gemi sıhhiyesi bedenin başına çömelip nabzı yokladıktan sonra bakışlarını denizcilere çevirdi. Parmak uçlarındaki his, hala bir umudun olduğunun göstergesiydi.

Charlotte, gözlerini kıç tarafta bir patika gibi uzanan dümen suyuna dikmiş, her geçen saniye sahip olduğu ümitten bir parçayı denize döküyordu. Diğer gemide neler olduğunu bilememek içini ürpertiyor, bu belirsizliğe bir çözüm bulmak için kafasında ürettiği fikirleri tartıyordu.

"Marcio! Geri dönmeliyiz. Carlos'un bize ihtiyacı olabilir." Charlotte, geri dönmeleri gerektiğini, farklı şekillerde olsa da belki onuncu defa dile getiriyordu; ancak her defasında kelimeler ağzından ilk kez söylemiş gibi çıkıyordu.

"Kaptan kesinlikle geri dönme, ne olursa olsun devam et, diye emir verdi. Onlar başlarının çaresine bakarlar. Hepsi iyi denizci, iyi savaşçıdır." Marcio, Charlotte'nin geri dönme isteğini her defasında sabırla reddedip benzer sözlerle onu teselli etmişti; ancak kelimeler Charlotte'nin içindeki hissin azalmasına yardımcı olmuyordu. Halatların kesilmesiyle yüreğine ekilen endişe tohumu çoktan bir sarmaşık gibi bütün bedenini kaplamıştı ve bu kördüğüm sarmaşığın çözünmesini ancak Carlos'u sağ vaziyette görmek sağlayabilirdi.

"KIÇ TARAFTA GEMİ VAR!" Çanaklıktan yükselen ses önce fiziksel olarak, ardından insanların sözleriyle tüm güvertede aksetti. Charlotte hemen en kıça koşup gemiyi çıplak gözle görmeye çalışırken Marcio teleskopik dürbünü çoktan gözüne dayamış ve geminin sancağına odaklanmıştı. Serende Carlos'un siyah sancağının dalgalandığını görmek kısa bir süreliğine içini rahatlatmıştı; ancak bunun bir tuzak olabileceği ihtimalini düşününce bu rahatlık yerini endişeye bıraktı.

"Hâlâ Carlos'un sancağı toka edilmiş; ancak yine de temkinli olmalıyız," dedi Marcio Charlotte'e. "Bizden çok daha hızlılar ve eğer düşman tarafından ele geçirildiyse çok şansımız yok, çünkü gemide savaşacak pek fazla kişi yok."

Charlotte, Marcio'nun gözlerinden endişenin ciddiyetini kavramıştı. Elinden gelen tek şey geminin düşman tarafından ele geçirilmemiş olması için dua etmekti ve bu çaresizlik sinirlerini geriyor, ağlamamak için kendisini zor tutmasına neden oluyordu.

Rüzgârı arkasına alarak hızla yaklaşan gemi, aradaki mesafeyi kapattıkça Marcio alt dudağını kemirmeye başlamıştı. Bu hareketi, endişeden ziyade bir fikir bulmaya çalıştığından yapıyor olsa da pek bir ümidi olmadığı yadsınamazdı. "Herkes hazırlıklı olsun!" diye bağırdı güverteye. "Kılıçlar, sopalar, baltalar... Artık elinize ne geçerse... Carlos'un gemisi yaklaşık bir saatlik mesafede arkamızda; ancak içinde kim var emin değilim. Dua edelim de savaşmak zorunda kalmayalım."

Marcio'nun ön gördüğü mesafe tam tahmin ettiği müddette kapanmış, arkadan gelen gemi sancak kıç omuzluktan pruvasını göstermişti. Marcio, her ne kadar bu süreçte gözünden dürbünü ayırmadıysa da iki gemi borda bordaya gelene kadar geminin kimin kontrolünde olduğundan emin olamamıştı. Nihayetinde gemide gördüğü tanıdık yüzler, muharebeyi Carlos'un adamlarının kazandığını kanıtlıyordu. Bu durum, endişesinin kısa sürede yok olmasını sağladıysa da tanıdık yüzler arasında Carlos'u görememiş olması farklı kaynaklı bir endişe ile kavrulmasına neden oldu. Benzer endişeyi Charlotte da yaşıyor, gözleriyle tüm güverteyi baştan sona bir umutla tarıyordu.

"Marcio!" diğer gemiden yükselen bu ses hem Marcio'nun hem de Charlotte'nin kulaklarını kabartmasına neden oldu. Sesin Carlos'tan gelmiş olma ihtimali dahi Charlotte'nin içini bir heyecanın kaplamasını sağlamıştı. Ancak ses, Charlotte'nin adını bilmediği bir denizciden gelmişti. "Kaptan yaralandı, şimdi kamarasında. Onu sıhhiye ile beraber sizin gemiye geçireceğiz."

Charlotte, Carlos'un yaralandığını duyunca sol göğsünde bir sıkışma hissetti. Bu sıkışmanın acısının etkisiyle miydi yoksa Carlos'un başına gelen hadise yüzünden miydi, emin olamasa da gözünden üç damla yaşın peşi sıra yanağından sü-

zülmesine engel olamadı.

Baygın durumdaki Carlos, bir sedye aracılığıyla diğer gemiye geçirilirken Charlotte onu daha yakından görme fırsatı yakalamış, bu da içinin daha çok acımasına neden olmuştu. Sedye güverte zeminine indirildiğinde Charlotte, Carlos'un sol avucundaki kum tanelerini fark edince Câlut'un ele geçirmiş olduğu kum saatini hatırladı ve hemen ana güverteye inip kaptan kamarasına geçti. Birkaç çekmecede amacına ulaşamadıktan sonra çift kapaklı dolabı açınca ikinci rafta durmakta olan kum saatini fark etti. İçi boş duran kum saatini çalışma masasına koyduktan sonra Carlos'un verdiği saati de cebinden çıkarıp diğerinin yanına yerleştirdi. Camlarına zarar vermemeye dikkat ederek iki saatin de üst kapağını açıp dolu olanın kumlarını boş olana döktü. Doldurduğu saatin kapağını kapattığı anda içindeki kumlar dans etmeye, bir yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı. Yılanın başı, saatin boğazından geçip üst hazneye ulaştı ve bir ok gibi sabit bir noktayı göstermeye başladı.

Charlotte, içindeki kumları daha yakından inceleyebilmek için saati avucuna aldı ve parmakları ucunda tutarak ağır hareketlerle önce sağa sonra sola doğru çevirdi. Saatin dış haznesi Charlotte'in bilek hareketleriyle dönüyordu; ancak içindeki kum tanecikleri, sabit bir noktayı gösterir halde kıpırdamadan duruyordu.

"Bu bir pusula," dedi kendi kendine Charlotte. Yönler konusunda kendisine güvenmese de saatin gösterdiği yönün kuzey olmadığından emindi. Ancak içinde bir davul gibi gümleyen his, bu yönü takip etmeleri gerektiğini söylüyordu.

Charlotte, tekrar üst güverteye çıktığında Marcio'nun dümeni zorlukla idare ettiğini gördü. Sert rüzgâr yelkenleri doldurmuş, kara bulutlar geminin üzerinde kümelenmişti.

"Fırtına yaklaşıyor," diye uyardı Marcio Charlotte'yi. "Elindeki de ne?"

Charlotte, Marcio daha rahat görebilsin diye kum saatini yukarı kaldırdı. "Sanırım bu yönü izlememiz gerekiyor." Kamarada yaptığı gibi saati sağa sola döndürerek kumun sabit bir noktaya kilitlendiğini Marcio'ya gösterdi.

"Tamam! Saati bana ver! Sen de alt güverteye in. Şiddetli bir fırtına yaklaşıyor. Yakalandığımızda ana güvertede olmak istemezsin, güven bana."

Charlotte, Marcio'yu başıyla onaylayıp Carlos'un da taşındığı alt güverteye indi. Gemi yalpa yaptıkça Charlotte dengesini korumakta zorlanıyor, tırabzanlardan ve alabandalardan destek alarak yürümeye çalışıyordu. Carlos'un başucuna gelince dengesini umursamadan dizlerinin üzerine çöktü ve kaptanın alnını avucunun içiyle okşadı. Parmak uçlarında hissettiği sıcaklığın kırk dereceden yüksek olduğunu anlamak için termometreye ihtiyaç yoktu. Carlos bir kuzine gibi yanıyordu; ancak bedeni kar soğuğuna maruz kalmışçasına titriyordu. Charlotte, adamın titremesini azaltmak için üzerinde örtülü duran battaniyeyi sıkılaştırdığı esnada önce lombarlardan içeri mavi bir ışık doldu, ardından gök tüm güverteyi inleterek gürüldedi.

Gemi bir sancağa bir iskeleye yatıyor, arada baş kaldırıp sertçe kıç vuruyordu. Alt güvertede, deniz bağlarından kurtulan birkaç parça öteberi başıboş savrulmaya başlamış, birkaç yolcuya çarparak yaralanmalarına neden olmuştu. Yolculardan bazıları bu çalkalanmaya daha fazla dayanamayıp istifra ederken, bazıları ise fırtınanın bir an önce dinmesi için dua etmeye başlamıştı.

Umduklarından geç de olsa, nihâyetinde dualar tesirini

göstermiş ve gemi bir gün boyunca fırtına ile boğuştuktan sonra dingin sulara ulaşmıştı. Carlos'un başucunda uyuya kalan Charlotte, gözlerini açtığında açık lombarlardan içeri ay ışığının süzüldüğünü gördü. Tutulmuş bedenini gerinerek rahatlatıp ayağa kalktığı esnada ana güverteden yükselen "Kara göründü!" sesini duyunca hemen yukarı fırladı.

Charlotte'yi görünce "Adaya yaklaştık," dedi hâlâ dümenin başında duran Marcio. "Diğer gemi yaklaşık on gomina[25] kıçımızda. Fırtınada birbirimizi kaybettik; ama şimdi tekrar bulduk. Hepsi iyi denizcidir."

Charlotte, gece karanlığında pek net seçemese de pruvada bir ada olduğunu tahmin ediyordu. Ay, denizin üzerinde adaya uzanan nurdan bir patika oluşturmuştu ve Marcio'nun yapması gereken tek şey bu patikayı izlemekti.

İki gemi de kumsala oturtulunca yolcular ve denizciler karaya indi. Carlos'un yaralı bedeni bir sedye yardımıyla taşınıyor, gemi sıhhiyesi ve iki gemici ona eşlik ediyordu.

"Şimdi nereye?" diye sordu sedyenin başucunu tutan gemici.

Marcio, cevap Charlotte'de gizliymişçesine bakışlarını onun gözlerine kilitledi; ancak Charlotte'nin gözleri ise hâlâ Marcio'nun elinde durmakta olan kum saatine takılı kalmıştı.

"Rota henüz sona ermedi," dedi Charlotte. "Kum saatini izlemeye devam edeceğiz." Marcio, Charlotte'nin sözleri üzerine elindeki kum saatine baktı ve başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Bay Castillo! Sahilde kamp kurulsun. Biz yola devam edeceğiz," diye talimat verdi Marcio. Bay Castillo görevi yerine getirmek üzere uzaklaştığında Marcio, Charlotte ve Carlos'u

25 185 metreye tekabül eden uzunluk

taşıyan iki gemici ormanın içine doğru yürümeye başlamıştı. Hiçbiri nereye gittiklerinden, gittikleri yerde ne bulacaklarından emin değildi. Hatta neden kum saatini takip ettikleri hususunda da en ufak fikirleri yoktu; ancak takip etmeleri gerektiğini ve Carlos'un da yanlarında gelmesi gerektiğini biliyorlardı.

Ellerindeki meşalelerin ve ağaçların arasından süzülen ayın ışığının aydınlattığı yolda adanın derinliklerine doğru süren yolculukları karşılarına çıkan bir mağara ile son buldu.

"Bu o mağara!" dedi Marcio "Zaden ile beraber geldiğimiz."

Charlotte de daha önce farklı zamanlarda ve farklı mekânlarda içinde bulunduğu mağarayı hatırlamıştı ve daha önce olduğu gibi yolculuğunun bu mağarada sona ereceğini tahmin edebiliyordu. Hiçbir şey söylemeden ağzı ışıkla dolu mağaraya doğru yürümeye başlayınca diğerleri de onu takip etti. Mağaranın içi daha önce Nebenteru ve Zhang Wei ile beraber geldiğinden farklı görünmüyordu. Mermer taşlar, gölet, longan ağacı, zemindeki altın rengi kumlar... Her şey olması gerektiği gibi olması gereken yerlerdeydi.

"Carlos'u suya sokun!" Charlotte, sesin geldiği yöne döndüğünde başında sarı kasketiyle durmakta olan Carlos'u gördü. Marcio ve diğer gemiciler de bir anda karşılarında biten bu adamı gördüklerinde yüzlerine şaşkınlık ve korkunun karışımı bir ifade yerleşmiş, hatta gemicilerden biri istavroz çıkarmıştı. Charlotte ise bir kez daha sedyede yatmakta olan Carlos ile bu Carlos'un aynı kişi olmasına imkân veremiyordu.

Carlos, "Hadi!" diye seslendi.

"Suya mı sokalım?" diye sordu Charlotte. Daha önce Zhang Wei ile beraber geldiklerinde Qing Lin'in elini suya soktuğunu

ve kora değmiş gibi yandığını hatırlamıştı.

"Güven bana," dedi Carlos "Suya sokun."

Charlotte, gözlerini yumarak onayladı ve ardından gemicilere dönerek başını salladı. Gemiciler bunun üzerine sedyeyi yavaşça suya soktu. Sedye bir süre yüzeyde asılı kaldıktan sonra yavaşça batmaya, Carlos'un bedenini suyla örtmeye başladı. Su, kaptanın çıplak göğsündeki yaraya ulaştığında yara içeri çekilerek küçülmüş ve ardında yalnızca bir çizgi bırakmıştı.

Yaranın üzerindeki son kan pıhtısı de suya karıştığı anda Carlos gözlerini açtı. Carlos'un iyileştiğini gören Charlotte'nin gözlerindeki ışıltı, mağaranın uzak ucunda beliren Adam Kahnewald'ın bedeniyle kesiştiğinde aniden soldu.

Adam, yüzüne yerleştirdiği karanlık bir gülümseme ile ellerini iki yana açtı. O anda mağaranın içini bir kum fırtınası kapladı, sonra mermer taşlar, longan ağacı, gölet, Carlos'un bedeni, her şey kum taneciklerine dönüşüp fırtınaya karıştı. Fırtına dindiğinde geriye kalan sonsuz beyazlık Charlotte'nin gözlerini kısa bir süreliğine kör etti. Beyazlık sönüp etraf belirginleştiğinde Charlotte kendini dükkânının olduğu kaldırımda bulmuştu.

Geri dönüşünün etkisi, Charlotte'nin yanağından süzülen bir damla yaş ile kendisini gösterdi. İlk defa birini gerçekten sevdiğini hissetmiş, bunun bu kadar kısa sürede olmasının şaşkınlığını henüz üzerinden atamamışken onu kaybetmişti. Yaşadığı hislerin etkisinden kurtulmak istercesine gözyaşlarını silip arkasında olması gereken dükkâna doğru döndü; ancak dükkân orada yoktu.

|21:00|

Enkaz Altında Kalan Hatıralar

Tik tak, tik tak... Charlotte'nin; gördüğü manzara karşısında korku, şaşkınlık ve gerginliğin karışımını damarlarına zerk eden kalbi, ritmini kaçırmış bir saat gibi atmaktaydı. Her atışta aralık azalıyor, şiddet ise göğüs kafesini zorluyordu. Carlos'u geride bırakmanın şokunun etkisiyle gözünden yanağına süzülen yaş henüz kurumamışken başka bir şokun tesiri altına girmişti. Üstelik bu şok, içinde bulunduğu duygusal çöküntünün baş kaldırışıyla, Charlotte'yi tahmin ettiğinden çok daha derin etkilemişti. Serbien Saat Dükkânı'nın olması gereken yer moloz yığınıyla kaplıydı ve bu akıbete dükkâna komşu olan diğer binalar da ortak olmuştu. Bir savaşın ardından kalanları andıran sokak, kaybettiklerinin yasını tutan biri kadar sessizdi. Charlotte, çevresini hızlıca taradığında göz ufkunun alabildiği çaptaki çoğu binanın ya yıkılmış ya da ağır hasar almış olduğunu fark etti. Gördüğü manzara, tüm renkleri solmuş bir tabloya bakıyormuş hissi yaratıyordu.

Enkazı yakından incelemek üzere birkaç adım daha yaklaştığında tiz bir çınlama kulaklarını taciz etmeye başlamış, kesif bir kükürt kokusu ise burnunu başka koku alamayacak derecede doldurmuştu. İçinde bulunduğu ortamın havası ciğerlerini zorluyor, rahat nefes alamamasına neden oluyordu. Tenini yalayan hafif rüzgârın molozların üzerinden kaldırdığı kireç tozları, ağlamamak için direnen gözlerini yaşartmıştı. Buraya ait olmadığı hissi, Charlotte'nin tüm benliğini yavaş yavaş ele geçiriyordu.

"Buraya ne olmuş?" diye fısıldadı kendi kendine Charlotte. Enkazın üzerinde adımlarını atmaya başladığında taşlar birbirine çarparak armonik sesler çıkartıyor, bazıları ise meyil

nedeniyle aşağı sürükleniyordu. Bu yer değiştiren taşlar nedeniyle Charlotte birkaç kez düşme tehlikesi yaşadıysa da dengesini korumayı başarmıştı. Ayakları altındaki her taşın bir zamanlar dükkânın bir parçası olduğunu düşünmek, Charlotte'nin algılayamadığı bir hisse kapılmasına neden oluyordu. Enkazın en yüksek noktasına geldiğinde, etrafını daha iyi görebilme şansı elde etmiş ve aklındaki soruyu değiştirmişti: "Neredeyim ben?"

Charlotte, üst bacağında hissettiği titreşim ve akabinde yükselen mesaj sesi nedeniyle düşüncelerinden sıyrılıp elini cebine atarak telefonunu çıkardı. Her zaman çantasında taşıdığından, telefonunun cebinde olmasını garipsemiş, ancak çanta taşımadığını da o anda fark edebilmişti. Aşina olmadığı bu durum, içinde bulunduğu ile kıyaslandığında çok önemsiz görünse de Charlotte bunu yine de yadırgamıştı. Telefonun ekranına baktığında Gilbert'den bir kısa mesaj geldiğini gördü. Gilbert'in bir uygulama yerine doğrudan kısa mesaj göndermesine daha önce hiç rastlamamış olması bu durumu da tuhaf bulmasına neden olmuştu. Kendi zaman dilimine döndüğü ilk andan bu yana karşılaştığı hiçbir şey tuhaf kapsamının dışına çıkmayı başaramamıştı zaten.

Charlotte, mektup simgesine dokununca iki kelimeden ibaret mesaj açıldı: "Neredesin?" Charlotte oldum olası mesaj göndermekten hazzetmediğinden Gilbert'i aramaya karar verdi. Telefon uzun süre çaldıktan sonra cızırtıyla karışık bir "Alo!" sesi duyuldu.

"Gilbert, dükkânın önündeyim, sen neredesin?"

"-fon hat... Sür... Sil... Bil... -sun." Telefonun sürekli cızırdaması ve arada sesin tamamen kesilmesi nedeniyle Gilbert'den gelen kelimler Charlotte tarafından sadece birkaç hece olarak duyulmuş, ardından Gilbert telefonu kapatınca

hoparlörde çevir sesi yankılanmıştı. Birkaç dakika sonra Gilbert'den bir mesaj daha geldi. Charlotte, rüzgârın yüzüne düşürdüğü saçlarını kulağının arkasına topladıktan sonra mesajı açtı: "Telefon hatları düzgün çalışmıyor, biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum!" dedi Charlotte kendi kendine. Burada neler oluyor? Bir yandan başını iki yana sallarken bir yandan da mesajını yazıyordu. "Dükkânın önündeyim, sen neredesin? Buluşalım." Mesaj, Charlotte'nin gönder tuşuna basmasının akabinde, ancak iki dakika geçtikten sonra gönderilebilmişti.

Charlotte, henüz tam olarak kavrayamamış olmasına karşın bu durumun da, kendisini yirmi birinci yüzyıl Üçüncü Reich'ında bulmasına benzer bir durum olduğu varsayımında bulunuyordu. Carlos'un geçmişinde değiştirdiği herhangi bir şey kendi dünyasında yeni bir alternatif gerçeklik yaratmış olmalıydı. Bulunduğu yere ait olmama hissi, bu düşüncelerini destekler nitelikte en üst noktaya ulaşmış ve bir an önce buradan kurtulması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Gilbert tarafından konumunu bildiren bir mesaj telefonunu titretince Charlotte, teoriler üzerinde kafa yormayı bir kenara bıraktı. Teori kurmaktansa, çözüm üretmek için adım atması gerektiğinin farkındaydı ve bunu gerçekleştirmek için de öncelikle gerçek anlamda bir adım atmalıydı. Gilbert'in gönderdiği konuma doğru yola çıkmak üzere bir taksi bulmak amacıyla tekrar kaldırıma indiğinde, Mini'sinin yol kenarında park halinde olduğunu görünce, bekleyerek zaman kaybetmeyeceği için memnun oldu. Konumun neresi olduğu merakıyla seri adımlarla aracına ulaşıp motoru çalıştırdı ve yola koyuldu. Aracın egzoz dumanı, enkaz yığınındaki kireç tozlarını havalandırırken, Charlotte'nin aklında sadece içinde bulunduğu durumu kavramak vardı.

Navigasyon sisteminin de telefon hatlarını aratmayacak düzensizlikte çalışması nedeniyle Charlotte, Gilbert'in gönderdiği adrese ulaşmak amacıyla birkaç kez durup yol tarifi almak zorunda kalmıştı. Sokaktaki insan popülasyonunun azlığı işini kolaylaştırmasa da sorduğu herkes bu adresi çok iyi biliyor gibi görünüyordu. Yol boyunca harabeye dönmüş birçok bina ila karşılaşması Charlotte'nin hâlihazırda bildiği yolları dahi karıştırmasına neden olmuş, ancak birkaç deneme sonunda adrese ulaşmayı başarmıştı. Ulaştığı bu yere daha önce geldiyse dahi, şu andaki hâli nedeniyle neresi olduğunu kavramasına imkân yoktu.

Arabayı durdurduğunda ön camı, yüzlerce konteynerin oluşturduğu bir manzaraya çerçeve görevi görüyordu. Konteynerler, cetvel ile ölçülmüşçesine muntazam eşit aralıklarla dizilmişti. Arabadan inince, kanalizasyon sisteminin henüz çözüme kavuşmadığını kanıtlayan ağdalı bir koku genzini yaktı. O anda yön değiştiren rüzgârın kokuyu uzaklaştırmasına şükreden Charlotte, Gilbert'i bulmak amacıyla gözleriyle etrafı taramaya başladı. Boş bir alanda birkaç gencin konuşmakta olduğunu görünce oraya odaklandı. Kısa bir süre sonra gözleri Gilbert'inkiler ile kesişince genç adam, koşarak Charlotte'nin Mini'sinin yanına geldi.

"Hoş geldin," dedi Gilbert, herhangi duygunun emaresine rastlanmayan bir ses tonuyla.

"Hoş buldum," diye karşılık verdi Charlotte. "Gilbert, burada neler oluyor?"

"Nasıl yani?" Gilbert, duyduğu soruyu kavramasına yardımcı olacağı düşüncesiyle kaşlarını çattı.

"Dükkân yıkılmış, bir sürü ev harabeye dönmüş..."

"İyi misin sen? Tamam anlıyorum, dükkânın yıkılmış ol-

masını hâlâ kabullenemedin; ama bu kadar kötü bir duruma geleceğini tahmin etmiyordum."

"Gilbert, nedenini sorma; ama gerçekten ne olduğunu bilmiyorum!" dedi Charlotte, en ciddi ifadesini takınarak. "Bu insanlar neden burada konteynerlerde; dükkân ve diğer evler nasıl yıkıldı?"

"Tamam," dedi Gilbert, yüzünde, karşısındakinin deli olduğundan şüphe eden birinin ifadesiyle. "Bir hafta kadar önce Winden merkezli büyük bir deprem oldu, hatırlıyor musun?" Charlotte dudaklarını ısırıp başını iki yana sallayınca Gilbert devam etti. "Peki. Deprem, doksan yedi depreminden çok daha şiddetliydi, yüz binlerce kişi hayatını kaybetti, bir o kadarı da kayıp... Binaların birçoğu yıkıldı, yıkılmayanların hemen hepsi ise hasar aldı... ALM köprüsünün çelik halatları koptu ve üzerindeki yüzlerce araç ile beraber denize gömüldü..." Gilbert, Charlotte'nin hatırlayıp hatırlamadığını tartmak amacıyla verdiği her bilginin akabinde bir süre duraklıyor, herhangi bir ifade göremeyince de devam ediyordu. "Sana Hanse Hastanesi de yıkıldı. Annemin cenazesini henüz almamıştık, o da enkaz altında kaldı. Enkazda çalışmalar sürüyor. Karmaşayı önlemek için çalışma yapılan enkazlara yaklaşmak yasak, her akşam dörtte çıkarılan bedenlerin teşhisi için geçişlere izin veriliyor. Sen de her gün beni alıp oraya götürüyorsun. Şimdi de sana o yüzden mesaj attım."

"Sanırım bazı şeyleri anladım." Charlotte, alternatif gerçeklik üzerindeki teorisinin gerçek olduğuna kanaat getirerek bunu söylediyse de Gilbert bunu, Charlotte'nin aklının başına gelmesi olarak yorumlamıştı.

"Dediğim gibi, dükkânın yıkılması seni derinden etkiledi. Seni anlayabiliyorum benim de birçok parçam orada kaldı; ama olanları hatırlamamak onları olmamış kılmıyor."

"Haklısın Gilbert," dedi Charlotte, kendi teorisinden bahsetmektense Gilbert'inkini geçerliymiş gibi kabul etmenin daha mantıklı olduğuna karar vererek. "Hadi geç olmadan hastaneye gidelim."

"Tamam, bekle iki dakika, çantamı alıp geliyorum."

Gilbert, belirttiği süreyi biraz aşarak geri döndükten sonra Sana Hanse Hastanesi'ne doğru yola çıktıklarında, Charlotte, depremin yarattığı hasarın boyutunu çok daha net gözlemleme imkânına sahip olmuştu. Hasar almış binaların etrafı güvenlik şeritleriyle çevrelenmişti. Yıkılmış binaların enkazlarında kurtarma çalışmaları yapılıyor, bazı alanlarda ise kuyruğa girmiş insanlara yemek ve ecza yardımı yapılıyordu. Hastaneye yaklaştıklarında, temelinden sökülüp yanındakine yaslanmış bir binanın daha fazla tehlike arz etmemesi için iş makineleri ile yıkılmakta olduğunu gördüler. Bu çalışma alanını arkalarında bırakıp tali yola geçtiklerinde insan kalabalığı ile çevrelenmiş hastane enkazı kendisini gösterdi. Arabadan inip aralarına karıştıklarında bu kalabalığın çok da düzensiz olmadığını fark etmişlerdi. Bir patika oluşturacak şekilde yerleştirilmiş demir çubuklar, kalabalığın belli bir düzende sıra oluşturmasını sağlıyor, sıranın başı ise bir çadıra bağlanıyordu. Çadırın önünde bekleyen iki görevli ise sırayla birkaç kişiyi içeri alıyor, girenler bir süre sonra çadırın diğer ucundan dışarı çıkıyordu. Yaklaşık yarım saatlik bir bekleme süresinin ardından sıra Charlotte ve Gilbert'e gelmiş, içeri girdiklerinde soğuk hava üfleyen iklimlendirme sistemiyle donatılmış bir ortam ile karşılaşmışlardı. Charlotte, yan yana dizilmiş bedenleri fark ettiğinde soğuk ile ilgisi olmayan bir titremenin tesirine maruz kaldı.

"Teşhis edilenler defnedilmeyi beklemek üzere buz pateni pistine götürülüyor," dedi Gilbert, Charlotte'in taşınan bir ce-

nazeye bakmakta olduğunu fark edince.

"Anladım," diyebildi Charlotte yalnızca. Günlerdir annesinin ölü bedenini bulmayı bekleyen ve şimdi de onlarca cesedi inceleyen Gilbert'e nasıl karşılık verebileceğini bilememiş, söyleyeceği her kelimenin anlamsız kalacağını sezmişti.

Çadırın çıkışına geldiklerinde Gilbert'in yüzü düştü. Annesini bugün de bulamamış olması nedeniyle, umudunu iyice yitirdiği, ifadesinden anlaşılıyordu.

"Bugün de olmadı," dedi Gilbert çadırdan çıktıklarında.

Charlotte onu teselli etmek için kolunu omzuna dolayıp sarıldı. "Nihayetinde ona ulaşacaklar canım."

"Evet, biliyorum. En azından ben annemin öldüğünü biliyorum. Hâlâ sağdır ümidiyle bekleyen hasta yakınlarının durumu daha kötü."

Charlotte, Gilbert'in bu olgun tavrını takdir etmiş, beklemediği için de biraz şaşırmıştı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Gilbert başını tasdik imasında sallarken, Charlotte'nin dudaklarına buruk bir tebessüm yerleşti.

Arabaya binip yola çıktıklarında Charlotte, "Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Hamburger," diye yanıt verdi Gilbert, sanki başka bir cevap mümkün değilmiş gibi bir sesle. Charlotte, fastfood yemeklerden her ne kadar hazzetmese de Gilbert'i böyle bir günde kırmak istemediğinden olur vermiş, "E, nereyi önerirsin?" diye de eklemişti.

"Sezar'ın dükkânı tabii ki. Adamın asıl dükkânı depremde yıkıldı; ama yine orada konteynerden küçük bir dükkân açtı hemen. Daha tam toparlanamadı; ama Sezar'ın durumunu bilen çevre esnafı ona yardımcı olmak için oradan yemek yiyor.

Ev yapımı hamburgeri de çok güzeldir."

"Sezar öyleyse," dedi Charlotte ve Gilbert'in yol tarifi için tek söylediği, bizim dükkânın orada sözüyle kısa sürede hamburgerciye varmışlardı.

Gilbert'in söylediği gibi dükkân, henüz tam olarak kaldırılmamış enkazın hemen önüne kondurulmuş küçük konteyner ve onun önüne yerleştirilmiş altı yedi masadan oluşuyordu. Yalnızca bir masanın boş olması, tüm bu afete karşın, Sezar'ın hâlâ ekmek parasını kazanıyor oluşunun göstergesiydi.

Gilbert ve Charlotte'nin dükkâna geldiğini fark eden altmışlı yaşlarında bir adam hemen onları karşılamak üzere konteynerden dışarı çıktı. Tepesi açılmış gir-beyaz saçları, nikotinden sararmış beyaz bıyıkları, birer elma gibi parlayan çıkık elmacık kemikleri ve yüzünde tebessümle "Hoş geldiniz!" diyen bu adam muhakkak ki Gilbert'in bahsettiği Sezar'dı.

"Hoş bulduk," dedi Charlotte. Gilbert ise sadece gülümseyerek karşılık vermeyi tercih etmişti.

"Ne hazırlayayım size?"

"Sezar bana iki yüz gramlık özel hamburgerinden. Sen ne alırsın."

"Aynısından olsun; ama gramajı daha düşük olsun lütfen."

"Tamamdır, hemen geliyorum."

Kısa süre sonra hamburgerleri gelmiş, Charlotte ilk ısırığını yutamadan telefonu çalmıştı. Telefon ekranında yazan Nuh Meyer ismi, Charlotte'nin sıradan olan bir hayata da sahip olduğunu hatırlamasını sağlamıştı.

"Efendim?" diyerek açtı telefonu Charlotte, lokmasının boğazından geçmesine izin verdikten sonra.

"Merhaba Charlotte Hanım. Bu akşamki yardım balosuna

katılacağınızın teyidini almak için aramıştım."

"Yardım balosu mu?"

"Evet, depremden zarar görenler yararına yapılacak olan. Geliyorsunuz değil mi, artı bir ile geleceğinizi belirtmiştiniz."

"Ah, tamam. Evet geleceğim."

"Tamam o vakit, görüşmek üzere."

Charlotte telefonu kapattığında artı bir kim ki diye içinden geçirdikten sonra bu kontenjanı Gilbert'den yana kullanmaya karar verdi. "Gilbert, bu akşamki yardım balosuna benimle gelmek ister misin?"

"Geleceğim demiştim ya zaten. İki gün önce WindenMark deposundan lacivert bir smokin yollattın ya."

"Öyle mi?" dedi Charlotte "Peki nerede, saat kaçtaydı bu balo? Hatırlayamadım da..."

"Kudamm'da, saat sekizde," diye yanıtladı Gilbert tekdüze bir tonda. "Sen iyi misin, cidden soruyorum."

"İyiyim, merak etme. Unuttum sadece. Hadi bitir yemeğini de hazırlanalım o zaman. Çok vaktimiz kalmamış."

"Tamam." Gilbert, hamburgerin son kalan kısmını büyük lokmalar hâlinde midesine indirip Charlotte'nin da yemeğini bitirmesini beklemeye başladı. Charlotte, kendi hamburgerini bitiremeyeceğini fark edince Gilbert'e yemesini teklif etmiş, o da bunu büyük bir zevkle kabul etmişti.

Charlotte hamburgerlerin ücretini ödedikten sonra tekrar yola çıkmışlardı. Charlotte'nin evine varmaları çok uzun sürmedi. Ev, diğerlerinin kaderini paylaşmayarak ayakta kalmayı başarmış; buna karşın ön cephesinden büyük bir hasar almıştı. Fakat evin ön bahçesine kurulmuş çelik konstrüksiyon ev, Charlotte'nin depremden sonra yaşam mahallini biraz öne

kaydırdığını gösteriyordu.

"Ben hazırlanıp hemen geliyorum," dedi Charlotte ve çelik yapıdan içeri girip odasını bulduğunda, yatağının üzerine serilmiş mor straplez bir elbiseyi fark etti. Bu tarz etkinliklerde, giyeceği elbiseyi hep sabahtan yatağının üzerine serdiğini bildiğinden bu duruma çok şaşırmamış, hemen üzerini değişmeye koyulmuştu. Aslında bir kuaföre ihtiyacım var diye aklından geçirerek ayna karşısında saçlarını düzelttikten sonra hazır olduğuna kanaat getirip arabaya döndü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Gilbert, Charlotte şoför mahalline oturunca.

Bunun üzerine Charlotte gülümseyip teşekkür etmiş ardından "Hadi seni de hazırlayalım," diyerek arabasını çalıştırmıştı.

Konteyner kente ulaşıp Gilbert de smokinini giydikten sonra bu kez balonun yapılacağı yere doğru yola çıkmışlardı. Yer yer yolda elektrik sağlanamadığından aracın farına güvenmek zorunda kalan Charlotte, aydınlanan manzarada hasarın vahametine şahit oluyordu.

İnsanın içini karartan sahneleri artlarında bırakıp açık havada düzenlenen balo mekânına varmışlardı. Charlotte, arabasını park edip Gilbert ile beraber balonun başlangıç noktası olan kemerin altına geldiğinde onları Nuh Meyer şahsen karşıladı.

"Hoş geldiniz, masamız bu tarafta," diyerek ikiliye eşlik eden Nuh Meyer, balonun amacına uygun olarak keyifsiz bir hâldeydi. "İnsanlar hayatlarını, evlerini, varlarını yoklarını, her şeyi kaybetmiş... Bizim zengin tayfası da yardım gecesi adı altında eğlence düzenliyor resmen." WindenMark'ın sahibinin masaya giden yolda söyledikleri Charlotte'nin duygularının resmen tercümesiydi.

"Haklısınız," dedi Charlotte, masaya otururken.

Birkaç dakika sonra balo resmen başlamış, içki taşıyan garsonlar masaların başında bitmişti. Ambiyansı dolduran slow müzik bir süre sonra konukların çiftler hâlinde masalardan kalkıp dans etmelerine vesile olmuştu.

Sosyetik cemiyetin ünlü simalarının yoğunlukla katıldığı bu balodan büyük bir gelir elde edilmesi bekleniyor, sponsorluk ve bağışlar ile beraber katlanacak paranın şehrin yenilenmesinde ve depremden zarar görenlere yardım edilmesinde kullanılması planlanıyordu. Bu planın başarılı olacağı aşikârdı; ancak Nuh Meyer gibi Charlotte de bir eğlenceyi andıran bu balodan pek hoşnut görünmüyordu. O sırada omzunda hissettiği bir el geri dönmesine vesile olmuş, karşısında Adam Kahnewald'ı görünce şaşkınlıkla gözleri büyüyüp, dudakları ayrı yönlere seyrederek ağız kapısını aralamıştı.

"Benimle dans eder misiniz Charlotte Hanım?" dedi Adam, kendinden emin bir ses tonuyla.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Charlotte aynı eminlikle.

"Lütfen ısrar ediyorum, bu kadar konuğun önünde beni kırmayın."

Charlotte, masadaki tüm gözlerin kendi üzerinde olduğunu fark edince rahatsız hissetti. Ancak dans davetini kabul etmesinin asıl sebebi duyduğu bu rahatsızlıktan ziyade Adam'ın neyin peşinde olduğunu anlamak istemesinin cezbedici etkisiydi.

Belki de bu dünya üzerinde en sevmediği adamın, belinden kavramasına müsaade eden Charlotte, bileklerini kavalyesinin omuzlarına dayadı.

"Carlos'u özlüyor musun?" diye sordu Adam, Charlot-

te'nin hiç beklemediği bir anda.

Alt göz kapakları tarafından tutulan gözyaşları cevabı aşikâr kılsa da Charlotte bunu kelimelere dökmemeyi tercih etmişti.

"Orada yaşadıklarının, burada nelere mal olduğunu görmüyor musun?" diye devam etti Adam Kahnewald. "Bu adamlar seni kendi çıkarları için kullanıyorlar." Charlotte'yi ekseninde döndürüp, sırtını kendi göğsüne dayayarak kollarıyla onu sardı.

"Yanılıyorsun," dedi Charlotte, Adam'ın kollarından kurtulup tekrar karşısına geçmişti.

"Şimdiye kadar sana bir faydaları oldu mu? Bir düşün! Onlar sadece kendi çıkarlarını düşünür." Adam, elinden kaçmasından korkar gibi, sıkıca Charlotte'in belini tutmuştu. "Saati nasıl kullanacağını sen de biliyorsun. Onunla daha çok para, daha çok güç elde edebilirsin. Bana katıl, beraber dünyanın efendisi olalım."

Charlotte, bileklerini çekip Adam'ı göğsünden ittirdi. "Vesvese vermeyi kes!" diyerek hızlı adımlarla masaya dönüp çantasını aldıktan sonra mekânın otoparkına geçti. Çantasını sinirle karıştırıp sigara tabakasını buldu. Elleri titrediğinden aldığı dalı zorlanarak dudaklarına götürüp yine aynı zorlukla çakmağı çakarak yaktı. İlk nefesi ciğerlerine çektiği anda Gilbert yanında bitmişti.

"Ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim canım." Charlotte tekrar sigarayı dudaklarına götüreceği sırada omzunda bir el hissedince yerinden sıçradı. Akşamüstü ölüler ile dolu bir çadırda bulunmanın etkisi henüz geçmemişken, kemikli bir parmağın varlığını duyumsamak küçük çaplı bir çığlığın gırtlağından kopmasına neden

olmuştu. Elin sahibini görmek için arkasına döndüğünde karşısında bordo kasketli, kırmızı atkılı bir adamı, yüzündeki ciddi ifadesi ile kendisine bakarken buldu. Giyim tarzının Carlos'u hatırlatması bir anlığına Charlotte'nin kalbinin hızını arttırmış, ancak adamın "Charlotte, benim adım Ebû'l İsa El Cezeri... Acilen saat dükkânına gitmemiz gerekiyor," demesiyle ritmini düşürmüştü.

"Ne oluyor?" Gilbert, ilk defa bir zaman korucusu ile karşılaştığından bu adamın Charlotte'yi nasıl tanıdığını ve ondan ne istediğini anlayamamıştı.

"Yolda anlatırım," diye cevaplayan El Cezeri oldu.

"Bir an önce dükkâna gitsek iyi olacak."

Yola çıktıklarında Gilbert'in yüzünde açıklama bekleyen şaşkın ifade mevcudiyetini sürdürürken, açıklamayı yapacağını söyleyen El Cezeri ise kalın kaşlarını çatmış, arka koltukta oturmaktaydı. Yer yer ağarmış sakalları, çıkık elmacık kemiklerine kadar ulaşıyor, kemerli burnu bir gaga gibi dudaklarını gölgeliyordu. Dikiz aynasında Charlotte ile göz göze gelince verdiği sözü hatırlayıp konuşmaya başladı. "Tamam, şimdi... Sen İspanya'dan dönünce –"

Konuşması Gilbert'in "Ne İspanya'sı?" diye sorması üzerine henüz başında sekteye uğrayınca, zaman korucusunun zaten çatık olan kaşları iyice çatıldı.

"Uzun bir hikâye Gilbert... Sen anlatmaya devam et!" diye karşılık verdi Charlotte.

El Cezeri, tekrar konuşmaya başlamadan boğazını temizledi. "Senin geri dönmenle beraber alternatif bir gerçeklik oluştu. Büyük bir deprem yaşandı ve saat dükkânı yıkıldı."

"Bunu zaten tahmin ediyordum," dedi Charlotte.

"Ancak bilmediğin şu ki, saat dükkânının yıkılması sebe-

biyle, Gilbert saati asla Adam Kahnewald'a veremedi."

"Ne alternatifi! Hem sen Adam Kahnewald için yaptığım saati de nereden biliyorsun?"

"Doğru," diyerek onayladı El Cezeri. "Charlotte henüz seninle bunları paylaşmadı, değil mi?"

"Neden bahsediyor bu adam?"

"Geldik," dedi Charlotte, Gilbert'in sorusunu geçiştirip aracı durdurdu.

El Cezeri, bir süre ön camdan saat dükkânının enkazını inceledikten sonra arabadan indi. Onun inmesiyle arabada Charlotte ile baş başa kalan Gilbert, merakını belli eden bakışlarını Charlotte'ye doğrultup "Neler oluyor, anlatacak mısın?" diye sordu.

Charlotte, bir süre Gilbert'inkilerden ayırmadığı gözlerini yumup burnunun kökünü sıkarak mantıklı bir açıklama düşündü; ancak gerçeği dâhil hiçbir açıklamanın mantıklı olmayacağını anlayınca "Gel, sanırım kendin görsen daha iyi olacak," dedi ve arabadan inip enkaza doğru yürüdü. Gilbert oturduğu yerde ağzını büküp omuz silktikten sonra onu takip etti. Enkaza vardıklarında gördükleri El Cezeri'nin, moloz yığınlarını karıştırmasından, bir şey bulma ümidinde olduğu anlaşılıyordu.

"Gilbert'in yaptığı saati mi arıyoruz?" diye sordu Charlotte, adamın yanına varınca.

"Hayır, bir çakmak arıyoruz," dedi El Cezeri. "Hadi ne duruyorsunuz yardım etsenize!"

El Cezeri'nin sesini yükseltmesinin etkisiyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş, olanları şaşkınlıkla izleyen Gilbert da aramaya yardım etmeye koyuldu. Üzerindeki elbisesi yüzünden zorlanan Charlotte ise yerini değiştirdiği her taşta dük-

kàndan bir parçayı söküyormuş gibi hissediyor, bu hisler ise beraberinde birçok anıyı yok ediyordu. Babasıyla ölmeden önce yaptığı son telefon konuşması kulaklarında çınladı. Şimdi olsa o konuşmayı olabildiğince uzun tutmak için her şeyden vazgeçebilirdi. Sonra babasının günlüğü geldi aklına... O günlük sayesinde bahis yapması, lotoyu kazanması... Asistanı Jasmin ile çıktıkları akşam yemeğinde zamanı yanlışlıkla geriye alması ve daha sonra ilk kez bilerek zamanla oynaması... Nebenteru'nun ortaya çıkışı, Zhang Wei'nin kuraklık çeken diyarı ve Carlos, Arena Dorado'nun kaptanı Carlos. En çok onu geride bırakmak Charlotte'yi derinden etkilemişti. Nedenini çözemese de çok kısa bir sürede Carlos'un varlığı Charlotte'nin kalbini tamamıyla kaplamıştı ve sonra diğer herkes gibi o da geride kalmıştı.

"Bu mu?" Gilbert'den yükselen soru, Charlotte'nin içine düştüğü anılar yumağından sıyrılmasına neden oldu. Gilbert, elinde tuttuğu gümüş renkli, kapaklı bir çakmağı El Cezeri'ye gösteriyordu. Adamın gözleri aradığını bulmanın sevinciyle nur saçtı.

"İşte bu!" dedi gülümseyerek.

Zamanda Yolculuk

" Her Şeyin Başlangıcı "

|Sekizinci Kısım|

Gece

H. G. Tannhaus

"Sabahın bir saati, gecenin iki saatinden iyidir."
-Afrika sözü

|22:00|

El Cezeri'nin Ateşi 1206, Artuklu Beyliği

Tik tak, tik tak... Gecenin karanlığına hapsolmuş köyün, ışıkları yanan tek evinden yükselen sesler, şarkılarını söyleyen cırcır böceklerini çoktan ürkütüp susturmuştu. Bir genç kızın öpücüğü kadar narin esen meltem, bu evin açık penceresinden içeri dolup karanlığa meydan okuyan mum alevlerini titretti. Mumların sönmemek için direndiğini fark edince El Cezeri, elindeki ahşap çekici tezgâha bırakıp pencerenin sürgüsünü indirerek rüzgârı kesti ve meşgul olduğu işe geri döndü.

El Cezeri, ahşap bir düzeneğin üzerine yerleştirilmiş dört mumun yanına beşincisini koydu. Koyu kırmızı mumlar, tahta bir ölçeğin önünde, hazır olda bekleyen askerler gibi yan yana dizilmişti. Usta, elinde tuttuğu yağlı ipi, mumların fitillerinin yanına farklı yüksekliklerde yerleştirdiği metal halkalardan geçirip, beş mumu birbirine bağladı. Ardından en sağdaki mumu bir kibrit ile yaktı. Mum erimeye başlayıp ateş yağlı ipe değdiği anda ip yanmaya, ateş ise ipin üzerinde yürümeye başlamıştı. El Cezeri'nin gözleri, düzeneğinin işe yarıyor oluşuyla ateşten daha çok ışık saçıyordu. Bir süre sonra alevin küçülmesiyle beraber El Cezeri'nin gözlerindeki nur sönüp yerini öfkenin tesiri olan alevlere bıraktı. Saat ustasının hışımla savurduğu elinin tersi, düzeneğe çarpınca mumlar tezgâhtan fırlayıp üstüpülerin bulunduğu yığının üzerine düştü. Alevin, paçavraları tutuşturmasıyla beraber Sin Kaflı bir küfür savuran El Cezeri, akabinde içine düştüğü panikten çabuk sıyrılıp yangını büyümeden ayağı ile ezerek söndürdü.

Sin Kaf'ın yankısı odasına kadar gelen genç çırak Ali bin Muhammed, koşarak atölyeye gelmişti. Ustasının yüzündeki sinirli ifadeyi görünce herhangi bir şey sormaması gerektiğini

anlamıştı; ancak merakına yenik düşüp "Ne oldu usta?" diye sordu.

Ustanın cevabı, duruma bir açıklık getirmemesine karşın sert ve netti: "Yok bir şey!"

"Peki usta, o zaman ben seni hiçbir şey ile yalnız bırakayım." Ustasının sinirleneceğini bildiği halde ukala bir tavır sergileme dürtüsüne engel olamayan Ali, tam atölyeden çıkacağı sırada El Cezeri tarafından durduruldu.

"Bekle bir dakika. Çarşıya çıkacağız."

"Allah Allah, usta saçmaladın iyice. Ne çarşısı gece gece!"

Çırağının kullandığı kelimelerden sinirleri gerilen El Cezeri'nin kaşları çatıldı. Sakinleşmek için önce dişlerini sıktı, ardından burnundan derin bir nefesi içine çekti. "Uzatma. Çırak dediğin sorgulamaz, gözlem yapar. Hazırlan, çıkıyoruz."

Ali, dilini dişlerine vurup cık cıklayarak atölyeden çıkarken El Cezeri de bir heybe hazırlamaya koyuldu. Hazırlıklar tamamlandığında, gecenin karanlığına karşı durmak için paltolarını sırtlarına geçirip dışarı çıktılar.

Son ışığın da sönmesiyle beraber köy, karanlığın parmaklıkları arasına hapsolmuş, daha fazla sessiz kalamayan cırcır böcekleri şarkılarını tekrar söylemeye koyulmuştu. Nerede olduğu anlaşılmayan bir köpeğin, arada bir havlayarak böceklerin şarkısına eşlik etmesi dışında gece tamamen sessizliğin esiriydi. Kum kaplı zemini ezen El Cezeri ve Ali'nin ayakları, geceye yeni bir ses daha ekledi. Çarşının kerpiç duvarlı, tenteli binaları birer birer adımların gerisinde kalırken, gecenin bir vakti çarşıda ne aradıkları sorusu hâlâ Ali'nin aklını deşeliyordu. Ali'nin kemirgen düşüncelerine karşın El Cezeri nereye gittiğinden gayet emin görünüyor, her yol ayrımında bir ses duymayı beklercesine kulak kabartıp bir süre bekli-

yordu. Çarşının güney çıkışına doğru yaklaştıklarında bir pişt sesi usta ve çırağını durdurdu. El Cezeri, sesin geldiği yöne döndüğünde karanlık ara sokakta, bir çift gözün parladığını fark etti. Bir süre sonra, gözlerle aynı bedene ait olduğu malum olan bir el, ışığın altında kendini gösterip, gel işareti yaptı. El Cezeri, bu çağrıya riayet etmesi gerektiğinin farkındaydı, zaten henüz sadece gözler dikkatini çektiğinde, ilk adımlarını o yöne doğru atmaya başlamıştı.

Karanlık ara sokak boyunca hareket eden karaltının peşinden giden El Cezeri ve Ali'nin takibi, karaltının ışık ile buluşup bir bedene kavuşmasıyla, sona erdi. Esmer tenli adam, sürmeli çekik gözlerini El Cezeri'ye dikti ve "Getirdin mi?" diye sordu. Adamın kelimeleri vurgulayışında herhangi bir aksan olmasa da El Cezeri bu adamın çevreden olmadığını tahmin ediyor, Kıpti olma ihtimali üzerinde duruyordu.

"Buradalar," dedi El Cezeri, omzuna astığı torbayı indirip büzgüsünü çözdü ve içinden bir parça ekmek ve bir şişe şarap çıkardı. Kendisine uzatılanları alan esmer adamın yüzünde memnuniyetini tasdikleyen bir tebessüm belirdi. "Güzel," diyerek de bu duygusunu dile getirdi

"Beni takip edin."

El Cezeri'nin Kıpti olduğunu düşündüğü adamın önderliğinde ara sokakta gerçekleştirdikleri kısa seyahatin ardından boş bir alanda durdular. Durdukları bu yerde, ayın ve El Cezeri'nin fenerinin ışığının aydınlığa bürüdüğü öbek öbek otların düzensiz şekilde yayıldığı toprak zemin dışında, görünürde herhangi bir şey yoktu. Adam, kısa bir süre etrafına bakındıktan sonra çömelip, üzeri toprakla kaplı çarşafı yerden alınca ahşap bir kapak gün yüzüne çıktı. Kapağın altında, sonu karanlıkta kaybolan merdivenler, davetkâr bir şekilde aşağı uzanıyordu. Adam herhangi bir şey söylemeden merdivenlerden

aşağı inip karanlıkta kaybolunca El Cezeri ve çırağı Ali'nin onu takip etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Merdivenden indiklerinde - yukarıdan göründüğünün aksine - karanlık olmayan bir ortam onları karşılamıştı. Üstelik yeraltına gizlenmiş bir sığınak için oldukça geniş ve hacmi oldukça büyüktü. Ancak bu ferah ortamın ambiyansının barındırdığı esansın, rutubet ve idrar kaynaklı amonyaktan oluşması, içeri girenlerin burunlarının taze hava ihtiyaçlarını en derinlerinde hissetmesine neden oluyordu. Bu ihtiyacı o anda karşılayamayacağının farkında olan Ali, baş ve işaret parmağını mandal olarak kullanarak burnunu tıkamış, El Cezeri ise çoktan koku alma duyusunu kaybetmişti. Ali'nin fiziki tepkisini fark eden sığınağın maliki esmer adam "İdare edin," dediyse de misafirlerinin bunu yerine getirmelerinin çok da kolay olmayacağı Ali'nin öğürmesiyle tasdiklenmişti. Koku duyusundan mahrum kalan El Cezeri ise kısa bir süre meçhul sığınağın içinde bulunan ve kendisine çok tanıdık gelen avadanlığa göz atma fırsatı bulmuştu.

"İsteğin üzerine, sana kırk gündür ekmek ve şarap getiriyorum," dedi sonunda El Cezeri. "Ve kırkıncı günün sonunda – ki o gün bugün – bu hayatta en çok istediğim şeyin gerçekleşeceğini söyledin. Bu sözlerine inanmadım ama o kadar muhtaç ve garip görünüyordun ki, sana yardım etmemeye gönlüm el vermedi. Üstelik bana adını dahi söylemedin."

"Adımı sorduğunu hiç hatırlamıyorum," dedi adam. "Bana Nebenteru derler." Nebenteru, bu isim El Cezeri'ye bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi baktı; ancak El Cezeri'nin dikkatini duvara dayalı duran bir masanın üzerine dizilmiş su saatleri çekmişti. Ağır adımlarla masaya yaklaşıp özenle su saati kâselerinden birini eline aldı. Kilden yapılmış kâsenin üzerindeki Cim ve Elif harflerinin üzerinde başparmağı-

nı gezdirdi. "Bunlar benim saatlerim," dedi herhangi birine hitap etmeden. "İstediğim gibi çalışmadıkları için onları çöpe atmıştım." El Cezeri, kâseyi aldığı özenle yerine koydu, işaret parmağını masa boyunca sürterek yürüdü ve su saatlerinin hemen yanına dizilmiş olan ateş saatlerini gördü. Zamanında El Cezeri'nin ellerinden çıkmış dört ateş saati, ustasının önünde saygıyla duruyordu.

"Bu saatler buraya nasıl geldi?" dedi El Cezeri, bu kez arkasını dönüp soruyu doğrudan Nebenteru'ya sormuştu. "Hele bu saat," Eliyle en sonda duran ateş saatini gösterdi. "Bunu daha henüz buraya gelmeden hemen önce çöpe atmıştım."

"Hemen önce, hemen sonra, günler önce, yıllar sonra... Zaman bizler için farklı işliyor El Cezeri. Ve bizim sana ihtiyacımız var."

"Siz kimsiniz?"

"Ben buraya Öt Han'ın bir elçisi olarak gönderildim."

"Öt Han da kim? Hangi beyliğin hanı, adını hiç duymadım."

Nebenteru bu soru karşısında burnundan gülmesine engel olamadı. "Öt Han senin bildiğin bir beyliğin hanı değil. Zamanın hanıdır. Ve kendisi senin baban olur."

"Babam mı?" El Cezeri, annesini kendi doğumu sırasında kaybetmiş, babasını ise hiç tanıma fırsatı bulamamıştı. Kimsesiz kalan Ebû'l İsa, bir dergâha yerleştirilmiş ve on dört yaşına gelene kadar burada kalmıştı. Tüm vaktini su saatlerinden damlayan suları izleyerek harcaması ve kendisine verilen görevleri aksatması nedeniyle de dergâhtan bir süre sonra sürgün edilmişti. Şimdi ise bir adam gelmiş Öt Han adlı birinin babası olduğunu söylüyordu.

"Asıl konumuz saatler," dedi Nebenteru, El Cezeri'nin so-

rusunu geçiştirerek. "Su saatlerine olan ilgin gayet güzeldi; ancak senin için yanlış bir seçimdi. Neyse ki kısa bir süre sonra doğru karar verip ateşe yöneldin. Ne var ki kullandığın ateş yanlış."

"Ateş ateştir, nesi yanlış. Hata mumlarda ya da fitilde!"

"Hata ateşte," diye yineledi Nebenteru. Ardından iç cebinden katlanmış bir koyun derisi parçası çıkardı. Silkeleyip açtığı deriyi masanın üzerine serince El Cezeri, üzerindeki çizimlerden, bunun bir harita olduğunu anlamıştı. Nebenteru işaret parmağını haritadaki bir noktaya koydu ve "Od Mağarası," dedi. Nebenteru'nun bakışları, El Cezeri'nin bir şey söylemesini beklercesine kilitlenmişti; ancak saat ustası sessiz kalınca anlatmaya devam etti. "Son yaptığın düzeneği de alıp Od Mağarası'na gitmen gerek."

"Neden?"

"En çok istediğin şeye ulaşmak için tabii ki. Orada bir ayini gerçekleştirmen gerekiyor. Şimdi iyi dinle! Mağaraya girdiğinde bir ağaç göreceksin. Bu ağaçtan iki küçük dal koparark şu şekilde (işaret parmaklarını üst üste koyarak bir artı yaptı) birbirine bağlamalısın. Daha sonra bu dalı mağaranın içinde bulunan göle sokacaksın. Dalın ucu suya değdiği anda alev alacak. İşte bu alev ile saati başlatacaksın."

"Peki orayı nasıl bulacağım? Bu harita tam olarak nereyi gösteriyor?"

"Senin köyün burası," dedi Nebenteru eliyle haritadaki başka bir noktayı göstererek. "Gitmen gereken yer de burası."

"Bu ateşin özelliği ne peki? Hem nasıl bir su, ateş yakar!"

Nebenteru, El Cezeri'nin tepkileri karşısında tebessüm etmeye engel olamamıştı. "Şimdi Aker bana geldiğinde sorduğum soruları neden geçiştirdiğini daha iyi anlayabiliyorum.

Zaman bizim için çok kıymetli ve bunu gereksiz sorular ile harcayacak kadar zengin değiliz. Şimdi evinize dönün ve sabah erkenden yola çıkın."

Nebenteru'nun sığınağından ayrıldıktan sonra El Cezeri, Ali'ye evine dönmesini ve sabah namazının ardından atölyeye gelmesini tembih etmiş, akabinde kendi evinin yolunu tutmuştu.

Sabah ezanına eşlik eden horozun sesiyle uyanan El Cezeri, üzerini değiştirdikten sonra, Nebenteru'nun sığınağından aldığı ateş saatini bez bir torbaya koyup, atölyenin giriş kapısının önüne çıktı. Kendi evi, atölye ile yan yana olduğundan hazırlığını kısa sürede tamamlayıp buluşma noktasına varmıştı; ancak Ali'nin kat etmesi gereken yaklaşık dört yüz metrelik bir yol mevcuttu. Neyse ki Ali, ustasının tembihlediğini yerine getirip, sabah namazının akabinde hiç oyalanmadan evden çıkmış, yarı koşar yarı yürür adımlarla çok geçmeden atölyeye varmıştı. Ali'nin gelmesiyle beraber yola çıkmaya hazır olan ikili, atölyenin ağılında bulunan hantal beygirlere atlayıp yola çıkmışlardı. Ali, zamanında bu atları alması için ustasına çok dil dökmüş; ancak El Cezeri ata ihtiyaçları olmadığını gerekçe göstererek ayak diremişti. Ancak Ali'nin ikna kabiliyetine El Cezeri'nin Ali'ye olan sevgisi de eklenince sonunda oluru vermiş ve bu çelimsiz ve uyuşuk iki hayvanı bahsi geçmeyecek bir meblağa satın almıştı.

"Usta, sence bu Öt Han da kimin nesi?" Yola çıkmalarının üzerinden yaklaşık bir saat geçmiş olmasına karşın at nallarının toprak zemini tıklatması dışında bir ses olmamasından rahatsız olan Ali, daha fazla dayanamayıp sükûneti bozmaya karar verdi.

"Bilmiyorum Ali. Fakat Nebenteru'nun dediğine bakarsak kendisi benim babam oluyormuş."

"E, o zaman neden kendisi gelmemiş de Ceberut mudur nedir, onu yollamış?"

"ALİ! Ben nereden bileyim ya hu!"

"Usta, ne bağırıyorsun. O zaman neden kabul ettin bu adamın dediğini?"

"Çok soru soruyorsun," dedi El Cezeri, atının yelesine dayadığı haritadan gözlerini ayırmadan. "Nebenteru ile ilk karşılaştığımızdan beri içimde tanımlayamadığım bir his var. Sanki o adama hayır dememeliymişim gibi..." Son sözünü söylerken gözleri haritadan uzaklaşıp Ali'ninkiler ile buluştu.

"Tamam usta başka bir şey sormuyorum," dedi Ali sonunda. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Yeter be çocuk soru sorma artık!" El Cezeri tekrar haritaya odaklandı ve Ali'ye fazla sert çıkıştığına kanaat getirip "Haritaya bakılırsa çok değil," diye yanıtladı.

El Cezeri'nin haritadan yaptığı çıkarımın doğru olduğunu birkaç kilometreyi artlarında bıraktıktan sonra karşılarına çıkan dağ kanıtlıyordu. Etekleri yeşilin en doygun haline bezenmiş çimenlerle kaplı dağın zirvesindeki kıştan kalma karlar, bir takkeyi andırıyordu. Rakım yükseldikçe sıklaşan ağaçların dallarına yeni yuva yapmış kuşların cıvıltısı yankılanırken, hafif esen meltemin ıslığı onlara eşlik etmekteydi.

"Haritaya göre buralarda bir yerde mağaranın girişi olmalı," dedi El Cezeri kuşları ve rüzgârı umursamadan. "Sen şu tarafa doğru git – eliyle sol tarafı gösterdi- ben de bu tarafı kontrol edeceğim. Hangimiz önce bulursak ötekine seslenir."

"Tamam usta," Ali, ustasını onayladıktan sonra atının gemini sola çekip o yöne doğru tırıs gitmeye koyuldu, El Cezeri ise atından inip yürüyerek aramayı tercih etmişti.

Kısa bir müddetin geçmesinin ardından El Cezeri, sol taraf-

tan gelen Ali'nin "Usta!" diye seslenişini duyunca istemsizce vücudunu dikleştirip kulak kabarttı.

"Usta!" aynı sözcük ikinci defa dağın eteklerinde yankılandı. El Cezeri, Ali'nin mağarayı bulmuş olmasından ziyade başına bir şey gelme ihtimalini düşünerek hızlı adımlarla sesin geldiği yöne yürümeye başladı. Ali'nin yanına vardığında onu heykel gibi donmuş, tek bir noktaya bakarken bulmuştu. Baktığı yerde, dağın eteğinde oluşmuş yarıktan büyüleyici güzellikte ve dehşet verici parlaklıkta bir ışık demeti dışarı zerk ediyordu.

"Sanırım mağara burası," dedi Ali, gözlerini ışıktan ayırmadan.

"Öyle görünüyor." El Cezeri Ali'yi onayladıktan sonra ışığa doğru ağır ancak emin adımlarla yürümeye başladı. Ancak Ali'nin olduğu yerden kıpırdamadığını fark edince tekrar geri dönüp onu da peşine taktı. Beraber ışığın içinden geçip mağaraya girdiklerinde onları gerçek olamayacak güzellikte bir manzara karşılamıştı. Altın rengi kumların üzerinde, bembeyaz parlayan mermer taşları patika oluşturarak içinden ışık yayılan bir gölete doğru uzanıyordu. Göletin hemen sağ tarafında bulunan ağaç ise tente gibi uzanan dallarını açmış heybetini sergiliyordu.

"Sanırım bu ağacın dallarına ihtiyacımız var," dedi El Cezeri, içinde bulunduğu doğa harikasının her zerresine olan hayranlığını yüzüne takarak. Ardından ağacın yanına varıp ulaşabildiği iki ince dal parçasını gövdeden kopardı. Nebenteru'nun söylediğini yapıp dalları artı olacak şekilde üst üste koyduktan sonra heybesinden çıkardığı şerit kınnap ile onları birbirine bağladı. İpin sıkılığını kontrol edip kısa kalan kısmı suyun içine soktuğunda cılız mavi bir alev, dalın ucunu tuşturarak, suyun üzerinde hareler oluşturdu. El Cezeri, dalı

dışarı çıkardığında, suyun bir ateş kaynağı yaratması karşısındaki tezatlığın şaşkınlığını henüz üzerinden atamamıştı ki omzunda hissettiği el, yeni bir şaşkınlığın tesiri ile yerinden sıçramasına neden oldu. Arkasına döndüğünde karşısında Nebenteru'yu bulan El Cezeri, başparmağı ile damağını çekerek yaşadığı şoku üzerinden atmaya çalıştı.

"Bu elinde tuttuğun dal ve ucunda yanan alev ile artık ateş saati istediğin gibi çalışacak," dedi Nebenteru, El Cezeri'nin kendisine gelmesini bekledikten sonra. "Hatta bundan daha iyisi olduğunu da belirtmeliyim. Yanında getirdiğin ateş saati düzeneğini çıkar sana zahmet."

El Cezeri başını olumlu mahiyette sallayıp heybesinden saati çıkarıp Nebenteru'ya uzattı.

"Dalları da alayım." Mısırlı güneş saati ustası, kendisine uzatılan saati ve ucunda alevi tüten dalları alıp düzeneğin ilk mumunu yaktı. Mumun fitili ucundaki alev, mağaranın içindekinin yanında sönük kalan bir ışık saçarak dans ediyor; ancak mum erime belirtisi göstermiyordu. "Ali, bana biraz su getirebilir misin?"

"Su? Peki tamam." Ali heybesinden çıkardığı matarayla beraber gölete doğru yürürken Nebenteru baş ve işaret parmağını kullanarak, ateş saatinde ilk mumdan ikinci muma doğru ilerleyen ateşi tuttu.

"Şimdi dikkatli izle." Nebenteru'nun parmaklarını ilk muma doğru yaklaştıkça ateş de o yöne doğru kayıyor, geride kalan kısım ise hiç iz bırakmadan sönüyordu.

O anda Ali tekrar yanlarında belirdi ve "Su? Peki tamam," diyerek heybesini karıştırmaya başladı. Matarayı bulup gölete doğru ilerlediği sırada El Cezeri onun ardından şaşkın gözlerle bakmaktaydı.

"Az önce ne oldu?" diye sordu ateş saati ustası.

"Artık bu saat sayesinde zamanı kontrol edebileceksin."

"Nasıl yani?"

Nebenteru bu soruyu duymazdan geldi. "Bu arada zaman ölçer cetvelleri dikey değil yatay koymanı öneririm. Çünkü artık zamanı mumların erimesine göre değil ateşin ilerlemesine göre ölçeceksin."

El Cezeri'nin gözleri yerde duran ateş saatinden ayrılıp Nebenteru'ya döndüğünde adam ortada yoktu. Geriye, elindeki su matarasıyla geri dönen Ali'nin şaşkın, El Cezeri'nin düşünceli bakışları kalmıştı.

|23:00|

Eriyen Saatin Külleri

Tik tak, tik tak... Gilbert'in enkazdan söküp attığı her taş parçası, diğer taşlara çarparak tik ve tak sesleri eşliğinde aşağı doğru yuvarlanıyor, her eksilen taş ile beraber kazdığı noktada bir gedik açılıyordu. Adının El Cezeri olduğunu öğrendiği bir adam ile beraber saat dükkânının enkazına gelmişler ve adamın isteği doğrultusunda bir çakmak aramaya başlamışlardı. Başta tek başına enkazı eşeleyen El Cezeri, yardımcı olmadıkları için sinirlenince, Charlotte ve Gilbert da aramaya koyulmuş, enkaz üzerindeki moloz ve taşlar yer değiştirmeye başlamıştı.

Gilbert, bir taşı yerinden oynatınca, güneş ışınlarını yüzüne yansıtan gümüş bir parça kendisini gösterdi. Genç çırak, aradıklarının bu olabileceği ümidiyle gümüş kapaklı çakmağı taşların arasından alıp üzerine kümelenen tozu başparmağı ile temizledikten sonra El Cezeri'ye doğru uzatıp "Bu mu?" diye sordu.

El Cezeri, iki adımda Gilbert'in yanına varıp nur saçan gözlerle çakmağa baktı. Aradığının ortaya çıkmasının beraberinde getirdiği mutluluk, dudaklarının iki yana uzayarak bir gülümseme oluşturmasına neden olmuştu. "İşte bu!" dedi her hecesinde ne kadar mutlu olduğunu açıkça belirten bir ses tonuyla. "Şimdi geçmişe gidebiliriz."

Adam, paltosunun cebini kısa bir süre karıştırdıktan sonra avuç içine sığacak büyüklükte bir cisim çıkardı. Ahşap bir düzeneğin üzerine yerleştirilmiş beş küçük kırmızı mum, bir sicim ile birbirine bağlanmıştı. El Cezeri avucunda tuttuğu düzeneği, Charlotte ve Gilbert daha yakından görebilsin diye gözleri hizasında kaldırmış, gördüklerinden emin olduktan sonra da "Ateş saati rünü," diye açıklamıştı.

Gilbert'in asıl dikkatini çeken saat rününden çok, El Cezeri'nin sözleri olduğundan, merakını giderme ihtiyacı duydu ve "Geçmişe gitmek ile ne demek istiyorsun?" diye sordu, "Şimdi geçmişe gidebiliriz?"

El Cezeri, Gilbert'in sorusunu duyunca, cevap vermesi gereken kişi oymuş gibi, bakışlarını Charlotte'ye çevirdi. Bunun üzerine Charlotte omuzlarını silkip "Sanırım artık senin de öğrenme vaktin gelmişti," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O da bizimle geliyor," dedi El Cezeri soruya cevap vermek yerine. "Ne de olsa çakmağı o buldu."

"Olmaz! Kesinlikle olmaz." Charlotte; Nebenteru, Zhang Wei ve Carlos ile beraber yaşadıklarını hatırlayınca Gilbert'i bu tehlikenin içine çekmenin akıllıca bir fikir olmadığını düşünmüş ve sesini yükselterek itiraz etmişti. Ancak El Cezeri'nin sözleri ortamdaki havanın bir anda farklı bir esintiyle kavrulmasına neden oldu:

"Kardeşinin gelmesini istemiyor musun yani?"

Charlotte'yi ablası olarak görüyor olmasına karşın El Cezeri'nin kardeşin kelimesini söyleyiş şekli Gilbert'e kardeş gibiden daha farklı bir imaya sahip olduğunu hissettiriyordu. Bunun üzerine dudakları konuşmak istercesine birkaç kere açılıp kapanmış; ancak anlamsız heceler dışında hiçbir şeyi sese dönüştürememişti. Aklından birçok şey geçiriyor ancak bunları diline iletecek sinyali bir türlü gönderemiyordu.

"Senin söyleyeceğin yok Charlotte. Tannhaus Serbien, senin gerçek baban çocuk!" Beklemediği bir anda açıklanan bu bilgi karşısında gözleri büyüyen Gilbert donakalmış, Charlotte ise hafif hafif başını iki yana sallayarak iç geçirmişti. Enkazın üzerini kaplayan sükûnet ve şok hali El Cezeri'nin tekrar ko-

nuşmasıyla son buldu: "Hadi bir an önce şu rüne dokunun!"

Gilbert, El Cezeri'nin talimatını duymayarak "Tannhaus Usta benim babam mı?" diye sayıklıyor, Charlotte ise El Cezeri'ye diktiği sert bakışlarla rüne dokunmak üzere ağır adımlarla adama doğru yaklaşıyordu.

"Çok vaktimiz yok," dedi El Cezeri, hala şok halinden çıkamamış olan Gilbert'e bakarak. "Hadi dokunun şu rüne!" diye yineledi.

Charlotte, El Cezeri'nin sabrını daha fazla sınamamak için, adamın söylediğini yerine getirerek ateş saati rününe dokundu. Ateş saati ustası, Gilbert'in hala olduğu yerde sabit durduğunu fark edince onun elini tutup rünün üzerine kendisi koydu.

"Hazır olun!" El Cezeri'nin sözleriyle beraber güçlü bir rüzgâr, üçlünün etrafını çevrelemiş, saçlarını ve kıyafetlerini ritmi bozuk bir dans türünü andırırcasına düzensiz şekilde savurmaya başlamıştı. Rüzgâr dinginleşip kıyafetler olağan haline döndüğünde bu kez etraflarını doygun kırmızılıkta alevler kapladı. Saat dükkânının etrafı bir yangının içine hapsolmuş yanıyor, ancak herhangi bir ısı artışı duyumsanmıyordu. Enkazdan başlayan yangın kısa sürede büyüyüp göz ufkunun alabildiği her yeri kapladı. Ateşin değdiği her şey, tutuşan bir kâğıt parçası gibi anında küle dönüyor, hafif esen rüzgâr ise arda kalan külleri süpürüyordu. Ateşler yakma, rüzgâr süpürme işini tamamladığında geriye sadece beyazlık kalmıştı.

Başlangıcı ve sonu belli olmayan bu beyazlığa daha önce dört defa gelmiş ve bu geçişi defalarca yaşamış olan Charlotte gayet sakin görünürken, bir anda etrafındaki her şeyin yok olduğunu gören Gilbert'in zaten varlığını sürdüren şaşkınlığı doruk noktasına ulaşmıştı.

"Öldüm mü?" diye sordu Gilbert. Önce etrafını saran alevleri, ardından boş bir beyazlığı görmek, daha mantıklı bir açıklama getirmesine engel oluyordu.

"Hayır çocuk! Onu da nereden çıkardın." El Cezeri, sonsuz beyazlığın içinde ilk adımlarını atarak gayri resmî takip edin komutunu vermişti.

"O zaman neredeyiz biz?" Gilbert, bu sorunun cevabını önde yürüyen El Cezeri'den ziyade, yanında yürüyen Charlotte'nin gözlerinde arıyordu. Tanıştıkları günden bu yana abla olarak gördüğü kadının öz ablası olduğunu duymasının şaşkınlığını henüz üzerinden atabilmiş değildi. Sanki bunu yeni hatırlamış gibi, bir süre durduktan sonra, "Tannhaus Usta, benim babam mı?" diye yineledi. "Önce hangisine cevap istiyorsun çocuk? Art arda sorular sorulmasından pek hoşlanmam."

"Az bile soruyor!" diye atıldı Charlotte. "Ustasının öz babası olduğunu öğrendi, karşısında zamanda yolculuk yapmaktan bahseden bir adam var, ardından bir yangının içinde, etrafındaki her şeyin küle döndüğünü gördü ve tüm bunlar sona erdiğinde sonsuz beyazlığın ortasında gözlerini açtı. Üstelik bunların hepsi beş dakika gibi kısa bir süre içinde gerçekleşti. Senin için normal, benim için biraz normal olabilir; ama Gilbert için bunların gerçek olduğunu kavramak kolay değil, hatta imkânsız."

"İşi, yaparken öğrenmek, diye bir tabir vardır," dedi El Cezeri. "Eminim zamanla bu duruma alışacak ve soruları kendiliğinden azalacaktır. Şimdi, beni takip edin!"

El Cezeri, kısa bir süre daha yürüdükten sonra aklındaki yere gelince durdu. Durdukları bu yerin diğer hiçbir yerden farkı görünmese de Charlotte, aslında bunun tam olarak öyle olmadığını biliyordu. Daha önce buraya geldiği diğer koru-

cular da beyazlığın ortasında durmuş ve boşlukta bir kapıyı açarak yeni bir mekâna geçiş sağlamışlardı. Charlotte şimdi de buna benzer bir durumun içinde olduğunu tahmin ediyordu. Ateş saati ustasının - Charlotte'in tahminini yanıltmayarak - beyazlıkta görünmeyen bir tokmağı kavrayıp kapıyı açmasıyla kapatması bir oldu. Ancak Charlotte, bu kısa zaman aralığında kapının ardından gelen yalnız bir cümleyi yakalayabilmişti: "Acele etmeliyiz Tannhaus!"

"Yanlış kapı," dedi El Cezeri, yaptığı hatadan kısa sürede dönmenin rahatlığıyla. "Çok eski bir korucu olmamanın tecrübesizliği," diye ekledi, yüzünde histerik bir tebessümle.

Charlotte, El Cezeri'nin aniden kapıyı kapatmasından rahatsız olmuş ve babasının adını duyduğunu zannetmesi merakını cezbetmişti. "O kapının ardında ne var?" diye sordu.

"Henüz o kapının ardını görmek için hazır değilsiniz."

"Tüm bu yaşananlar çok anlamsız geliyor," dedi Gilbert, hâlâ içinde bulunduğu duruma bir mana arıyor gibi görünüyordu.

"Anlamsız gelmesi normal çocuk... Zamanın akılla anlaşılabilir bir gelişme doğrultusu yoktur. Özü itibariyle tamamen saçma ve anlamsızdır. Zamanın rasyonel bir tarafı da yoktur. Onu ölçülebilir kalıplara sokan insanlardır. Bu nedenle de saat denilen zaman ölçerlere sahibiz. Fakat bizim saatlerimiz bu rasyonellikten uzak. Zaman, özgür olmaya muhtaçtır ve ancak onu özgür kılabilirsen tüm bunlara bir anlam yükleyebilirsin."

Gilbert, saat ustasının sözlerini mantığının süzgecinden geçirip arda kalanlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken El Cezeri, birkaç adım daha atarak durdu. "Bu kez doğru olmalı." Görünmeyen başka bir kapı kolunu kavrayıp açtığında bu kez içeriden herhangi bir ses gelmediği gibi görebildikleri tek şey

de yine beyazlıktı.

El Cezeri artlarından kapıyı kapattığında, ayakları dibinde küçük alevler belirmiş, Gilbert bunun etkisiyle yerinden sıçramıştı. Ancak alevlerin ısı yaymadığını ve yakmadığını fark edince zıplamayı kesip olanları izlemeye koyuldu. Küçük alevler, kırmızılıklarını yavaşça yitirip yeşile bürünüyor, hareketleri dinginleşip sabitleşiyor ve en sonunda çimene dönüşüyordu. Kısa sürede üçlünün etrafı farklı şekillerdeki alevlerle kaplanmış ve bu alevlerin aldığı şekiller katılaşıp ağaçlara, binalara ve hayvanlara dönüşmüştü. Tüm alevler sönüp küller savrulduğunda sonsuz beyazlık, yerini bambaşka bir manzaraya bıraktı.

Havada uçuşan toprak tozları, köyün kerpiç evlerini kahverengi bir filtrenin arkasına saklamıştı. Toprakta biten çimenler, gitgide seyrekleşiyor, bir süre sonra yerlerini kurumuş çalılara bırakıyordu. At arabalarının sürekli aynı yolu kullanması nedeniyle ezilen çimenler iki şerit halinde patika oluşturmuş, köye doğru uzanıyordu. Uzaktan gelen koyun melemeleri ve köpek havlamaları köydeki hayatı kanıtlarcasına kulakları doldurmaktaydı.

Charlotte bu geçişlerde alışık olduğu üzere elini burnuna atıp süzülen kanı silerken Gilbert ise ellerini dizlerine dayamış istifra ediyordu. Lacivert smokininin yerini alan beyaz ipek kumaştan gömleğinin koluna ağzını silip doğruldu.

El Cezeri ise bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındıktan sonra kendinden emin şekilde başını sallayıp diğer ikisine kendisini takip etmelerini söyledi. "Dediğim gibi, diğer korucular kadar eski olmadığımdan bazen hata yapabiliyorum, o nedenle temkinli olmaya çalışıyorum," dedi, köye uzanana patikada yürümeye başlarken.

Patika boyunca yaklaşık dört yüz metreyi artlarında bıraktıklarında El Cezeri, hiç beklemedikleri bir anda, aniden durunca Charlotte ve Gilbert ona çarpmamak için zor durabilmişti. "Kurallara göre buradan daha fazla ileri gitmemem gerekiyor," dedi korucu.

"Ne kuralı?" Charlotte, daha önceki korucuların da kendisi ile belli bir süre geldikten sonra daha fazla devam etmeyip ortadan kaybolduğunu hatırlamış ve bunu hiçbir zaman anlamlandıramamıştı. Şimdi de El Cezeri'nin bir kuraldan bahsetmesi, bu geçmişe gidişlerin ardındaki bilmediği çok daha karışık olguların varlığı üzerine düşünmesine neden oluyordu. El Cezeri ise Charlotte'nin bu sorusunu duymazdan gelip köye uzanan patikayı takip etmelerini tembihledikten sonra- Charlotte'nin bir Serbien olduğundan emin olduğu- kol saatine baktı.

"Biraz acele ederseniz akşam yemeğine yetişirsiniz," dedi ateş saati ustası. "Ha! Unutmadan... (Cebinden, Gilbert'in enkazda bulduğu çakmağı çıkarıp Charlotte'ye uzattı) Bunu da yanına al, ihtiyacın olacak." Charlotte çakmağı alınca El Cezeri iyi şanslar dileyip onları hafifçe sırtlarından iterek köye doğru yönlendirdi.

Patika boyunca birkaç adım attıktan sonra Charlotte arkasına döndüğünde El Cezeri'nin yok olduğunu görüp iç çekti. "Şimdi diğer El Cezeri ile buluşmamız gerek," dedi kendi kendine.

Gilbert, Charlotte'nin dediğini duymuş; ancak o konuda soru sormak yerine hâlâ tam anlamıyla bir cevap alamadığı soruyu yinelemeye karar vermişti: "Biz neredeyiz?" Gilbert'in hitap şekli her defasında Charlotte'nin içini burkuyor, buna bir süre daha alışamayacağını hissediyordu. Sarf ettiği sözcüklerin tesiri geçince "Geçmişteyiz," diye yanıtladı.

"Nasıl yani, geçmişteyiz? Nasıl? Neden buradayız?"

Gilbert'in soru yağmuruna maruz kalan Charlotte, bir süre nefesini tutup göğüs geçirdi. Ardından yanaklarını dolduran havayı özgür bırakıp "Beraber öğreneceğiz Gilbert," dedi.

"Peki Tannhaus Usta..." dedi Gilbert patika boyunca yürürken aklındaki soruların olabildiğince yanıt bulmasını umuyordu. "Gerçekten benim babam mı?"

Gilbert'in bu sorusuna her ne kadar hazırlıklı olduğunu düşünse de soru yine de Charlotte'nin göğsünde bir ağırlık hissetmesine neden olmuş, nefes almasını zorlaştırmıştı. Yanıt vermeden önce yürümeyi kesti ve Gilbert'e dönüp gözlerini onunkiler ile buluşturdu. "Doğru Gilbert," dedi

Charlotte şefkatli bir ses tonuyla. "Tannhaus Serbien senin baban."

Charlotte, Gilbert'in aldığı bu teyit karşısında bir tepki vermesini umuyor; ancak çocuğun yüzünden herhangi bir duygunun ifadesini yakalayamıyordu. Gilbert, bir süre sonra bir şey söylemek istercesine dudaklarını araladı, ardından vazgeçti. Sonra gözlerini Charlotte'inkilerden ayırıp toprağa baktı. O anda bir kez daha açılan dudaklarından Charlotte'nin hiç tahmin edemeyeceği bir cümle döküldü: "Tannhaus Usta'nın da zamanda yolculuk yaptığından şüpheleniyordum."

Charlotte, Gilbert'in verdiği bu tepkiye gülümserken "Haydi," diyerek yola devam etmeleri gerektiğini hatırlattı. Kısa bir süre daha yola devam ettikten sonra köy meydanına varmış, uzun bir yemek masasıyla karşılaşmışlardı. Bir grup, masada oturup sohbet ederken bazıları masaya yemekler taşıyor, bazılarıysa yemek taşıyanlara komutlar veriyordu. Masaya yerleştirilmiş mumlara eşlik eden ayaklı meşaleler akşam karanlığını aydınlığa boğarken; esen rüzgâr alevlere üfleyerek

söndürmeye çalışıyordu.

İyice yaklaştıklarında Charlotte, masada oturmakta olan on bir kişiyi saydı. Tam ortada oturan El Cezeri ve Gilbert'e benzeyen genç hemen dikkatini çekmiş; ancak diğer kişilerin de tanıdık suretlere sahip olduğunu çok geçmeden fark etmişti. Eski apartmanındaki komşusu Erhard, üniversiteden arkadaşı Sigiwald, WindenMark'ın muhasebe bölümünde çalışan Kemal ve ismini çıkaramadığı ancak yüzleri tanıdık gelen altı erkek daha.

"Şu masada oturanlar bana çok tanıdık geliyor," dedi Gilbert.

"Emin misin?"

"Yani," Charlotte'nin sorusu, Gilbert'in kendisinden şüphe etmesine neden olduysa da düşüncesini desteklemeye karar verdi. "Evet."

Charlotte, Gilbert'in cevabını başını sallayarak onaylarken, kendi tanıdığı kişileri Gilbert'in nasıl tanıdığını düşünüyordu. Bir süre sonra El Cezeri; Charlotte ve Gilbert'i fark edince, masadan kalkıp yanlarında bitmiş ve Charlotte'nin düşüncelerini uzaklaştırmıştı.

"Hoş geldiniz," dedi adam. "Yemeğe yetişebilmeniz iyi oldu, buyurun lütfen." El Cezeri'nin uzattığı el, masada yer alan boş sandalyeleri gösterdi.

El Cezeri masaya dönünce Charlotte gözüyle masada oturan Ali'yi göstererek "Sana çok benziyor değil mi?" diye sordu Gilbert'e.

"Bana mı!" Gilbert, Charlotte'nin bu benzetmesi karşısındaki şaşkınlığını yüksek sesle dile getirdi. "Olur mu, bildiğin Tannhaus Usta'nın gençliği..."

Charlotte, Gilbert'in yaptığı bu benzetmenin sebebinin ki-

şileri farklı surette görmesinden mi yoksa Tannhaus'un gençliğinin Gilbert'e benzemesinden mi olduğundan emin olamamış, El Cezeri'nin onları bir kez daha masaya davet etmesiyle de bu düşüncenin daha fazla kafasını kurcalamasına müsaade edememişti. El Cezeri'nin sağındaki sandalyeye Charlotte otururken solundakine Gilbert oturunca, birbirine benzeyen Ali ve Gilbert'in yan yana olmasını gören Charlotte, bunun üzerine istemsizce kıkırdadı.

Herkesin masadaki yerlerini aldığından emin olan El Cezeri ayağa kalkıp ellerini iki yana açarak masadaki yiyecekleri gösterdikten sonra "Artık başlayabiliriz," dedi. Masa, Charlotte'nin daha önce görmediği yemeklerle bezenmiş; kızarmış ördek, bıldırcın ve tavşan gibi av hayvanları da bunların arasına yerleştirilmişti.

Yemekler afiyet ile midelere indirildikten sonra El Cezeri Charlotte'ye dönüp yemekleri nasıl bulduğunu sordu. Charlotte beğendiğini söyleyince de memnuniyetini belirtircesine gülümsedi.

"Şimdi, buraya neden geldiğinizi merak ediyor olmalısınız." Charlotte ve Gilbert başlarıyla onaylayınca El Cezeri devam etti. "Şimdi dikkatle izleyin." Eliyle masadaki adamlardan birini işaret etti. Adam tabağını alıp masadan kalkınca El Cezeri "Şimdi düşecek," dedi ve o anda adam yerdeki bir dal parçasına basıp düştü.

"Bunu nasıl bildin?" Gilbert, şaşkınlığını kelimelerle dışa vururken Charlotte ise sorgulayan bakışlarını El Cezeri'ye dikmiş, bir cevap bekliyordu. Charlotte'in sorgusu, El Cezeri'nin bunu nasıl bildiğinden ziyade, bu olay ve burada bulunmaları arasındaki ilişkiyi kuramamasından kaynaklıydı.

El Cezeri, Gilbert'in tepkisine gülümserken Charlotte'inki-

lerden biraz endişe etmişti. "İşte bunu önlemek için buradasınız," diye açıkladı.

Gilbert'in şaşkınlığı bu cevap ile bir kademe daha arttı.

"Nasıl yani, adamın düşmesini mi?" diye sordu.

***

Az önce masadan kalkıp düşen adamın tabağı, taş zeminde birkaç kere sekip ritmik sesler çıkardıktan sonra içleri ürperten bir şangırtıyla kırıldı. Sesin ardından El Cezeri'nin "İşte bunu önlemek için buradasınız." Sözleri üzerine Gilbert'in "Nasıl yani, adamın düşmesini mi?" diye sorması saat ustasının küçük ölçekte bir kahkaha patlatmasına neden olmuş, çocuğun yüzünün kızardığını görünce de bunu sonlandırmıştı. Bu tepkisinden mahcup olmuş olacak ki "Kısmen," diye de ilave etme ihtiyacı duydu.

"Sanırım olayı biraz daha detaylı anlatmalıyım."

"Zahmet olmayacaksa," dedi Charlotte müstehzi bir ses tonuyla.

"Peki," diye onayladı El Cezeri, "Bildiğiniz üzere ben bir ateş saati ustasıyım. Ve muhtemelen bildiğiniz üzere sahip olduğum ateş saatinin bir özelliği mevcut: Zamanı kontrol etmek. Bir sabah, saattin garaip bir mahiyette olduğunu fark ettim; ancak bu garabete müsebbip olanı çözememiştim. Neyse... O gün her vakit yaptığım işlerimi yapıp yattım, herhangi bir tuhaflık olmadığından da saati mühimsemedim. Ancak ertesi sabah uyandığımda işler biraz ilginçleşti."

"Ne oldu?" El Cezeri'nin hikâyesini pürdikkat dinleyen Gilbert, adamın aheste anlatımını hızlandırmak istercesine atılmıştı.

El Cezeri, Gilbert'in tepkisine usulca tebessüm ettikten sonra hikâyesini anlatmaya kaldığı yerden devam etti: "Müteakip gün yaşadığım olaylar inanılmaz derecede bir önceki gün ile kâmilen denkti. Her şey! Bunu da ilk olarak tesadüf olarak addetsem de bu günlerce aynı biçimde devam etti. Sanki ben hariç, herkes, hep aynı şeyi yapıyordu. Defalarca farklı yerlere gidip gözlemler yaptım, daha sonra kendime bir yol belirleyip her gün onu izledim ve herkesin tam olarak aynı zamanda aynı şeyi yapmakta olduğunu gördüm. Bunun üzerine olaya müdahil olmaya karar verdim ve bu ziyafeti tertip ettim. Dokuz kişiyi gelmeye ikna ettim. Zaman akışını değiştirmiştim; ancak ertesi gün yine aynı ziyafeti verdiğimde ziyafette olan her şey tekerrür etti. Ahmet'in düşmesi gibi... Artık buna bir çözüm bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım; ancak üzerinde kafa yormaya da devam ettim. Daha sonra diğer El Cezeri ortaya çıktı ve senin geleceğinden bahsetti; senin gelişinle işleri düzeltebileceğimizden."

"Hiç şaşırmadım!" dedi Charlotte kaşları çatık bir vaziyette. "Nedense bunları öğrenen en son ben oluyorum hep. Daha nasıl olduğunu bilmediğim bu olayın çözümünde nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsunuz acaba?"

El Cezeri, Charlotte'nin bu sert tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğradıysa da durumu metanetle karşılayıp gözlerini yumdu ve başını sallayarak karşılık verdi. Ardından kaftanını beline doğru sıyırıp iç cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdın hamuru ve rengi Charlotte'nin dikkatini çekmiş, babasının günlüğüne ait bir parça olduğunu kısa sürede fark etmişti. El Cezeri kâğıdı kendisine uzatınca Charlotte, parmak uçlarına temas eden tanıdık hissin getirisi ile hem kâğıdın nereye ait olduğundan emin olmuş hem de tarif edemediği bir duyguyu derinlerinde hissetmişti. Dörde katlanmış günlük

sayfasını açtığında - Zhang Wei ile beraberken olduğu gibi - yine bir bilmece ile karşılaşacağını tahmin ettiyse de henüz ilk kelimeleri okuduğunda yanıldığını fark etti. "Sevgili kızım." İki kelimeyi okurken kulaklarında babasının sesini duyduğunu hissetmesi Charlotte'nin bir süre okumaya ara vermesine neden olmuş, ancak kendisini toparladıktan sonra devam edebilmişti. "Sevgili kızım, bir gün gelecek ve senden devir daim eden vakti çözündürmeni isteyecekler. Sana söyleyebileceğim tek şey, zamanın başlangıcında suyun tam ortasında bir ateş yanarsa, işte o ateş donan tüm zamanı eritecektir."

Charlotte her kelimede babasının sesini duymayı engellemeyi başaramamış, el yazısının emsalsizliğinin etkisi de eklenince hisleri daha da yoğunlaşmıştı. Bu kez babasının bir bilmece yerine daha net talimatlar vermesi Charlotte'nin, işlerinin biraz daha kolay olacağına kanaat getirmesini sağlamasına karşın, içinden bir ses yine de tedbirli davranması gerektiğini fısıldıyordu.

"Mağaraya gitmemiz gerekiyor," dedi Charlotte sonunda.

"Burada da bir tane vardır öyle değil mi?"

El Cezeri Charlotte'yi başıyla onayladıktan sonra "Şafakla beraber yola çıkıyoruz, grup da bizimle geliyor. On üç kişi yola çıkacağız," diye ekledi.

El Cezeri'nin de dediği gibi, köyün horozunun iç gıcıklayan sesi eşliğinde söken şafak ile beraber on üç kişilik grup atlarla yola koyulmuş, suratlarını kamçılayan rüzgâra inat dörtnala kalkmışlardı. Üniversite döneminde binicilik dersleri almış olan Charlotte, atın üzerinde doğrulup otururak rahatça atının koşusuna ayak uydururken, Gilbert ise Charlotte'nin aksine çok rahatsız görünüyor, eyerin kasıklarına yaptığı her darbede yüzünü buruşturuyordu.

"Bacaklarım ağrıdı!" diye isyan etti Gilbert. Gruptan birinin kendisini duyup mola vermelerini ümit ediyordu; ancak mola vermek yerine atlılardan birinin "Sırtını dik tut!" öğüdüyle yetinmek zorunda kalmıştı.

Güneş aheste aheste yükselişini sürdürürken grup; köyü çoktan geride bırakmış, kuzeye bakan yüzleri yosun tutmuş çam ağaçlarının reçine kokusunun genizleri doldurduğu bir koruluğun içine girmişti. Kurak toprak zemin, yerini yumuşak yeşil çimenlere bırakırken, insana dinginlik veren kuş cıvıltıları da köy horozunun sesinin boşluğunu dolduruyordu.

Charlotte'nin boynundaki köstekli saat on ikiyi vurup, güneş tam tepeye ulaştığı vakit, çok yüksek olmayan iki tepenin oluşturduğu bir vadiye varmışlardı. Vadilerin her zaman tehlike arz ettiğini bilen El Cezeri'nin adamlarından bir tanesi, diğerlerinin önüne geçip sağ sola baktıktan sonra durdu ve yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak diğerlerine de beklemelerini işaret etti. Arkasına dönüp herkesin duyabileceğinden emin olduğu bir fısıltıyla "Eşkıyalar," dedi.

"Eşkıyalar mı?"

Gilbert, öncünün fısıltısından biraz daha yüksek bir sesle aynı kelimeyi tekrar edince Charlotte kıstığı gözlerini ona dikti. Gilbert'in gözbebekleri korktuğunu belli edercesine irislerini tamamen siyaha boyayacak kadar büyümüş, burun delikleri ise iki yana genişlemişti. Gilbert'in aksine Charlotte ise olabildiğince sakin görünüyor, El Cezeri'nin hamlesini merak ediyordu.

"Merak edilecek bir durum yok, sakin olun," dedi El Cezeri Charlotte'den ziyade Gilbert'e hitap ederek. El Cezeri'nin telkini, yirmiye yakın atlının artlarında toz bulutu bırakarak iki tepeden aşağı inmeleriyle yarım kalmış ve kendi adamlarını

birbirlerine yakın durmaları konusunda uyarmak durumunda kalmıştı.

Eşkıyalar, vadiye indiklerinde bir çember oluşturarak El Cezeri'nin grubunu ortalarına hapsedip çevrelerinde dönmeye başladılar. Bir süre sonra eşkıyalardan biri çemberin içine girince diğerleri de dönmeyi durdurdu.

Adam, ağzını kapatan siyah peçeyi indirdiğinde Charlotte, bu adamın WindenMark'ın sahibi Nuh Meyer'na benzediğini fark etmiş, Gilbert'in "Baldemar Baba?" diye gürlemesiyle de benzerlikler konusundaki teorisinden emin olmuştu. Akabinde Gilbert'in "Tannhaus Usta benim gerçek babam," diye kendi kendine fısıldayışı Charlotte'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Nuh Meyer ya da Baldemar Baba suretindeki eşkıyaların başı, atının yelelerini okşayıp grubu çatık kaşlarının altındaki gözleriyle süzdükten sonra, tütünden sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Bu vadiden geçmek istiyorsanız, ücretini ödemeniz gerek."

Charlotte bu tehdit karşısında ne yapacağını merak ederek bakışlarını El Cezeri'ye çevirdi. Ateş saati ustası ise başını sallayıp "Tamam," dedikten sonra elini kaftanının cebine atıp bir kese çıkardı. Kesenin büzgüsünü gevşettikten sonra içindeki sikkelerden altın olan bir tanesini çıkarıp başparmağının üzerine yerleştirdi ve bir fiskeyle altını eşkıya başına fırlattı. Havada yakaladığı altını bir süre inceleyen adam sarı dişlerini göstererek bir kere daha sırıttı ve "Herkes için bir altın," diye ekledi.

"Herkes için bir altın mı?" dedi El Cezeri. Belli etmemeye çalışsa da sesinin titrediği anlaşılıyordu. "Ama bende o kadar altın yok."

Eşkıyaların başı bunun üzerine baş ve işaret parmağı ile bı-

yıklarını sıvazladıktan sonra "Sorun değil," dedi. Eliyle Charlotte'yi gösterip devam etti: "O zaman onu verirsiniz."

Bu teklif karşısında Charlotte'nin kaşları çatılırken atının üzerindeki Gilbert sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Üvey babası suretinde ve onun sesinde konuşan bir adamın ablasını fidye olarak istemesi, öfkesinin eşik değerini aşmasına neden olmuştu. Sarı dişleri ile sırıtan adam cevap beklerken, öfkesini daha fazla kontrol edemeyen Gilbert, kimsenin beklemediği bir hareket yaparak, eyerde asılı duran hançeri kınından çıkarıp fırlattı. Hançer, havada birkaç salto attıktan sonra eşkıya başının gırtlağına saplanıp sarı olan dişlerini kan ile kırmızıya boyadı. Adam, hırıltılar çıkararak atının üzerinde debeleniyor, kendi kanı ile boğuluyordu. En sonunda boğazına saplanan hançeri çıkarmayı başaran eşkıya, attan yere düşüp son nefesini gırtlağında açılan delikten dışarı verdi.

Liderlerinin öldüğünü gören diğer eşkıyalar teker teker atlarından inip Gilbert'e doğru yürümeye başladılar. Durumun ciddiyetinin farkında olan El Cezeri "Şimdi mahvolduk!" diye mırıldanırken Gilbert, gözünü dahi kırpmadan kendisine yaklaşan adamlara bakıyordu. Eşkıyalar çemberi iyice daraltıp Gilbert'in atının etrafında toplandıklarında dahi Gilbert'in gözlerinden korkuya dair herhangi bir ifade yakalamak mümkün değildi. Adamların yüzlerindeki ciddiyet Gilbert'te daha da dik durma isteği uyandırıyor; ancak karşısındaki gözlerde öfke görememesi içten içe durumu sorgulamasına neden oluyordu.

Gilbert, o anda ölümünü geciktirecek herhangi bir hareket yapamayacağının farkındaydı ve kaçınılmaz nihayetini beklemeye başlamıştı. Ancak, eşkıyaların tek tek, önce dizlerinin üzerine çöküp ardından secde etmeleriyle beraber Gilbert neler oluyor diyen bakışlarıyla bir cevap bulmak ümidiyle

etrafındakileri süzdü. Eşkıyalar tekrar ayağa kalkıp yumruk yaptıkları ellerini göğe savurarak "Çok yaşa Ulubey! Çok yaşa Ulubey! Çok yaşa Ulubey!" nidası ile üç kere ciğerlerini davul gibi gümletince Gilbert, ölümün tahmin ettiği kadar yakın olmadığının farkına varmıştı.

"Ulubey'i öldüren Ulubey olur!" dedi eşkıyalardan biri "Bizler de senin kullarınız. Ulubey'imiz için üç kere!"

"Çok yaşa Ulubey! Çok yaşa Ulubey! Çok yaşa Ulubey!"

Gilbert, kendisine tezahürat eden eşkıyalara ne demesi gerektiğini bilemiyordu; fakat sağ elini kalbine götürüp tezahüratları kabul ettiğini belli etmeye çalıştı. Ardından bir cevap verebileceğini umduğu El Cezeri'ye dönerek "E, şimdi ne olacak?" diye sordu.

El Cezeri kısa bir süre düşündükten sonra "Onlar da bizimle gelebilirler. Karşımıza başka tehlikeler çıkmayacağının güvencesi yok. Adam konusunda tecrübeli kişilerin yardımına her daim ihtiyaç duyarız."

"Pekâlâ," dedi Gilbert ve eşkıyalara döndü. "Eşkıyalar!"

Eşkıyalardan bir tanesi, Gilbert'in bu hitap şeklinin yanlış olduğunu belirtircesine öksürüp "Kullarım," diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Kullarım," diye yineledi adam.

"Ha! Kullarım! Bizi takip edeceksiniz!"

"Emrin olur Ulubey!" Eşkıyaların haykırışı tüm vadide yankılanırken, grup da tırıs makamında yürüyen atlarla yola koyulmuştu.

Güneş, son Işıklarını ufuktan göğe saçarken grubun yolculuğu da nihayete ermek üzereydi. Önce bir dağ kendisini göstermiş; ardından dağın eteklerini nur deryasına boğan ma-

ğaranın girişi tüm ihtişamı ile ortaya çıkmıştı. Dağın eteklerine vardıklarında kalabalık grup, atlarını otlakta özgür bırakıp birer birer ışığın içinden geçerek mağaraya girmeye başladı. El Cezeri'nin havarilerine eklenen Gilbert'in haramileri de mağarayı doldurduğunda, mağaranın istiap haddinin çoktan aşılmış olduğu anlaşılmış, içeridekiler bunaltıyla oflayıp puflarken, sıcaktan alınlarında boncuk boncuk terler peyda olmaya başlamıştı. Bu durumun akıl kârı olmadığının farkına varan El Cezeri, heybesinden çıkardığı, bir süredir elinde duran ateş saatini, zemindeki beyaz taşlardan birinin üzerine bıraktıktan sonra Gilbert'in yanına gelip eşkıyaları dışarı çıkarmasını rica etti. Gilbert'in talimatı üzerine dışarı çıkan adamların oluşturduğu boş hacmin etkisi kalanlarda, ciğerlere dolan nefesin daha rahat teneffüs edilmesiyle, kendisini bir hayli göstermişti. Mağara şimdi; El Cezeri, Charlotte ve Gilbert ile beraber toplam on üç kişiyi barındırmaktaydı. Dün akşam yemeğini beraber yiyen ve yola beraber çıkan on üç kişi...

El Cezeri, beyaz taşın üzerine koyduğu ateş saatini tekrar eline alıp zemindeki altın rengi kumları ayağıyla sürükleyerek Charlotte'nin yanına kadar geldi. Ateş saati ustasının gözlerinde yer alan sorgulayan bakışların aksine Charlotte'ninkilerde uzun bir aradan sonra evine dönen bir gurbetçinin ışıltısı mevcuttu.

Charlotte, mağara duvarlarında yankılanan şıpırtı sesinin ve tüm ortamı aydınlatan ışığın kaynağı olan gölete; göletin yanında bir çardak gibi açılmış duran longan ağacına ve her şeyden çok Carlos'u hatırlatan altın rengi kumlara uzun uzun baktı. İçinden bir ses bu mağarayı tekrar göremeyeceğini fısıldıyordu ve bu sesin tonu, daha önce kimseden duymadığı bir kendinden eminliğe sahipti.

"Şimdi ne yapıyoruz?" El Cezeri'nin kendinden şüphe

eden ses tonu iç sesini bastırınca Charlotte ona döndü. Bir süredir parmak uçlarında çevirdiği çakmağı avucuna hapseden Charlotte'nin yüzünü bir tebessüm kaplamıştı. Bu yüz ifadesinin hikmeti, El Cezeri'nin sorusunun yanıtını bildiğinden kendisini emin hissetmesiydi.

Charlotte, çakmağı baş ve işaret parmağı arasına sıkıştırıp El Cezeri'ye doğru tuttu ve "Zamanın başlangıcında suyun tam ortasında bir ateş yanarsa, işte o ateş donan tüm zamanı eritecek!" diyerek babasının günlüğe yazdığı sözleri tekrar etti.

"Bu sözler ile ne anlatılmak istendiğini çözmüş olduğunu düşünüyorum. Yüzündeki ifadeye bakacak olursak..."

Charlotte'nin tebessümü, El Cezeri'nin sözleri ile bir sırıtışa evirildi. "Sanırım bunu deneyip görmekten başka bir şansımız yok, öyle değil mi?"

Charlotte sözlerini tamamladıktan sonra, ağır adımlarla gölete doğru yürümeye başladı. Attığı her adım kumda ayak izleri bırakıyor, tabanlarına yapışan bir miktar kum ise Charlotte ile beraber yolculuğa devam ediyordu. Gölete vardığında, kum tanelerinin büyük bir kısmı dirayetlerini yitirip zeminde yeni yuvalarına kavuşmuş, geriye kalanlar Charlotte'nin suya attığı ilk adımla göletin dibine doğru yeni bir yolculuğa koyulmuştu. Zeminleri suya değdiği hâlde Charlotte'nin ayakkabıları, fizik kurallarını hiçe sayarcasına, hiçbir ıslanma belirtisi göstermediği gibi suyun kaldırma kuvvetini gözler önüne sererek Charlotte'in suyun üzerinde yürümesini sağlıyorlardı. Charlotte, sanki akışkan bir sıvının değil de camdan bir yüzeyin üzerinde yürüyormuş gibi görünüyordu.

Attığı her adım, suyun üzerinde küçük daireler bırakıyor, bu daireler de birbirinin içinden geçerek Charlotte'nin durduğu son nokta olan, göletin ortasına uzanan bir zincir oluştu-

ruyordu. Zincirin tüm halkaları, kum zeminden başlayarak ayakları dibinde teker teker yok olduğunda Charlotte, elinde tuttuğu çakmağı yaktı. Çakmağın ucundaki alev bir süre dans ettikten sonra büyümeye başladı. Önce Charlotte'nin ayakları dibindeki göletin suları buharlaşarak yok oldu, ardından onları kumlar ve kayalar takip etti. En sonunda her yeri alevler kaplamış, geriye sadece Charlotte ve Gilbert kalmıştı. Alevler yavaş yavaş sönerken mağaranın yerini daha tanıdık bir manzara kaplıyordu: Serbien saat dükkânının bulunduğu Winden'deki sokak. Üstelik hem saat dükkânı hem de diğer binalar olması gerektiği yerlerinde duruyordu. Deprem, sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Charlotte, yerde kalan son ateş parçasını bir izmariti ezer gibi, topuklu ayakkabısının ucuyla söndürdü. "Sanırım başardık!" dedi iç çekerek.

Gilbert de Charlotte'yi taklit ederek daha derinden iç çekti:

"Artık konuşabilir miyiz?"

"Tamam," diye yanıtladı Charlotte "Ama önce bir içeri geçelim öyle..." Dükkânın kapısına yokladığında kilitli olmadığını fark etti. Beklemediği bu olaya tepki olarak dudaklarını büküp kapıyı iterek açtı. Kapının çanı çınlarken Charlotte ve Gilbert'in gözleri, karşılaştıkları manzara ile yuvalarından fırlamak istercesine büyümüştü.

telegram : @cinciva

Zamanda Yolculuk

“ Her Şeyin Başlangıcı ”

|Dokuzuncu Kısım|

Gece Yarısı

H. G. Tannhaus

"Sonsuzluk, zamanın sonsuz bir akışı değildir, fakat zaman uzun bir dönemin içinde, kısa bir parantezdir."

-John Donne

|23:59|

Ahir Zamanın Cevheri

Ardından kapanan kapının tabelasının sivri uçları cama çarptıkça Charlotte'nin cebindeki köstekli saatin saniyelerine eşlik eden bir tını, sessizliğin hüküm sürdüğü dükkânın içinde asice kendini gösterdi. İçeri girdiklerinde; başına gri kasket takmış, boynundan füme rengi atkısı sarkan adamı karşılarında görünce Gilbert ve Charlotte'nin gözleri büyümüş, akciğerleri tuttukları havayı dışarı vermemek için direnmişti. Adam, sırtı dönük şekilde ilk yatay vitrinin üzerinde ikilinin göremediği bir işle meşguldü. Kapının kapandığını işitip yüzünü döndüğünde Charlotte ve Gilbert'in şaşkınlığı korkuyla harmanlanarak insanın kaldıramayacağı bir seviyeye ulaşmıştı.

"Ta... Ta... Tan..." diye kekeleyen Gilbert, cümleyi kuramayacağından emin olunca tuttuğu nefesini titreyerek dışarı saldı.

Gilbert'in sakinleşmesini bekledikten sonra, "Hoş geldiniz çocuklar," dedi Tannhaus, hasretin sona erdiğini hissettiren bir ses ve yüzünde samimi bir tebessümle.

"A... A... Ama..." Gilbert'in Charlotte'ye oranla çok daha yüksek seviyede olan şaşkınlığı, konuşmasını bir türlü normale döndürememesiyle etkisini gösteriyordu. İçinde olduğu durumun farkında olan Tannhaus, "Sakin ol evlat," diyerek omzunu kavradığında Gilbert, bu sözlerin aksine, korkuyla tir tir titremeye başladı. Bunun üzerine Tannhaus elini yavaşça geri çekip "Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Tamam, tamam... Sakinim."

Gilbert bir yandan sözleriyle kendi kendini telkin etmeye çalışırken bir yandan da avuçları aşağı bakan elleriyle, zihninde görünmez bir objeye dönüşmüş korku duygusunu zemine

doğru ittiriyordu.

Gilbert'in tepkilerini boş gözlerle izleyen Charlotte, katatonik bir evredeymiş gibi hiç yerinden kıpırdamamıştı. Bir müddet sonra bu evreden çıktığında Tannhaus'un beklemediği bir şekilde Charlotte, iki adımda yanına varıp babasının boynuna dolanmış, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıkları müsaade ettikçe hep aynı şeyi söylüyordu: "Özür dilerim, özür dilerim!"

Tannhaus, kızının ne için özür dilediğini çok iyi biliyordu. Ölmeden önce telefon açtığında Charlotte, meşguliyeti bahanesiyle konuşmayı kısa kesmişti; ancak Tannhaus'un amacı kızıyla konuşmaktan ziyade onun sesini son bir kez işitebilmekti ve bu görüşme de hayliyle ona yetmişti.

"Şşşşşt..." dedi Tannhaus Serbien, bir eliyle kızının sırtını daireler çizerek nazikçe okşuyordu. "Geçti artık. Bak buradayım." Charlotte'yi iki omzundan tutup göğsünden ayırdı. Hıçkırıkları kesilmiş; ancak yaşları akmaya devam eden kahverengi gözlere kendininkileri dikti. Charlotte, son bir kez daha "Özür dilerim," diye fısıldayınca Tannhaus, gözlerini yumup dudaklarını ısırarak başını aşağı yukarı salladı. "Haydi, içeri geçelim. Size anlatacaklarım var."

Tannhaus, ofisine doğru ağır adımlarla yürürken, arkasında kalan iki çocuğu onu takip etmeden önce birbirlerine bakmış, Charlotte kardeşinin gözünde hâlâ mevcudiyetini sürdüren korkuyu yakalayınca, ona cesaret vermek amacıyla, ilk adımı kendisi atmıştı.

Ofise girdiklerinde Tannhaus Serbien, elini üzerinde okşarcasına dolaştırdığı çalışma masasına oturacakken vazgeçip sağ köşede kalan ahşap pikaba yöneldi. Charlotte, babası gidene kadar oradaki pikabın varlığından dahi bihaberdi.

"Hâlâ aynı plak duruyor," dedi saat ustası, yüzünü çevirmeden. "Anroozha Volume Bir." Pikabın iğnesini kaldırıp artık ezberlediği yere koydu. Plak dönmeye başladığında, ölmeden önce dinlediği son şarkı ofisin içinde yankılanmaya başlamıştı. "Daryache Noor," dedi "Gölün Işığı." Bir süre sessizce ağlayan kemanı dinledikten sonra pikabı durdurup çalışma masasına oturdu. Babalarının oturduğunu gören Charlotte ve Gilbert da masanın önündeki misafir koltuklarına tedirginlikle yerleşmişti.

Gilbert, yaşadığı ilk korku ve şaşkınlığın etkisini hafiften yitirdiyse de hâlâ babasının yüzüne bakmaya cesaret edemiyor, onun yerine oturduğu koltuğun kolçağındaki kalkmış deri parçasını tırnağı ile kazımayı tercih ediyordu. Gilbert'in aksine Charlotte ise akmayı kesmesine karşın henüz su perdeleri inmemiş nemli gözlerini Tannhaus'a dikmiş, bir açıklama bekliyordu. Buna karşın Tannhaus Serbien, konuşmak yerine çalışma masasının çekmecelerini tek tek açıp içlerini itina ile karıştırmaya başlamıştı. Nihayetinde aradığını bulmanın getirisi, bir zafer ifadesini yüzüne yerleştirip çekmeceden ışıl ışıl parlayan mavi, küçük bir cisim çıkardı. "Bunun ne olduğunu biliyorsunuz," dedi ve karşısındakilerin onaylamasını beklemeden "İye çekirdeği," diye açıkladı. Ardından çekmecelerden yekdiğerini açtı ve bu kez daha kısa süren arayışının akabinde başka bir cisim daha çıkardı. "Bu da Azazil'in düzeneği." Sağ elinin işaret parmağını iye çekirdeğine solunkini ise diğerinin üzerine yerleştirmişti. "Zamanı kontrol eden ilk ve son iki artifakt."

Charlotte, daha önce Adam Kahnewald - ya da ilk ismiyle Azazil – ile beraber yaptığı bir geçmişe yolculuk sırasında Azazil'in Öt Han ile yaşadıklarına tanık olmuş ve bu mekanizmayı üretenin Azazil olduğunu öğrenmişti. Ancak, babasının

parmağının altında büyükçe bir bilye gibi duran bu parçayı, yakından bir kez daha gördüğünde, bunun dükkânı satmaya karar verdiği gün Gilbert'in onu vazgeçirmek için gösterdiği düzenek olduğunun henüz farkına varmıştı. Tek bir dokunuşla sonsuza kadar durmayacak bir mekanizma...

Tannhaus, Charlotte'in gözünün daldığını fark edince kısa bir süre bekleyip yapmacık bir öksürük ile kızının dikkatini tekrar kendi üzerine çekti. "Sen Charlotte," diyerek tekrar konuşmaya başladı, "bu ikisi arasında, tarih boyunca zamanı kontrol etmiş saatlerden dört önemlisinin bulunduğu vakitlere ziyaretlerde bulundun ve onların ustalarına büyük yardımın dokundu. Onların zaman aralıklarında meydana gelmiş sapmaları rayına oturttun.

Esasında – aslına bakarsan bunların hepsi büyük sınavın birer sınamasıydı."

"Ne sınavı?" diye atıldı Charlotte "Ne için sınav?" Babasından tüm yaşananlara istinaden bir cevap beklerken, o daha çok sorunun mantar gibi beyninde bitmesine vesile olmuştu.

"Zaman artık yoruldu ve yenilenmesi gerekiyor" diyerek konuşmasına geri döndü Tannhaus. Bu cümle, herhangi bir soruya yanıt getirmediği gibi üstüne üstlük mantık çerçevesine de sığmadığından Charlotte, çattığı kaşlarının altındaki gözlerini kısmış, ağzını yamultmuştu; ancak yine de hiçbir şey söylemeden babasını dinlemenin en doğrusu olduğuna kanaat getirip suskunluğunu korudu. "Ve sen kızım, bunu başarabilecek yegâne kişi olduğunu bizlere göstermiş oldun ki bundan benim hiç şüphem yoktu. Tabi bunları söylemesi kolay, ancak her şey o kadar da basit değil.

"Öncelikle şunu belirtmeliyim, El Cezeri'nin zamanından bugüne geri döndüğünüzde bazı şeyler değişti. Bunlardan en

önemlisi de; Adam'in, Gilbert'in yaptığı saati artık elinde bulunduruyor olması. İçinde iye çekirdeği bulunmasından dolayı o saat de zamanı kontrol edebiliyor."

"Evet; ama saati yalnızca ustası ya da ustası tarafından seçilen taşıyıcısı kullanabilir," diyerek hatırlattı Charlotte.

"Bunu hem senin günlüğünde okumuştum hem de Nebenteru'dan duymuştum."

Konuşması boyunca kızının haklı olduğunu gösterircesine başını sallayan Tannhaus, konuşma sırasının kendisine geldiğinden emin olunca söze karıştı "Ancak bu durum Adam Kahnewald için geçerli değil."

"Nasıl yani?" Konuşmaya bir hayli yabancı kalan Gilbert, kendisinin vesile olduğu bu vukuatın detayını öğrenmek hevesiyle sorusunu sormuş, kekelemediğini fark edince de ilk kez babasının yüzüne bakabilme cesaretini göstermişti.

"Adam ya da Azazil, Öt Han'ın en sevdiği yardımcısıydı. Öt Han, Nebenteru'nun güneş saatini çok beğenip onu ilk zaman korucusu yapmaya karar verdiğinde Adam buna karşı çıktı ve Öt Han'a arkasını döndü. Bu hikâyeyi sen zaten biliyorsun Charlotte."

"Evet."

"İşte o gün, Adam zamanda sapmalara sebebiyet vereceğine dair yemin etti. Zamanın efendisi olmasının getirisi ile zamanı kontrol edebilen diğer saatlere de hükmedebiliyordu ancak, saatler ustalarının sözünden çıkmayı her seferinde reddederek Adam'a yüz çevirdi. Adam en sonunda anlamıştı ki, ancak ustanın kendi iradesiyle saati vermesi, onu kontrol etmesini sağlayacaktı. Gilbert'in ona verdiği saat de tam bu özellikleri sağlıyordu."

"Ama zamanı kontrol edebilen saat ustası sensin, Gilbert değil ki!"

"Hem evet, hem hayır," dedi Tannhaus. "Benim ölümüm de bir planın parçasıydı. Böylelikle sen saat taşıyıcısı olacaktın Gilbert ise yeni saat ustası. Senin yaptığın saatlerin herhangi bir özelliği olmayacaktı; Gilbert ise zamanı kontrol edemeyecekti. Ancak Gilbert'in yaptığı saatler zamanı kontrol edebilecek ve sen de zamanı kontrol eden kişi olacaktın. Böylelikle Adam'ın işi daha da zorlaşmış olacaktı, ikinize de ihtiyacı vardı. Ancak bu da Gilbert'in Adam için yaptığı saatin zamanı kontrol edebilen bir saat olmasına neden oldu. Artık Adam çok daha güçlü."

Suçun kendisinde olduğunu hisseden Gilbert'in yüzü düşünce Tannhaus ona moral vermek isteyerek "Senin bir suçun yok evlat, kaldır yüzünü. Bundan böyle dik durma zamanı." dedi "Şimdi beraber gitmemiz gereken bir yer var." Bir çekmece daha açtı; ancak bu kez herhangi bir şey aramıyor, içindeki tüm alet edevatı çalışma masasının üzerine çıkarıyordu. Normal şartlarda tüm aletleri titizlikle ve simetrik olacak şekilde yerleştiren Tannhaus'un bu üstünkörü fırlatışları Gilbert'in şaşırmasına neden olmuş ve ustasındaki bu değişimi şüphe ile karşılamıştı; ancak yine de hiçbir söz söylemeden neler olacağını izlemenin en doğrusu olduğu düşüncesinden vazgeçmemişti.

"Tamamdır," dedi Tannhaus, çekmecenin içini tamamen boşalttıktan sonra. "Şimdi," altından sertçe vurunca çekmecenin suntası yerinden çıktı ve gizli bir bölme kendisini gösterdi. Bölmenin içinde tek başına duran altın rengi iskelet anahtar, yıllardır bulunduğu yerden çıkmayı bekliyormuş gibi görünüyordu. Gözleri nur saçan Tannhaus'un yüzündeki tebessüm de en az anahtar kadar bu anı beklediğini kanıtlarcasına dudaklarını yanaklarına kadar germişti. Üstelik Gilbert, ustasının anahtarı eline aldığında "Nihayet," diye fısıldadığına yemin edebilirdi.

"Beni takip edin," dedi yaşlı adam, sandalyesinin kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı ve hemen arkasında yer alan duvara yöneldi. Charlotte ve Gilbert'in da ayağa kalktığını görünce lambri duvarda asılı duran, Salvador Dali'nin Belleğin Azmi ya da daha çok bilinen adıyla Eriyen Saatler tablosunun muazzam bir kopyasını barındıran çerçeveyi aşağı indirince, kapısı olmayan bir anahtar deliği ortaya çıktı. Tannhaus, yüzündeki tebessümü bir an olsun yüzünden eksik etmeden, elinde tuttuğu altın iskelet anahtarı bu yuvaya yerleştirip saat yönünde çevirince önce birtakım mekanik sesler duyuldu, ardından duvarın bir kısmı içe doğru çekildi, akabinde benzer bir mekanik ses ile beraber duvar bu kez dışarı büküldü. Giderek hızlanan bu işlem sonunda, duvar sanki bir çark sistemiymiş gibi dönerek iki yana açılmıştı. Şimdi, koyu ladin ağacından parkelerle kaplanmış bir koridor, saat dükkânının ofisinden bilinmeyene doğru uzanmaktaydı. Tannhaus sonunda bu denklemin bilinmeyenini sözleriyle açığa çıkardı "Zaman Kontrol Merkezi'ne hoş geldiniz!"

Koridorun zemini ile aynı lambri kaplı duvarlara eşit aralıklar ile aşılmış saatler ahenk içinde tik taklarını vuruyordu. Saniye çubukları öyle bir muntazam ayarlanmıştı ki her tik ve her tak sesi aynı anda tüm koridoru dolduruyor, bir tanesi dahi bu ses düzeninin gerisinde kalmıyordu. Tannhaus koridora ilk adımını atıp ahşabın ve dolayısıyla yüzeyi örten verniğin kokusunu, burnundan ciğerlerine doldurup bir müddet bekledikten sonra dişlerinin arasından serbest bıraktı. Tekrar yürümeye başlayınca, Charlotte ve Gilbert'in da onu takip etmesiyle, her adımda çıkan topuk sesleri ve devamında gelen ahşap zeminin gıcırtısı, saatlerin armonik tik taklarının üzerini örttü. Attıkları adımların sayısı arttıkça koridorun sonundaki duvara yaslanmış sarkaçlı ahşap saat giderek büyüyor ve tik

tak seslerinin yerine sarkacın tok sesi kulakları doldurmaya başlıyordu.

"Bu Lahuti," dedi Tannhaus, saatin tam karşısına vardıklarında.

Charlotte, saatin ismini de öğrenince aklındaki soruyu sorma ihtiyacı hissetti: "Zaman Kontrol Merkezi... Lahuti... Zamanın somut olduğundan mı bahsediyoruz?"

Tannhaus, kızının sorusu üzerine yüzünü ona döndü. Charlotte, net bir cevap alabileceği ümidiyle kulak kabarttığında babasından gelen "Hem evet, hem hayır!" yanıtıyla yaşadığı hayal kırıklığını yüzüne yerleştirmekten çekinmemişti.

"Haydi, beni takip edin." Tannhaus, Lahuti ile sona eren koridorun sağında kalan, lambriden daha koyu bir ahşaptan yapılmış kapıya yöneldi. Kapı açıldığında Gilbert ve Charlotte, babalarının omzunun üzerinden, bir koşuşturmacanın yaşandığı, içerisini görme şansını yakalamıştı. Onlarca insan ellerinde taşıdıkları kâğıt tomarlarını bir yerden başka bir yere naklediyor, bir o kadar insan ise çalışma masalarında oturmuş, önlerinde duran kâğıt yığınlarından yaprakları tek tek seçip dolduruyordu. Tüm bu karmaşık görünen düzeni sağlamaktan sorumlu olduğu anlaşılan iki kişi ise kollarını göğüslerinde birleştirmiş, arada bir diğerlerine talimat vermekteydi. Adamlardan birinin, giydiği lacivert takım elbiseyi üzerine göre tadilat ettirdiği ve kravatından mendiline kadar her parçayı özenle seçtiği aşikâr iken diğeri en az kendisine bir beden büyük gelen kahverengi takım elbiseyi gelişi güzel üzerine geçirmişti. Sesi duyduklarında ikisi de kapıya dönmüş, Tannhaus'u fark ettiklerinde ise hızlı ancak aceleci olmayan adımlarla yanlarında bitmişlerdi.

"Hoş geldin Tannhaus," dedi lacivert takımlı adam, Tann-

haus'a sarılıp ayrıldıktan sonra Charlotte ve Gilbert'e dönüp, "Hoş geldiniz," diye ekledi.

Çocukları başlarını sallayarak selama karşılık verirken Tannhaus "Hoş bulduk," dedi.

"Merhaba, ben Frits," dedi adam, elini Charlotte'e uzatıp sıktı. "Bu da meslektaşım Burke."

Charlotte, artık isimleri de duymasıyla beraber aklında kurduğu hipotezin aslında bir kanun olduğundan emin olmuştu. "Zaman sanırım gerçekten somut bir varlık," dedi bunu dışından söylediğini fark etmeden.

"Varlık?" dedi Frits "O biraz karışık bir hikâye."

"Fazlasıyla," diyerek meslektaşını destekledi Burke.

"Zaman Kontrol Merkezi saatlerin ya da gerçek anlamında kullanırsak zamanın düzgün işlemesi için kurulmuş bir yapı. Somutluk ise – "

"Biraz karışık bir hikâye," diye araya giren Burke, Frits'in sözünü kesti. "Bununla vakit kaybetmek yerine asıl size göstermemiz gerekeni göstermeliyiz."

"Doğru!"

"Beni takip edin." Burke, koşuşturmacanın yaşandığı masaların arasından sıyrılarak, ofisin uzak köşesine doğru yürümeye başlayınca diğerleri de onu izledi.

Burke ve Frits üstünkörü yollarına devam ederken; Charlotte ve Gilbert, kâğıt tomarlarını taşıyan çalışanlara çarpmamak adına azami önem gösteriyor, işlerine engel olmamak için yollarından çekiliyorlardı. En sonunda Burke koyu ahşaptan doğrama başka bir kapının önünde durunca, kısa süren meşakkatli yolculukları da nihayete ermiş oldu. Ahşap kapının görünürde ne bir kolu ne de bir tokmağı vardı; ancak Burke

kapının birkaç santimetre önündeki boşluğu kavrayıp kolunu kendisine doğru çekince kapı açıldı. İçerisi, az önce çıktıkları ofise nazaran çok daha küçüktü; fakat duvarların boydan boya yekpare ayna ile kaplanmış olması genişlik illüzyonu yaratıyordu. Odanın oval olması ve aynanın herhangi bir kesim noktası olmaması dolayısıyla insan yön mevhumundan da yoksun kalıyordu. Charlotte, bu yoksunluğu gidermek amacıyla, girdikleri kapıya baktı; ancak kapı da artık ayna ile bütünleşerek yok olmuştu. Tüm bunlara rağmen oda, herhangi bir ışık kaynağı olmamasına karşın gayet aydınlık, hiçbir pencere olmadığı hâlde oldukça ferahtı. Bu aydınlık ve ferahın en büyük sebebinin odanın tamamen boş olmasından kaynaklandığını düşünen Charlotte; tam ortada, havada asılı duran, parıltılar saçarak göz kırpan zerreciği fark edince odanın aslında tahmin ettiği kadar da boş olmadığını anlamıştı.

"Gelin, iyice yaklaşın," dedi Burke, diğerlerinin talimatını yerine getirmesini bekledikten sonra devam etti: "Bu tanecik, zamanın ta kendisidir."

"Aslına bakarsanız zamanın ta kendisi Öt Han'dır," diye düzeltti Frits.

"Öt Han, zamanın artık sonunun gelmekte olduğunu belirtmiştir," diye devam etti Burke. Azazil ve onun yandaşları bu durumu fırsat bilerek zamanda sapmalara yol açıyor ve zamanın ömrü hızla azalıyor."

"Sapmalar mı?" dedi Gilbert, kimsenin beklemediği bir anda araya girerek.

"Evet sapmalar," diye yanıtladı Frits onu ve Charlotte'nin nereden çıkardığını anlayamadığı bir balya gazeteyi ne zaman oraya geldiğini anlayamadığı masanın üzerine koydu. En üsttekini alıp diğerleri görebilsin diye masanın üzerinde kaydırdı

ve manşeti okudu: "1974 Model Sıfır Kilometre Araba" Charlotte ve Gilbert bunda ne var der gibi bakınca diğer gazeteyi aldı ve aynı şekilde masanın üzerinde kaydırdı. "Bir Bugün Aslında Dündü Olayı." Karşısındakilerin hâlâ algılayamadığını fark edince gazeteleri sırayla atıp manşetlerini okumaya devam etti: "Bir Hafta Yaşamayan Kadın, Eksi Yirmi Dakika Uzatma, Ölen Eşi Sabah Yanında Uyandı." Frits; Charlotte ve Gilbert'in yüzlerinde anladıklarını belirtir bir ifade aradı; ancak aradığını bulamayınca açıklama yapma gereği duyarak gazeteleri tekrar düzeltip tek tek karşısındakilere göstererek anlatmaya koyuldu. "1974 Model Sıfır Kilometre Araba. Bu haberde bir anda 1974 model olmasına karşın hiç kullanılmamış ve fabrikadan çıktığı gibi pırıl pırıl olan bir araç bulunduğundan bahsediyor.

"Bugün Aslında Dündü Olayı, bu haberin detayında ise Pommerby'de bir adamın aynı günü iki kere yaşadığından ve o gün yaşanan olayların hepsini saniyesi saniyesine arkadaşlarına anlattığından bahsediliyor.

"Bir Hafta Yaşamayan Kadın'da ise manşetten de anlaşılacağı üzere Gelting'te bir kadın, hayatının son bir haftasını hiç yaşamadığını iddia ediyor.

"Eksi Yirmi Dakika Uzatma olayında ise maçın altmış beşinci dakikası oynanırken maç süresinin bir anda durması ve skor tabelasında iki sıfır yazmasından bahsediliyor. Başta bunun bir skor tabelası hatası olduğu düşünülse de maç kayıtları izlendiğinde oynanmayan yirmi dakikanın kaydedildiği ve iki de golün atıldığı görülmüş.

"Sanırım en korkuncu da Berlin'de bir sabah uyanan Linfred Selig'in dört ay önce ölen karısını yatağında uyurken bul-

muş olması.

"Sanırım şimdi biraz daha anlamışsınızdır."

İkisi de başıyla onaylarken Charlotte "Peki şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Azazil'i durdurmanın tek bir yolu var," dedi Burke

"O da zamanı durdurmaktan geçiyor."

"E bunu zaten kolaylıkla yapabiliyoruz."

Tannhaus kolunu kızının omzuna koydu ve "Bu seferki biraz farklı," dedi.

Charlotte ve Gilbert; Tannhaus'un talimatı doğrultusunda zamanı durdurmak üzere Hasselberg'e doğru Mini Cooper ile yola çıkmış, hızla yol almaktaydı. Tannhaus, zamandaki sapmalar nedeniyle yolda çok dikkatli olmalarını tembihlemiş ve istikameti Hassel Saat Kulesi olarak bildirmişti. Yine sapmaların yoğunlaşması, beraber hareket etmelerini tehlikeli kılacağından, ayrı ayrı gideceklerini ve kulede buluşacaklarını da sözlerine eklemişti.

ALM köprüsünden geçip Winden Yolu'nu artlarında bıraktıkları anda etraflarındaki her şey aniden şekil değiştirdi ve köprünün çıkışı çıkmaz bir sokağa bağlanarak Charlotte'in yolunu kesti. Charlotte de, yanında oturan Gilbert da bu doğaüstü olay karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Mevcut istikametin, meçhul bir yola bağlanması, ikisinin de gözlerini iki kat büyütmüştü.

Charlotte vitesi geri pozisyona alıp, çıkmaz sokaktan çıkmak için hareket ettiğinde, park sensorunun yüksek perdeden ciyaklamasıyla yeniden durmak zorunda kaldı. Yolun aniden çıkmaza bağlanması gibi, çıkmaz sokağın girişini yoktan var olan, siyah bir araba kesmişti.

Siyahlara bürünmüş dört adam, arabadan inip Mini Cooper'a yöneldi. Ön kapılar kilitli olmasına karşın zorlanmadan açıldı ve kapıların aksine Charlotte ve Gilbert zorla araçtan indirildi, akabinde gözleri bağlanıp diğer araca bindirildi. Neler olduğunu, bu adamların kim olduğunu dahi sorgulama fırsatları olmamıştı.

Charlotte, görememesinin etkisiyle kulaklarına fazla mesai yaptırarak çevresinde olanları algılamaya çalışıyordu. Aracın motoru çalışmış, bir süre asfalt zeminde yol aldıktan sonra taş ve toprağı ezen lastiklerin sesini duymaya başlamıştı. Ardından balataların sürtünmesi ve el freninin gıcırtısı kulaklarını doldurdu. Her neresi ise, amaçladıkları yere varmış olacaklar ki, durmuşlardı.

Charlotte, kapının açıldığını duydu; ardından bir el sertçe kolunu kavrayıp onu araçtan dışarı çıkmaya zorladı. Gözleri kapalı vaziyette bilinmeze olan yolculuğu yaklaşık otuz beş adım sürdükten sonra omuzlarında hissettiği baskıyla oturmak zorunda kaldı. Kalçalarında hissettiği sertlik, oturduğu şeyin ahşap bir sandalye olduğunu düşündürürken, elleri sırtına doğru çekilip bilekleri arkadan birbirine bağlandı.

Gözünü bağlayan bezin arasına giren iki parmağın açtığı boşluktan sızan ışık, bez tamamen sıyrılıp boynuna indirildiğinde, gözlerini rahatsız edecek bir yoğunluğa ulaştı. Aydınlığa uyum sağlamak için bir süre gözlerini kısık tutan Charlotte – tam anlamıyla görüş netliğine kavuştuğunda – karşısında Adam Kahnewald'ı buldu. Cızırdayan birkaç floresan lambanın aydınlattığı mekân, terk edilmiş bir depoyu andırıyordu.

"Merhaba," dedi Adam, Charlotte'den herhangi bir karşılık beklemeksizin. Zira Charlotte'nin ifadesiz suratında da

en ufak bir mimik değişikliği olmadı. "Seni bu şekilde buraya getirdiğim için özür dilerim; ancak başka bir çarem yoktu." Adam'ın kelimelerindeki samimiyet, hakikaten üzgün olduğunu gösterir tondaydı. "Bu zaman koruculari, sana ayak işlerini yaptırıyor – daha önce de söylemiştim sana! Hâlâ bunu fark edemediğine inanamıyorum. Sana gerçeğin ve doğrunun kendilerininki olduğunu söylüyorlar; ama gerçeklik ve doğruluk yalnızca bakış açısından ibarettir. Gel, benimle ol! Dünyanın efendisi olalım."

Adam Kahnewald, daha önce de yaptığı teklifi yinelerken Charlotte buna ilgi duymadığını ağzından püskürtürcesine haykırdı. "Asla senin yanında yer almam!"

Charlotte'nin ağzından çıkan son hece ile beraber deponun giriş kapısının önünde kahverengi kasketi ve sarı atkısıyla Carlos belirdi. Charlotte'nin gözlerini takip eden Adam, arkasındaki Carlos'u fark edince aniden hiçliğe karıştı. Adam'in ardından, adamları da onu takip etmiş ve deponun içinde Carlos, Charlotte ve Gilbert'den başka kimse kalmamıştı.

Carlos üç büyük adımda iskemlelerin arkasına geçip önce Charlotte'yi ardından da Gilbert'i iplerden kurtardı. "Çok vaktimiz yok, beni takip edin!"

Charlotte, iplerin kan oturttuğu bileklerini ovuşturup aşkın tesiri altındaki gözlerini Carlos'a dikerek tebessüm etti: "Teşekkür ederim."

Carlos bir adım atıp Charlotte'ye yaklaştı ve omzunu tuttu. "Charlotte – biliyorsun, o ben değilim."

Charlotte, karşısındaki zaman korucusunun âşık olduğu Carlos olmadığını biliyordu; ancak onun suretinde birini görmek ve kendini aciz hissettiği anda bu suretin hayatta görmeyi

en çok istediği kişiye ait olması dahi onun için yeterliydi.

Carlos, Charlotte'yi duygularıyla kısa bir süre baş başa bırakıp deponun çıkışına yöneldi. Sürgülü kapıyı çekip açtığında ortaya çıkan manzara, Gilbert'in şaşkınlıkla "Bu – o mağara!" diye bağırmasına neden oldu.

Zaman korucusu ellerini silkeleyip, "Hem evet – hem hayır," diye cevap verdi, duyguları ile olan randevusunu sona erdiren Charlotte'ye hayli tanıdık gelen bir ifadeyle. "Asıl işimiz bu mağarada değil," diye ekledi "buradan sadece bir şey almamız gerekiyor."

"Ne almamız gerekiyor?" diye sordu Charlotte, sesindeki hüznü gizlemeye çalışarak.

"Onu!" Carlos, göleti işaret ediyordu. "Onun ne olduğunu biliyorsun, Charlotte!"

"Evet, zamanın kalbi."

Carlos başıyla tasdikledi. "Aynı zamanda da iye çekirdeğinin cevheri. Şimdi senden istediğim, suya girmen ve ondan bir parça koparman. Anladın mı?"

Charlotte, nedenini niçinini sorgulamak istemiyordu, artık kendisini yorgun hissediyordu. Olabildiğince çabuk, tüm bu yaşadıklarının sona ermesini istiyordu. Carlos'u başıyla onayladı ve gölete doğru ilk adımını attı. Ayakkabısının burnu suya girene kadar Charlotte'nin tedirginliği tüm benliğine hükmetmekteydi; ancak bu ilk temas ile beraber içini bir huzur kapladı. Soğuk olmasını umduğu gölet, aksini ispatlamak istercesine bedenini bir battaniye tarafından sarılmış gibi ısıtıyor, Charlotte'de sonsuza kadar burada kalma isteği doğuruyordu.

Su, bel hizasına geldiğinde dalmak için hazır olduğunu hissetti. Gözlerini yumup, burnunu baş ve işaret parmağı yor-

damıyla tıkarken ciğerlerine derin bir nefes çekip başını suya gömdü. Gözlerini açtığında, suyun berraklığı, görüş yetisinin kaybolmasına mâni olmuş, bu durum da sualtında olmaktan ziyade Charlotte'ye havada uçuyormuş hissiyatı vermişti. Göletin ortasındaki parlak kürenin çağrısına uyup ona doğru süzülmeye başladı. Yarım metre kala durdu ve ayaklarını aşağı sarkıtıp asılı kaldı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi; fakat içindeki sesi dinleyip, elini küreye uzattı ve çimdik atarak küreden bir parça kopardı. Kopardığı parça kısa bir süre yanıp söndükten sonra sabit parlaklıkta ışık saçmaya devam etti. Avucunun içine hapsettiği ışık parçasıyla geri yüzüp göletten çıktığında üstünün bir damla dahi ıslanmadığını fark etti.

"Hadi, beni takip edin," dedi Carlos, Charlotte'nin iyi durumda olduğundan emin olduktan sonra göletin solunda kalan mağara çeperinden sarkan asma merdivene yöneldi. Ayakkabısının her basamağa basışında çıkardığı metalik ses eşliğinde tırmanışını yarıladığında Charlotte ve Gilbert'de onun ardından takibe başlamıştı. Carlos, merdivenin en üst noktasına ulaştığında hemen kafasının üzerinde, tavanda yer alan kapağı yukarı itip açtı ve üst katın zeminine geçti. Charlotte'nin yukarı çıkmakta zorlandığını fark edince elini atıp onu yukarı çekti, ardından Gilbert'e da yardım etme ihtiyacı hissetti.

"Neredeyiz?" diye sordu Gilbert, Carlos zeminde kalan kapağı kapatırken.

"Şu anda genç dostum, Saat Kulesi'nin en üst katındayız," dedi Carlos, ellerini birbirine vurarak görünmeyen tozları silkeledi.

Charlotte'nin, "Peki şimdi..." diye başlayan sorusu Car-

los'un işaret parmağını havaya kaldırıp onu susturmasıyla son buldu. Kum saati ustası, kulaklarını kabartmış, gözlerini Charlotte ve Gilbert'in arkasında kalan merdivenlere dikmişti. Carlos'un dikkat kesildiğini fark edince Charlotte ve Gilbert da o yöne döndü. Merdivenden gelen tıkırtılar yoğunluğunu arttırıp en sonunda üç bedene evirildi. Burke, Frits ve Tannhaus merdivenden çıkmış, nefes nefese kalmışlardı.

"Zaman saptı, doğrudan buraya gelemedik," dedi Burke.

Frits, ceketini silkip kravatını düzeltti. "Ama yetiştik."

Charlotte, sorgulayan gözlerini önce babasına ardından Frits ve Burke'ye çevirirken, Gilbert "Neler oluyor?" diye sormaktan çekinmedi.

Charlotte, kardeşinin sorusunun yanıtını beklemeden, bakışlarını tekrar babasına çevirdi ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Tannhaus memnuniyetten kaynaklı olmayan bir tebessümü dudaklarına yerleştirip "Bekleyeceğiz!" dedikten sonra sol bileğindeki kol saatine baktı. Yüzüne, vaktin geldiğinin sinyalini veren bir kararlılık ifadesi yerleştiği anda odanın tam ortasında hareketlenme başladı. Bir yanda ışık huzmeleri dans ediyordu, onun önünde su dalgaları tavana doğru yükselirken, diğer tarafta kum taneleri küçük çaplı bir hortum oluşturmuş, hortumun bir metre kadar ardında ise büyük bir ateş harlanmıştı. Bir müddet sonra ışık, su, kum ve ateş insan silueti şeklini aldı ve çok geçmeden siluetler gerçek bedenlere dönüştü: Nebenteru, Zhang Wei, Carlos ve El Cezeri dönem kıyafetleri içinde, Saat Kulesi'nde yeniden vücut bulmuştu. Denizci kıyafetleri içindeki Carlos'un ortaya çıkmasıyla eş zamanlı olarak kasketli Carlos yok oldu. Charlotte'nin gözleri bu

kez kendi Carlos'unu görmenin mutluluğu ile ışıldarken, kum saati ustası iki büyük adımda yanında bittiği Charlotte'ye hiç ayrılmak istemezcesine sıkıca sarılıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni özledim," dedi Carlos, gözlerini Charlotte'nin gözlerinden ayırmadan.

"Ben de" dedi Charlotte, kelimeler sanki boğazında düğümlenmiş, sese dönüşmemek için verdikleri dirayet, ancak fısıltı hâlini alabilmişti.

"Herkes zaman kaynaklarını yere koysun," dedi Frits, ortamda esen romantizm meltemini, ivedilik kökenli bir fırtınaya devşirerek.

Frits'in sözüyle beraber saat ustaları ellerini ceplerine attı. Nebenteru bir ayna, Zhang Wei içi su dolu bir şişe, Carlos kum dolu bir kavanozu yere bırakırken El Cezeri ise Gilbert'in saat dükkânı enkazında bulduğu çakmağı koydu.

"Charlotte sen de!" diye hatırlattı Frits. Charlotte, Frits'in neyi kastettiğini anlamak için kısa bir süre bekledikten sonra "Hah!" diyerek avucunda tuttuğu iye çekirdeğini dört zaman kaynağının ortasına yerleştirdi.

Zamandan bir parça, hiçbir şey gerçekleşmeyecek gibi yok olup gitti. Ardından aynanın üzerinden beyaz bir ışık yükseldi, onu suyun üzerinden yükselen mavi, kumun üzerinden sarı ve ateşten kırmızı ışık şeritleri takip etti. Yarı saydam, renkli ışıklar birbiriyle iç içe geçip bir sarmal oluşturarak tavana yükseldiği anda Charlotte'nin bıraktığı iye çekirdeğinden yükselen gri ışın, dördünün ortasından geçti. Işık demeti tavanı delip parçaladı, göğe ulaşıp her yeri renklere boğdu ve ardından tüm ışıklar söndü. Her yer karanlığa büründü.

"Kalk! – Kalk! – Kalk!" Gaipten gelen birbirinin aynı üç kelime Charlotte'nin kulaklarını doldurdu. Karanlığın hapsindeki görüşü, yavaşça aydınlığa kavuştuğunda hâlâ net göremiyordu. Ardından, sanki birisi gözünün odak ayarını yapmışçasına her şey yavaşça belirginleşti. Charlotte'nin ilk fark ettiği, beyaz çarşaf serilmiş bir yatakta yatıyor oluşuydu. İkinci olarak fark ettiği ise beyaz kıyafetli bir kadındı. Charlotte, muhtemelen hemşire diye düşündüğü anda kadın, Charlotte'nin uyandığını fark etti ve koşarak odadan çıktı. Bir süre sonra yanında beyaz önlüklü bir adam ile geri döndü. Charlotte, muhtemelen doktor diye içinden geçirdi. Algısını açmaya çalışıyor, neden hastanede olduğunu kavramak için uğraşıyordu.

"Günaydın," dedi Charlotte'nin doktor olduğundan emin olduğu adam.

"Neredeyim?" diye sordu Charlotte, doktorun selamını es geçerek. "Yani neden hastanedeyim?"

"Uzun zamandır bilincin kapalıydı, seni kontrol altında tutuyorduk."

"Nasıl geldim buraya?"

"Bir trafik kazası geçirdiniz. Serbien şirketinin avukatı Adolph Bey'in anlattığına bakılırsa, babanızın vefat ettiği haberini iletmek üzere sizi aradığında önce sert bir fren, ardından da çarpışma sesi duymuş. Ayriyeten çalıştığınız şirketten aldığım bilgiye göre de işten çıkarılmışsınız. Erkek arkadaşınızla da görüştüğümüzde özel hayatınızda da yolunda gitmeyen birtakım şeyler mevcutmuş. Tüm bu psikolojik etmenler bir araya gelince, kazanın fiziksel etkisinin normal şartlardan çok daha büyük olduğunu tahmin ediyoruz," diye açıkladı doktor.

"İyi de babamın ölüm haberini aldıktan sonra trafik kazası yaptığım doğru; ama o kaza çok büyük bir kaza değildi ki. Kazanın ardından babamın avukatı ile görüştüm, ardından dükkânı kendi üzerime aldım. Eski şirketime ortak oldum." Charlotte neler olduğunu anlamaya çalışıyor, yaşadıklarını sırayla anlatmak istiyordu. Zaman yolculuğu ile ilgili kısımları anlatmanın doğru olmayacağının farkında, diğer konularda olabildiğince detay vermeye çabalıyordu.

"Bunların hepsi kaza sonrasında aklınızın size oynadığı oyunlar olmalı," dedi doktor. "Bu tarz vakalara daha önce de rastladığımız oldu. Komadan uyanan hastalar, hiç yaşamadıkları hayatları anlatır, hatta kendisinin farklı bir bedende olduğunu iddia edenler bile olabilir. Fakat biz bunların psikolojik etmenlerin travma sonrası etkileri olduğunu düşünüyoruz." Adam, önlüğünün cebinden çıkardığı fenerle Charlotte'nin gözlerine baktı, nabzını dinledi ve ardından hemşireden tahlil yapılmak üzere kan örneği almasını istedi. "Gayet iyi görünüyorsunuz, tahlillerin ardından sizi taburcu edebileceğimizi düşünüyorum."

Charlotte, henüz yaşadıklarını kavrayamamışken doktor, işlerinin bittiğinin göstergesi bir selam verdi ve sandalyenin üzerinde duran krem rengi kasket ve beyaz atkıyı takıp odadan çıktı. Atkı ve kasket kombinasyonu Charlotte'nin bilinçaltının tekrar hareketlenmesine neden oldu. Zaman Koruculatı'nın standart üniforması: Kasket ve atkı.

Yapılan tahliller neticesinde herhangi bir sağlık problemi bulunamayan Charlotte, psikiyatri kliniğinin de onay vermesiyle taburcu edilmişti. Hastanenin bankosunda taburcu edildiğine dair evrakları imzaladıktan sonra hastaneden çıktı. Üzerindeki kıyafetlerin kendisine ait olduğunu biliyordu; fa-

kat en son ne zaman giydiğine dair bir fikir yürütemiyordu. Muhakkak aylar olmuştu, ancak taburcu kâğıdındaki tarih 15 Mart 2016'yı gösteriyordu. Yani babasının vefatından henüz bir hafta dahi geçmemişti.

Charlotte hâlâ neler olduğunu tam olarak kavrayamıyordu, yüzünü doğuda kalan Winden' tepelerinin ardına çevirdi ve batmakta olan güneşi izledi. Güneşin turuncuya çalan ışıkları arasında kendisini kaybettiği esnada arkasından bir ses duydu: "Charlotte Hanım!" Gelen beyaz üniforması içinde bir hemşireydi.

"Bunu unuttunuz."

Hemşire, avucunda tuttuğu köstekli saati Charlotte'in eline bıraktı ve dudaklarına küçük bir tebessüm kondurup tekrar hastaneye döndü.

Charlotte, saatin üzerindeki C.S. kabartmasında başparmağını gezdirdi, ardından düğmesine basıp kapağını açtı: Saatin 5.11'de durduğunu görünce gülümsemeden edemedi. Bazı şeylerin artık sona erdiğinden emin, saati paltosunun cebine attı.

***

Charlotte, birkaç saniye önce oraya yerleştirmiş olmasına rağmen, saatin paltosunun cebinde olduğunu yoklama ihtiyacı duydu. Hissettiği potluk yüzünde bir tebessümün yeşermesini sağlamıştı. Başından geçen her şeyin artık bir sona ermiş olmasını bilmek ona huzur veriyor, tüm yorgunluğunu üzerinden atmayı umuyordu. Bir taksi çevirmek üzere yola çıkmak için arkasına döndüğünde uzun boylu kasketli bir adamın önünü kesmesi tüm huzurunu dondurdu.

"Doktor?"

"Beni tanıyabileceğini ümit ediyordum Charlotte," dedi doktor ve muhatabının kendisini daha iyi incelemesi için kasketini çıkardı.

Charlotte için karşısındaki çehre hâlâ tanıdıklıktan uzaktı. Gözlerini kısıp hatırlamaya odaklandı. Nihayetinde "Öt Han," diyebildi. "Seni Azazil ile beraber görmüştüm."

"Evet, tabii onun görmeni istediği şekilde."

"Peki bundan sonra ne olacak. Her şey sona mı erdi?"

Öt Han dudaklarını büktü. "Hem evet hem hayır."

"Bu özellik zaman korucularına senden geçmiş olmalı."

"Gel," Öt Han, Charlotte'nin belini hafifçe iterek yürümesini belirtti. "Evet, her şey sona erdi. Bu evren için zaman kavramının sonuna geldik. Fakat senin de tecrübe ettiğin üzere birçok alternatif gerçeklik ve bir o kadar da paralel evren mevcut. Buradaki işimiz bitti ancak sorunun hayır kısmı da burada devreye giriyor. Düzene sokmamız gereken başka evrenler de mevcut." Öt Han, Charlotte'nin yanına geldiğinden beri elinde tuttuğu ahşap çantayı yere koyup menteşeli kapaklarını açtı. Karmaşık mekanik düzen, her bir parçasıyla intizam içinde görünüyordu. Böyle bir düzeneği babasından başkası yapamazdı.

"Bu da nedir?" diye sordu

"Bu, Tanhhaus'un üzerinde çalıştığı bir alet." İşaret parmağını kaldırıp Charlotte'nin konuşmak üzere açılan dudaklarının tekrar kapanmasına neden oldu. "Senin tanıdığın Tannhaus'un değil. Fakat onun da sana ihtiyacı var. Burada kalıp umduğun huzura kavuşabilirsin ya da devam edip birçok masumun hayatını kurtarabilirsin. İşte bu alet zamanda sapmalardan mustarip evrenlerin kapısını sana açacak. Benim

kaldığım yerden devam etmeni sağlayacak." İşaret parmağını bu kez Charlotte'nin göğsüne değdirdi. "Seçim senin."

Charlotte ne karar vermesi gerektiğinden emin olamıyordu. Elini paltosunun cebine atıp köstekli saati çıkardı. Bir klik sesinin ardından açılan kapağı tik taklarını tekrar dışarı saldı. O anda Charlotte'nin yüzünde beliren tebessüm kararını çoktan vermiş olduğunun bir yansımasıydı. O mesafeden duyamasa da kalbi ve saat aynı ritimde atmaktaydı: Tik tak, tik tak...

telegram : @cinciva

Değer Katan Zamanlar

Zamanın doğrusal olduğuna güveniriz.
Muntazam şekilde ebediyen ilerlediğini düşünürüz.
Sonsuza dek.
ıcak geçmiş, şu an ve gelecek arasındaki fark illüzyon-
dan başka bir şey değildir.

H. G. Tannhaus

THESEUS
yayınevi